BESTSELLER INTERNAȚIONAL

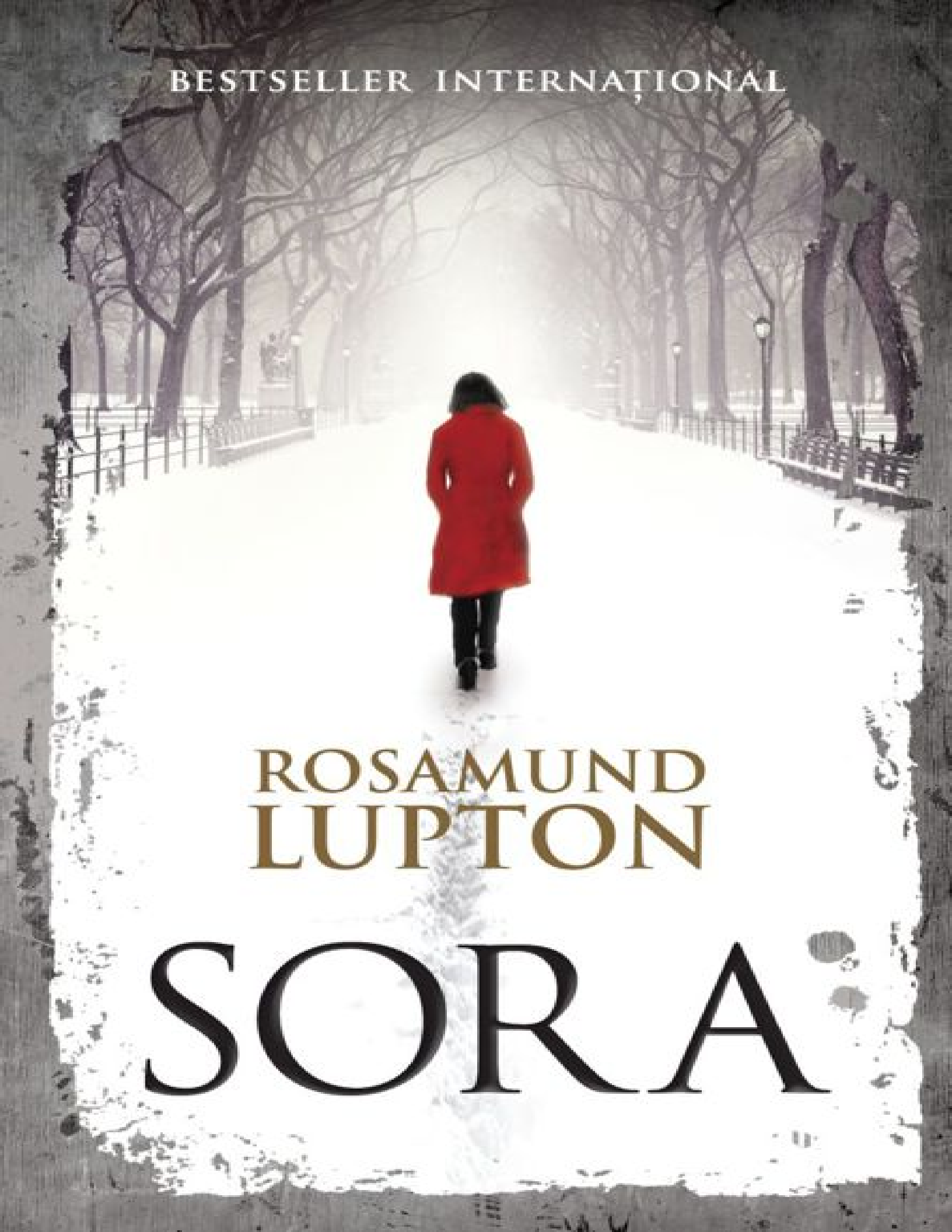

ROSAMUND LUPTON

SORA

Rosamund Lupton

SORA

Traducere din limba engleză:
ANDREEA BRATU

Editura Litera
2012

Sora - Rosamund Lupton
Sister
Rosamund Lupton
Copyright © 2010 Rosamund Lupton
Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Ana Antonescu
Copertă: Andrei Gamarț
Tehnoredactare și prepress: Bogdan Mitea
Seria de ficţiune a Editurii Litera este coordonată
de Cristina Vidraşcu Sturza

Părinţilor mei, Kit şi Jane Orde-Powlett,
pentru încurajările lor statornice
Şi soţului meu, Martin, cu dragoste

„Unde să găseşti o fiică mai bună, o soră mai iubitoare ori o prietenă mai sinceră?“

Jane Austen, *Emma*

„Dar florile ce iernii-i înfrâng casna
Doar chipu-şi pierd. Rămâne-le mireasma…“[1]

Shakespeare, *Sonetul al V-lea*

1 W. Shakespeare, Sonete, traducere de G. Tomozei, Editura Litera, Bucureşti, 2003

CAPITOLUL 1

Duminică seara

Scumpă Tess,

Aş da orice să pot fi cu tine în clipa asta, ca să-ţi ţin mâinile într-ale mele, să-ţi privesc faţa, să-ţi ascult glasul. Cum ar putea atingerea, văzul şi auzul – toţi acei receptori senzoriali, nervi optici şi vibraţii de timpane – să fie înlocuite de o scrisoare? Am reuşit însă şi altă dată să ne folosim de cuvinte ca intermediari, nu-i aşa? Ca atunci când am plecat la internat şi a trebuit să înlocuim joaca şi râsetele, şi confidenţele şoptite cu scrisori trimise una alteia. Nu-mi mai amintesc ce am spus în prima scrisoare, ştiu doar că am folosit un puzzle de cuvinte pentru a scăpa de ochii iscoditori ai gazdei mele (ghicisem eu bine că îi dispăruse de ceva ani aplecarea copilărească spre tălmăcirea jocurilor de cuvinte). Îmi amintesc însă cuvânt cu cuvânt răspunsul tău de copil de şapte ani la frânturile mele de dor de casă exprimate în scrisoare, şi scrisul tău rămas invizibil până când l-am pus la lumina lanternei. De-atunci înainte, pentru mine bunătatea a avut miros de lămâie[2].

Ziariştii ar aprecia istorioara asta, căci m-ar prezenta ca fiind încă din copilărie un fel de detectiv incognito şi ar arăta ce surori apropiate am fost întotdeauna. De fapt, chiar în clipa asta ei se află în faţa apartamentului tău, cu echipa de filmare şi tehnicienii de sunet (feţe transpirate, jachete soioase, cabluri înşirate pe scări şi încâlcite printre balustrade). De acord, am cam improvizat, dar cum altfel să-ţi spun? Nu prea ştiu cum o să reacţionezi la faptul că ai ajuns o celebritate, dar bănuiesc că o să ţi se pară oarecum amuzant. Ha-ha, amuzant şi ciudat. Mie mi se pare doar ciudat, dar eu n-am avut niciodată simţul umorului, ca tine, nu-i aşa?

– Dar eşti consemnată, e ceva serios, am spus. Data viitoare o să te exmatriculeze definitiv, iar mama are şi aşa destule pe cap.

Te prinseseră când îţi aduseseşi pe furiş iepurele în şcoală. Eu mă purtam cu adevărat ca o soră mai mare.

– Dar, Bee, nu-i aşa că e şi niţel amuzant? ai întrebat, cu buzele ţuguiate ca să nu izbucneşti în râs, amintindu-mi de o sticlă de băutură

energizantă din care se ridicau bule de gaz, gata să explodeze înspumate şi să iasă la suprafaţă.

Cu gândul la râsul tău îmi fac curaj şi mă apropii de fereastră.

Afară, recunosc figura unui reporter de la un canal de ştiri. Sunt obişnuită să-i văd figura în 2D, lăţită pe o plasmă în intimitatea apartamentului meu din New York, însă acum individul e în carne şi oase, într-o imagine 3D, stând pe Chepstow Road şi privindu-mă drept în ochi prin fereastra ta de la demisol. Îmi vine să apuc telecomanda şi să apăs pe *off*; în loc de asta, trag perdeaua.

Acum însă e mai rău decât atunci când îi vedeam. Luminile lor lucesc prin perdele, sunetele lor bufnesc în geamuri şi în pereţi. Prezenţa lor e ca o greutate care e gata să se năpustească în sufrageria ta precum un buldozer. Nici nu-i de mirare că presa se numeşte presă, iar dacă lucrurile o să continue tot aşa, am să mă sufoc. Da, de acord, a sunat cam dramatic, probabil că tu le-ai duce o cafea. După cum ştii însă, eu sunt foarte iritabilă şi ţin exagerat de mult la spaţiul meu personal. O să mă duc în bucătărie şi o să încerc să fac faţă situaţiei.

Aici e mai multă linişte şi pot să gândesc. E ciudat să văd ce anume mă surprinde acum; uneori e vorba de cel mai neînsemnat lucru. De pildă, un ziar povestea ieri ce surori apropiate am fost întotdeauna, dar nici măcar nu a menţionat diferenţa de vârstă. Poate că acum, că am crescut, nu mai contează, însă era atât de bătătoare la ochi pe când eram copii. „Cinci ani e un interval mare…?“ ar spune oamenii care nu ştiu, cu o intonaţie uşor crescătoare spre sfârşitul propoziţiei, ca să-i dea un ton întrebător. Iar noi ne-am gândi amândouă la Leo şi la golul lăsat de el, deşi poate că termenul mai potrivit ar fi acela de vid căscat, numai că nu am spus asta niciodată, nu-i aşa?

O aud pe o ziaristă vorbind la mobil de cealaltă parte a uşii din spate. Probabil îi dictează ceva cuiva şi brusc îmi aud propriul nume, „Arabella Beatrice Hemming“. Mama spunea că nimeni nu mi-a zis vreodată pe numele mic, aşa că am presupus că de copil şi-au dat seama că nu eram o Arabella, un prenume a cărui caligrafie în cerneală neagră avea bucle şi înfloriturі; un prenume care include în el fete care se cheamă Bella sau

Bells, sau Belle – atâtea variante atrăgătoare. Nu, chiar de la început a fost clar că eram o Beatrice, un nume scris clar şi fără podoabe în Times New Roman, cu nimeni altcineva ascuns în interior. Tata a ales numele Arabella înainte de naşterea mea. Probabil că realitatea l-a dezamăgit.

Vocea ziaristei se aude iar, cred că e o altă convorbire, se scuză că lucrează până târziu. Îmi ia ceva până să realizez că motivul sunt eu, Arabella Beatrice Hemming. Îmi vine să ies afară şi să mă scuz, ştii doar cum sunt eu, ajungeam mereu prima în bucătărie când mama îşi elibera furia prin tam-tamul oalelor trântite. Ziarista se îndepărtează, nu-i mai aud cuvintele, dar îi ascult tonul vocii, liniştitor, uşor defensiv, prudent. Brusc glasul i se schimbă. Probabil vorbeşte cu copilul ei. Vocea i se strecoară prin uşă şi prin ferestre şi îţi încălzeşte apartamentul.

Poate ar trebui să dau dovadă de politeţe şi să o trimit acasă. Cazul tău este în deliberare, aşa că nu am voie să îi spun nimic până după proces. Numai că, la fel ca toţi ceilalţi, ea deja ştie asta. În legătură cu tine, ziariştii nu vor să obţină fapte, ci emoţii. Vor să-mi încleştez mâinile şi să le ofer un prim-plan cu degete albite de strânsoare. Vor să vadă câteva lacrimi care evadează şi îmi alunecă pe obraji ca melcii, lăsând dungi negre de rimel. Aşa că stau în casă.

În sfârşit, reporterii şi anturajul lor de tehnicieni au plecat, iar pe treptele de la intrare a rămas o dâră de scrum, ca în urma unei maree înalte, de la chiştoacele stinse în ghivecele tale cu narcise. Mâine o să pun afară nişte scrumiere. De fapt, pe câţiva reporteri i-am judecat greşit. Trei s-au scuzat pentru deranj, iar un cameraman mi-a dăruit crizanteme de la magazinul din colţ. Ştiu că ţie nu ţi-au plăcut niciodată.

– Dar sunt cafenii ca uniformele de şcoală şi au nuanţe de maro tomnatic chiar şi primăvara, ai spus, zâmbind, necăjindu-mă că apreciez o floare pentru simplitatea şi longevitatea ei.

– Uneori au culori foarte intense, ţi-am zis, fără urmă de zâmbet.

– Ţipătoare. Crescute ca să sară în ochi pe suprafeţele betonate ale curţilor din faţa garajelor.

Numai că astfel de exemple veştejite sunt dovada unei neaşteptate consideraţii, un dram de compasiune la fel de surprinzătoare ca un fir de

ciuboţica-cucului pe marginea autostrăzii.

Cameramanul cu crizantemele mi-a spus că astă-seară, la *Ştirile de la 10*, se dă un reportaj special despre tine. Tocmai am sunat-o pe mama să o anunţ. Cred că dintr-un ciudat impuls matern e chiar mândră de câtă atenţie ţi se acordă. Şi-i doar începutul. După spusele unuia dintre tehnicienii de sunet, mâine o să ajungă şi ziariştii străini. E totuşi ciudat – într-un fel caraghios – că acum câteva luni, când am încercat să le spun oamenilor ce cred, nimeni n-a vrut să mă asculte.

Luni după-amiază

Acum se pare că toţi vor să asculte – presa; poliţia; avocaţii – pixurile mâzgălesc de zor, capetele se apleacă înainte, atente, reportofoanele zumzăie. În după-amiaza asta o să depun mărturie la Serviciul de Urmărie Penală (SUP), pentru pregătirea procesului, care va dura patru luni. Mi s-a spus că mărturia mea are o *importanţă vitală* pentru acuzare, deoarece sunt singura persoană care *ştie toată întâmplarea.*

Domnul Wright, avocatul de la SUP care îmi ia declaraţia, stă în faţa mea. Cred că are spre patruzeci de ani, dar poate că e mai tânăr şi a fost martor la prea multe poveşti asemănătoare cu a mea. Are o expresie ageră şi o clipă se apleacă spre mine, gata să încurajeze confidenţele. Bănuiesc că e un bun ascultător, dar oare ce fel de om e de fapt?

– Dacă nu vă deranjează, spune, aş dori să-mi ziceţi totul, de la început, şi o să decid eu mai târziu ce anume e important.

Încuviinţez din cap.

– Nu prea ştiu exact care e începutul.

– Poate clipa în care v-aţi dat seama că ceva nu era în ordine?

Observ că poartă o cămaşă de in italienească, frumoasă, şi o cravată urâtă de poliester – nu se poate ca aceeaşi persoană să le fi ales pe amândouă. Probabil că pe una dintre ele o primise cadou. Dacă e vorba despre cravată, atunci faptul că o poartă dovedeşte că e un om amabil. Nu ştiu dacă ţi-am spus, dar mintea mea a căpătat obiceiul de a bate câmpii atunci când nu vrea să se ocupe de o problemă urgentă.

Ridic privirea şi mă uit drept în ochii lui.

– A fost odată cu telefonul mamei, când am aflat că sora mea a dispărut.

* * *

Când a sunat mama, era duminică şi aveam invitaţi la masa de prânz. Mâncarea, luată de la magazinul local de delicatese, era tipică pentru New York – stilată şi impersonală; la fel erau şi apartamentul, mobila şi relaţia noastră – nimic făcut în casă. Marele Măr[3] lipsit de miez. Te surprinde schimbarea mea de atitudine, ştiu bine, dar discuţia despre viaţa mea în New York mai poate aştepta.

Ne întorseserăm în dimineaţa aceea dintr-un „sejur romantic şi plin de zăpadă“ la o cabană din Maine, unde sărbătoriserăm promovarea mea în postul de director. Todd se amuza să-i încânte pe oaspeţi, povestind despre marea noastră greşeală:

– Nu că ne-am fi aşteptat la baie într-un jacuzzi, dar un duş fierbinte n-ar fi stricat şi ar fi fost bună şi o linie telefonică terestră. Nici măcar mobilele nu le-am putut folosi, pentru că furnizorul nostru nu are acoperire în zona aceea.

– A fost o escapadă? a întrebat Sarah, căreia nu-i venea să creadă.

După cum ştii, eu şi Todd n-am fost niciodată un exemplu de spontaneitate. De peste masă, Mark, soţul lui Sarah, i-a aruncat o privire aprigă.

– Draga mea.

Sarah l-a privit în ochi.

– Nu pot să sufăr când spui „draga mea“. Asta înseamnă, de fapt, „taci dracu’ din gură“, nu-i aşa?

Ţi-ar plăcea Sarah. Poate de-asta şi suntem prietene, chiar de la început mi-a amintit de tine. S-a întors spre Todd.

– Când v-aţi certat ultima dată, tu şi Beatrice? a întrebat ea.

– Nici unul dintre noi nu-i pasionat de momente teatrale, a răspuns Todd, încercând plin de mulţumire să-i saboteze conversaţia.

Numai că Sarah nu se lasă cu una cu două.

– Prin urmare, nici tu nu poţi fi scos dintr-ale tale.

A urmat o tăcere stânjenitoare, pe care am întrerupt-o politicoasă:

– Vrea cineva cafea sau ceai de plante?

Când am ajuns în bucătărie, am pus boabele în maşina de râşnit, acesta fiind singurul lucru pe care îl pregăteam eu însămi pentru masă. Sarah a venit după mine, plină de remuşcări.

– Iartă-mă, Beatrice.

– Nu-i nimic. Eram o gazdă perfectă, zâmbeam, calmam apele, râşneam cafeaua. Mark bea cafeaua cu lapte sau fără?

– Cu lapte. Nici noi nu mai râdem, a spus ea, aşezându-se pe blatul din bucătărie şi balansându-şi picioarele. Cât despre sex…

Am dat drumul la râşniţă, în speranţa că zgomotul o s-o facă să tacă. A strigat ca să-l acopere:

– Tu şi Todd cum staţi?

– Suntem bine, am răspuns, în timp ce puneam cafeaua în maşina de expresso de şapte sute de dolari.

– Încă mai râdeţi şi vi-o mai trageţi? a întrebat.

Am deschis o cutie cu linguriţe din 1930, fiecare dintr-un email colorat diferit, aidoma unor acadele topite.

– Le-am luat duminica trecută, de dimineaţă, de la un târg de antichităţi.

– Beatrice, ai schimbat subiectul.

Tu însă te-ai prins că n-am făcut-o; într-o duminică dimineaţă, pe când alte cupluri stau în pat şi fac dragoste, Todd şi cu mine umblam după obiecte vechi. Am fost întotdeauna mai buni tovarăşi de cumpărături decât iubiţi. Credeam că, dacă ne umpleam apartamentul cu obiecte alese de noi, ne cream astfel un viitor împreună. Parcă te aud cum mă tachinai că nici măcar un ceainic Clarice Cliff[4] nu înlocuieşte sexul, numai că mie un chilipir de valoare mi se părea mult mai liniştitor.

A sunat telefonul. Sarah nu l-a băgat în seamă.

– Sex şi râsete. Ingredientele principale ale unei relaţii.

– Ar trebui să răspund la telefon.

– Când crezi că e timpul să deconectezi aparatul care menţine în viaţă o relaţie?

– Chiar trebuie să răspund.

– Când ar trebui renunţat la contul, ipoteca şi prietenii comuni?

Am ridicat receptorul, bucuroasă că aveam o scuză ca să întrerup conversaţia aceea.

– Beatrice, mama e la telefon.

Dispăruseşi de patru zile.

Nu-mi amintesc când am împachetat, dar ştiu când a venit Todd şi a închis valiza. M-am întors spre el.

– Ce zbor am?

– Nu e nici unul până mâine.

– Dar trebuie să plec acum.

Nu mai apăruseşi la serviciu de duminica trecută. Şefa ta încercase să te sune, dar răspunsese doar robotul. Trecuse pe la apartamentul tău, însă nu erai acolo. Nu ştia nimeni unde erai. Acum te căuta poliţia.

– Poţi să mă duci la aeroport? O să iau orice cursă disponibilă.

– O să chem un taxi, a răspuns Todd. Băuse două pahare de vin. De obicei, îmi plăcea precauţia de care dădea dovadă.

* * *

Sigur că nu-i zic nimic din toate acestea domnului Wright. Îi zic doar că mama a sunat pe 26 ianuarie la trei şi jumătate după-amiază, ora New Yorkului, ca să-mi spună că eşti dată dispărută. Ca şi tine, el e interesat de faptele generale, nu de detalii. Încă din copilărie, picturile tale erau mari, revărsate dincolo de marginile foii, pe când eu desenam atent, cu creion, linie şi gumă. Mai târziu, ai pictat pânze abstracte, ilustrând adevăruri imense cu pete îndrăzneţe de culori vii, în timp ce eu mă potriveam de minune cu slujba mea în designul corporativ, acordând fiecărei culori din lume un număr pantone[5]. Pentru că îmi lipseşte talentul tău de a folosi tuşe groase, o să-ţi spun povestea punctând cele mai mici detalii. Ca într-o reprezentare pointillistă, sper ca punctele să formeze o imagine, care, atunci când va fi completă, să ne ajute să înţelegem ce s-a întâmplat şi de ce.

– Prin urmare, până la telefonul mamei dumneavoastră, n-aţi ştiut nimic? întreabă domnul Wright.

Simt cum mă cuprinde cunoscuta vinovăţie insuportabilă.

– Nu. Nimic care să-mi fi atras atenţia.

* * *

Am călătorit la clasa întâi, era singurul loc liber pe care-l găsisem. În timp ce zburam prin purgatoriul de nori, îmi imaginam cum aveam să te cert pentru că mă făcuseşi să trec prin toate astea. Te obligasem să-mi promiţi că niciodată nu aveai să mai pui la cale aşa ceva. Îţi amintisem că în curând urma să devii mamă şi că era timpul să încerci să te comporţi ca un om mare.

– *„Soră mai mare“ nu trebuie nepărat să fie denumirea unei meserii, Bee.*

Oare despre ce îţi ţinusem predică atunci? Putea fi orice; important e că întotdeauna mi-am imaginat rolul de soră mai mare ca pe o slujbă, pentru care eram foarte potrivită. Iar pe când zburam ca să te găsesc, pentru că o să te găsesc (a te căuta face parte din atribuţiile slujbei mele), m-a alinat sentimentul familiar că sunt sora mai mare, superioară, matură care o ceartă pe fetişcana fluşturatică şi iresponsabilă care ar fi trebuit deja să-şi înveţe lecţia.

Avionul începuse coborârea spre Heathrow. Londra de Vest se răsfira dedesubt, ascunsă sub un strat subţire de zăpadă. În timp ce se aprindea semnalul că trebuie să ne punem centura de siguranţă, eu am făcut un pact cu Dumnezeu: dacă erai teafără, aveam să fac absolut orice. Dacă mi-ar fi garantat asta, aş fi făcut un pact şi cu diavolul.

Pe când avionul ateriza neîndemânatic pe pistă, supărarea din închipuirea mea se transforma în teamă apăsătoare. Dumnezeu devenise eroul unui basm pentru copii. Puterile mele de soră mai mare se năruiseră într-o neputinţă inertă. Simţeam în tot corpul efectul pricinuit de moartea lui Leo. Durerea mă copleşea, ca şi cum aş fi ingerat nişte resturi putrede. Nu te puteam pierde şi pe tine.

* * *

Fereastra e surprinzător de mare pentru un birou şi lasă lumina soarelui să inunde încăperea.

– Prin urmare, aţi făcut o legătură între dispariţia lui Tess şi moartea lui Leo? întreabă domnul Wright.

– Nu.

– N-aţi spus că v-aţi gândit la Leo?

– Mă gândesc tot timpul la Leo. Era fratele meu.Am obosit să tot vorbesc despre asta. Leo a murit la opt ani, de fibroză chistică. Eu şi Tess nu am moştenit boala, ne-am născut perfect sănătoase.

Domnul Wright încearcă să stingă lumina orbitoare din tavan, dar nu se ştie de ce aceasta nu se stinge. Ridică din umeri ca pentru a se scuza şi se aşază iar.

– Pe urmă ce s-a întâmplat?

– M-a aşteptat mama şi am mers la poliţie.

– Îmi spuneţi mai multe despre asta?

* * *

Mama mă aştepta la aeroport, îmbrăcată în haina ei Jaeger de culoare caramel. Când m-am apropiat, am văzut că nu se pieptănase şi că se machiase neglijent. Ştiu; nu o mai văzusem aşa de la înmormântarea lui Leo.

– Am venit cu taxiul tocmai de la Little Hadston. Avionul tău a întârziat.

– Doar zece minute, mamă.

Peste tot în jur, iubiţi, rude şi prieteni se îmbrăţişau de reîntâlnire. Noi ne-am purtat cu stânjeneală. Cred că nici măcar nu ne-am sărutat.

– Poate că a încercat să dea telefon cât timp am fost plecată, a spus mama.

– O să încerce din nou.

Dar îmi verificasem de nenumărate ori mobilul de când aterizase avionul.

– Ce prostie din partea mea, a continuat mama. Nu ştiu de ce mă aştept să sune. Pur şi simplu a renunţat să o mai facă. Prea mare bătaie de cap, presupun. I-am simţit unda de iritare. Şi oare când s-a deranjat să mă viziteze ultima dată?

M-am întrebat când avea să înceapă să facă înţelegeri cu Dumnezeu.

Am închiriat o maşină. Era de-abia şase dimineaţa, însă pe autostrada M4, spre Londra, circulaţia era deja îngreunată; înaintarea greoaie, supărătoare şi frustrantă la ora numită în mod absurd de circulaţie maximă era încetinită şi mai mult din cauza zăpezii. Ne îndreptam direct spre secţia

de poliţie. N-am putut să conving radiatorul să funcţioneze, aşa că vorbele noastre se transformau în norişori ce atârnau efemer în aerul rece dintre noi.

– Ai vorbit deja cu poliţia? am întrebat eu.

Vocea mamei părea să plutească în aer, supărată.

– Da, nu că ar ajuta la ceva. Ce să ştiu eu despre viaţa ei?

– Ştii cine le-a spus că a dispărut?

– Proprietarul. Unul, Amias sau cam aşa ceva, a răspuns mama.

Nu ne-am amintit nici una numele lui de familie. Mi s-a părut ciudat că bătrânul tău proprietar a fost cel care a anunţat poliţia despre dispariţia ta.

– Le-a spus că era sâcâită de tot felul de apeluri, a zis mama.

În ciuda frigului din maşină, m-am simţit lac de sudoare.

– Ce fel de apeluri?

– N-au precizat, a spus mama.

Am privit-o. Faţa ei palidă şi neliniştită dădea la iveală linia fondului de ten, asemenea chipului unei gheişe de vârstă mijlocie acoperit cu un strat gros de Clinique.

Când am ajuns la secţia de poliţie din Notting Hill era şapte şi jumătate dimineaţa, dar încă întuneric. Străzile erau aglomerate, însă trotuarele proaspăt acoperite cu prundiş erau aproape pustii. Singura dată când mai intrasem într-o secţie de poliţie fusese pentru a raporta pierderea mobilului; nici măcar nu-mi fusese furat. Nu trecusem de biroul de recepţie. De data asta am fost escortată dincolo de recepţie, în lumea străină a camerelor de interogatoriu, a celulelor şi a poliţiştilor care purtau la centură bastoane şi cătuşe. Toate acestea nu aveau nici o legătură cu tine.

* * *

– Atunci l-aţi întâlnit pe ofiţerul detectiv Finborough? întreabă domnul Wright.

– Da.

– Cum vi s-a părut?

Mi-am ales cuvintele cu grijă.

– Atent. Meticulos. Cumsecade.

Domnul Wright pare surprins, dar reuşeşte să-şi ascundă rapid reacţia.

– Vă amintiţi ceva din acel prim interogatoriu?

– Da.

* * *

Pentru început, am fost uluită de dispariţia ta, însă simţurile mi-au devenit extrem de alerte; vedeam prea multe detalii şi prea multe culori, de parcă lumea era animată de Pixar[6]. Şi alte simţuri erau în alertă maximă; am auzit zgomotul făcut de limba ceasului de mână, scrâşnetul unui picior de scaun pe linoleum. Am adulmecat mirosul de ţigară rămas într-o haină agăţată pe uşă. Era un zgomot alb[7] dat la maximum, ca şi cum creierul meu nu mai era în stare să elimine ceea ce nu conta. Totul conta.

Mama fusese condusă de o poliţistă să bea o ceaşcă de ceai, aşa că rămăsesem singură cu ofiţerul detectiv Finborough. Avea maniere alese, de modă veche chiar. Îmi dădea mai degrabă impresia unui profesor de la Oxbridge[8] decât a unui poliţist. Am văzut pe fereastră că afară era lapoviţă.

– Vă puteţi gândi la vreun motiv pentru care sora dumneavoastră ar fi putut să plece? a întrebat el.

– Nu. Nici unul.

– V-ar fi spus?

– Da.

– Locuiţi în America?

– Vorbim mereu la telefon şi ne trimitem e-mailuri.

– Sunteţi apropiate, prin urmare.

– Foarte apropiate.

Sigur că suntem apropiate. Diferite, de acord, însă apropiate. Niciodată diferenţa de vârstă nu ne-a făcut să ne îndepărtăm una de cealaltă.

– Când aţi vorbit cu ea ultima dată? a întrebat detectivul.

– Cred că lunea trecută. Miercuri am plecat la munte, pentru câteva zile. Am încercat să o sun de câteva ori dintr-un restaurant, însă linia era mereu ocupată; e în stare să stea ore în şir de vorbă cu prietenii ei.

M-am străduit să par iritată – la urma urmei, eu sunt cea care îţi plăteşte telefonul; am încercat să simt o emoţie veche şi familiară.

– Şi mobilul?

– L-a pierdut cu vreo două luni în urmă sau poate i-a fost furat. E foarte aiurită. Am încercat din nou să par iritată.

Detectivul Finborough a făcut o pauză, gândindu-se cum să-şi potrivească întrebarea. Era foarte grijuliu.

– Prin urmare, credeţi că dispariţia ei nu este un act voluntar? a întrebat el.

– Nu e un act voluntar. Cuvinte blânde pentru ceva violent. La acea primă întrevedere nu a rostit nimeni cuvintele „răpire“ sau „crimă“. Detectivul Finborough şi cu mine ajunseserăm la o înţelegere mută. I-am apreciat tactul; era prea devreme pentru etichete. M-am forţat să rostesc întrebarea: Mama mi-a spus că era sâcâită de nişte apeluri?

– Da, potrivit celor spuse de proprietar. Din păcate, ea nu i-a dat nici un fel de amănunte. Tess v-a spus ceva în sensul ăsta?

– Nu.

– Şi nici nu a menţionat că s-ar simţi speriată ori ameninţată? a întrebat el.

– Nu. Nimic de genul ăsta. Era normală, fericită. Aveam şi eu o întrebare: Aţi verificat toate spitalele? Rostind-o, mi-am simţit în glas obrăznicia şi mustrarea implicită. Mă gândeam doar că poate a intrat mai devreme în travaliu.

Detectivul Finborough a pus jos ceaşca de cafea, cu un pocnet care m-a făcut să tresar.

– N-am fost informaţi că era însărcinată.

Brusc, ideea mi-a apărut ca o geamandură spre care am înotat imediat.

– Dacă a intrat mai devreme în travaliu, ar putea fi în vreun spital. Nu v-aţi gândit să verificaţi saloanele de naşteri, nu-i aşa?

– Le cerem spitalelor să-şi verifice toţi pacienţii, iar asta înseamnă şi maternitatea, a răspuns el, şi geamandura mea a dispărut.

– Când trebuie să nască? m-a întrebat.

– În mai puţin de trei săptămâni.

– Ştiţi cine este tatăl?

– Da. Emilio Codi. E profesor la Facultatea de Arte unde studiază Tess.

Am spus totul pe nerăsuflate. Trecuse vremea discreţiei. Detectivul Finborough nu s-a arătat surprins, dar poate că asta face parte din pregătirea de poliţist.

– Am mers la Facultatea de Arte, a început să spună, dar l-am întrerupt. Mirosul de cafea din cana termoizolantă devenise ameţitor de intens.

– Probabil vă îngrijorează mult soarta ei.

– Îmi place să lucrez minuţios.

– Desigur.

N-am vrut ca detectivul Finborough să mă creadă isterică, ci înţelegătoare şi inteligentă. Îmi amintesc că m-am gândit că n-ar trebui să conteze ce credea despre mine. Mai târziu aveam să descopăr că, de fapt, conta foarte mult.

– L-am întâlnit pe domnul Codi, a spus detectivul Finborough. Nu a spus că Tess ar avea vreo altă relaţie cu el, în afară de aceea de fostă studentă.

Emilio se lepăda de tine chiar şi acum, când erai dată dispărută. Îmi pare rău. Dar aşa se manifesta întotdeauna „discreţia“ lui – ca o negare ascunsă în spatele unui cuvânt mai potrivit.

– Ştiţi cumva de ce domnul Codi nu ar dori ca noi să aflăm de relaţia lor? a întrebat el.

Ştiam foarte bine.

– Facultatea nu le permite profesorilor să aibă relaţii sexuale cu studenţii lor. Şi mai e şi însurat. Când sarcina a început să se vadă, a pus-o pe Tess să-şi ia un an sabatic.

Detectivul Finborough s-a ridicat; manierele i se schimbaseră niţel, acum se purta mai mult ca un poliţist decât ca un profesor de la Oxbridge.

– Există un program local de ştiri despre persoane dispărute, pe care îl folosim uneori. Vreau să fac o reconstituire televizată a ultimelor ei deplasări cunoscute.

Dincolo de rama metalică a ferestrei cânta o pasăre. Mi-am amintit vocea ta aşa de clar, de parcă te aflai în cameră cu mine:

– În unele oraşe, păsările nu se mai aud unele pe altele din cauza zgomotelor. După un timp, îşi uită frumuseţea şi structura elaborată a cânturilor.

– Ce naiba are asta de-a face cu mine şi cu Todd? am întrebat.

– Unele chiar au renunţat complet la cânturi şi imită fără greşeală alarmele maşinilor.

Aveam o voce plină de nerăbdare şi de iritare.

– Tess.

– Todd îţi aude cântul?

La vremea aceea ţi-am respins trăirile intense de studentă ca pe ceva de care mă eliberasem cu ani în urmă. În încăperea de la poliţie, mi-am amintit însă din nou de acea conversaţie, deoarece gândurile despre cântul păsărilor, despre Todd şi despre orice altceva reprezentau o evadare din faţa lucrurilor care se petreceau în clipa aceea. Detectivul Finborough mi-a simţit suferinţa.

– Cred că e mai bine să fiu excesiv de precaut, mai ales acum, când ştiu că e însărcinată.

A dat instrucţiuni unui subaltern. A urmat o discuţie despre echipa de filmare şi despre cine o să joace rolul tău. Nu doream să fii imitată de o străină, aşa că m-am oferit eu. Când am părăsit încăperea, detectivul Finborough s-a întors spre mine:

– Domnul Codi e mult mai în vârstă decât sora dumneavoastră?

Mai mare cu cincisprezece ani şi profesorul tău pe deasupra. Ar fi trebuit să-ţi fie ca un tată, nu amant. Da. Ştiu că ţi-am mai reproşat asta de nenumărate ori, până când te-am făcut să-mi spui foarte explicit să-mi văd de treaba mea, doar că tu ai zis-o mai pe şleau şi mi-ai cerut să nu mă mai bag unde nu-mi fierbe oala. Detectivul Finborough îmi aştepta încă răspunsul.

– M-aţi întrebat dacă sunt apropiată de ea, nu dacă o înţeleg.

De abia acum cred că te înţeleg, atunci însă nu simţeam asta.

Detectivul Finborough mi-a dat mai multe amănunte despre reconstituire.

– O doamnă care lucrează la oficiul poştal de pe Exhibition Road îşi aminteşte că Tess a cumpărat o felicitare şi un timbru par avion, puţin înainte de ora două după-amiază. Nu a spus că Tess era însărcinată, însă bănuiesc că tejgheaua era între ele şi nu avea cum să vadă.

Pe când detectivul Finborough îşi continua povestirea, am zărit-o pe mama înaintând spre noi pe coridor.

– Tess a trimis felicitarea de la acelaşi oficiu, cândva înainte de două şi un sfert.

Vocea mamei a răsunat pe coridor, trădându-i răbdarea deja pierdută.

– Era felicitarea pentru ziua mea de naştere. De luni de zile nu a mai trecut să mă vadă. Telefon abia dacă-mi mai dă. Îmi trimite însă o felicitare, ca şi cum asta ar rezolva lucrurile.

Cu vreo două săptămâni mai devreme îţi amintisem că se apropia ziua ei, nu-i aşa?

Înainte de a merge mai departe, pentru că vreau să fiu sinceră când relatez povestea asta, trebuie să recunosc că ai avut dreptate în privinţa lui Todd. Nu mi-a auzit cântul. Asta pentru că nu i l-am cântat niciodată. Nici altcuiva, de altfel. Poate că eu sunt una dintre acele păsări care nu ştiu decât să imite alarmele maşinilor.

* * *

Domnul Wright se ridică să tragă o jaluzea, orbit de lumina strălucitoare a soarelui de primăvară.

– Iar mai târziu în acea zi aţi făcut reconstituirea? întreabă el.

– Da.

Domnul Wright are banda cu reconstituirea şi nu are nevoie de detalii referitoare la extraordinara mea costumare, dar ştiu că tu ai. Tare ţi-ar plăcea să afli ce fel de imagine ţi-am construit. M-am descurcat destul de bine, de fapt. O să-ţi povestesc sub influenţa impresiilor de atunci.

* * *

Agentul Vernon, o poliţistă de vârstă mijlocie, m-a dus într-o încăpere ca să mă schimb. Avea obrajii roşii şi plesnea de sănătate, ca şi când tocmai s-ar fi întors mai degrabă de la mulsul vacilor decât de la patrularea pe străzile din Londra. Mi-am dat seama de paloarea mea, consecinţă a zborului de noapte.

– Credeţi că ajută la ceva? am întrebat.

Mi-a zâmbit şi m-a îmbrăţişat rapid, ceea ce m-a luat prin surprindere, dar mi-a şi plăcut.

– Da, aşa cred. Nu s-ar face atâta caz de reconstituiri, dacă n-ar exista şansa să stârnească memoria cuiva. Iar acum, când ştim că Tess e gravidă, există şanse şi mai mari să o fi remarcat cineva. Bun, acum hai să alegem hainele, de acord?

Mai târziu am aflat că, deşi avea patruzeci de ani, Vernon era poliţistă doar de câteva luni. Modul ei de a acţiona la slujbă îi reflecta calităţile de mamă caldă şi pricepută.

– Am adus nişte haine din apartamentul ei, a continuat ea. Aveţi idee cu ce ar fi putut fi îmbrăcată?

– O rochie. Ajunsese la faza în care nimic altceva nu i-ar mai fi cuprins pântecele, iar haine de gravidă nu îşi permisese să-şi cumpere. Din fericire, mai toate hainele ei sunt largi şi fără formă.

– *Comode*, *Bee*.

Poliţista a deschis fermoarul unei valize. Împăturise cu grijă fiecare dintre hainele vechi şi uzate şi le învelise în hârtie. Am fost mişcată de grija de care dăduse dovadă. Încă mai sunt.

Am ales-o pe cea mai puţin şifonată; voluminoasa ta rochie Whistles roşie, cea cu broderie pe tiv.

– Pe asta a cumpărat-o la reduceri acum cinci ani, am spus.

– O marcă bună rezistă, nu-i aşa?

Parcă eram în cabinele de probă de la magazinul Selfridges.

– Da, aşa e.

– Merită s-o cumperi, dacă poţi.

Îi eram recunoscătoare poliţistei Vernon pentru abilitatea de a conversa despre lucruri mărunte, creând o punte verbală între doi oameni aflaţi într-o situaţie dintre cele mai neverosimile.

– Atunci pe-asta o alegem, a spus şi a avut tactul de a se întoarce cu spatele cât timp eu mi-am scos costumul incomod.

– Semeni cu Tess? a întrebat ea.

– Nu, nu mai semăn cu ea.

– Pe vremuri semănai?

I-am apreciat din nou uşurinţa de a vorbi despre nimicuri, deşi bănuiam că urma să ajungem şi la lucruri mai importante.

– Oarecum.

– Adică?

– Mama încerca mereu să ne îmbrace la fel.

În ciuda diferenţei de vârstă, purtam fuste ecosez şi pulovere Fair Isle sau rochii de bumbac în dungi, în funcţie de anotimp. Nimic extravagant sau înzorzonat, mai ţii minte? Nimic din nailon.

– Şi părul îl aveam la fel.

„Să aibă o tunsoare decentă“, spunea mama, iar părul nostru cădea secerat pe podea.

– Toţi erau de părere că Tess urma să arate ca mine când va fi mai mare. Erau doar amabili.

M-a surprins faptul că rostisem asta cu voce tare. Până atunci nu mai făcusem astfel de mărturisiri în faţa nimănui, deşi mai avusesem gânduri de genul acesta. Am ştiut întotdeauna că aveai să devii mai frumoasă decât mine. Nu ţi-am spus-o niciodată, nu-i aşa?

– Bănuiesc că-i era destul de greu, a spus Vernon. Am ezitat înainte de a o contrazice şi ea a schimbat subiectul. Aveţi aceeaşi culoare de păr?

– Nu.

– Ce noroc au unii oameni să fie aşa de blonzi!

– De fapt, nu-i blond natural.

– N-aş fi zis.

De data aceasta printre lucrurile mărunte s-a strecurat o observaţie importantă.

– Atunci poate ar fi mai bine să purtaţi o perucă.

M-am înfiorat, dar am încercat să-mi ascund reacţia.

– Da.

În timp ce scotea o cutie cu peruci, mi-am tras rochia peste cap şi am simţit cum îmi alunecă pe piele bumbacul moale, spălat de nenumărate ori. Apoi, brusc, m-ai îmbrăţişat. După o fracţiune de secundă mi-am dat seama că era de fapt mirosul tău, ceva ce nu mai întâlnisem: un amestec între şamponul şi săpunul tău, şi altceva greu de descifrat. Probabil că îl mai simţisem doar când ne îmbrăţişam. Mi-am ţinut respiraţia, luată pe

nepregătite de vârtejul emoţional stârnit de faptul că erai atât de aproape, şi totuşi absentă.

– Vă simţiţi bine?

– Are mirosul ei.

Pe faţa maternă a poliţistei a apărut o expresie plină de compasiune.

– Mirosul este un simţ extrem de puternic. Medicii îl folosesc pentru a încerca să-i trezească pe pacienţii aflaţi în comă. Se pare că este preferat mirosul de iarbă proaspăt tăiată, fiind foarte evocator.

Îmi comunica astfel că nu aveam reacţii exagerate. Era înţelegătoare şi intuitivă şi îi eram recunoscătoare că se afla lângă mine.

Perucile aveau diferite tipuri de păr şi am presupus că nu erau folosite doar pentru reconstituiri ale cazurilor de persoane dispărute, ci şi când era vorba de victimele unor crime violente. Mi s-a părut a fi o colecţie de scalpuri şi, în timp ce scotoceam prin ele, mi-a venit să vomit. Vernon a observat imediat.

– Lăsaţi-mă pe mine. Cum e părul lui Tess?

– Lung, nu şi-l tunde aproape niciodată, aşa că arată cam neîngrijit. Şi foarte lucios.

– Şi culoarea?

„Codul pantone PMS 167“, mi-a venit imediat în minte, numai că oamenii nu ştiu toate culorile din lume după cod, aşa că am răspuns doar „caramel“. De fapt, părul tău m-a dus mereu cu gândul la crema caramel. La strălucirea lichidă, mai precis, a cremei din interiorul unei bomboane Rolo[9]. Poliţista a găsit o perucă destul de asemănătoare, din nailon lucios. Degetele mele s-au străduit cu silă să tragă peruca peste tunsoarea mea îngrijită. Credeam că terminasem. Numai că Vernon era perfecţionistă.

– Se machiază? a întrebat ea.

– Nu.

– Atunci v-ar deranja să vă ştergeţi machiajul?

Am avut vreo ezitare?

– Sigur că nu, am răspuns. Însă mă deranja. Chiar şi dimineaţa mai aveam buze rozalii şi fard în obraji din seara precedentă. Mi-am îndepărtat machiajul într-o chiuvetă mică, pe marginea căreia stăteau în echilibru ceşti

murdare de cafea. M-am răsucit şi te-am zărit. Am simţit o dragoste arzătoare. Câteva clipe mai târziu mi-am dat seama că era doar imaginea mea în mărime naturală reflectată într-o oglindă. M-am apropiat şi m-am văzut, neîngrijită şi obosită. Aveam nevoie de machiaj, de haine bine croite şi de o tunsoare decentă. Ţie nu-ţi trebuie toate astea ca să fii frumoasă.

– Mă tem că în privinţa pântecelui va trebui să improvizăm, a spus poliţista. Când mi-a dat perna am rostit întrebarea care mă măcina de câtva timp:

– Ştiţi cumva de ce proprietarul lui Tess nu v-a spus că e însărcinată când a raportat dispariţia?

– Nu, din păcate. L-aţi putea întreba pe detectivul Finborough.

Mi-am îndesat încă o pernă sub rochie şi am încercat să le dau forma unui pântece convingător. Preţ de o clipă, totul a părut o farsă absurdă, aşa că am izbuncit în râs. Poliţista a izbucnit şi ea într-un râs spontan şi am observat că faţa ei era zâmbitoare în mod normal. Bănuiesc că e un efort pentru ea să-şi păstreze aşa de mult timp pe chip o expresie neprefăcută de seriozitate şi de înţelegere.

A intrat mama.

– Draga mea, ţi-am adus ceva de mâncare, a spus ea. Ai nevoie să mănânci cum trebuie.

M-am răsucit şi am văzut că avea o pungă plină cu mâncare şi am fost impresionată de grija ei maternă. Numai că atunci când s-a uitat la mine a înlemnit. Biata mama. Farsa care mie mi se păruse încărcată de umor negru se transformase într-una crudă.

– Trebuie să-i spui. Va fi tot mai rău, pe măsură ce amâni.

– Ieri am văzut un şerveţel de ceai care avea inscripţia asta:„Nu lăsa pe mâine ce poţi face azi.“

– Tess… (sau poate doar am slobozit suspinul ăla evocator de soră mai mare?)

Ai izbucnit în râs şi m-ai tachinat cu căldură:

– Încă mai ai chiloţi cu numele zilelor săptămânii brodate pe ei?

– Schimbi vorba. Iar ăia mi-au fost făcuţi cadou când aveam nouă ani.

– Chiar i-ai purtat pe fiecare în ziua respectivă?

– O să fie foarte supărată dacă nu-i spui.

Am privit-o pe mama şi i-am răspuns la întrebare fără a scoate vreun cuvânt. Da, erai gravidă; da, nu-i spuseseşi; da, acum avea să afle toată lumea, cel puţin cei care se uită la televizor.

– Cine e tatăl? Nu am răspuns; fiecare şoc la timpul lui. De-asta nu a mai trecut de luni de zile să mă vadă, nu-i aşa? Îi era prea ruşine. Era mai degrabă o constatare decât o întrebare. Am încercat să o liniştesc, însă mi-a respins cuvintele făcând un gest din mâini, într-una dintre rarele ei manifestări fizice. Măcar văd că are de gând să o ia de soţie.

Se uita la inelul meu de logodnă, pe care nu mă gândisem să-l scot.

– E al meu, mamă. Era absurd cât de jignită mă simţeam că nu îl remarcase până atunci.

Mi-am scos inelul cu solitar şi i l-am dat. L-a pus în geantă şi a închis fermoarul fără măcar să-l privească.

– Intenţionează să se însoare cu ea, Beatrice?

Poate ar fi trebuit să mă port frumos şi să-i spun că Emilio Codi era deja însurat. Asta i-ar fi alimentat furia faţă de tine şi ar fi ţinut încă un timp la distanţă teroarea rece.

– Întâi s-o găsim, mamă, apoi putem să ne facem griji pentru viitor.

2 Aluzie la obiceiul detectivilor şi al spionilor de a folosi zeamă de lămâie pe post de cerneală invizibilă, care devine lizibilă doar când este expusă la o sursă de lumină (n.tr.)

3 În original, The Big Apple, porecla oraşului New York (n.tr.)

4 Ceramistă britanică (1899 – 1972), celebră pentru seturile de ceai cu design Art Deco şi cubist emailate şi viu colorate (n.tr.)

5 Pantone este o corporaţie din New Jersey care a creat codul standard de culori folosit mai ales în industria tipografică, dar şi în alte domenii (n.tr.)

6 Studio de filme de animaţie din California (n.tr.)

7 Zgomot de bandă largă, folosit în măsurători electroacustice, caracterizat prin energie egală pe lăţime de bandă constantă (n.tr.)

8 Nume generic dat universităţilor din Oxford şi Cambridge, deseori şi cu conotaţia de statut social superior (n.tr.)

9 Bomboane de ciocolată umplute cu cremă caramel, produse de Nestlé (n.tr.)

CAPITOLUL 2

Echipa de filmare a poliţiei era amplasată lângă staţia de metrou South Kensington. Eu – vedeta filmuleţului – mi-am primit îndrumările de la un poliţist tânăr care purta mai degrabă o şapcă, decât o cască. Poliţistul-regizor aflat în pas cu moda a zis:

– Ok, dă-i drumul.

Iar eu am pornit-o pe Exhibition Road, îndepărtându-mă de oficiul poştal.

Tu n-ai avut niciodată nevoie de tocuri înalte ca să te simţi mai sigură pe tine, aşa că fără tragere de inimă am renunţat la ele în favoarea balerinilor tăi. Îmi erau prea mari, aşa că le îndesasem vată în vârf. Mai ţii minte când făceam aşa cu pantofii mamei? Cei cu toc înalt, care scoteau un sunet atrăgător când mergeam cu ei şi ne simţeam domnişoare. Balerinii tăi alunecau uşor, discret, pielea lor moale scufundându-se în băltoacele de sub pojghiţa de gheaţă şi absorbindu-le apa extrem de rece. În faţa Muzeului de Ştiinţe Naturale era o coadă lungă şi arţăgoasă de copii nerăbdători şi de părinţi hărţuiţi. Copiii priveau echipele de poliţie şi de filmare, părinţii se uitau la mine. Le ofeream un spectacol gratuit, înainte de a intra să vadă macheta animată a lui *Tyrannosaurus rex* şi marea balenă albă. Însă nu-mi păsa. Speram doar ca unul dintre ei să fi fost acolo joia trecută şi să te fi văzut când ai plecat de la poştă. Şi pe urmă? Oare ce să mai fi observat? Mă întrebam cum de s-ar fi putut întâmpla ceva grav sub ochii atâtor martori.

Începuse iar lapoviţa, cu apa ei îngheţată care bătea darabana pe trotuar. Un poliţist mi-a spus să merg înainte; deşi în ziua în care dispăruseşi ninsese, lapoviţa de acum crea un efect destul de asemănător. Am aruncat o privire spre coada din faţa Muzeului de Ştiinţe Naturale. Cărucioarelor le crescuseră carapace din plastic. Părinţii se adăpostiseră sub glugi şi umbrele. Lapoviţa îi făcuse miopi. Nu se mai uita nimeni la mine. Nu te-ar fi urmărit nimeni. Nu ar fi observat nimeni nimic.

Din pricina lapoviţei, părul lung al perucii se udase, aşa că acum mi se prelingea pe spate un pârâiaş. Pe sub jacheta deschisă, frumoasa ta rochie din bumbac mi se lipea de trup, îngreunată de apa rece ca gheaţa. Mi se

ghicea fiecare rotunjime. Ţie ţi s-ar fi părut nostim ca o reconstituire a poliţiei să capete o uşoară tentă de film porno. O maşină a încetinit când a trecut pe lângă mine. Din căldura adăpostului său, bărbatul de vârstă mijlocie de la volan m-a privit prin parbriz. M-am întrebat dacă oprise careva şi se oferise să te conducă undeva, oare asta să se fi întâmplat? Numai că nu-mi puteam permite să mă gândesc la ce ţi se întâmplase. Întrebările m-ar fi împins într-un labirint de scenarii înfiorătoare în care mi s-ar fi rătăcit minţile, or eu aveam nevoie să rămân cu mintea întreagă, altfel nu puteam să-ţi fiu de vreun ajutor.

Când m-am înapoiat la secţia de poliţie, mama m-a întâmpinat în cabină. Eram udă leoarcă şi nu-mi puteam stăpâni tremuratul provocat de frig şi de oboseală. Nu dormisem de peste douăzeci şi patru de ore. Am început să-mi dau jos rochia ta.

– Ştiai că mirosul e format din fragmente minuscule care s-au descompus? am întrebat-o. Învăţasem cândva la şcoală. Lipsită de interes, mama a scuturat din cap. Dar atunci când ieşisem în lapoviţă îmi amintisem şi realizasem că mirosul rochiei tale exista pentru că mici particule din tine erau prizoniere în firele fine de bumbac. Până la urmă, nu fusese deloc absurd să mă gândesc că erai lângă mine. Sau poate că da, într-un fel macabru.

I-am dat rochia mamei şi am început să-mi îmbrac taiorul.

– Chiar trebuia s-o faci să pară aşa de ponosită? a întrebat ea.

– Aşa arată, mamă. Altfel n-are nici un rost, dacă nu o recunoaşte nimeni.

Mama obişnuia să ne aranjeze ori de câte ori ne făceam vreo fotografie. Chiar şi la aniversările altor copii obişnuia să ne şteargă rapid gura mozolită de ciocolată şi să ne aranjeze un pic părul cu o perie scoasă din geantă, imediat ce zărea vreun aparat de fotografiat. Încă de atunci îţi tot spunea că ai arăta mai bine „dacă ai face un efort, ca Beatrice“. Eu însă eram plină de o bucurie vinovată, căci, dacă ai fi „făcut un efort“, diferenţa izbitoare dintre noi le-ar fi sărit în ochi tuturor, iar criticile mamei către tine erau de fapt complimente indirecte adresate mie – ceea ce era o raritate.

Mama mi-a înapoiat inelul de logodnă, pe care mi l-am pus pe deget. Greutatea lui a avut un efect reconfortant, de parcă m-ar fi ţinut de mână Todd însuşi.

A intrat şi poliţista Vernon, cu pielea umedă de lapoviţă şi cu obrajii ei rozalii încă şi mai intens îmbujoraţi.

– Mulţumesc, Beatrice. Te-ai descurcat de minune. În mod ciudat, m-am simţit flatată. O să se transmită diseară pe canalul londonez de ştiri, a continuat ea. Detectivul Finborough o să vă anunţe imediat ce apare vreo informaţie.

Îmi era teamă să nu vadă vreun prieten de-ai tatălui nostru filmuleţul şi să-i dea telefon. Foarte perspicace în privinţa stărilor emoţionale, poliţista a sugerat ca poliţia din Franţa să-l anunţe pe tata de dipariţia ta printr-o discuţie „faţă în faţă“, ca şi când ar fi fost mai bine aşa decât să-l sunăm noi, iar eu am fost de acord.

Domnul Wright îşi slăbeşte nodul cravatei de poliester; primele raze ale soarelui de primăvară, căzând exact pe clădire, au încălzit birourile pe neaşteptate. Însă eu mă bucur că e cald.

– Aţi mai vorbit cu detectivul Finborough în ziua aceea? întreabă el.

– Doar pentru a-i confirma numărul la care mă putea găsi.

– La ce oră aţi părăsit secţia de poliţie?

– La şase. Mama plecase cu o oră mai devreme.

La poliţie nimeni nu realizase că mama nu numai că nu avea maşină, dar nici măcar nu ştia să conducă. Vernon şi-a cerut scuze faţă de mine, spunând că, dacă ar fi ştiut, ar fi dus-o chiar ea acasă. Gândindu-mă acum la asta, cred că poliţista a avut atâta compasiune, cât să-şi dea seama de persoana fragilă care se ascundea sub carapacea fustei plisate bleumarin şi a ofensei tipice pentru clasa de mijloc.

* * *

Uşile turnante ale secţiei de poliţie s-au închis în urma mea. Aerul întunecat şi îngheţat m-a lovit direct în faţă. Eram ameţită de luminile farurilor şi ale felinarelor şi intimidată de trotuarul aglomerat. Pentru o clipă te-am zărit în mulţime. Mai târziu am aflat că e ceva obişnuit să ai senzaţia că-i vezi printre străini pe cei dragi de care eşti despărţit; e vorba de centrii

de recunoaştere din creier care sunt suprasolicitaţi şi activaţi prea uşor. Farsa aceasta crudă a minţii a durat doar câteva momente, însă a fost de-ajuns ca să simt fizic cât de mult aveam nevoie de tine.

Am parcat lângă treptele ce coborau spre locuinţa ta. Alături de vecinele ei înalte şi vechi, clădirea ta avea aerul unei rude sărace care nu şi-a putut permite un strat nou de vopsea înaintea iernii. Cu valiza în mână, am coborât treptele îngheţate spre demisol. Un felinar portocaliu abia dacă lumina cât de cât drumul. Cum de nu ţi-ai rupt picioarele în aceşti trei ani?

Am apăsat pe sonerie, cu degetele amorţite de frig. Preţ de o secundă, chiar am sperat că o să-mi deschizi. Apoi am căutat sub ghiveciul de flori. Ştiam că ascundeai de obicei cheia de la intrare sub unul dintre ghivece şi-mi spuseseşi chiar şi cum se numea planta din el, dar nu-mi mai aminteam. Grădinăritul e pasiunea ta şi a mamei. Şi-apoi, eu eram prea ocupată ca să-ţi fac morală în legătură cu siguranţa precară în care trăiai. Cum putea cineva să-şi lase cheia de la intrare sub ghiveciul aflat *chiar lângă uşă*? Şi asta tocmai la Londra. Era un act *absolut iresponsabil*. *O invitaţie limpede pentru hoţi*.

– Da’ ce faceţi acolo? a întrebat o voce de undeva de deasupra mea. Am privit în sus şi l-am văzut pe proprietarul tău. Ultima dată când îl întâlnisem arăta ca un bunic din poveşti – dacă-i lipeai o barbă albă, era leit Moş Crăciun. Acum însă era încruntat, neras şi avea ochii arzători şi cruzi ai unui om mai tânăr.

– Sunt Beatrice Hemming. Sora lui Tess. Ne-am mai întâlnit o dată.

Expresia feţei bătrânului s-a mai îmblânzit, iar privirea i s-a domolit într-una de om mai în vârstă.

– Amias Thornton. Mă iertaţi. Mă cam lasă memoria. A coborât cu băgare de seamă treptele alunecoase ale demisolului. Tess a încetat să-şi mai ascundă cheia sub ghiveciul cu ciclamă roz. Mi-a dat-o mie.

A deschis fermoarul compartimentului de monede al portofelului şi a scos o cheie. În trecut nu-mi luaseşi deloc în serios predicile despre siguranţă, oare ce anume te făcuse brusc aşa de precaută?

– Acum două zile le-am dat drumul înăuntru celor de la poliţie, a spus mai departe Amias. Ca să poată căuta indicii. Vreo veste? Aproape că

plângea.

– Mă tem că nu.

Mi-a sunat mobilul. Am tresărit amândoi, iar eu am răspuns iute. Mă privea, plin de speranţă.

– Alo?

– Bună, iubito. Era vocea lui Todd. Am scuturat din cap spre Amias. Nu a văzut-o nimeni şi primea apeluri ciudate, am spus, tresărind la auzul tremurului din propria-mi voce. Diseară o să fie la televizor o reconstituire făcută de poliţie. A trebuit să joc eu rolul ei.

– Dar nu semănaţi deloc, a răspuns Todd. M-a liniştit pragmatismul lui. Era mai interesat de distribuţie decât de filmul propriu-zis. Bănuiesc că reconstituirea i se părea o exagerare absurdă.

– Pot să arăt ca ea. Oarecum. Amias urca atent scările spre uşa lui. A venit vreo scrisoare de la ea? Poliţia spunea că a cumpărat timbre par avion chiar înainte de a dispărea.

– Nu, nu a sosit nimic.

Poate că scrisoarea nu avusese încă timp să ajungă la New York.

– Te sun eu mai încolo? Vreau să ţin linia asta liberă, în cazul în care încearcă să mă sune.

– Sigur, cum vrei. Părea iritat, iar eu m-am bucurat că încă mai aveai efectul acesta asupra lui. În mod clar gândea că o să apari vie şi nevătămată, iar el o să fie primul care o să te muştruluiască.

Am descuiat uşa locuinţei tale şi am intrat. Mai venisem acolo de două-trei ori şi nu stătusem niciodată peste noapte. Cred că pentru toţi fusese o uşurare că nu era loc pentru mine şi Todd, aşa că singura variantă rămânea hotelul. Niciodată nu-mi plăcuse să văd cât de prost montate erau ferestrele tale. Prin spaţiile goale intrau valuri de aer îngheţat. Pereţii erau plini de igrasie, care-i făcea umezi şi reci la atingere. Dura o eternitate până când becurile tale ecologice luminau mulţumitor încăperea. Am dat la maximum sistemul de încălzire centrală, dar numai o suprafaţă infimă din partea de sus a caloriferului emana căldură. Pur şi simplu nu vezi toate lucrurile astea sau eşti mai stoică decât mine?

Am observat că aveai telefonul deconectat. De aceea era ocupat zilele trecute, când am încercat să te sun? Nu se poate să-l fi lăsat scos din priză atâta timp. Am încercat să-mi domolesc neliniştea care începea să mă cuprindă – de multe ori îţi decuplezi telefonul când pictezi ori asculţi muzică, indignându-te nevoia lui enervantă de atenţie nemeritată; probabil că ultima dată când ai fost aici ai uitat să-l bagi iar în priză.

M-am apucat să pun în dulap hainele din valiză, bucuroasă că simţeam din nou acea undă obişnuită de iritare.

– De ce nu-ţi pui dulapul în dormitor, unde-i e locul? Arată caraghios aici.

Prima mea vizită, când m-am întrebat de ce naiba cămăruţa ta de zi era invadată de un dulap masiv.

– Mi-am transformat dormitorul în atelier, ai răspuns şi ai izbucnit în râs înainte de a termina fraza.

„Atelier“ era de-a dreptul pompos pentru minusculul dormitor de la demisol.

Unul dintre lucrurile care îmi plac în ceea ce te priveşte este că te simţi ridicol mult mai rapid decât oricine altcineva şi eşti prima care râzi de tine. Eşti singura persoană pe care o cunosc care se amuză copios de propriile absurdităţi. Din păcate, nu este o trăsătură de familie.

Pe când îţi puneam hainele pe umeraşe, am zărit un sertar în partea de jos a dulapului şi l-am deschis. Ţineai acolo lucrurile pentru copil. Totul în apartament arăta, pur şi simplu, ponosit. Îmbrăcămintea ta provenea de la magazinele de binefacere, mobila, din containerele cu lucruri de prisos, în timp ce hainele acestea de bebeluş erau noi şi scumpe. Am scos din sertar o păturică de caşmir albastru-deschis şi o bonetă minusculă; atât de moi erau lucruşoarele, încât mâinile mele păreau aspre. Erau frumoase. Mă simţeam ca şi cum aş fi descoperit un scaun Eames[10] într-o staţie de autobuz. Era clar că nu-ţi puteai permite să le cumperi, oare cine îţi dăduse banii? Credeam că Emilio Codi încerca să te convingă să faci avort. Ce se întâmplă, Tess?

A sunat soneria şi am alergat să răspund. Când am deschis uşa, mă pregăteam să rostesc „Tess“. În prag se afla o femeie tânără. Mi-am înghiţit

vorba. Unele cuvinte au gust. Mi-am dat seama că tremuram din pricina impulsului de adrenalină.

Era gravidă în cel puţin şase luni, dar în ciuda frigului haina ei din lycra era deschisă şi lăsa să i se vadă pântecele umflat şi piercingul din buric. Modul în care îşi exhiba sarcina mi s-a părut la fel de ieftin ca şi vopseaua cu care se făcuse blondă.

– Tess e acasă? a întrebat ea.

– Eşti prietenă cu ea?

– Da. Prietenă. Sunt Kasia.

Mi-am amintit că-mi povestiseşi despre Kasia, prietena ta poloneză, numai că descrierea ta nu se potrivea cu ceea ce apăruse în prag. Fuseseşi atât de măgulitoare, încât deformaseşi imaginea, dându-i polonezei o aură care, pur şi simplu, îi lipsea. Aşa cum stătea acolo, în caraghioasa ei fustă mini, cu pielea de găină pe picioarele cu vene umflate de la sarcină, mi s-a părut că era cât se poate de departe de „un desen de Donatello“.

– Tess şi cu mine întâlnit la clinică. Şi io-s fără prieten. Mi-a atras atenţia mai curând engleza ei precară decât ceea ce spunea. A ridicat ochii spre un Ford Escort parcat în capul scărilor şi a zis: El întors. De trei săptămâni. Trăgeam nădejdea că mi se citea pe faţă totala lipsă de interes pentru starea vieţii ei personale. Când se întoarce Tess?

– Nu ştiu. Nu ştie nimeni unde e. A început să-mi tremure vocea, dar chiar n-aveam de gând să-mi trădez vreo emoţie în faţa fetei ăsteia. Moştenisem din plin snobismul mamei. Am continuat la repezeală: N-a mai fost văzută de joia trecută. Ai idee unde ar putea fi?

Kasia a scuturat din cap:

– Noi am fost în vacanţă. În Majorca. Să ne-mpăcăm.

Bărbatul din Fordul Escort a apăsat pe claxon. Kasia i-a făcut semn cu mâna şi am văzut că era nervoasă. În engleza ei stricată, m-a rugat să-ţi spun că trecuse pe la tine, apoi a urcat treptele grăbită.

Da, domnişoară Freud, eram supărată că nu eşti tu. Nu-i vina ei.

Am urcat scările şi am sunat la uşa lui Amias. A răspuns, după ce şi-a făcut de lucru cu lanţul de siguranţă.

– Ştiţi de unde are Tess toate hainele alea scumpe de bebeluş? l-am întrebat.

– S-a dus la cumpărături pe Brompton Road, a răspuns el. Era destul de zgârcită la…

L-am întrerupt nerăbdătoare.

– Vreau să spun, cum de şi-a permis să le cumpere?

– Nu mi-a venit să întreb.

Asta a sunat a dojană; el avea purtări alese, eu nu.

– De ce i-aţi anunţat dispariţia? am întrebat.

– Nu a venit să ia masa de seară cu mine. Aşa mi-a promis şi niciodată nu şi-a încălcat vreo promisiune, nici măcar faţă de un om bătrân, ca mine. A desfăcut lanţul. În ciuda vârstei, era încă înalt şi drept – mă depăşea cu câţiva centimetri buni. Poate că ar trebui să daţi cuiva hainele copilului, a spus.

M-am simţit dezgustată şi furioasă pe el.

– Nu credeţi că-i cam devreme să o abandonăm?

Am coborât scările în grabă. A strigat ceva în urma mea, dar nici n-am mai încercat să înţeleg ce anume. Am intrat în apartament.

– Încă zece minute şi încheiem, spune domnul Wright, iar eu îi sunt recunoscătoare. Nu-mi imaginasem cât de epuizant avea să fie totul. Aţi intrat în baie? întreabă el.

– Da.

– V-aţi uitat în dulăpior? Am clătinat din cap. Prin urmare, n-aţi observat nimic ciudat?

– Ba da.

* * *

Mă simţeam extrem de obosită, murdară şi îngheţată bocnă. Tânjeam după un duş fierbinte. Mai erau două ore până când avea să fie difuzată reconstituirea, ceea ce îmi lăsa destul timp să fac un duş, dar mă temeam că nu o să aud dacă suni. Aşa că m-am gândit că era o idee bună – potrivit logicii care spune că iubirea îţi apare sigur în prag de îndată ce ţi-ai pus pe faţă o mască şi te-ai îmbrăcat în pijamaua cea mai urâtă. Sunt de acord că

nu prea i se potriveşte denumirea de logică, dar speram că, dacă o să fac duş, o să suni. În plus, ştiam că mobilul meu preia mesajele.

Am intrat în baia ta. Sigur că nu avea duş, ci doar cada cu emailul ei ciobit şi mucegai în jurul robinetelor. M-a uluit cât de diferită era de baia mea din New York – un omagiu în crom şi calcar adus stilului modern. M-am întrebat cum puteai să te simţi curată după ce ieşeai de aici. Am avut sentimentul acela familiar de superioritate, apoi am zărit dintr-odată raftul cu periuţa şi pasta ta de dinţi, soluţia pentru lentilele de contact şi o perie cu fire lungi de păr rămase printre peri.

Am înţeles atunci că nutrisem speranţa că studenta din tine făcuse ceva nebunesc şi că fugiseşi la cine ştie ce festival sau manifestaţie de protest care era în toi; că te purtaseşi iresponsabil, ca de obicei, şi nu-ţi păsa de consecinţele sarcinii de peste opt luni, târând-o pe vreun câmp acoperit de zăpadă. Îmi imaginasem cum aveam să te cert pentru nesăbuinţa ta absolută. Raftul tău cu cosmeticale mi-a năruit toate închipuirile. Nu mai era loc de speranţă. Oriunde ai fi fost, nu avuseseşi nici o intenţie să ajungi acolo.

* * *

Domnul Wright închide casetofonul.

– Ne oprim aici.

Dau din cap şi clipesc, încercând să-mi şterg din memorie imaginea firelor de păr rămase în perie.

Intră o secretară cu alură de matroană şi ne anunţă că numărul ziariştilor din faţa apartamentului tău a crescut îngrijorător. Domnul Wright e amabil şi mă întreabă dacă aş dori să-mi găsească un alt loc unde să stau.

– Nu, mulţumesc. Vreau să fiu acasă.

Acum îţi numesc apartamentul acasă, dacă n-ai nimic împotrivă. Deja locuiesc acolo de două luni şi asta e senzaţia pe care o am.

– Vreţi să vă duc eu cu maşina? întreabă el. Probabil mi-a observat surpriza, căci adaugă: Nu-i nici un deranj. Şi-apoi sunt sigur că ziua de azi a fost chinuitoare.

Cravata de poliester cu imprimeu era un cadou. E un om amabil.

Îl refuz politicos şi mă conduce la lift.

– O să dureze câteva zile până procesăm declaraţia. Nu-i nici o problemă, nu?

– Sigur că nu.

– Asta pentru că aţi fost atât anchetatorul, cât şi martorul nostru principal. „Anchetator“ sună mult prea ambiţios pentru rolul pe care l-am jucat eu. Vine liftul, iar domnul Wright îmi deschide uşa şi se asigură că intru fără probleme. Declaraţia dumneavoastră o să închidă cazul, îmi spune, şi, pe când cobor cu liftul aglomerat, îmi închipui cuvintele ca pe o smoală care acoperă carena navei acuzării şi o izolează contra umezelii.

Afară, soarele de primăvară a încălzit aerul în primele ore ale serii, iar în preajma cafenelelor de pe trotuarele cenuşii şi-au făcut apariţia umbrelele albe. Secţia de poliţie se află la doar câteva străzi de Parcul St James aşa că bănuiesc că o să merg pe jos o bucată din drumul spre casă.

Încerc să o iau pe o scurtătură spre parc, numai că drumul care speram să mă ducă direct acolo se dovedeşte a fi o fundătură. Fac cale întoarsă şi aud zgomot de paşi în urma mea, nu sunetul liniştitor de tocuri înalte, ci paşi ameninţători şi tăcuţi de bărbat. Deşi mi-e teamă, îmi dau seama că mă confrunt cu clişeul femeii urmărite de ceva rău şi încerc să îl alung, dar paşii încă mă urmăresc, acum şi mai aproape, şi mai apăsaţi. Fără îndoială că bărbatul o să mă depăşească, o să treacă pe partea cealaltă şi astfel o să realizez că nu-mi vrea răul. Dimpotrivă, ajunge şi mai aproape. Îi simt respiraţia rece în ceafă. Alerg, cu mişcări smucite din cauza fricii. Ajung la ieşirea din fundătură şi zăresc oameni care merg pe trotuarul aglomerat. Mă alătur lor şi mă îndrept spre metrou, fără să întorc capul.

Îmi spun că, pur şi simplu, *nu e posibil*. Se află în stare de cercetare, închis, i s-a refuzat cauţiunea. După proces o să fie închis pe viaţă. Probabil că urmărirea a fost doar rodul imaginaţiei mele.

Mă urc într-un metrou şi mă aventurez să arunc o privire în jur. Zăresc imediat o fotografie cu tine. E în *Evening Standard* pe prima pagină, poza pe care ţi-am făcut-o în Vermont, acum două veri, când ai venit în vizită; părul ţi se înfoaie la spate în bătaia vântului ca pânza strălucitoare a unei corăbii, iar faţa îţi este luminoasă. Eşti uluitor de frumoasă. Nu-i de mirare că au ales-o pentru prima pagină. În interior e cea pe care ţi-am făcut-o la

şase ani, când îl îmbrăţişai pe Leo. Ştiu că tocmai plânseseşi, dar nu se vede în fotografie. Chipul îţi redevenise normal de îndată ce zâmbiseşi în faţa aparatului. Lângă poza ta e una pe care mi-au făcut-o mie ieri. Faţa mea nu-şi mai revine deloc. Din fericire, nu-mi mai pasă cum arăt în fotografii.

Cobor la staţia de metrou Ladbroke Grove şi observ abilitatea cu care se mişcă londonezii – în sus, pe scări, şi prin porţile de acces – fără să se atingă unul pe altul. Când ajung la ieşire, cineva se află din nou prea aproape de mine, îi simt răsuflarea rece în ceafă şi începutul de ameninţare. Mă îndepărtez iute, lovindu-mă în graba mea de alţi oameni şi încerc să-mi spun că a fost doar curentul iscat de trenurile de dedesubt.

Poate că, odată ce-ai simţit teroarea şi spaima, ele sălăşluiesc în tine, chiar şi după ce cauza a dispărut, şi lasă în urma lor o groază latentă care poate fi stârnită mult prea uşor.

Ajung pe Chepstow Road şi sunt uluită de mulţimea de oameni şi de maşini. Sunt prezente echipe de ştiri ale tuturor canalelor din Marea Britanie şi ale mai tuturor celor din străinătate, după câte se pare. Grupul de ziarişti de ieri pare acum o serbare câmpenească metamorfozată într-un parc de distracţii cuprins de frenezie.

Când mai am cam zece uşi până la locuinţa ta, mă zăreşte tehnicianul cu crizantemele. Îmi adun forţele ca să o iau din loc, însă el întoarce capul; din nou sunt surprinsă de amabilitatea lui. Încă două uşi şi mă reperează un reporter. Porneşte spre mine, apoi e urmat de toţi ceilalţi. Cobor treptele în fugă, reuşesc să intru şi trântesc uşa în urma mea.

Afară, o cascadă de sunete invadează spaţiul ca trifidele[11]; obiectivele obscene ale aparatelor de fotografiat sunt îndreptate spre fereastră. Trag perdeaua, dar materialul subţire nu reuşeşte decât să facă luminile ceva mai puţin orbitoare. Ca şi ieri, mă retrag în bucătărie, însă nici acolo n-am pace. Cineva bate de zor în uşa din spate, iar în faţă ţârâie soneria. Telefonul face o pauză de maximum o secundă, apoi sună iar. În tot vacarmul ăsta intră în scenă şi mobilul meu. Cum de-au făcut rost de număr? Sunetele sunt insistente şi supărătoare, aşteptând un răspuns. Îmi amintesc prima noapte petrecută în locuinţa ta. M-am gândit atunci că nimic nu creează mai mult senzaţia de singurătate decât un telefon care nu sună.

* * *

La 22.20 am privit la televizor filmul cu reconstituirea de pe canapeaua ta, acoperită cu şalul tău indian, încercând zadarnic să mă încălzesc. De la depărtare, semănam destul de mult cu tine în film. La sfârşit a apărut un apel către cei care au informaţii şi un număr de telefon la care să sune.

La 23.30 am ridicat receptorul ca să verific dacă telefonul funcţiona. Apoi am intrat în panică, gândindu-mă că în timp ce verificam poate sunase cineva: tu sau cineva de la poliţie care să-mi spună că ai fost găsită.

24.30. Nimic.

1.00. Am simţit cum liniştea din jur mă sufocă.

1.30. M-am auzit strigându-ţi numele. Sau poate numele tău se afla în adâncul liniştii?

2.00. Am auzit ceva la uşă. M-am repezit să deschid, dar era doar o pisică vagaboandă pe care o adoptaseşi cu câteva luni în urmă. Laptele din frigider era vechi de o săptămână şi acrit. Nu am avut cu ce să-i potolesc mieunatul.

La 4.30 am intrat în dormitorul tău, strecurându-mă printre şevalet şi maldărul de pânze. M-am tăiat la picior şi, aplecându-mă, am dat de cioburi. Am tras perdeaua şi am găsit o folie de polietilenă prinsă cu scoci peste ochiul de geam spart. Nu-i de mirare că e aşa de frig în apartament.

M-am băgat în pat. Polietilena fâlfâia în bătaia vântului rece, cu un zgomot inuman şi sacadat, la fel de deranjant ca frigul. Sub pernă ţi-am găsit pijamaua. Avea acelaşi miros ca rochia. Am strâns-o în braţe, prea înfrigurată şi neliniştită ca să dorm. Şi totuşi, cumva am adormit.

Am visat culoarea roşu: de la codul pantone PMS 1788 la PMS 1807; culoarea cardinalilor şi a femeilor uşoare; a pasiunii şi a fastului; carmin obţinut din insecte zdrobite; stacojiu; purpuriu; culoarea vieţii; culoarea sângelui.

M-a trezit soneria.

* * *

Marţi

Ajung la secţia de poliţie în ziua în care primăvara îşi face în mod oficial intrarea în oraş. Mirosul vag al ierbii proaspăt tunse din parc se strecoară înăuntru odată cu fiecare mişcare a uşii turnante; angajatele de la recepţie au rochii de vară, iar feţele şi picioarele le sunt arămii, probabil că se bronzaseră artificial cu o seară înainte. În ciuda căldurii de afară, eu port haine mult prea groase şi sunt palidă, lăsând impresia unei amintiri a iernii.

În timp ce mă îndrept spre biroul domnului Wright, sunt hotărâtă să-i spun despre urmăritorul imaginar de ieri. Am nevoie doar să aud, din nou, că e aruncat în închisoare şi că după proces o să rămână acolo pe vecie. Dar când intru, camera e inundată de soarele de primăvară, lumina becului se revarsă din tavan şi în toată această strălucire orice urmă de teamă rămasă de ieri păleşte şi dispare în neant.

Domnul Wright porneşte casetofonul şi deschide discuţia.

– Aş dori să începem cu sarcina lui Tess, spune, iar eu mă simt uşor mustrată. Ieri mă rugase să o iau de la momentul în care „simţisem că ceva nu era în ordine“, iar eu îi relatasem telefonul pe care-l primisem de la mama în timp ce aveam invitaţi la masă în duminica aceea. Acum însă ştiu că, de fapt, nu atunci a fost începutul. Şi mai ştiu şi că, dacă mi-aş fi făcut mai mult timp să stau cu tine, dacă aş fi fost mai puţin concentrată asupra propriei mele persoane şi aş fi fost mai atentă la ce spuneai, mi-aş fi dat poate seama cu luni în urmă că ceva nu era în regulă cu tine.

– Tess a rămas însărcinată la şase săptămâni după ce începuse legătura cu Emilio Codi, îi spun, lăsând deoparte toate emoţiile legate de informaţia aceasta.

– Ce părere avea despre asta? întreabă el.

– A spus că a descoperit miracolul din corpul ei.

Îmi amintesc de conversaţia noastră de la telefon.

– *Aproape şapte miliarde de miracole care mişună pe planeta asta, Bee, iar noi nici măcar nu credem în ele*.

– I-a spus lui Emilio Codi? întreabă domnul Wright.

– Da.

– Şi el cum a reacţionat?

– Dorea ca ea să scape de sarcină. Tess i-a răspuns că acel copil nu era un balast.

Domnul Wright zâmbeşte şi imediat încearcă să se ascundă, dar surâsul mi-l face şi mai simpatic.

– După refuzul ei, el i-a spus că trebuia să plece de la facultate înainte ca sarcina să înceapă să se vadă.

– Aşa a făcut?

– Da. Emilio le-a spus celor de la administraţie că ea primise de undeva o ofertă de an sabatic. Cred că a menţionat chiar numele unei facultăţi reale.

– Cine mai ştia despre asta?

– Prietenii ei apropiaţi, inclusiv alţi colegi de la secţia de artă. Însă Tess i-a rugat să nu spună nimic celor de la facultate.

Chiar nu înţelegeam de ce îl protejai pe Emilio. Nu se purtase cu tine astfel încât să o merite.

– I-a oferit vreun ajutor lui Tess?

– Nu. A acuzat-o că l-a păcălit, rămânând gravidă, şi a spus că nu o să accepte să fie forţat să-i ajute în vreun fel, nici pe ea, nici pe copil.

– Chiar îl „păcălise“? întreabă domnul Wright.

Mă surprinde că-mi cere atât de multe detalii, dar îmi aduc aminte că vrea să-i spun totul, pentru ca apoi să decidă el ce e relevant.

– Nu. Sarcina nu a fost intenţionată.

Îmi amintesc de restul conversaţiei telefonice dintre noi. Eram la birou, supravegheam crearea unei noi identităţi corporatiste pentru un lanţ de restaurante şi în acelaşi timp îmi îndeplineam şi rolul de soră mai mare.

* * *

– Cum să fie vorba de un accident, Tess?

Echipa de design alesese să folosească litere înguste Berbard MT, care păreau mai degrabă de modă veche decât retro, aşa cum cerusem eu.

– „Accident“ are o conotaţie oarecum negativă, Bee. „Surpriză“ sună mai bine.

– OK, cum să ai aşa o „surpriză“, când pe orice stradă se află o farmacie de unde poţi să cumperi prezervative?

Ai râs plină de duioşie şi m-ai tachinat în timp ce eu te dojeneam.

– Unele persoane se lasă duse de val.

Am simţit nota critică.

– Şi ce-o să te faci?

– O să mă fac din ce în ce mai mare, apoi o să am un copil. Vorbeai ca un copil; te purtai ca un copil, cum să devii tu însăţi mamă? E o veste bună, nu fi supărată.

– A luat vreodată în calcul posibilitatea unui avort? întreabă domnul Wright.

– Nu.

– Aţi fost crescute în spirit catolic?

– Da, însă nu din cauza asta nu dorea să facă avort. Singura taină catolică în care credea Tess era cea a momentului prezent.

– Mă scuzaţi, nu cred că ştiu…

Ştiu că nu ajută cu nimic la proces, dar aş dori să ştie mai mult despre tine, în afară de faptele violente arhivate în dosare.

– Înseamnă să trăieşti în prezent, îi explic. Să te bucuri de prezent fără să-ţi faci griji pentru viitor ori să îl amesteci cu trecutul

Eu n-am acceptat niciodată taina asta; dă dovadă de prea multă iresponsabilitate, de prea mult hedonism. Probabil a fost adăugată de greci; Dionysos a mers nepoftit printre catolici şi s-a asigurat că măcar au parte de ceva distracţie.

Mai e ceva ce vreau să afle.

– L-a iubit chiar de la început, de când copilul nu era altceva decât o îngrămădire de celule. De aceea credea că propriul ei corp e un miracol. Şi tot de aceea nu ar fi făcut niciodată un avort.

Încuviinţează din cap şi lasă un moment de pauză în semn de respect pentru dragostea ta faţă de copil.

– Când i s-a pus copilului diagnosticul de fibroză chistică? întreabă.

Mă bucur că l-a numit copil, nu fetus. Începe să aibă şi despre tine, ca şi despre copil o imagine mai umană.

– La douăsprezece săptămâni, am răspuns. Din cauza istoricului familial de fibroză chistică, a făcut un screening genetic.

– Eu sunt. Mi-am dat seama că, la celălalt capăt al firului, te abţineai să nu izbucneşti în plâns. E băiat. Ştiam ce avea să urmeze. Are fibroză chistică.

După voce păreai aşa de tânără. Nu ştiam ce să-ţi spun. Ştiam amândouă prea multe despre fibroza chistică pentru a-ţi răspunde cu platitudini.

– O să treacă prin tot chinul ăla, Bee, la fel ca Leo.

* * *

– Asta a fost în august? întreabă domnul Wright.

– Da. Pe 10 august. Patru săptămâni mai târziu m-a sunat să-mi spună că i se oferise un nou tratament genetic pentru copil.

– Ce informaţii avea despre asta?

– Spunea că urmau să-i injecteze copilului gene sănătoase care să înlocuiască gena fibrozei chistice. Şi că treaba asta se făcea când copilul era încă în pântece. Pe măsură ce se dezvolta şi creştea, gena nouă urmă să continue procesul de înlocuire a genei bolnave.

– Ce reacţie aţi avut?

– M-am speriat, gândindu-mă la riscul pe care şi-l asuma. Mai întâi cu agentul şi…

Domnul Wright mă întrerupe:

– Agent? Mă scuzaţi, nu…

– E modul în care noua genă e introdusă în organism. Ca un fel de taxi, dacă vreţi. Virusurile sunt uneori folosite ca agenţi de contaminare pentru că reuşesc să introducă celule în organism şi, în acelaşi timp, să transporte şi noua genă.

– Sunteţi expertă în domeniu.

– În familia noastră suntem cu toţii experţi amatori în genetică, de când cu Leo.

* * *

– Dar au murit oameni în încercările astea de tratament genetic. Le pot ceda toate organele.

– Mă laşi să termin, te rog?Nu folosesc ca agent un virus. Tocmai asta e chestia genială. Cineva a reuşit să creeze un cromozom artificial care să

introducă gena în celulele copilului. Aşa că nu există nici un risc pentru copil. Incredibil, nu?

Chiar era incredibil. Dar tot nu mi-a alungat îngrijorarea. Mi-am amintit şi restul convorbirii. Mi-am jucat cu măiestrie rolul de soră mai mare.

– De acord, prin urmare nu sunt probleme cu agentul. Dar cu gena modificată? Dacă nu vindecă fibroza, ci declanşează altceva neprevăzut?

– Vrei să nu-ţi mai faci atâtea griji?

– E posibil să aibă cine ştie ce efect secundar îngrozitor. Poate da peste cap în organism ceva ce nu era deloc prevăzut.

– Bee…

– Poate că pare un risc minim…

Mi-ai întrerupt tirada, dându-mă la o parte de la tribuna mea improvizată.

– Fără tratamentul ăsta, are fibroză chistică. E sută la sută sigur. Aşa că trebuie să-mi asum un risc minim.

– Şi spui că o să ţi-l injecteze în burtă?

Ţi-am simţit zâmbetul în voce.

– Cum altfel să ajungă la copil?

– Prin urmare, tratamentul ăsta genetic te poate afecta şi pe tine.

Ai oftat. Era oftatul ăla care spunea „mai slăbeşte-mă“, oftatul unei surori mai mici în faţa celei mari.

– Sunt sora ta. Am dreptul să fiu îngrijorată de soarta ta.

– Iar eu sunt mama copilului meu. Răspunsul tău m-a luat pe nepregătite. O să-ţi scriu, Bee.

Ai închis.

– Vă scria des? continuă domnul Wright.

Mă întreb dacă îl interesează sau doar caută ceva anume.

– Da. De obicei, atunci când ştia că nu o să fiu de acord cu ceva. Uneori dorea doar să-şi limpezească gândurile şi se folosea de mine ca să se audă, de fapt, pe sine însăşi.

Nu sunt sigură dacă ştii, dar mi-au plăcut întotdeauna conversaţiile tale monolog. Deşi mă scot deseori din sărite, mă simt totuşi eliberată când mai

scap de rolul meu critic.

– Poliţia mi-a dat o copie a scrisorii ei, spune domnul Wright. Îmi pare rău. A trebuit să le dau toate scrisorile tale. Detectivul zâmbeşte. Scrisoarea cu îngerii umani.

Mă bucur că a subliniat ce conta pentru tine, nu ce era important în anchetă. Nu am nevoie de scrisoare ca să-mi amintesc acel fragment:

Toţi aceşti oameni pe care nu-i cunosc, despre care nici măcar nu ştiam ceva, au lucrat ore în şir, zi după zi, ani şi ani, ca să găsească un leac. La început, cercetarea a fost finanţată din donaţii de binefacere. Sunt, pur şi simplu, îngeri, îngeri umani în halate albe de laborator şi fuste din tweed, care organizează curse de alergări, vând prăjiturele şi îşi agită coşuleţele pentru donaţii pentru ca într-o zi să fie vindecat copilul unei persoane necunoscute.

– Scrisoarea ei a fost cea care v-a mai atenuat îngrijorarea cu privire la tratament? întreabă domnul Wright.

– Nu. Cu o zi înainte de a o primi, ştirea despre experimentarea tratamentului genetic a apărut în presa din America. Scria în toate ziarele şi se vorbea pe toate posturile TV despre tratamentul genetic găsit de Chrom-Med pentru fibroza chistică. Însă erau arătate doar nenumărate fotografii ale bebeluşilor vindecaţi şi se dădea prea puţină informaţie ştiinţifică. Până şi în ziarele importante apăreau mai des formulări de tipul „copil-minune“ decât „tratament genetic“.

Domnul Wright aprobă din cap.

– Da. Şi aici s-a întâmplat acelaşi lucru.

– A apărut şi pe internet, iar asta însemna că puteam să mă documentez mai în detaliu.

Am aflat că experienţele îndepliniseră toate criteriile impuse, de fapt, chiar le depăşiseră. În Marea Britanie se născuseră deja douăzeci de copii care scăpaseră de fibroza chistică şi erau perfect sănătoşi. În cazul mamelor nu se observaseră efecte negative. Femei gravide din America, ai căror fetuşi aveau fibroză chistică, implorau să le fie administrat tratamentul. Mi-am dat seama ce norocoasă era Tess că i se propusese aşa ceva.

– Ce informaţii aveaţi despre Chrom-Med?

– Ştiam că sunt o firmă serioasă şi că erau implicaţi de ani şi ani în cercetarea genetică. Şi că îl plătiseră pe profesorul Rosen pentru descoperirea cromozomului, apoi îl angajaseră ca să-şi continue cercetările.

Pentru ca doamnele în fuste de tweed, despre care vorbeai tu, să nu mai fie nevoite să-şi agite coşuleţele.

– Am văzut şi vreo şase interviuri cu profesorul Rosen, cel care a inventat noul tratament.

Ştiu că nu era prea important, dar profesorul Rosen a fost cel care mi-a schimbat părerea despre tratament sau, cel puţin, m-a făcut mai receptivă la nou. Îmi amintesc când l-am văzut prima dată la televizor.

* * *

Prezentatoarea programului de dimineaţă i-a adresat întrebarea cu voce caldă:

– Domnule profesor Rosen, cum e să fiţi ca „omul care a făcut posibil miracolul“, aşa cum sunteţi numit de mulţi?

Alături de ea, profesorul Rosen părea a fi imaginea tipică a cercetătorului, cu ochelarii lui cu rame subţiri de metal, cu umeri înguşti şi cute adânci între sprâncene, probabil şi cu vreun halat alb atârnat pe undeva prin încăpere.

– Nu e vorba despre un miracol. Au fost zeci de ani de cercetări şi…

L-a întrerupt.

– Chiar aşa.

Era o constatare, dar el a înţeles greşit şi a luat-o ca pe o invitaţie să continue.

– Gena fibrozei chistice este situată pe cromozomul şapte. Produce o proteină numită reglator al conductanţei transmembranare sau, pe scurt, CFTR[12].

Ea şi-a netezit fusta strâmtă peste picioarele lungi şi suple şi i-a zâmbit.

– În variantă simplificată, domnule profesor Rosen.

– Aceasta este varianta simplificată. Am creat un cromozom artificial…

– Nu cred că telespectatorii noştri…, a spus ea, cu o fluturare a mâinii, ca pentru a arăta că vorbele lui depăşeau puterea de înţelegere omenească.

M-a enervat şi am fost bucuroasă să văd că şi profesorul Rosen a avut aceeaşi reacţie.

– Telespectatorii dumneavoastră au fost binecuvântaţi cu creiere, nu-i aşa? Cromozomul meu artificial poate transporta fără risc o nouă genă sănătoasă în interiorul celulelor. M-am gândit că probabil îl învăţase cineva cum să-şi explice ştiinţa pe limba tonţilor. Părea că însuşi profesorul era descurajat şi nu mai putea continua. Cromozomul uman artificial poate nu doar să introducă, ci şi să menţină stabilă gena de tratament. Centromerii sintetici au fost…

L-a întrerupt la repezeală:

– Mă tem că trebuie să lăsăm ora de ştiinţă pe altă dată, domnule profesor, pentru că avem legătura cu cineva care doreşte să vă transmită mulţumiri speciale.

S-a răsucit spre un ecran mare de televizor, care transmitea direct dintr-un spital. O mamă cu ochii în lacrimi şi un tată mândru care îşi strângeau la piept bebeluşul sănătos, abia născut, i-au mulţumit profesorului Rosen pentru băieţelul lor frumos. Se vedea că profesorului i s-a părut deplasată scena şi că era stânjenit. Nu se lăuda cu succesele lui, ceea ce mi-a plăcut la el.

* * *

– Prin urmare, aţi avut încredere în profesorul Rosen? întreabă domnul Wright, fără să-şi trădeze propriile impresii, deşi cu siguranţă îl văzuse la televizor în perioada în care mass-media fuseseră invadate de povestea asta.

– Da. În toate interviurile TV pe care le-am văzut a lăsat impresia unui om de ştiinţă dedicat, care nu ştia cum să se poarte în faţa presei. Părea modest, stânjenit de laude şi în mod clar nu îi făcea plăcere acel moment de celebritate mediatică.

Nu i-am mai spus domnului Wright că profesorul îmi amintea şi de domnul Normans (l-ai avut şi tu la matematică?), un om bun, dar care nu avea nici o treabă cu aiurelile adolescentelor şi ne bombarda cu ecuaţii. Neştiinţa de a se purta în faţa presei, ochelarii cu ramă metalică subţire şi asemănarea cu un fost profesor nu erau motive logice ca să accept în cele

din urmă că experienţa nu prezenta vreun risc, ci doar impulsul de care aveam nevoie ca să-mi depăşesc rezervele.

– Tess v-a descris cum anume i s-a administrat tratamentul? întreabă domnul Wright.

– Nu în detaliu. Mi-a spus doar că i se făcuse injecţia şi că acum trebuia să aştepte.

* * *

M-ai sunat în toiul nopţii, ai uitat sau nu ţi-a mai păsat de diferenţa de fus orar. Todd a fost cel care s-a trezit şi a răspuns. Iritat, mi-a dat mie telefonul, şoptind:

– Pentru Dumnezeu, e patru şi jumătate dimineaţa.

– A mers, Bee. E vindecat.

Am plâns; cu suspine şi cu lacrimi de crocodil. Fusesem aşa de neliniştită, nu pentru copil, ci gândindu-mă cum avea să fie pentru tine să ai grijă şi să iubeşti un copil cu fibroză chistică. Todd a crezut că s-a întâmplat ceva groaznic.

– E dată naibii chestia asta.

Nu ştiu ce l-a surprins mai mult, faptul că plângeam din cauza unui lucru grozav ori faptul că am înjurat.

– Aş vrea să-i spun Xavier. Dacă mama nu are nimic împotrivă.

Mi-am amintit ce mândru era Leo de cel de-al doilea nume al lui; cât îşi dorise să-i spunem aşa.

– Leo ar zice că e tare de tot, am spus, şi m-am gândit ce trist e să mori atât de tânăr încât să mai foloseşti încă expresia „tare de tot“.

– Da, aşa ar spune, nu?

* * *

Secretara între două vârste a domnului Wright ne întrerupe, aducând apă minerală şi brusc mă cuprinde setea. Dau peste cap dintr-odată paharul subţire din hârtie, iar ea mă priveşte cu dojană. Când îmi ia paharul observ că palmele îi sunt mânjite cu portocaliu. Probabil că în seara precedentă se dăduse cu autobronzant. Mă mişcă faptul că femeia asta masivă a încercat să se facă frumoasă odată cu sosirea primăverii. Îi zâmbesc, însă nu mă vede. Îl priveşte pe domnul Wright. Îi citesc în ochi că e îndrăgostită de el,

că pentru şeful ei şi-a dat aseară cu autobronzant pe faţă şi pe braţe, şi că rochia pe care o poartă a fost cumpărată cu gândul la el.

Domnul Wright pune punct bârfelor mele imaginare.

– Din punctul dumneavoastră de vedere nu mai erau probleme cu copilul sau cu sarcina?

– Am crezut că totul era în ordine. Singura mea grijă rămăsese modul în care ea avea să se descurce ca mamă singură. La vremea aceea părea o problemă majoră.

Secretara Miss Pasiune pleacă, abia observată de domnul Wright, care mă priveşte peste masă. Gândindu-mă la ea, ma uit la mâna detectivului; nu are verighetă. Da, iar îmi umblă mintea cu sorcova, refuzând să meargă mai departe. Ştii ce urmează. Îmi pare rău.

10 Realizate de perechea de arhitecţi şi designeri americani Charles şi Ray Eames, pionieri ai designului modern, modelele variate de scaune confortabile, cu linii curbe, au devenit creaţii de referinţă în istoria designului de mobilier (n.tr.)

11 Plante mobile, carnivore şi extrem de veninoase, inventate de scriitorul John Wyndham în romanul SF Ziua trifi- delor (1951) (n.tr.)

12 În limba engleză, acronimul pentru cystic fibrosis transmembrane conductance regulator (n.tr.)

CAPITOLUL 3

O clipă, soneria a făcut parte din visul meu colorat în roşu. Apoi am alergat la uşă, convinsă că erai tu. Detectivul Finborough a ştiut că nu era el cel aşteptat. A avut eleganţa să pară şi stânjenit, şi plin de milă, ghicindu-mi în acelaşi timp teama.

– E în regulă, Beatrice. Nu am găsit-o. A intrat în camera ta de zi. În spatele lui era poliţista Vernon. Emilio Codi a văzut reconstituirea, a spus el şi s-a aşezat pe canapea. Tess a născut deja.

Totuşi, m-ai fi anunţat.

– Trebuie să fie o greşeală.

– Spitalul St Anne’s a confirmat că Tess a născut acolo marţea trecută şi că şi-a făcut ieşirea în aceeaşi zi. A aşteptat un moment, plin de compasiune, în timp ce-şi pregătea următoarea ştire-bombă: Copilul s-a născut mort.

Pe vremuri credeam că „născut mort“ inducea o stare de calm[13]. Ape liniştite.[14] Linişteşte-te, o, inimă fremătătoare[15]. Vocea liniştită a calmului.[16] Acum cred că expresia produce disperare prin faptul că-i lipseşte viaţa; un eufemism crud, care înfăşoară în sârmă ghimpată realitatea pe care încearcă să o camufleze. Dar nici nu mă gândeam la copilul tău. Iartă-mă. Mă gândeam doar că născuseşi cu o săptămână mai devreme şi nu avusesem nici o veste de la tine.

– Am vorbit cu cei de la secţia de psihiatrie de la St Anne’s, a continuat detectivul Finborough. Tess le-a fost transferată automat din cauza morţii copilului. Un anumit doctor Nichols o are ca pacientă. L-am sunat acasă şi mi-a spus că Tess are depresie postnatală.

Ca schijele de obuz, faptele ne sfârtecau relaţia. Nu mi-ai spus când ţi-a murit copilul. Aveai depresie, dar nu-mi ceruseşi ajutorul. Ştiam fiecare tablou la care lucrai, toţi prietenii, până şi cărţile pe care le citeai şi numele pisicii tale. („Caramel“, mi-am amintit a doua zi.) Cunoşteam toate detaliile neînsemnate ale vieţii tale. Dar nu şi lucrurile importante. Nu te cunoşteam pe tine.

Prin urmare, diavolul tot îmi oferise până la urmă un târg. Să accept faptul că nu eram aşa de apropiată de tine şi, în schimb, să aflu că nu fuseseşi răpită. Că nu fuseseşi omorâtă. Încă trăiai. Am acceptat târgul.

– Sigur că încă suntem îngrijoraţi de starea ei, a spus detectivul Finborough. Dar nu avem motive să suspectăm că ar fi amestecat altcineva.

Am făcut o pauză, de dragul formalităţilor, ca să verific detaliile acelui pact.

– Cum rămâne cu apelurile acelea sâcâitoare?

– Doctorul Nichols crede că, probabil, Tess a avut o reacţie exagerată din cauza instabilităţii emoţionale.

– Şi fereastra spartă? Când am ajuns acolo, pe podeaua din dormitor erau cioburi.

– Am cercetat şi asta când a fost anunţată dispariţia ei. Cinci maşini de pe stradă au avut parbrizele sparte de un huligan în noaptea de marţi. Probabil că o cărămidă s-a rătăcit şi spre geamul lui Tess.

Un val de uşurare mi-a alungat tensiunea simţită în tot corpul şi a făcut loc unei oboseli sfâşietoare.

După ce au plecat, m-am dus să-l văd pe Amias.

– Ştiaţi că-i murise copilul, nu-i aşa? l-am întrebat. De-asta aţi spus că ar fi mai bine să dau cuiva toate lucrurile bebeluşului.

M-a privit abătut.

– Îmi pare rău. Credeam că ştiţi şi dumneavoastră.

N-am vrut să deschid discuţia, nu încă.

– De ce nu le-aţi spus poliţiştilor nimic despre copil?

– Nu e măritată. Mi-a citit pe faţă nedumerirea. M-am temut că o s-o creadă vreo uşuratică. Că nu o să se mai agite să o caute.

Poate că avea dreptate, deşi nu chiar în sensul în care gândea el. De îndată ce poliţia ar fi ştiut că suferi de depresie postpartum, căutarea ta n-ar mai fi fost o urgenţă. Dar în acel moment lucrul ăsta nu era prea evident.

– Tess mi-a spus că bebeluşul fusese vindecat, aşa este? am întrebat.

– Da, de fibroză chistică. Mai era însă ceva despre care nu ştiau. În legătură cu rinichii, cred.

M-am dus la mama să-i dau vestea bună. Da, bună, pentru că trăiai. Iartă-mă, la copil nu m-am gândit. După cum spuneam, era un târg propus de diavol.

Unul fals. În timp ce conduceam, m-am gândit ce proastă fusesem să mă las aşa de uşor păcălită. Îmi doream atât de mult să accept învoiala, încât închisesem ochii în faţa adevărului. Te cunosc de când te-ai născut. Eram cu tine când a plecat tata. Când a murit Leo. Ştiu lucrurile importante. Mi-ai fi spus despre copilul tău. Şi mi-ai fi spus şi dacă ai fi plecat. Aşa că ceva – cineva – trebuie să te fi împiedicat s-o faci.

Mama a fost la fel de uşurată ca mine. Am simţit că dau dovadă de cruzime când i-am tăiat entuziasmul:

– Nu cred că au dreptate, mamă. Nu ar fi plecat aşa, pur şi simplu, fără să-mi spună.

Numai că mama se agăţase de vestea bună şi nu mă lăsa să i-o smulg fără luptă.

– Draga mea, tu n-ai avut un copil. Nici nu-ţi poţi imagina ce simte. Iar melancolia cauzată de pierderea copilului e destul de serioasă, fără să mai punem la socoteală şi restul. Mama întotdeauna s-a priceput la eufemisme. Nu spun că sunt bucuroasă că i-a murit copilul, a continuat ea. Dar cel puţin are parte de o a doua şansă. Nu mulţi bărbaţi acceptă să crească copilul altuia. În stilul ei, deja îţi prevedea un viitor luminos.

– Chiar nu cred că a dispărut de bunăvoie.

Mama însă n-a vrut să mă asculte.

– O să aibă cândva un alt copil, în condiţii mai fericite. Vocea i-a tremurat însă când a încercat să te descrie într-un viitor sigur şi stabil.

– Mamă…

M-a întrerupt şi nu a vrut să asculte.

– Ştiai că era gravidă, nu-i aşa? Acum, în loc să te proiecteze în viitor, mama se întorcea în trecut. Oriunde, numai să nu vorbim despre ce ţi se întâmpla în clipa de faţă. Gândeai că *era bine* pentru ea să fie mamă singură?

– Tu te-ai descurcat de una singură. Tu ne-ai arătat că se poate.

Intenţionasem ca răspunsul să fie un compliment, însă a înfuriat-o şi mai mult.

– Comportamentul lui Tess şi al meu nu pot fi nicicum comparate. Nicicum. Eu m-am măritat înainte de a rămâne însărcinată. Şi chiar dacă soţul meu a părăsit familia, asta nu a fost niciodată alegerea mea. Până atunci nu o mai auzisem numindu-l „soţul meu“, tu, da? Întotdeauna fusese „tatăl vostru“. Iar eu ştiu ce înseamnă ruşinea, a continuat mama. Nu i-ar strica nici lui Tess să înveţe câte ceva despre asta.

După cum spuneam, furia poate îndepărta răceala terorii, cel puţin pentru câtva timp.

Pe când conduceam de la Little Hadston înapoi spre Londra a început să viscolească, iar autostrada M11 a fost brusc vârâtă într-un glob de zăpadă care se scutura cu putere. Milioane de fulgi cădeau frenetic pe pământ, lovind parbrizul, prea mulţi şi prea rapizi pentru ca ştergătoarele să le facă faţă. Pe autostradă, semnalizatoare pâlpâiau avertizând despre condiţiile de drum periculoase şi anunţând limite reduse de viteză pentru protecţia şoferilor. Am fost depăşită de o ambulanţă în vuiet de sirene.

– Nu e vacarm, Bee.

– Bine, atunci zarvă.

– Sirena e sunetul care anunţă sosirea cavaleriei secolului douăzeci şi unu. Tocmai începuseşi facultatea de artă şi erai plină de gânduri-negândite-de-altcineva. Şi mai aveai şi acea altă trăsătură studenţească enervantă de a crede că aceia care nu erau studenţi nu aveau cum să înţeleagă. Vreau să spun, cavaleria reprezentată de maşina de pompieri, de cea de poliţie sau de ambulanţa care vine în viteză să ajute.

– Am priceput de prima dată, Tess, mersi.

– Şi ţi s-a părut prea caraghios ca să mai comentezi?

– Mda.

Ai chicotit.

– Zău, pentru mine sirena reprezintă sunetul unei societăţi care are grijă de cetăţenii ei.

Ambulanţa dispăruse, nu i se mai auzea sirena. Oare pentru tine exista vreo cavalerie? Mi-am impus să nu mai am astfel de gânduri. Nu puteam să

mă tot întreb ce ţi se întâmpla. Însă mă simţeam îngheţată, înfrigurată şi singură.

Drumurile din preajma casei tale nu fuseseră curăţate şi reprezentau un adevărat pericol din cauza gheţii. Am derapat la parcare şi aproape am dat peste o motocicletă oprită lângă locuinţa ta. Un bărbat de vreo douăzeci şi ceva de ani era aşezat pe prima treaptă, cu un buchet de flori caraghios de mare, pe celofanul căruia fulgii de zăpadă se topeau instantaneu. L-am recunoscut după descrierea făcută de tine – Simon, fiul parlamentarului. Ai drep- tate; buzele cu piercing dau un aer chinuit feţei lui copilăroase. Costumul de motociclist îi era ud leoarcă, iar degetele îi erau învineţite de frig. În ciuda aerului îngheţat, am simţit mirosul de aftershave. Îmi amintesc când mi-ai povestit despre avansurile lui stângace şi despre răspunsul tău. Eşti probabil printre puţinele persoane care îşi oferă prietenia drept premiu de consolare.

I-am spus că erai dată dispărută şi a strâns buchetul la piept, strivind florile. Vocea lui educată la Eton era potolită.

– De cât timp?

– De joia trecută.

S-a albit.

– Am fost cu ea joi.

– Unde?

– În Hyde Park. Am fost împreună până pe la patru. Adică două ore după ce fuseseşi văzută la poştă. El a fost probabil ultimul care te-a întâlnit. Mă sunase în dimineaţa aceea şi mă rugase să ne vedem, a continuat Simon. Propusese Galeria Serpentine[17] din Grădinile Kensington. Urma să ne întâlnim la o cafea, să vedem cum stau lucrurile. Acum vorbea cu accentul din nordul Londrei. M-am întrebat care era de fapt cel adevărat. Pe urmă am întrebat-o dacă o pot conduce acasă, a spus mai departe Simon. Însă m-a refuzat. În voce i se simţea autocompătimirea. N-am mai sunat-o de atunci şi nu am mai trecut pe la ea. De acord, nu dau dovadă de prietenie, dar am vrut să vadă ce înseamnă să fii tratat cu nepăsare.

Probabil că egoul lui era uriaş, dacă îşi închipuia că sentimentele lui rănite ar mai fi contat pentru tine, după ce-ţi murise copilul, sau pentru

mine, acum că tu dispăruseşi.

– Unde ai lăsat-o? l-am întrebat.

– Să fie clar, ea m-a lăsat pe mine. Am traversat împreună Hyde Park. Apoi a plecat. Eu n-am lăsat-o nicăieri.

Eram convinsă că minţea. Accentul din nordul Londrei era fals.

– Unde? N-a răspuns. Am urlat la el, repetând întrebarea*: Unde?!*

– Lângă bazin.

Nu mai urlasem vreodată la cineva.

L-am sunat pe detectivul Finborough şi i-am lăsat un mesaj urgent. Simon era acum în baia ta, unde îşi încălzea degetele îngheţate sub jetul de apă caldă. Damful lui de aftersahve a persistat şi mai târziu în baie, ceea ce m-a scos din sărite, pentru că masca mirosul săpunului şi al şamponului tău.

– Ce a spus poliţia? a întrebat el când a intrat în cameră.

– Au spus că vor verifica.

– Un răspuns cât se poate de american din partea lor.

Numai tu ai voie să mă tachinezi astfel. De fapt, poliţistul spusese: „O să cercetez chiar acum.“

– Prin urmare, o să cotrobăie prin Hyde Park? a întrebat Simon.

Eu însă n-am făcut efortul de a analiza ce voise să spună poliţistul cu „o să cercetez“.

Înlocuisem eufemismul lui britanic cu unul american, pentru a îndulci realitatea crudă a cuvintelor lui.

– Şi o să ne sune? a întrebat Simon din nou.

Eu sunt sora ta. Pe mine o să mă sune detectivul Finborough.

– Da, detectivul Finborough o să mă anunţe dacă au găsit ceva, am răspuns.

Simon s-a întins pe canapeaua ta, iar ghetele lui pline de zăpadă au lăsat urme pe cuvertura ta indiană. Mi-am ascuns însă nemulţumirea, căci trebuia să-i pun câteva întrebări.

– Poliţia crede că suferă de depresie postpartum. Ţie cum ţi s-a părut?

Câteva clipe a rămas tăcut, iar eu m-am întrebat dacă făcea un efort de memorie ori fabrica vreo minciună.

– Era disperată, a spus. Trebuia să ia nişte pastile speciale, ca să-i oprească lactaţia. Mi-a zis că asta i se părea cel mai greu de suportat, faptul că producea hrană pentru copil şi nu avea cum să i-o dea.

Încet-încet am început să conştientizez moartea bebeluşului tău. Îmi pare rău că mi-a luat atâta timp. Tot ce pot spune în apărarea mea e că îngrijorarea faţă de tine n-a mai lăsat loc pentru copilul tău.

Mă rodea ceva în legătură cu Simon. Mi-am dat seama ce.

– Ai spus *era*. A părut luat prin surprindere. Ai spus că *era* disperată?

O clipă, mi s-a părut încolţit, apoi a redevenit calm. Avea din nou accentul fals din nordul Londrei.

– Am vrut să spun că marţi după-amiază, când am văzut-o, era disperată. De unde să ştiu eu cum se simte acum?

Nu mai avea o faţă de copil, ci una plină de cruzime; acele piercinguri nu mai erau urmele unei răzvrătiri adolescentine, ci ale unui masochism pe care-l gusta din plin. Mai trebuia să-i pun o întrebare.

– Tess mi-a spus că bebeluşul era vindecat, aşa e?

– Mda, n-a fost nimic legat de fibroza chistică.

– A fost din cauza faptului că s-a născut cu trei săptămâni mai devreme?

– Nu. Mi-a spus că avea ceva care l-ar fi omorât chiar dacă s-ar fi născut când trebuia. Ceva la rinichi.

M-am pregătit sufleteşte.

– Ştii cumva de ce nu mi-a spus că i-a murit copilul?

– Credeam că ţi-a spus. În privire i se citea o sclipire de victorie. Ştiai că urma ca eu să-i fiu naş?

A plecat în silă, după ce deloc obişnuit, aluziile mele politicoase s-au transformat într-o cerere directă.

Am aşteptat două ore şi jumătate telefonul detectivului Finborough, după care am sunat la secţia de poliţie. O poliţistă mi-a spus că detectivul Finborough nu era acolo. Am hotărât să merg în Hyde Park. Speram să nu dau de el; speram că nu era la secţie pentru că era ocupat cu cazuri mai urgente, în timp ce în al tău era acum vorba de o persoană dispărută care avea să apară când credea ea de cuviinţă; speram că doar plecaseşi pe

undeva după moartea bebeluşului tău. Am încuiat uşa şi am pus cheia sub ghiveciul cu ciclamă roz, în caz că te-ai fi întors acasă în lipsa mea.

Pe când mă apropiam de Hyde Park am fost depăşită de o maşină de poliţie a cărei sirenă se tânguia. Sunetul m-a înspăimântat. Am mărit viteza. Când am ajuns la Lancaster Gate, maşina de poliţie care mă depăşise parca lângă altele deja aflate acolo, cu sirenele în funcţiune.

Pe ninsoarea uşoară care începuse, am intrat în parc. Mi-aş fi dorit să mai aştept puţin şi să mă mai bucur măcar vreo oră de viaţa mea de până atunci. Pentru mulţi, gândul acesta o să pară ceva plin de egoism, dar tu ai simţit ce e durerea, aşa că ştiu că o să înţelegi.

Undeva mai încolo i-am zărit pe poliţişti, vreo cincisprezece, poate. Maşini de poliţie înaintau spre ei, direct prin parc. La locul respectiv începuseră să se adune gură-cască – un *reality show* în aer liber.

Erau aşa de multe urme de paşi şi de cauciucuri de maşină în zăpadă.

Am mers încet spre poliţişti. În mod ciudat, mintea îmi era liniştită şi am simţit cu detaşare că inima mi se lovea neregulat de coaste, că îmi pierdeam suflul şi că tremuram tare. Cumva mintea a reuşit să stea deoparte, întârziind să reacţioneze la fel ca trupul.

Am trecut de un paznic al parcului, care, în uniforma lui maronie, vorbea cu un bărbat care ţinea de lesă un labrador.

– Ne-au întrebat despre bazin şi despre lac şi am crezut că o să le sece, dar şeful poliţiei a hotărât să caute mai întâi în clădirile dezafectate. De când cu reducerile au apărut o mulţime. Lângă ei s-au oprit alţi oameni care plimbau câini şi care ieşiseră la jogging. Cu mulţi ani în urmă, clădirea de acolo era WC public pentru bărbaţi, dar a fost mai ieftin să facă altele decât să o renoveze pe asta.

Am trecut pe lângă el şi publicul lui şi m-am îndreptat spre poliţişti. Instalau un cordon în jurul unei clădiri victoriene ruinate, pe jumătate ascunsă de tufişuri.

Puţin mai departe de cordon se afla poliţista Vernon. Obrajii ei odinioară rozalii erau acum palizi; ochii îi erau umflaţi de plâns; tremura. Un poliţist o ţinea pe după umeri. Nu m-au văzut. Vocea poliţistei era precipitată şi inegală.

– Da, am văzut. Dar numai la spital şi niciodată aşa de tânără. Sau de singură.

Mai târziu aveam să-i apreciez dragostea şi compasiunea. Atunci însă, cuvintele ei mi s-au întipărit în conştiinţă ca un fier roşu şi m-au obligat să realizez ce se întâmpla.

Am ajuns la cordonul de poliţie. Detectivul Finborough m-a văzut. O clipă s-a mirat că eram acolo, apoi faţa i-a trădat mila. A venit spre mine.

– Beatrice, îmi pare foarte rău…

L-am întrerupt. Dacă reuşeam să-l împiedic s-o spună, poate că nu se adeverea.

– Vă înşelaţi.

Am vrut să fug de el. M-a luat de mână. Am crezut că dorea să mă oprească. Acum cred că a fost un gest blând, plin de tandreţe.

– Am găsit-o pe Tess.

Am încercat să-mi smulg mâna dintr-a lui.

– Nu aveţi cum să fiţi siguri.

M-a privit cuviincios, drept în ochi; chiar şi în clipele acelea mi-am dat seama că avea nevoie de mult curaj.

– Tess avea la ea legitimaţia de student. Mă tem că nu e vorba de nici o greşeală. Îmi pare foarte rău, Beatrice. Sora dumitale este moartă.

Mi-a dat drumul la mână. M-am îndepărtat de el. Poliţista Vernon a venit după mine.

– Beatrice…

Am auzit când detectivul Finborough a chemat-o înapoi.

– Vrea să fie singură.

I-am fost recunoscătoare.

M-am aşezat sub nişte copaci cu ramuri negre, goliţi de frunze şi de viaţă sub zăpada care amortiza sunetele.

Atunci am ştiut că eşti moartă? Sau când mă anunţase detectivul Finborough? Când zărisem faţa palidă şi plină de lacrimi a poliţistei Vernon? Când văzusem cosmeticalele tale rămase în baie? Ori când mama mă sunase să-mi spună că dispăruseşi? Când am ştiut?

Am văzut cum scoteau o targă din clădirea în ruină a toaletei. Pe targă era un sac pentru cadavre. Am mers spre el.

O şuviţă de păr ţi se prinsese în fermoar.

Atunci am ştiut.

13 În engleză, still born, „născut liniştit, nemişcat“ (n.tr.)

14 Aluzie la proverbul „Apele liniştite sunt adânci“ (n.tr.)

15 Expresie folosită în epoca romantică pentru a calma emoţiile unei tinere care îşi zăreşte iubitul. Apare prima dată în tragedia Zelmane de William Mountfort (1705) (n.tr.)

16 Ultimul vers din imnul Doamne şi Părinte al Omenirii, desprins din poemul The Brewing of Soma de poetul quaker american John Greenleaf Whittier (1807 – 1892) (n.tr.)

17 Galerie de artă contemporană din Grădinile Kensington, în Hyde Park (n.tr.)

CAPITOLUL 4

De ce îţi scriu aşa ceva? Data trecută am deviat de la întrebare, am vorbit despre nevoia mea de a înţelege toate faptele, detaliile mele punctiforme dând la iveală o imagine pointillistă. Am evitat adevărata întrebare – de ce ţie? Să fie acesta un joc imaginar al celor aproape demenţi? Cearşafuri şi pături alcătuiesc un cort, o corabie a piraţilor sau un castel. Tu eşti cavalerul neînfricat, Leo, prinţul fanfaron, iar eu, prinţesa şi povestitoarea – care spune povestea aşa cum i se năzare. Doar eu am fost întotdeauna povestitoarea, nu?

Cred că mă auzi? Fără îndoială că da / Precis, nu. Alege; eu o fac în fiecare oră.

Spus mai simplu, simt nevoia să discut cu tine. Mama mi-a zis că nu am vorbit prea mult până la naşterea ta, iar după aceea am avut o soră cu care să stau de vorbă şi nu m-am mai oprit. Nu vreau să mă opresc nici acum. Dacă aş face-o, aş pierde o parte din mine. O parte din mine de care mi-ar fi dor. Ştiu că nu-mi poţi critica sau comenta scrisoarea, dar asta nu înseamnă că nu-ţi cunosc criticile ori că nu-ţi ghicesc comentariile, tot aşa cum şi tu obişnuiai să le cunoşti şi să le ghiceşti pe ale mele. E o conversaţie-monolog, una pe care n-aş putea-o avea decât cu tine.

Iar scopul ei e să-ţi spun de ce ai fost omorâtă. Aş putea începe cu sfârşitul, să-ţi dau răspunsul aflat pe ultima pagină, dar ai pune o întrebare care ar duce la câteva pagini mai în faţă, apoi alta, până am ajunge unde suntem acum. Aşa că o să-ţi spun povestea pas cu pas, aşa cum am aflat-o, fără să interpretez lucrurile din prisma celui care ştie adevărul.

* * *

– Un poliţist pe care l-am văzut pentru prima dată mi-a cerut să o identific.

I-am spus domnului Wright ce ţi-am spus şi ţie, omiţând pactul cu diavolul şi alte abateri neimportante de la declaraţie.

– La ce oră s-a întâmplat asta? întreabă el, iar vocea îi e blândă, la fel ca pe parcursul întregii discuţii, dar nu pot să-i răspund. În ziua în care te-au găsit, timpul chiar a luat-o razna; un minut a avut durata unei jumătăţi de zi,

o oră a trecut cu iuţeala unei secunde. Ca într-o carte de poveşti pentru copii, am zburat peste săptămâni şi ani; am ajuns pe a doua stea din dreapta[18] şi de acolo direct într-o dimineaţă ce nu avea să mai sosească nicicând. Mă aflam în tabloul lui Dali cu ceasurile curgătoare şi luam ceaiul cu Pălărierul cel Nebun[19]. Nu-i de mirare că Auden spusese: „Opriţi ceasurile toate“ [20]; era dorinţa disperată de a-mi păstra mintea întreagă.

– Nu ştiu la ce oră a fost, am răspuns. M-am hotărât să risc, spunând doar o parte din adevăr. În clipa aceea timpul nu mai conta. De obicei, timpul modifică şi influenţează toate lucrurile, dar când moare cineva iubit timpul nu are cum să modifice acest fapt, nu se mai schimbă nimic, indiferent câtă vreme ar trece, aşa că timpul încetează să mai aibă vreo importanţă.

Când ţi-am zărit şuviţa de păr, am ştiut că durerea e dragoste preschimbată în dor etern. De acord, era puţin cam prea mult pentru domnul Wright, dar doream ca el să ştie mai mult despre moartea ta. Că înseamnă mai mult decât ore sau zile şi minute. Îţi mai aminteşti de linguriţele de cafea în stilul anilor 1930, care păreau fiecare o acadea topită? Aşa îmi trăisem viaţa, în doze mici, atent măsurate. Moartea ta era însă o mare uriaşă, iar eu mă scufundam. Ştiai că adâncimea oceanului poate atinge şapte kilometri? Nici o rază de soare nu ajunge atât de departe. În acel întuneric absolut supravieţuiesc numai creaturile monstruoase şi greu de recunoscut; emoţii mutante a căror existenţă îmi fusese necunoscută înainte de moartea ta.

– Ne oprim aici? mă întreabă domnul Wright, şi o clipă mă întreb dacă nu cumva mi-am rostit gândurile cu voce tare şi se teme că am înnebunit. Sunt absolut convinsă că am reuşit să-mi ascund gândurile şi că e doar amabil. Dar nu mai vreau să fiu nevoită să-mi amintesc din nou de ziua aceea.

– Aş prefera să terminăm.

Se crispează aproape imperceptibil, iar eu simt că îşi face curaj. Nu mă gândisem că lucrul acesta avea să fie dificil pentru el. Bătrânului marinar[21] îi fusese greu să-şi spună povestea, dar la fel de greu era şi pentru amărâţii

de nuntaşi care fuseseră nevoiţi să o asculte. Încuviinţează, iar eu merg mai departe.

– Poliţiştii o aduseseră pe mama la Londra, însă ea nu se simţea în stare să o identifice pe Tess, aşa că m-am dus singură la morga poliţiei. Eram însoţită de un sergent. Avea spre şaizeci de ani. Nu-mi amintesc numele lui. S-a purtat foarte frumos.

* * *

Când am intrat la morgă, sergentul m-a luat de mână şi mi-a ţinut-o tot timpul cât am fost înăuntru. Am trecut pe lângă o cameră în care se fac autopsiile. Suprafeţele lucioase de metal, faianţa albă şi lumina puternică o făceau să pară un exemplu extrem de bucătărie echipată cu tehnologie de ultimă oră. M-a condus într-o încăpere în care te aflai tu. Mirosul de antiseptic era insuportabil. Sergentul m-a întrebat dacă eram pregătită. Nu aveam să fiu niciodată. Am încuviinţat din cap. A dat la o parte pătura.

Erai îmbrăcată cu paltonul cel gros pe care ţi-l făcusem cadou de Crăciun. Dorisem să ai ceva călduros. În mod prostesc, m-am bucurat că erai îmbrăcată cu el. Culoarea morţii nu poate fi descrisă, nu există un cod pantone potrivit cu faţa ta. Era exact opusul culorii; opusul vieţii. Ţi-am atins părul încă lucios ca mătasea.

– Era aşa de frumoasă.

Degetele sergentului mi-au strâns mâna.

– Da. Este frumoasă.

A folosit prezentul şi am crezut că nu m-a auzit bine. Acum însă cred că încerca să mai salveze situaţia; moartea încă nu-ţi răpise chiar totul. Avea dreptate; aveai acea frumuseţe pe care o au eroinele tragice ale lui Shakespeare. Deveniseşi o Desdemona, o Ofelia, o Cordelia; palidă şi amorţită în moarte; o eroină nedreptăţită; o victimă pasivă. Dar tu n-ai fost niciodată tragică, pasivă sau o victimă. Erai veselă, pasională şi independentă.

Am observat că mânecile groase ale paltonului erau îmbibate cu sângele care, acum uscat, întărise stofa. La încheietura mâinilor erau tăieturi prin care viaţa ţi se scursese odată cu sângele.

Nu-mi amintesc ce a spus sau dacă am răspuns. Îmi amintesc doar că mă ţinea de mână.

Pe când părăseam clădirea, sergentul m-a întrebat dacă nu doream ca poliţia din Franţa să-l anunţe pe tata, iar eu i-am mulţumit.

Mama mă aştepta afară.

– Îmi pare rău. Pur şi simplu, nu sunt în stare să o văd aşa. M-am întrebat dacă îşi închipuia că eu eram în stare. N-ar trebui ca lumea să treacă prin aşa ceva, a spus ea mai departe. Ar trebui să folosească teste ADN sau ceva similar. E o barbarie. Nu eram de acord. Oricât ar fi fost de îngrozitor, trebuia să am în faţă cruda realitate a chipului tău lipsit de culoare ca să pot crede că ai murit.

– Te-ai descurcat de una singură? a întrebat mama.

– M-a însoţit un poliţist. A fost foarte amabil.

– Toţi au fost foarte amabili. Trebuia să găsească un lucru bun în toată povestea asta. Nu-i frumos că presa îi tot critică, nu crezi? Chiar nu ar fi putut fi mai amabili de-atât sau… S-a întrerupt; nu era nimic bun în asta. Faţa era…? Vreau să spun, era…?

– N-avea nici o urmă. Era perfectă.

– Aşa o faţă frumoasă.

– Da.

– Întotdeauna a fost aşa. Doar că nu se vedea din claia aia de păr. Mereu i-am spus să-şi ridice părul ori să-l tundă cum trebuie. Ca să vadă toată lumea ce chip frumos are, nu pentru că nu-mi plăcea părul ei.

A început să plângă şi am luat-o în braţe. S-a agăţat de mine şi am simţit amândouă apropierea aceea fizică după care tânjisem încă de când coborâsem din avion. Eu încă nu plânsesem şi am invidiat-o pe mama, de parcă odată cu lacrimile se elibera şi de o fărâmă din durerea aceea sfâşietoare.

Am condus-o acasă pe mama şi am ajutat-o să se culce. Am stat lângă ea până când, într-un târziu, a adormit.

La miezul nopţii m-am întors la Londra. Pe M11, am deschis geamul maşinii şi am ţipat, acoperind zgomotul motorului şi zumzetul autostrăzii; am ţipat în întuneric până când m-a durut gâtul şi am răguşit. Când am

ajuns la Londra, străzile erau liniştite şi goale, iar trotuarele, tăcute şi pustii. Nu-ţi puteai imagina că de dimineaţă oraşul acela întunecat şi abandonat avea să fie iar plin de lumini şi de oameni. Încă nu mă interesa cine te omorâse; moartea ta îmi paralizase gândurile. Tot ce îmi doream era să merg din nou în locuinţa ta, ca şi cum acolo aş fi fost mai aproape de tine.

Când am ajuns, ceasul din maşină arăta 3.40 dimineaţa. Ţin minte asta, pentru că nu mai era ziua în care fuseseşi găsită, ci următoarea. Aparţineai deja trecutului. Oamenii cred că e liniştitor să spui „viaţa merge mai departe“, dar oare nu înţeleg că durerea e mai sfâşietoare tocmai pentru că viaţa lor continuă, iar cea a persoanei dragi lor, nu? Urma un şir întreg de zile ce nu mai erau ziua în care fuseseşi găsită; acea speranţă şi viaţa în care avusesem o soră încetaseră să mai existe.

Pe întunericul acela, am alunecat pe treptele acoperite de gheaţă spre apartament şi m-am prins de balustrada sticloasă. Fiorul de adrenalină şi frigul m-au făcut să conştientizez şi mai mult moartea ta. Am pipăit sub ghiveciul cu ciclamă după cheie şi betonul îngheţat mi-a julit degetele. Cheia nu era acolo. Am văzut că uşa din faţă era deschisă. Am intrat.

Era cineva în dormitor. Durerea îmi amorţise orice alt sentiment, aşa că am deschis uşa fără frică. Înăuntru, un bărbat scotocea prin lucrurile tale. Durerea a lăsat loc furiei.

– Ce naiba faci aici?

Pe fondul acelei stări noi de doliu profund, nici măcar propriile cuvinte nu mi le mai recunoşteam. Bărbatul s-a întors cu faţa spre mine.

* * *

– Ne oprim aici? întreabă domnul Wright. Mă uit la ceas; e aproape şapte. Îi sunt recunoscătoare că m-a lăsat să termin de relatat despre ziua în care ai fost găsită.

– Mă iertaţi. Nu mi-am dat seama că e aşa de târziu.

– După cum spuneaţi, timpul nu mai înseamnă nimic atunci când moare cineva drag.

Mă întreb dacă o să continue în direcţia asta. Simt că suntem pe poziţii inegale. Vreme de cinci ore m-a făcut să-i împărtăşesc toate sentimentele pe

care le trăisem. Între noi e o anumită tăcere şi aproape că mă gândesc să-i cer să mi le destăinuie şi el pe ale sale.

– Soţia mea a murit acum doi ani; într-un accident de maşină.

Ne privim în ochi şi ne dăm seama de camaraderia care ne leagă; suntem doi veterani ai aceluiaşi război, istoviţi de lupte şi însângeraţi emoţional. Dylan Thomas s-a înşelat; stăpânirea morţii nu încetează[22]. Moartea câştigă războiul, iar durerea este victimă colaterală. Pe vremea când studiam literatura engleză nu m-am gândit niciodată că, în loc să învăţ cuvintele poeţilor, o să ajung să-i contrazic.

Domnul Wright mă conduce pe culoar spre lift. O femeie de serviciu dă cu aspiratorul; birourile celelalte sunt cufundate în beznă. El apasă pe butonul de la lift şi stă cu mine până soseşte. Intru singură.

În timp ce liftul coboară, simt în gură gustul de fiere. Odată cu vorbele, corpul meu a rememorat şi senzaţiile fizice şi am simţit din nou cum îmi revine greaţa, ca şi cum aş încerca să elimin fizic cele ştiute. Inima mi se zbate iar între coaste şi îmi creează o senzaţie de sufocare. Părăsesc liftul cu o durere de cap la fel de ucigătoare ca în ziua în care ai fost găsită. Apoi realitatea morţii tale explodează în mintea mea, iar şi iar. Cât am vorbit cu domnul Wright m-am aflat din nou pe un teren minat, legată la ochi. Moartea ta nu va deveni niciodată inofensivă în faţa amintirii, dar am învăţat cum să mă strecor pe lângă ea în anumite zile, în cele bune. Dar nu azi.

Ies din clădire şi aerul serii e cald, dar încă tremur, iar firele de păr de pe braţe îmi sunt zbârlite, în încercarea de a-mi menţine căldura corpului. Nu ştiu dacă tremuratul meu puternic din ziua aceea a fost provocat de răceala amară a şocului.

Spre deosebire de ieri, nu simt o prezenţă ameninţătoare în urma mea, poate pentru că, după ce am descris ziua în care ai fost găsită, nu mi-a mai rămas energie să simt frica. În loc să iau metroul, mă hotărăsc să merg pe jos. Trupul meu are nevoie să fie conectat la lumea exterioară reală, nu la atmosfera amintirilor. E mai bine de o oră până la tura mea la Coyote, aşa că am destul timp să ajung pe jos.

Eşti uimită şi, da, sunt ipocrită. Încă îmi amintesc tonul meu superior.

– Dar barmaniţă? Nu puteai să găseşti ceva mai puţin…

N-am mai continuat, dar ştiai ce urmează: „plictisitor“, „înjositor“, „lipsit de perspective“.

– E doar ca să mă întreţin, nu-i o carieră.

– Dar de ce nu îţi găseşti o slujbă pe timp de zi care să aibă un viitor şi să te poţi întreţine şi ca artistă?

– Nu e o slujbă de zi, e una de noapte.

În spatele umorului tău se ghicea o undă de nemulţumire. Îmi observaseşi zeflemeaua mascată; lipsa mea de încredere în viitoarea ta carieră artistică.

Pentru mine e mai mult decât o slujbă de zi ori de noapte, e singura pe care o am. După trei săptămâni de concediu acordat din compasiune, răbdarea şefului meu a ajuns la limită. A trebuit să-i spun – *ori una, ori alta, Beatrice* – ce aveam de gând, aşa că, rămânând la Londra, am fost nevoită să demisionez. Hotărâre care mă face să par o persoană relaxată, care face faţă oricărei situaţii, gata să schimbe cu mare uşurinţă postul de director al unei agenţii de publicitate cu unul de barmaniţă cu jumătate de normă. Tu însă ştii că nu sunt deloc aşa. Iar slujba mea din New York era ultima rămăşiţă dintr-o viaţă previzibilă şi confortabilă. În mod surprinzător, îmi place să lucrez la Coyote.

Mersul pe jos are efect şi, după patruzeci de minute, respiraţia mi se domoleşte; bătăile inimii îşi recapătă ritmul obişnuit. În sfârşit, îmi dau seama că mi-ai atras atenţia că ar fi trebuit măcar să-l sun pe tata. M-am gândit însă că noua lui soţie l-ar putea alina mult mai bine decât mine. E adevărat că sunt căsătoriţi de opt ani, eu însă o văd tot ca pe o nouă soţie – proaspătă, toată în alb şi strălucitoare, cu diadema ei tinerească şi falsă, neîntinată de vreo pierdere. Nu-i de mirare că tata a ales-o pe ea în locul nostru.

Ajung la Coyote şi văd că Bettina a desfăcut copertina verde şi scoate afară mesele vechi de lemn. Deschide larg braţele, aşteptând să mă las cuprinsă de îmbrăţişarea ei. Cu câteva luni în urmă, aş fi fost îngrozită. Din fericire, am devenit mai puţin sensibilă la ipocrizii. Ne îmbrăţişăm strâns şi sunt recunoscătoare să o simt aproape. În sfârşit, mă opresc din tremurat.

Mă priveşte îngrijorată.

– Te simţi în stare să lucrezi?

– Mă simt bine, pe cuvânt.

– Am văzut totul la ştiri. Au spus că procesul va fi la vară?

– Da.

– Crezi că o să-mi capăt înapoi computerul? mă întreabă cu un zâmbet. Scrisul meu e imposibil. Nu poate nimeni să citească meniul.

Deoarece ştiau că îl foloseai deseori, poliţia îi luase computerul, în speranţa să afle ceva care ar fi ajutat în anchetă. Chiar că are un zâmbet frumos, care mereu mă copleşeşte. Îşi trece braţul pe după umerii mei şi mă conduce înăuntru, iar eu îmi dau seama că mă aştepta.

Îmi văd de treabă, deşi mai am încă senzaţia de greaţă şi durerea de cap, însă nimeni nu comentează, chiar dacă poate mi-a fost observată tăcerea. Am fost întotdeauna bună să fac calcule în minte, aşa că aspectul acesta al muncii de chelneriţă nu-mi dă bătăi de cap, dar altfel stă treaba cu glumele clienţilor. Din fericire, Bettina are gură mare, iar în seara asta mă bazez pe ea, aşa cum făceam şi cu tine deseori. Clienţii sunt toţi obişnuiţii localului şi mă tratează cu acelaşi respect ca personalul, nu-mi pun întrebări şi nu comentează ce s-a întâmplat. Tactul e contagios.

Când ajung acasă e deja târziu şi de-abia aştept să mă culc, căci sunt stoarsă de puteri. Din fericire, au mai rămas numai trei bravi reporteri. Poate că sunt liberi profesionişti ajunşi la strâmtoare. Cum nu mai fac parte din haită, renunţă să-mi mai strige întrebările şi să-mi bage sub nas aparatele de fotografiat. Totul se desfăşoară mai degrabă potrivit scenariului unui cocteil, în care măcar ei sunt conştienţi de faptul că s-ar putea să refuz să le vorbesc.

– Domnişoară Hemming? Ieri fusesem Beatrice şi mă deranjase tonul de falsă intimitate. (Sau chiar „Arabela“ pentru cei care, leneşi, nu-şi făcuseră temele cum trebuie.) Reportera continuă, menţinând distanţa politicoasă.

– V-aş putea pune câteva întrebări?

E cea pe care duminică dimineaţa am auzit-o vorbind la telefonul mobil în faţa geamului de la bucătrie.

– N-ar trebui să fiţi mai degrabă acasă, să citiţi poveşti de noapte bună? E vizibil surprinsă. Am tras cu urechea.

– În seara asta fiul meu e cu mătuşa lui. Şi, din păcate, nu sunt plătită ca să le citesc poveşti copiilor. E ceva ce aţi dori ca lumea să ştie despre sora dumneavoastră?

– Îi cumpărase bebeluşului culori pentru dactilopictură.

Nu prea ştiu ce m-a făcut să spun asta. Poate faptul că pentru prima oară nu mai trăiai doar în prezent, ci făceai planuri de viitor. Evident, reportera mai vrea şi altceva. Aşteaptă.

Încerc să te caracterizez într-o singură frază. Mă gândesc la calităţile tale, însă în cap mi se conturează un anunţ matrimonial: „Frumoasă, talentată, 21 de ani, populară şi amatoare de amuzament caută…“ Te aud cum izbucneşti în râs. Am omis să spun simţ al umorului dezvoltat, ceea ce în cazul tău e cât se poate de adevărat. Mă gândesc la ce anume îi face pe oameni să te iubească. Dar când fac lista motivelor, mă apropii periculos de mult de un ferpar, iar tu eşti prea tânără pentru aşa ceva. Un reporter mai în vârstă, până atunci tăcut, intervine.

– E adevărat că a fost dată afară de la şcoală?

– Da. Nu-i plăceau regulile, mai ales cele ridicole.

Mâzgăleşte ceva, iar eu îmi continui încercarea de a construi o frază care să te încapă. Câte subordonate poate avea o unică frază?

– Domnişoară Hemming?

Mă uit în ochii ei.

– Ar trebui să fie aici. Acum. În viaţă.

Rezumatul meu în opt cuvinte despre tine.

Intru în apartament, închid uşa şi te aud spunându-mi că am fost cam dură cu tata mai devreme. Ai dreptate, dar încă mai eram foarte supărată pe el. Tu erai prea mică să înţelegi prin ce au trecut mama şi Leo la plecarea lui, doar cu trei luni înainte de moartea fratelui nostru. Sigur că ştiam că o făcuse din cauza fibrozei chistice; Leo era atât de bolnav, încât el nu a mai putut suporta să-l privească; din pricina asta mama a ajuns aşa de încordată, încât inima i s-a închistat şi i s-a micşorat, de-abia îi mai pompa sângele în corp, fără să mai poată lupta pentru orcine altcineva. Ştiam, aşadar, că tatăl

nostru avusese motivele lui să plece. Dar avusese copii şi, ca urmare, nu puteau exista alte motive. (Da, *avusese*, pentru că doi dintre copii erau morţi, iar al treilea nu mai era copil.)

Tu l-ai crezut când a spus că se va întoarce. Eu eram mai mare cu cinci ani, dar asta nu mă făcea mai înţeleaptă, şi ani întregi am visat la un final fericit. Visul meu s-a sfârşit în prima noapte petrecută la universitate, când mi-am dat seama că un final fericit nu mai avea sens. Pentru că în privinţa tatălui meu nu doream să sper la un final fericit, ci mi-ar fi plăcut doar să fi avut un început fericit. Doream ca tata să fi avut grijă de mine în copilărie, nu să mă împac cu el când eram adult. Acum însă nu mai ştiu exact ce vreau.

Văd pe fereastră că au plecat toţi reporterii. Caramel îşi unduieşte trupul printre gleznele mele şi toarce, şantajându-mă să-i mai dau de mâncare. După ce hrănesc pisica, umplu o stropitoare şi ies pe uşa de la bucătărie.

– Asta e curtea ta din spate? am întrebat la prima mea vizită în locuinţa ta, uimită că nu te referiseşi la „curtea din spate“ în sensul american al cuvântului, adică o grădină în toată regula, ci în sensul propriu, presupunând câţiva metri de pământ presărat cu pietricele şi două containere de gunoi.

Ai zâmbit.

– Ai răbdare, Bee, o să fie frumoasă.

Cred că ai muncit ca un soldat troian. Toate pietrele îndepărtate, pământul săpat şi plantat. Întotdeauna ţi-a plăcut grădinăritul, nu-i aşa? Când erai numai de-o şchioapă, îmi amintesc, te ţineai după mama prin grădină cu un făraş pe măsura ta, în culori ţipătoare, şi cu şorţul special de grădinărit. Mie niciodată nu mi-a plăcut. Nu lunga aşteptare dintre însămânţare şi apariţia plantei mă deranja (pe tine da, mureai de nerăbdare), ci faptul că atunci când în sfârşit sosea momentul apariţiei vreunei flori, acesta trecea mult prea repede. Plantele erau mult prea efemere şi vremelnice. Eu preferam să colecţionez ornamente din porţelan, obiecte neînsufleţite solide şi de încredere, care nu aveau să se schimbe ori să moară a doua zi.

De când stau în apartamentul tău însă, chiar mi-am dat silinţa, crede-mă, să am grijă de bucăţica asta de pământ din spate. (Din fericire, de ghivecele din grădina ta suspendată, de pe treptele din faţă, se ocupă Amias). Am udat plantele în fiecare zi, le-am pus până şi îngrăşământ. Nu, nu ştiu precis de ce – poate pentru că îmi imaginez că e important pentru tine; poate că vreau să am grijă de grădina ta, din moment ce de tine nu am avut? Oricare ar fi motivul, mă tem că am eşuat în mod lamentabil. Au murit toate plantele. Lujerele sunt maronii, iar cele câteva frunze rămase s-au uscat şi se sfărâmă. Pe bucăţile de pământ golaş nu creşte nimic. Scurg şi ultimele picături din stropitoare. De ce merg înainte în mod inutil cu udatul unor plante moarte şi al unui pământ sterp?

Ai răbdare, Bee, o să fie frumoasă.

O să umplu stropitoarea şi o să mai aştept puţin.

18 Referire la zborul spre Neverland al lui Peter Pan, personaj creat de scriitorul scoţian J. M. Barrie (1860–1937) (n.tr.)

19 Personaj din Alice în Ţara Minunilor de Lewis Carroll (n.tr.)

20 Primul vers din poemul lui W.H. Auden, Funeral Blues (n.tr.)

21 Aluzie la Balada bătrânului marinar de Samuel-Taylor Coleridge (1772 – 1834) (n.tr.)

22 Aluzie la poezia Şi stăpânirea morţii va-nceta de Dylan Thomas (1914 – 1953) (n.tr)

CAPITOLUL 5

Miercuri

Ajung la birourile Serviciului de Urmărire Penală şi observ că secretara Miss Pasiune mă priveşte fix. De fapt, mai degrabă mă cercetează amănunţit. Simt că mă evaluează ca pe o rivală. Domnul Wright intră grăbit, cu servieta într-o mână şi cu ziarul în cealaltă. Îmi zâmbeşte larg şi călduros; încă nu s-a desprins de casă şi n-a intrat în atmosfera de birou. Acum sunt sigură că secretara Miss Pasiune mă analizează ca pe o rivală, căci atunci când domnul Wright îmi zâmbeşte, privirea ei devine în mod evident ostilă. Domnul Wright habar nu are.

– Îmi pare rău că a trebuit să aşteptaţi. Intraţi.

Încă nu e complet concentrat. Îl însoţesc în birou, iar el închide uşa. Simt privirea secretarei care încă îl urmăreşte de dincolo de uşă.

– Aseară a fost totul în regulă? Ştiu că toate astea trebuie să fie sfâşietoare.

Înainte de moartea ta, existenţa mea era descrisă cu adjective de categoria a doua: „stresantă“, „supărătoare“, „întristătoare“; „extrem de tristă“, în cel mai rău caz. Acum, în vocabularul despre mine însămi am parte de cuvinte covârşitoare prin greutatea lor: „sfâşietoare“, „traumatizantă“, „devastatoare“.

– Am rămas la momentul în care era cineva în dormitorul lui Tess?

– Da.

Acum e concentrat, aşa că trecem la treabă. Îmi citeşte ultima replică: „Ce naiba faci aici?“

* * *

Bărbatul s-a răsucit. În ciuda frigului din apartament, fruntea îi era acoperită de sudoare. A ezitat puţin înainte de a vorbi. Intenţionat sau nu, accentul lui italienesc îl făcea să pară că flirtează.

– Mă numesc Emilio Codi. Îmi cer scuze dacă v-am speriat.

Îmi dădusem însă seama imediat cine era. Simţisem primejdia din cauza situaţiei şi pentru că bănuiam că te omorâse – sau poate că l-aş fi considerat periculos şi dacă lucrurile ar fi stat altfel? Pentru că, spre

deosebire de tine, pentru mine sexualitatea latină – masculinitatea aceea insidioasă a maxilarului pronunţat şi a tenului oacheş – e mai degrabă ameninţătoare decât atrăgătoare.

– Ştiţi că e moartă? am întrebat, şi cuvintele mi s-au părut caraghioase, ca dintr-un dialog teatral exagerat pe care nu ştiam cum să-l rostesc. Apoi mi-am amintit de faţa ta lipsită de culoare.

– Da. Am văzut la ştirile locale. O tragedie groaznică, absolut groaznică.

Vocea lui fără inflexiuni era fermecătoare, deşi nepotrivită, şi m-am gândit că a fermeca înseamnă şi a prinde în capcană.

– Am venit doar să-mi iau lucrurile. Ştiu că pare o grabă cam lipsită de orice decenţă…

L-am întrerupt.

– Ştiţi cine sunt?

– O prietenă, presupun.

– Sora ei.

– Mă iertaţi. Vă deranjez.

Nu-şi putea masca surescitarea care i se simţea în voce. S-a îndreptat spre uşă, însă i-am blocat calea.

– Dumneavoastră aţi omorât-o?

Ştiu, a fost cam direct, fără să fie un moment bine orchestrat, ca la Agatha Christie.

– E evident că sunteţi foarte supărată, a spus, dar l-am întrerupt.

– Aţi încercat să o obligaţi să avorteze. Voiaţi să scăpaţi şi de ea?

A pus jos ce avea în mână şi atunci am văzut că erau nişte pânze.

– Nu judecaţi limpede şi e de înţeles, însă…

– Afară! Ieşi dracului afară de-aici!

Am urlat la el iar şi iar, cu toată durerea înverşunată pe care o simţeam, şi am continuat să urlu şi după ce dispăruse. Amias a intrat precipitat pe uşa din faţă, rămasă deschisă, cu ochii cârpiţi de somn.

– Am auzit strigăte.

M-a privit tăcut. A ştiut fără ca eu să spun vreun cuvânt. S-a gârbovit, apoi s-a răsucit, nedorind să fiu martoră la mâhnirea lui.

A sunat telefonul şi am lăsat robotul să preia apelul.

– Salut, sunt Tess.

O clipă, regulile realităţii s-au dat peste cap şi ai fost în viaţă. Am înşfăcat receptorul.

– Draga mea? Eşti acolo? a întrebat Todd. Desigur, ce auzisem mai înainte era mesajul tău de întâmpinare de pe robot. Beatrice? Ai răspuns?

– Au găsit-o într-o toaletă publică. Era acolo de cinci zile. Singură.

A urmat o pauză; informaţiile nu se potriveau cu scenariul presupus de el.

– Vin cât pot de repede.

Todd era plasa mea de siguranţă. De aceea îl alesesem. Orice se întâmpla, mă puteam baza pe el.

M-am uitat la teancul de pânze abandonate de Emilio. Toate erau nuduri de-ale tale. În privinţa asta tu n-ai avut niciodată sfiiciunea mea. Probabil că erau pictate de el. În toate tablourile aveai capul întors.

* * *

– A doua zi de dimineaţă i-aţi spus detectivului Finborough despre bănuielile dumneavoastră? întreabă domnul Wright.

– Da. A spus că a fost foarte lipsit de tact din partea lui Emilio să vină să-şi recupereze tablourile, dar cam atât. Mi-a mai spus şi că medicul legist urma să ceară să se facă autopsia şi că ar trebui să aşteptăm rezultatele înainte de a acuza pe cineva sau de a trage vreo concluzie. Îşi măsura cuvintele şi îşi controla frazele. M-a scos din sărite. Poate că, labilă cum eram în momentele acelea, îl invidiam pentru echilibrul de care dădea dovadă. Mă aşteptam ca detectivul Finborough să-l întrebe măcar pe Emilio ce făcuse în ziua în care fusese omorâtă sora mea. Mi-a spus că până nu aveau rezultatele autopsiei nu puteau şti exact când murise Tess.

Secretara Miss Pasiune intră cu pahare cu apă şi mă bucur că ne întrerupe. În mod ciudat, sunt foarte deshidratată, aşa că beau apa pe nerăsuflate şi observ mai întâi oja ei de un roz perlat, apoi verigheta de pe deget. De ce oare ieri m-am uitat doar la mâna domnului Wright? Îmi e milă de secretara Miss Pasiune care, deşi nu-i în pericol să-şi înşele fizic soţul

prea curând, comite zilnic un adulter emoţional în timpul orelor de program. Domnul Wright îi zâmbeşte.

– Mulţumesc, Stephanie.

Zâmbetul lui e lipsit de vreo nuanţă insinuantă, dar francheţea lui e atrăgătoare şi poate fi greşit înţeleasă. Aştept ca ea să plece.

– Aşa că m-am dus chiar eu să vorbesc cu Emilio Codi.

Mă reîntorc în acel trecut precipitat; puţin mai stăpână pe situaţie, datorită ojei şi verighetei.

* * *

Am părăsit secţia de poliţie, cuprinsă încă de furie, în ciuda sfârşelii pe care o simţeam. Detectivul Finborough spusese că încă nu ştiau sigur când ai murit, eu însă ştiam. Se întâmplase joi. În acea zi, îl lăsaseşi pe Simon lângă bazinul din Hyde Park, aşa cum relatase, dar nu mai apucaseşi să ieşi din parc. Nimic altceva nu avea vreo logică.

Am sunat la facultate, şi o secretară cu accent nemţesc mi-a spus că Emilio Codi lucra acasă la un curs. Când i-am spus că sunt sora ta, s-a mai îmbunat şi mi-a dat adresa.

În drum spre el, mi-am amintit discuţia noastră despre locul unde locuia Emilio.

– Habar n-am. Nu ne întâlnim decât la facultate sau în apartamentul meu.

– Atunci ce vrea să ascundă?

– Pur şi simplu nu vine vorba despre asta.

– Bănuiesc că locuieşte într-un cartier ca Hoxton. Zonă la modă pentru clasa de mijloc, dar cu aura şic dată de vecinii săraci.

– Chiar nu-l poţi suferi, nu-i aşa?

– Cu destule graffittiuri cât să aibă aspectul ăla de junglă urbană. Cred că indivizii de teapa lui ies noaptea cu spray-uri de vopsea şi fac desene ca să menţină cartierul la modă, să nu ajungă cumva o zonă dezagreabilă tipică pentru cei din clasa de mijloc.

– Ce-a făcut ca să merite toate astea?

– Nu ştiu. Poate faptul că s-a culcat cu sora mea mai mică, a lăsat-o gravidă şi apoi a negat orice responsabilitate.

– În felul în care prezinţi lucrurile, eu apar complet incapabilă să-mi organizez viaţa. Ţi-am lăsat cuvintele suspendate de firul dintre telefoane. Îţi auzeam chicotitul din voce. Ai uitat de faptul că e asistent şi că a abuzat de poziţia lui de autoritate.

Niciodată nu ai tratat cu seriozitate… seriozitatea mea.

Ei bine, am aflat unde locuieşte, nu-i în Hoxton ori Brixton, ori în vreunul dintre locurile acelea în care apar cei din clasa de mijloc imediat ce se deschide vreo cafenea unde găseşti caffè latte fără grăsimi. E în Richmond; frumosul şi rafinatul Richmond. Iar casa lui nu e o clădire tip Richard Rogers[23], ci o bijuterie în stil Queen Anne[24]; numai zona verde din faţă trebuie să valoreze cât vreo două străzi din Peckham[25]. Am traversat pe jos grădina lui impresionant de lungă şi am bătut la uşă, folosind ciocănelul de epocă.

Aşa-i că nu-ţi vine să crezi că am făcut-o? Pare că am acţionat exagerat, dar logica şi cumpătarea sunt anulate de o nouă durere vie şi arzătoare. Emilio a deschis uşa; adjectivele care îl descriu sunt clişee de romane lacrimogene; e diabolic de frumos; are un magnetism animalic; sunt adjective care includ o latură de-a dreptul ameninţătoare.

– Aţi omorât-o? l-am întrebat. Data trecută nu mi-aţi răspuns la întrebare.

A încercat să-mi închidă uşa în nas, dar am blocat-o. Nu mai făcusem niciodată uz de forţă împotriva unui bărbat şi m-a surprins puterea pe care o aveam. Până la urmă, toate şedinţele acelea cu un antrenor personal la care mă dusesem regulat păreau să dea roade.

– I-a spus proprietarului ei că primea telefoane de intimidare. De la dumneavoastră erau? l-am întrebat.

Pe urmă am auzit o voce de femeie în spatele lui, pe hol.

– Emilio?

Soţia lui a venit lângă el, la intrare. Încă mai păstrez e-mailurile noastre despre ea.

De la: tesshemming@hotmail.co.uk

Către: iPhone-ul lui Beatrice Hemming

Salut, Bee, l-am întrebat de ea, înainte de a începe totul, şi mi-a spus că s-au căsătorit în pripă şi că au o relaţie liberă, dar nu regretă. Le face plăcere să fie împreună, însă nu mai au de ani de zile o relaţie fizică. Nici unul nu e gelos pe celălalt. Mulţumită?

T XXXX

De la: iPhone-ul lui Beatrice Hemming

Către: tesshemming@hotmail.co.uk

Dragă T,

Ce bine pentru el! Bănuiesc că ea are patruzeci şi ceva de ani şi, cum natura e de obicei mult mai crudă cu femeile decât cu bărbaţii, ce altceva mai poate face? Nu-s mulţumită.

lol

Bee

PS: De ce foloseşti Bradley hand ITC ca font pentru mesaje? Se citeşte greu.

De la: tesshemming@hotmail.co.uk

Către: iPhone-ul lui Beatrice Hemming

Dragă Bee,

Tu depăşeşti fără ezitare o situaţie morală dificilă, pe când eu mă pierd în faţa celui mai mic obstacol. Dar îl cred pe Emilio. Nu văd de ce ar fi cineva rănit.

T XXXX

PS: Mie mi s-a părut un font uşor de citit.

PPS: Ştiai că lol înseamnă „râd cu voce tare? “[26]

De la: iPhone-ul lui Beatrice Hemming

Către: tesshemming@hotmail.co.uk

Dragă Tess,

Nu cred că poţi fi aşa de naivă. Fii mai înţeleaptă.

lol

Bee

(pentru mine înseamnă „cu multă dragoste“[27])

De la: tesshem5ing@hotmail.co.uk

Către: iPhone-ul lui Beatrice Hemming

„Fii mai înţeleaptă“? Data viitoare o să-mi spui să termin relaţia amiabil.

E cazul să pleci din State şi să te întorci acasă. O zi bună, iubi, T X

Îmi imaginasem o femeie de patruzeci şi ceva de ani a cărei frumuseţe trecuse, în timp ce a soţului rămăsese intactă. Mi-i imaginasem egali la douăzeci şi cinci de ani şi nepotriviţi cincisprezece ani mai târziu. Numai că femeia din hol nu avea mai mult de treizeci de ani. Avea ochii de un albastru teribil de deschis.

– Emilio? Ce e?

Vocea ei era cristalină şi aristocratică; probabil, casa era a ei. Nu am privit-o, ci i-am adresat întrebarea lui Emilio:

– Unde aţi fost joia trecută, pe 23 ianuarie, când a fost omorâtă sora mea?

Emilio s-a întors spre soţia lui.

– Tess Hemming, una dintre studentele mele. Au vorbit despre ea aseară, la ştirile locale, îţi aminteşti?

Eu unde fusesem când au dat ştirea? Încă alături de tine, la morgă? Sau o culcam pe mama? Emilio şi-a luat soţia după umeri şi a spus pe un ton măsurat:

– Aceasta e sora mai mare a lui Tess. Trece printr-o perioadă extrem de dureroasă şi… e foarte furioasă.

Încerca să scape de mine prin explicaţii. Să scape de tine.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Tess a fost iubita dumneavoastră. Iar pe mine mă cunoaşteţi pentru că v-am surprins aseară când vă luaţi tablourile din apartamentul ei.

Soţia lui l-a privit cu faţa brusc vulnerabilă. Strânsoarea braţului lui a devenit mai puternică.

– Tess a făcut o pasiune pentru mine. Asta-i tot. E vorba doar de o fantezie. O fantezie care a scăpat de sub control. Am vrut să mă asigur că în apartamentul ei nu exista nimic referitor la ce inventase despre mine.

Ştiu ce voiai să spun.

– Şi copilul tot o fantezie a fost?

Încă îşi mai ţinea braţul în jurul umerilor soţiei, care era nemişcată şi mută.

– Nu există nici un copil.

Îmi pare rău. Şi îmi pare rău şi pentru ce a urmat.

– Mami?

O fetiţă cobora treptele. Soţia lui a luat copila de mână.

– E ora de culcare, iubire.

Te întrebasem odată dacă Emilio avea copii, iar tu te-ai mirat că m-am putut gândi la aşa ceva. *„Sigur că nu, Bee.“* Ceea ce însemna: *„Sigur că nu, Bee, pentru că, dacă ar avea, nu aş mai face sex cu el, drept cine mă iei?“* Poate că în privinţa moralităţii erai mai tolerantă ca mine, dar aveai o limită şi nu ai fi depăşit-o. Nu după povestea cu tata. Prin urmare, el încercase să ascundă acasă povestea.

Emilio mi-a trântit uşa în nas şi de data asta n-am mai avut puterea să-l împiedic. Am auzit cum a pus şi lanţul. „Lasă-mă în pace, pe mine şi familia mea.“ Am rămas pe trepte, strigând de dincolo de uşă. Nu ştiu cum, devenisem nebuna obsedată de pe trepte, în timp ce el era membrul unei familii persecutate, asediate în frumoasa lor casă de epocă. Ştiu, cu o zi înainte întrebuinţasem replici dintr-un serial poliţist, iar acum eram la Hollywood. Numai că tot ceea ce se întâmpla nu semăna cu nimic din viaţa reală, cel puţin nu din viaţa mea reală.

Am aşteptat în grădina din faţă. Se făcuse întuneric şi groaznic de frig. În grădina acoperită de zăpadă a acestui străin, cu nimic familiar în jur, am cântat în minte colinde. Ţie ţi-au plăcut întotdeauna cele vesele, *Ding Dong Merrily on High*, *We Three Kings from Orient Far*; *God Rest ye Merry Gentlemen’*; cântece despre petreceri, cadouri şi distracţie. Eu am optat mereu pentru cele liniştite şi meditative, ca *Silent Night* sau *It Came Upon a Midnight Clear*. Acum am ales „În miez de iarnă/ Vântu-ngheţat a gemut/ Pământul a stat stană/ Apa s-a-ntărit“[28]. Niciodată nu-mi dădusem seama că e un cântec al celor care au suferit o pierdere.

Soţia lui Emilio a ieşit din casă şi mi-a întrerupt soloul tăcut. În drum s-a aprins un bec de siguranţă care i-a luminat drumul spre mine. Mi-am

închipuit că venea să o liniştească pe nebuna din grădină înainte ca aceasta să înceapă să-i hărţuiască.

– N-am apucat să facem cunoştinţă. Cynthia.

Poate că sângele rece face parte din codul genetic al aristocraţilor. M-am trezit că răspund la gestul acesta ciudat de politeţe oficială şi am dat mâna cu ea.

– Beatrice Hemming.

Nu mi-a scuturat mâna, mai curând mi-a strâns-o. Avea o politeţe puţin mai caldă.

– Îmi pare nespus de rău pentru sora dumneavoastră. Am şi eu o soră mai mică. Compasiunea ei părea sinceră. Aseară, a continuat ea, imediat după ştiri, Emilio a spus că îşi lăsase laptopul la facultate. E unul scump, important pentru activitatea lui, iar el ştie să mintă convingător. Numai că îl zărisem în biroul lui înainte de masa de seară. Am crezut că pleacă la o partidă de sex. Vorbea repede, ca şi cum dorea să termine cât mai iute cu toată povestea asta. Ştiţi, eram la curent cu totul, numai că nu avusesem o discuţie cu el. Şi am crezut că se terminase. Cu luni în urmă. Aşa-mi trebuie. Ştiu cum e. La fel am procedat şi eu cu prima lui soţie. Înainte nu-mi dădeam seama cu adevărat ce trebuie să fi simţit ea.

Nu am răspuns; deşi situaţia era complet ciudată, m-am pomenit că încep să o privesc cu mai multă simpatie. Becul de siguranţă al casei s-a stins şi am rămas amândouă într-un întuneric aproape total. Într-o stranie intimitate.

– Ce s-a întâmplat cu copilul lor? m-a întrebat. Până atunci nu îl considerasem altceva decât copilul tău.

– A murit, am spus, şi în întuneric mi s-a părut că văd lacrimi în ochii ei. M-am întrebat dacă erau pentru copilul tău sau pentru mariajul lor ratat.

– Ce vârstă avea? a zis ea.

– A murit la naştere, nu cred că se consideră a fi avut vreo vârstă.

Se mai adaugă astfel ceva la liniştea care învăluie sintagma de „născut mort“. Am văzut cum mâna i s-a mişcat involuntar spre pântece. Mai devreme nu observasem că era puţin umflat, să fi fost în luna a cincea. Brusc şi-a şters lacrimile.

– Probabil că nu asta doriţi să auziţi, însă Emilio a lucrat acasă joia trecută, de obicei aşa face o dată pe săptămână. Am petrecut toată ziua împreună, iar seara am fost la o petrecere. Emilio e o fiinţă slabă, nu are moralitate, însă nu ar face rău nimănui. Cel puţin, nu fizic.

S-a întors, gata să plece, dar mai aveam să-i dau încă o ştire-bombă.

– Copilul lui Tess avea fibroză chistică. Asta înseamnă că Emilio e probabil purtător.

Aş fi putut la fel de bine să-i dau un pumn.

– Dar fetiţa noastră e sănătoasă.

Noi două, tu şi cu mine, am crescut cu poveşti despre genetică, în timp ce alţi copii aflau lucruri despre echipa de fotbal favorită a taţilor lor. Sigur că nu era momentul cel mai potrivit pentru o introducere în acest subiect, dar m-am străduit să o fac.

– Gena FC e recesivă. Asta înseamnă că, deşi poate şi dumneavoastră, şi Emilio sunteţi purtători, aveţi şi gene sănătoase. Copilul vostru ar avea 25% şanse să aibă FC.

– Şi dacă eu nu sunt purtătoarea genei FC?

– Atunci copilul nu o poate avea. Ambii părinţi trebuie să fie purtători.

A încuviinţat din cap, încă pe gânduri.

– Probabil cel mai bine ar fi să verificăm.

– Da. Am vrut să-i mai calmez neliniştea care făcea să-i tremure vocea. În cazul în care se confirmă, în prezent există un tratament nou.

I-am simţit căldura în mijlocul grădinii aceleia înzăpezite.

– Faptul că vă preocupă soarta noastră e o dovadă de mare generozitate din partea dumneavoastră.

Emilio a ieşit în prag şi i-a strigat numele. Cynthia s-a mişcat şi nu l-a băgat deloc în seamă, ci a continuat să mă privească intens.

– Sper să-l găsească pe ucigaşul surorii dumneavoastră.

S-a răsucit şi a mers agale spre casă, declanşând becul de siguranţă. La lumina lui am văzut cum Emilio voia să o ia de talie, însă ea l-a respins şi şi-a strâns braţele în jurul corpului. El m-a zărit în timp ce-i urmăream şi s-a întors.

Am aşteptat în întunericul îngheţat până ce toate luminile din casă s-au stins.

23 Născut în 1943, Richard Rogers este unul dintre cei mai influenţi arhitecţi britanici ai momentului. Între lucrările sale renumite se numără clădirea Centrului Pompidou (Beaubourg) din Paris, proiectată împreună cu arhitectul italian Renzo Piano (n.tr.)

24 Stil arhitectural denumit şi baroc englez, apărut în Anglia în timpul domniei reginei Anne (1702 – 1714). În varianta lui de început de secol XX, sunt des folosite faţadele din cărămidă roşie în contrast cu detalii din piatră deschisă la culoare (n.tr.)

25 Cartier sărac din sudul Londrei, cunoscut pentru rata înaltă de criminalitate şi ciocnirile între bande rivale (n.tr.)

26 În engleză, laughing out loud.

27 Lots of love, acelaşi acronim cu laughing out loud.

28 Versuri din poezia In the Bleak Midwinter („În miezul neguros al iernii“) scrisă de Christina Rossetti în 1871 şi care a devenit ulterior un cunoscut colind (n.tr.)

CAPITOLUL 6

În timp ce conduceam spre casă pe drumuri periculos de alunecoase, Todd a sunat să mă anunţe că lua un zbor spre Heathrow şi că urma să ajungă dimineaţă, iar gândul la el m-a făcut să mă simt cumva mai în siguranţă la volan.

A doua zi de dimineaţă îl aşteptam la aeroport şi nu l-am recunoscut când a ieşit, privirea mea căutând pe altcineva – o imagine idealizată a lui Todd? Pe tine? Când l-am reperat, mi s-a părut mai împuţinat decât mi-l aminteam, mai mic parcă. Primul lucru pe care l-am întrebat a fost în legătură cu vreo scrisoare primită de la tine, dar nu venise nimic.

Îmi adusese o valiză plină cu haine de care considerase că aveam nevoie, inclusiv un costum potrivit pentru înmormântarea ta şi o reţetă de somnifere de la doctorul meu american. În dimineaţa aceea şi tot timpul care a urmat s-a asigurat că mâncam cum trebuie. Ştiu că îl descriu pe el, ne descriu pe noi destul de incoerent, dar atunci aşa mi se părea că stăteau lucrurile.

El era plasa mea de siguranţă. Dar nu-mi întrerupsese căderea încă. Am omis să-i spun domnului Wright despre sosirea lui Todd, dar i-am relatat despre înfruntarea din pragul casei lui Emilio şi despre discuţia purtată cu soţia lui în grădină.

– Ştiam că Emilio avea motive să o omoare pe Tess – pierderea postului şi poate chiar desfacerea căsătoriei. Acum ştiu şi că era capabil să trăiască în minciună. Şi să deformeze adevărul după cum îi convenea. Până şi de faţă cu mine, sora ei, a pretins că Xavier nu fusese altceva decât închipuirea unei studente obsedate.

– Şi aţi crezut alibilul creat de doamna Codi pentru el?

– Atunci, da. Mi-a plăcut de ea. Mai târziu, m-am gândit că poate a ales să mintă pentru el, ca să-şi protejeze fetiţa şi copilul ce urma să se nască. M-am gândit că prima ei grijă erau copiii şi că de dragul lor nu dorea ca el să ajungă la închisoare; şi că fetiţa era motivul pentru care nu-l părăsise pe Emilio atunci când descoperise că o înşelase.

Domnul Wright priveşte un dosar aflat chiar în faţa lui.

– Poliţiştilor nu le-aţi spus despre întâlnirea asta?

Dosarul conţine probabil declaraţiile mele de la poliţie.

– Nu. Două zile mai târziu, detectivul Finborough mi-a spus că Emilio Codi depusese o plângere oficială împotriva mea la şeful lui, inspectorul Haines.

– De ce aţi crezut că o făcuse? întreabă domnul Wright.

– Nu eram sigură şi în clipa aceea nu mă gândeam la Emilio Codi, pentru că în cursul aceleiaşi discuţii telefonice, detectivul Finborough îmi spusese că primiseră rezultatele autopsiei. M-am mirat că terminaseră aşa de repede. Îmi spusese însă că mereu încercau să fie rapizi, pentru ca familia să se poată ocupa de înmormântare.

Îmi pare rău că trupul tău a trebuit să fie tăiat din nou. Medicul legist a cerut asta, iar părerea noastră n-a contat. Nu cred însă că te deranjează. În privinţa morţii, întotdeauna ai fost pragmatică şi nu ai avut nici un sentiment pentru corpul care rămâne. Când a murit Leo, mama şi cu mine i-am îmbrăţişat trupul mort, păcălindu-ne cu iluzia că încă îl mai îmbrăţişam pe Leo. Tu, la doar şase ani, ai plecat de lângă el. Te-am compătimit pentru curajul tău.

Eu, pe de altă parte, am manifestat mereu un respect deosebit pentru trup. Când am găsit-o pe Thumbelina moartă în coteţ, deşi plângeai, tu ai împuns-o cu degetele firave de copil de cinci ani, ca să vezi cum se simte moartea; pe când eu am înfăşurat-o într-o eşarfă de mătase, încredinţată fiind, cu toată solemnitatea unei copile de zece ani, că un corp mort e preţios. Şi acum aud cum ai râs de mine pentru că era vorba despre un iepure – adevărul e că întotdeauna am crezut că trupul e mai mult decât un recipient al sufletului.

În noaptea în care ai murit, am simţit însă foarte clar cum ţi-ai părăsit trupul şi ai luat cu tine, ca într-un vârtej, tot ceea ce te alcătuia. În urma ta era o dâră de nori înşiraţi în direcţie inversă[29]. Poate că imaginea mi-a fost sugerată de reproducerea după Chagall pe care o ai în bucătărie, cu oamenii aceia ireali care se ridică spre ceruri; indiferent ce fusese, am ştiut că trupul tău nu mai adăpostea nici o parte din tine.

Domnul Wright mă priveşte, iar eu mă întreb cât timp am păstrat tăcerea.

– Cum aţi reacţionat la autopsie? mă întreabă.

– În mod ciudat, nu m-a interesat ce se întâmpla cu trupul ei, am spus, hotărâtă să ţin pentru mine povestea cu Chagall şi cu dâra de nori desfăşurată în direcţie inversă. O să-i mărturisesc totuşi câte ceva. Trupul unui copil reprezintă o parte importantă din personalitatea lui; poate pentru că îl putem ţine în braţe. Îl putem ţine cu totul. Când însă creştem prea mari ca să mai putem fi cuprinşi pe de-a-ntregul, corpul nu ne mai defineşte.

– Când am întrebat despre reacţia la autopsie, voiam să ştiu dacă aţi crezut rezultatele.

Mi-e groaznic de ruşine, dar mă bucur că măcar n-am spus nimic de Chagall. Mă priveşte cu o faţă mai prietenoasă.

– Mă bucur că n-am fost foarte explicit.

Încă mă simt extrem de caraghioasă, dar îi zâmbesc, ca o primă încercare de a râde de mine însămi. De fapt, cred că am ştiut că dorea să vorbesc despre rezultate. Dar exact aşa cum alesesem să-l întreb pe detectivul Finborough de ce fusese făcută aşa de repede autopsia, vorbind cu domnul Wright, am vrut să amân iar discutarea rezultatului. Numai că acum trebuie să o fac.

– Ceva mai târziu în ziua aceea, detectivul Finborough a trecut pe la apartamentul surorii mele cu raportul autopsiei, ca să-mi dea rezultatele.

Spusese că prefera să discutăm faţă în faţă, iar mie mi s-a părut un gest amabil.

* * *

L-am privit din camera ta de zi pe detectivul Finborough cum cobora scările abrupte spre demisol, întrebându-mă dacă mergea aşa de încet pentru că erau alunecoase din cauza gheţii sau pentru că nu dorea să ne întâlnim. Era urmat de poliţista Vernon, care avea oarecare stabilitate datorită pantofilor solizi, dar, pentru orice eventualitate, se ţinea de balustradă cu mâna înmănuşată; era o femeie sensibilă, pe care în seara aceea o aşteptau acasă copiii.

Detectivul Finborough a intrat în camera de zi, însă nu s-a aşezat şi nici nu şi-a dat jos haina. Am încercat să-ţi mai îmbunez caloriferul, dar în apartament era încă neplăcut de frig.

– Veţi fi mângâiată, sunt convins, la aflarea veştii că trupul lui Tess nu prezintă vreo urmă de agresiune sexuală.

Ideea că ai fi putut fi violată căpătase forma unei nelinişti neexprimate, care se strecurase insidios şi îmi măcinase imaginaţia. Am simţit cum un val de uşurare mi-a cuprins întreg corpul.

Detectivul Finborough a continuat:

– Acum ştim sigur că a murit joi, 23 ianuarie. Asta îmi confirma ceea ce ştiam deja, şi anume că după întâlnirea cu Simon nu mai apucaseşi să ieşi din parc. Autopsia arată că Tess a murit în urma sângerării produse de rănile de pe braţe, a spus mai departe detectivul Finborough. Nu sunt urme de luptă. Nu avem motive să credem că a fost amestecată vreo altă persoană. A durat un pic până am înţeles ce voia să spună, ca şi cum traduceam totul dintr-o limbă străină. Medicul legist a hotărât că e vorba de sinucidere, a spus el.

– Nu. Tess nu s-ar omorî.

Chipul detectivului Finborough era plin de amabilitate.

– Sunt sigur că aşa e, în condiţii obişnuite, numai că aici n-a fost vorba de aşa ceva, nu-i aşa? Tess suferea nu numai de durere, ci şi de o depresie post…

L-am întrerupt, supărată că îndrăznea să-mi vorbească despre tine când nici măcar nu te cunoştea.

– Aţi privit vreodată pe cineva cum moare de fibroză chistică? l-am întrebat. A scuturat din cap şi se pregătea să spună ceva, însă i-am tăiat vorba. Noi l-am privit pe fratele nostru cum se căznea să respire, fără să-l putem ajuta. Încerca din răsputeri să trăiască, dar se îneca în propriile secreţii, iar noi nu aveam ce să facem. Când vezi pe cineva drag cum se luptă din greu pentru viaţă, aceasta capătă o valoare atât de mare, încât nu-ţi mai doreşti să o iroseşti.

– După cum spuneam, în condiţii obişnuite, sunt covins…

– În *orice* condiţii. Atacul meu emoţional nu-i ştirbise încrederea. Trebuia să-l conving pe cale logică; cu argumente puternice, masculine. Precis există o legătură cu telefoanele de ameninţare primite.

– Psihiatrul ei ne-a spus că probabil erau simple invenţii.

Eram uluită.

– Cum?

– Ne-a spus că suferea de psihoză postnatală.

– Telefoanele erau inventate, iar sora mea, nebună? Aşa stau lucrurile acum?

– Beatrice…

– Mai înainte mi-aţi spus că avea depresie postpartum. De ce s-a transformat brusc în psihoză?

În faţa mâniei mele dojenitoare, a adoptat un ton calm.

– Dovezile par să arate că acesta e lucrul cel mai plauzibil.

– Când a anunţat dispariţia ei, Amias a spus totuşi că telefoanele erau reale, nu-i aşa?

– De fapt, nu a fost niciodată martor la un astfel de apel.

M-am gândit să-i spun că la sosirea mea telefonul tău era scos din priză. Dar asta nu dovedea nimic. Şi aşa apelurile ar fi putut să fie inventate.

– Psihiatrul lui Tess ne-a spus că iluziile şi paranoia fac parte din simptomele psihozei postnatale, a adăugat detectivul Finborough. Din păcate, multe dintre femeile suferinde doresc să-şi facă rău şi, în mod tragic, unele chiar reuşesc.

– Tess nu dorea asta.

– Lângă corpul ei a fost găsit un cuţit, Beatrice.

– Acum bănuiţi că avea un cuţit la ea?

– Era unul de bucătărie. Avea amprentele ei.

– Ce fel de cuţit?

Nu prea ştiu de ce am întrebat asta, poate mi-am amintit vag ceva despre anchetatorul care preia comanda. A ezitat puţin înainte de a spune:

– Un cuţit pentru tăiat oase Sabatier[30] cu lama de 13 cm.

Am auzit doar cuvântul „Sabatier“, poate pentru că mi-a abătut gândurile de la violenţa hidoasă pe care o presupunea restul descrierii. Sau

poate m-a surprins cuvântul „Sabatier“, pentru că ideea ca tu să ai unul era complet absurdă.

– Tess nu-şi putea permite un cuţit Sabatier.

Conversaţia asta se transforma într-o farsă? În ceva ieftin?

– Poate că l-a luat de la un prieten? a sugerat detectivul Finborough. Sau a fost primit cadou de la cineva.

– Mi-ar fi spus.

Pe chipul lui neîncrederea s-a amestecat cu mila. Voiam să-l fac să înţeleagă că noi două ne împărtăşeam cele mai mici detalii despre vieţile noastre, pentru că ele erau firele urzelii care ne ţinea atât de aproape. Iar tu mi-ai fi povestit fără doar şi poate despre un cuţit Sabatier, căci ar fi avut trăsătura rară de a fi un detaliu din viaţa ta care corespundea cu unul dintr-a mea – amândouă schimbam păreri despre ustensilele de bucătărie de lux.

– Ne spuneam cele mai mărunte lucruri, bănuiesc că asta ne făcea să fim atât de apropiate, toate mărunţişurile, şi cu siguranţă s-ar fi gândit că voiam să aflu despre cuţitul Sabatier.

Da, ştiu, nu am fost prea convingătoare.

Vocea detectivului Finborough s-a auzit plină de compasiune, însă fermă, iar eu m-am întrebat în treacăt dacă, asemenea unor părinţi, poliţiştii cred în stabilirea unor limite.

– Înţeleg că vă este foarte greu să acceptaţi. Şi vă înţeleg nevoia de a da vina pe cineva pentru moartea ei, dar…

Convingerile pe care le aveam despre tine m-au făcut să-l întrerup.

– O cunosc de când s-a născut. O cunosc mai bine decât ar fi putut s-o facă oricine altcineva. Niciodată nu s-ar fi omorât.

M-a privit cu milă; nu-i făcea nici o plăcere să mă supună la toate astea.

– N-aţi fost la curent cu moartea copilului, nu?

N-am putut să-i răspund, lovitura a fost prea puternică şi resimţită într-o parte a corpului deja rănită şi fragilă. În mod indirect, îmi mai spusese o dată că nu eram apropiate, însă atunci fusese vorba despre fuga ta neanunţată. Atunci faptul că nu eram apropiate însemna că erai încă în viaţă. De data asta câştigul nu era deloc extraordinar.

– A cumpărat timbre par avion chiar înainte de a muri, nu? De la oficiul poştal din Exhibition Road. Probabil mi-a scris.

– A venit vreo scrisoare de la ea?

Rugasem un vecin să meargă zilnic să verifice la apartament. Dădusem telefon la biroul poştal din zona în care locuiam în New York şi îi rugasem şi pe cei de acolo să verifice. Însă nu găsiseră nimic; cu siguranţă ar fi ajuns până acum.

– Poate că a intenţionat să-mi scrie, dar a fost împiedicată.

Mi-am dat seama că suna neconvingător. Detectivul Finborough mă privea cu compătimire.

– Cred că Tess a suferit groaznic după moartea copilului, a spus. Nu putea fi nimeni alături de ea în suferinţa asta. Nici măcar dumneata.

M-am dus în bucătărie „să-mi descarc nervii“, cum spunea mama, dar nu era vorba de asta, ci mai degrabă de negarea fizică a ceea ce spusese el. Peste câteva minute, am auzit uşa de la intrare închizându-se. Nu ştiau că prin ferestrele tale prost izolate se puteau strecura cuvinte.

Poliţista Vernon a spus cu voce joasă:

– N-a fost puţin cam…?

N-a mai continuat sau poate nu am mai auzit eu restul. Apoi s-a auzit vocea detectivului Finborough, care mi s-a părut tristă.

– Cu cât acceptă mai repede adevărul, cu atât o să-şi dea seama că nu are nici o vină.

Eu însă ştiam adevărul, aşa cum îl ştiu şi acum: ne iubim; suntem apropiate; niciodată nu ţi-ai fi pus capăt zilelor.

Cam după un minut, poliţista a coborât iar scările, cu rucsacul tău în mână.

– Iartă-mă, Beatrice, am uitat să ţi-l dau.

Am deschis rucsacul. Înăuntru nu era decât portofelul tău cu permisul de bibliotecă, abonamentul de transport şi legitimaţia de student – însemnele unei persoane care făcea parte dintr-o societate cu biblioteci, transport public şi facultăţi de artă; nu dintr-o societate în care o fată de douăzeci şi unu de ani e ucisă într-o toaletă dărăpănată şi zace acolo cinci zile înainte de a fi dată deoparte ca un simplu caz de sinucidere.

Am rupt căptuşeala, însă dedesubt nu se afla ascunsă nici o scrisoare pentru mine.

Poliţista s-a aşezat lângă mine pe canapea.

– Mai e şi asta. A scos o fotografie dintr-un plic gros, pus între două cartoane. M-a mişcat grija ei, tot aşa cum mă mişcase felul în care îţi împachetase hainele aduse pentru reconstituire. E o fotografie a bebeluşului ei. Am găsit-o în buzunarul paltonului.

Am luat din mâna ei fotografia făcută cu un polaroid, incapabilă să înţeleg.

– Bine, dar copilul ei a murit.

Vernon a dat din cap, ca o mamă care ştie mai multe lucruri.

– Atunci poate că era o fotografie cu atât mai importantă pentru ea.

Ceea ce vedeam în poză erau braţele tale, cu încheieturile fără tăieturi, ţinând bebeluşul. Faţa nu ţi se vedea şi nici n-am îndrăznit să mi-o imaginez. Nici acum nu pot.

L-am privit. Avea ochii închişi, ca şi cum ar fi dormit. Sprâncenele erau doar două linii trase cu creionul, abia formate şi absolut perfecte; faţa nu-i fusese marcată de nimic din urâţenia şi cruzimea lumii ăsteia. Era frumos, Tess. Fără nici un cusur.

Acum am eu fotografia. O port mereu cu mine.

Poliţista şi-a şters lacrimile ca să nu păteze foto- grafia. Compasiunea ei nu avea limite. M-am întrebat dacă o persoană aşa de deschisă ca ea are şanse să rămână poliţist. Încercam să mă gândesc la altceva, nu la copilul tău; nu la tine pe când îl ţineai în braţe.

* * *

De îndată ce-i spun domnului Wright despre fotografie sar brusc în picioare şi anunţ că trebuie să merg la toaletă. Ajung acolo şi lacrimile încep să-mi şiroiască pe obraz imediat ce închid uşa. La chiuvetă se află o femeie, o secretară, poate, ori o avocată. Oricine ar fi, e destul de discretă cât să nu facă vreun comentariu despre lacrimile mele, dar când pleacă îmi zâmbeşte uşor, în semn de oarecare solidaritate. Ţie mai am să-ţi spun şi alte lucruri, însă nu şi domnului Wright. Prin urmare, cât stau aici şi plâng pentru Xavier o să merg mai departe cu povestirea.

* * *

Cam la o oră după plecarea lui Vernon, au ajuns la apartament mama şi Todd. El mersese cu maşina mea închiriată tocmai până la Little Hadston ca s-o ia şi să demonstreze ce ginere cavaler era, exact cum mă aşteptasem. I-am pus la curent cu ce spusese detectivul Finborough, iar pe faţa mamei s-a citit o imensă uşurare.

– Eu cred însă că poliţia se înşală, mamă, i-am spus şi am văzut-o că tresare. Am văzut că nu dorea să continui, însă am făcut-o. Nu cred că s-a sinucis.

Mama şi-a strâns paltonul în jurul ei.

– Ai prefera să fi fost omorâtă?

– Trebuie să ştiu ce s-a întâmplat cu adevărat. Tu nu…

M-a întrerupt.

– Ştim cu toţii ce s-a întâmplat. Nu gândea limpede. Aşa ne-a spus inspectorul. Îl promovase pe detectivul Finborough la rang de inspector, ca să dea greutate argumentului ei. I-am simţit în glas disperarea. Probabil nici nu ştia ce face.

– Mama ta are dreptate, draga mea, i s-a alăturat şi Todd. Poliţia ştie ce spune. S-a aşezat pe canapea lângă mama şi a făcut gestul acela bărbătesc de a-şi desface larg picioarele, ocupând de două ori mai mult loc decât ar avea nevoie; ca să fie masculin şi impozant. Zâmbetul lui a alunecat de pe faţa mea mohorâtă spre cea a mamei, binevoitoare. Părea să fie aproape prietenos. Avantajul e că acum s-a terminat cu autopsia şi putem organiza înmormântarea, a continuat Todd. Mama a dat din cap, privindu-l cu recunoştinţă, ca o fetiţă. E clar că s-a lăsat păcălită de comportamentul lui de persoană influentă. Ştiţi unde aţi vrea să se odihnească? a întrebat.

„Să te odihneşti“, de parcă te-ai duce la culcare, iar dimineaţa te-ai simţi mai bine.

Sărmanul Todd, nu-i vina lui că eufemismele astea mă scoteau din minţi. Pe mama în mod clar nu o deranjau.

– Aş vrea să fie înmormântată în cimitirul din sat. Lângă Leo. În cazul în care nu ştii deja, trupul tău se află acolo. În clipele mele cele mai vulnerabile, îmi imaginez că tu şi Leo sunteţi undeva împreună, indiferent

unde ar fi acel loc. Gândul că sunteţi acolo unul pentru celălalt mă face să fiu mai puţin deznădăjduită. Desigur, dacă acest loc există, ar mai fi cu voi şi o a treia persoană.

Te avertizez că o să fie dureros ce urmează. Am scos fotografia din plicul cel gros şi i-am dat-o mamei.

– E copilul lui Tess.

Mama nu a vrut să ia fotografia din mâna mea; nici măcar nu s-a uitat la ea.

– Dar era mort.

Îmi pare rău.

– Era băieţel.

– De ce ai fotografia asta? E macabră.

Todd a încercat să salveze situaţia.

– Cred că acum, pentru a-i ajuta să facă faţă suferinţei, îi lasă pe oameni să aibă o fotografie a bebeluşului lor mort.

Mama i-a aruncat lui Todd una dintre acele priviri rezervate de obicei doar membrilor familiei. El a ridicat din umeri, ca pentru a se distanţa de o idee atât de bizară şi de dezagreabilă.

Am vorbit mai departe, singură:

– Tess şi-ar dori ca bebeluşul să fie înmormântat alături de ea.

Brusc, vocea mamei s-a auzit în tot apartamentul.

– Nu. Nu accept aşa ceva.

– Asta şi-ar dori.

– Şi-ar dori ca toată lumea să afle despre copilul ei nelegitim? Asta şi-ar dori? Ca ruşinea ei să fie făcută publică?

– Nu i-ar fi fost niciodată ruşine cu el.

– Ar fi trebuit să-i fie.

Mama reacţiona automat; sub influenţa a patruzeci de ani în care se hrănise cu prejudecăţile clasei de mijloc.

– Vrei poate să-i pui şi litera A[31] pe sicriu? am întrebat.

Todd a intervenit.

– Draga mea, nu era cazul să spui asta.

M-am ridicat.

– Mă duc să fac o plimbare.

– Prin zăpadă?

Cuvintele erau mai mult critice decât pline de îngrijorare. Vorbise Todd, dar ar fi putut la fel de bine să fie şi mama. Nu îmi mai petrecusem niciodată vremea împreună cu amândoi, iar acum îmi dădeam seama ce bine semănau. Mă întrebam dacă urma să mă mărit cu el din acest motiv; poate că familiaritatea, chiar cea negativă, sădeşte mai degrabă un sentiment de siguranţă decât de dispreţ. M-am uitat la Todd dacă avea de gând să vină cu mine.

– Rămân aici cu mama ta.

Întotdeauna considerasem că, dacă s-ar întâmpla vreun lucru grav în viaţa mea, Todd avea să fie acolo ca să mă sprijine. Acum însă îmi dădeam seama de ce nimeni nu avea cum să fie plasa mea de siguranţă. De când fuseseşi găsită, eu cădeam încontinuu – mă prăbuşeam – prea rapid şi prea jos ca să mă mai poată opri cineva. Aveam nevoie de cineva care să rişte să coboare cu mine în străfundul întunericului celui mai adânc.

* * *

Bănuiesc că atunci când o să intru, domnul Wright o să-mi observe faţa umflată.

– Sunteţi sigură că puteţi continua?

– Fără nici o problemă.

Vocea îmi e vioaie.

Simte că doresc să păstrez tonul acesta şi continuă:

– I-aţi cerut detectivului Finborough o copie a raportului autopsiei?

– Nu, nu atunci. Am luat de bun cuvântul detectivului Finborough că la autopsie nu fusese găsit nimic altceva în afară de tăieturile de pe braţe.

– Apoi v-aţi dus în parc?

– Da. Singură.

Nu ştiu de ce am adăugat asta. Probabil mai am şi acum sentimentul că am fost dezamăgită de Todd, deşi nu mai contează.

M-am uitat la ceas, era aproape unu.

– Am putea să facem o pauză de prânz? La unu şi zece mă întâlnesc cu mama la un restaurant de după colţ.

– Desigur.

Spuneam că o să povestesc faptele aşa cum le-am aflat şi eu, fără să anticipez – dar nu-i cinstit faţă de tine ori faţă de mama să ascund ceea ce simte ea acum. Şi cum eu sunt cea care face regulile, am voie să le mai încalc din când în când.

Ajung la restaurant mai devreme cu câteva minute şi pe fereastră o văd deja pe mama aşezată la o masă. Nu mai are părul „aranjat“, iar acum, fără să fie făcut permanent, îi atârnă drept şi moale de-o parte şi de alta a feţei.

Când mă zăreşte, încordarea de pe faţă îi dispare. Mă îmbrăţişează în mijlocul restaurantului, fără să-i pese prea mult că îi barează drumul unui chelner care se îndrepta spre bucătărie. Îmi dă la o parte de pe faţă părul (deja mai lung). Ştiu, nu e deloc comportamentul ei obişnuit. Însă durerea a stors-o de tot ceea ce noi consideram tipicăriile ei şi a scos la iveală o persoană care pare extrem de cunoscută, asociată cu foşnetul unui halat în întuneric şi cu atingerea unor braţe calde înainte de a mai putea spune ceva.

Comand o jumătate de sticlă de Rioja, iar mama mă priveşte îngrijorată:

– Eşti sigură că e cazul să bei?

– E vorba doar de o jumătate de sticlă, mamă. Pe care o împărţim.

– Chiar şi un strop de alcool îţi poate induce o stare de tristeţe. Am citit asta undeva.

A urmat un moment de tăcere, apoi am izbucnit amândouă în râs, un râs aproape adevărat, pentru că tristeţea ar fi fost bine-venită în locul durerii declanşate de o pierdere grea.

– Bănuiesc că e dificil să treci iar prin asta, rememorând totul, spune ea.

– Nu-i chiar atât de rău. Domnul Wright, avocatul poliţiei, e foarte drăguţ.

– Unde ai ajuns?

– La momentul cu parcul. Imediat după rezultatul autopsiei.

Îşi întinde mâna pe masă şi o acoperă pe a mea, aşa că ne ţinem de mâini în văzul lumii, aidoma îndrăgostiţilor.

– Trebuia să te împiedic să mergi. Era groaznic de frig.

Mâna ei caldă peste a mea îmi aduce lacrimi în ochi. Din fericire, şi mama, şi eu avem mereu la noi cel puţin două pachete de şerveţele în

buzunar şi în geantă, şi pungi de plastic în care să le adunăm pe cele folosite. Eu am la mine cremă şi balsam de buze, ca şi nefolositorul Rescue Remedy pentru momentele în care mă înec în lacrimi în locuri nepotrivite, precum autostrăzile sau supermarketurile. Pentru durere a fost creată o gamă largă de accesorii de pus în geantă.

– Todd ar fi trebuit să meargă cu tine, spune ea, şi într-un fel tonul critic la adresa lui mă aprobă pe mine.

Îmi şterg nasul cu o batistă de fetiţă pe care mi-a dat-o chiar ea săptămâna trecută, din bumbac cu floricele brodate. Spune că bumbacul zgârie mai puţin ca şerveţelul, e şi mai eco, iar eu ştiu că tu ai aprecia ideea asta.

Îmi strânge mâna.

– Meriţi să fii iubită. Iubită cu adevărat.

Spuse de oricine altcineva, cuvintele acestea ar fi sunat ca un clişeu, dar cum până acum mama nu a mai rostit niciodată astfel de lucruri, ele par ceva nou.

– Şi tu, îi răspund.

– Nu sunt deloc sigură că merit asta.

Probabil că o discuţie atât de deschisă ţi se pare ciudată. Eu deja m-am obişnuit, tu însă nu aveai cum, deocamdată. La sărbătorile noastre în familie au existat întotdeauna stafii, subiecte tabu pe care nimeni nu avea curajul să le recunoască, pe care le ocoleam cu grijă până ajungeam în situaţia în care nu mai vorbeam deloc unii cu alţii. Ei bine, acum eu şi mama îi scoatem la lumină pe toţi musafirii aceia nepoftiţi: Trădarea; Singurătatea; Pierderea; Furia. Vorbim despre ei până când dispar, ca să nu mai existe între noi.

E o întrebare pe care nu i-am pus-o niciodată, pe de o parte pentru că sunt aproape sigură de răspuns, pe de alta pentru că, dinadins, bănuiesc, nu s-a ivit ocazia.

– De ce mi-aţi folosit întotdeauna al doilea nume, şi nu primul? o întreb. Bănuiesc că ea şi tata, mai ales tata, au considerat încă din start frumosul şi romanticul Arabella ca fiind un nume nepotrivit pentru mine, aşa că l-au ales pe înţepatul Beatrice. Dar aş vrea să aflu amănuntele.

– Cu câteva săptămâni înainte ca tu să te naşti, am mers la National Theatre să vedem *Mult zgomot pentru nimic*, răspunde mama. Bănuiesc că-mi citeşte pe chip mirarea, căci adaugă: Făceam astfel de lucruri, tatăl tău şi cu mine, înainte de a avea copii, obişnuiam să mergem seara la Londra şi să ne întoarcem acasă cu ultimul tren. Beatrice e personajul principal al piesei. E foarte curajoasă. Şi sinceră. Sigură pe ea. Ţi s-a potrivit încă de când erai copil. Tatăl tău spunea că Arabella era prea insignifiant pentru tine.

Răspunsul mamei mă ia prin surprindere, de fapt, sunt chiar puţin uluită. Mă întreb dacă, ştiind de mică explicaţia numelui meu, aş fi încercat să mă ridic la înălţimea lui şi, în loc să fiu o Arabella ratată, aş fi devenit o Beatrice temerară. Oricât de mult mi-ar plăcea subiectul acesta, nu mai pot să pierd timpul cu el acum. Am pus întrebarea doar ca să mă conducă la ce voiam de fapt să aflu.

Te supără că ea ar putea crede că te-ai sinucis – după povestea cu Leo –, ştiind câtă suferinţă provoacă moartea cuiva drag. Pe când îţi relatam povestea, am încercat să-ţi spun că mama se agăţa de sinuciderea ta ca de un colac de salvare, că era un reflex de autoapărare, dar tu aveai nevoie să auzi asta din gura ei.

– De ce ai crezut că Tess s-a sinucis? o întreb.

Nu ştiu dacă întrebarea o surprinde, în orice caz nu o arată şi nu are nici o ezitare când îmi răspunde.

– Pentru că aş prefera să mă simt toată viaţa oarecum responsabilă, decât să ştiu că măcar o clipă i-a fost frică de ceva.

Lacrimile îi picură pe faţa de masă de damasc, însă nu-i pasă nici de privirea chelnerului, nici de „aspect“ şi de comportamentul social corespunzător. Acum e mama în halatul foşnitor care stă la capul paturilor noastre în întuneric, mirosind a cremă de faţă. Imaginea fugară pe care o zărisem când s-a eliberat prima dată de deprinderile ei de mamă e acum complet ieşită la iveală.

Nu ştiam că poate exista atâta dragoste pentru cineva, până nu am văzut-o pe mama suferind din pricina ta. În cazul lui Leo, eu am fost plecată la internat şi nu am fost de faţă. Durerea ei mi se pare în acelaşi timp

şocantă şi frumoasă. Şi mă face să mă tem să devin mamă – să risc să trec prin ce trece ea acum sau prin ce ai trecut tu cu Xavier, probabil.

Urmează o scurtă tăcere, o rămăşiţă a celei de mai devreme, apoi mama o întrerupe:

– Ştii că nu-mi pasă prea mult de proces. Deloc chiar, dacă e să fiu complet sinceră. Mă priveşte, căutând să-mi vadă reacţia, dar eu nu zic nimic. Am mai auzit-o spunând asta, în milioane de feluri. Nu-i pasă de dreptate ori de răzbunare, ci doar de tine. Zile întregi Tess a fost pe prima pagină a ziarelor, anunţă cu mândrie. (Ţi-am spus deja, cred, cât de încântată e de toată atenţia mediatică?)

Mama crede că meriţi să fii subiectul principal de discuţie al tuturor şi pe locul întâi în buletinele de ştiri, nu datorită poveştii tale, ci pentru că toţi ar trebui să afle totul despre tine. Ar trebui să li se spună despre bunătatea ta, despre căldura, talentul şi frumuseţea ta. Mama nu se mulţumeşte cu „Opriţi ceasurile!“, ci cu „Daţi drumul la rotativă!“, „Deschideţi televizorul!“, „Priviţi-mi fiica atât de frumoasă!“.

– Beatrice? Mi se înceţoşează privirea. Mai aud doar vocea mamei: Te simţi bine…? Draga mea…?

Teama din vocea ei mă face să-mi revin complet. Îi citesc îngrijorarea pe faţă şi mă condamn că i-am provocat-o eu, însă chelnerul încă face curat pe masa de alături, prin urmare momentul nu a durat prea mult.

– Mă simt bine. N-ar fi trebuit să beau vin la prânz, mă ameţeşte, nimic altceva.

Când ieşim din restaurant îi promit că o s-o vizitez la sfârşitul săptămânii şi o asigur că o s-o sun pe seară, ca de obicei. Ne îmbrăţişăm de rămas-bun sub soarele puternic de primăvară şi o privesc cum se îndepărtează. Printre angajaţii cu păr strălucitor şi mers vioi care se întorc la birou după pauza de prânz, mama iese în evidenţă cu părul ei grizonant, obişnuit şi lipsit de strălucire, şi cu mersul ei nesigur. Mâhnirea pare să o apese, să-i încovoaie trupul, ca şi când acesta nu ar avea forţa să o îndure. Pe când o privesc în mulţime, îmi pare o barcă micuţă care în mod straniu reuşeşte încă să plutească pe suprafaţa unei mări imense.

Există o limită a lucrurilor neplăcute pe care i le pot cere mamei dintr-odată. Însă vrei să ştii dacă Xavier este înmormântat alături de tine. Sigur că este, Tess. În braţele tale.

29 Aluzie la un vers din oda Intimations of Immortality from Recollections of Early Childhood de William Wordsworth (n.tr.)

30 Cuţite recunoscute pentru calitatea lor, fabricate de mai mulţi producători din regiunea Thiers, Franţa (n.tr.)

31 Aluzie la romanul Litera stacojie de Nathaniel Hawthorne, în care eroina e obligată să poarte litera A brodată pe haine, ca însemn al adulterului comis (n.tr.)

CAPITOLUL 7

Mă reîntorc la discuţia de după-amiază cu domnul Wright, cu o mică întârziere. Încă mă simt ciudat, nu gândesc tocmai limpede. O rog pe secretara Miss Pasiune să-mi aducă o cafea tare. Când îţi relatez povestea, trebuie să am reflexe agere şi mintea vie, nu pe jumătate adormită. Vreau să spun ceea ce trebuie, apoi să merg acasă şi să o sun pe mama, să fiu sigură că e bine.

Domnul Wright îmi aminteşte unde am ajuns.

– Pe urmă v-aţi dus în Hyde Park?

* * *

I-am lăsat acasă pe mama şi pe Todd şi am urcat grăbită treptele îngheţate ale demisolului, strâns înfăşurată în palton. Credeam că am mănuşile în buzunar, dar mai era doar una. Era cam ora cinci şi trotuarele erau aproape pustii; prea frig ca să hoinăreşti fără ţintă. Am grăbit paşii spre Hyde Park, ca şi cum ar fi trebuit să ajung la oră fixă, ca şi când aş fi fost în întârziere. Când am ajuns la Lancaster Gate, m-am oprit. Ce căutam acolo? Ceva pe care să-mi descarc nervii? „Nu sunt îmbufnată! Mă duc să-mi caut serviciul de ceai!“ Îmi amintesc de indignarea mea de copil de şase ani care urca scările în fugă. De data asta chiar aveam o ţintă, chiar dacă fusese declanşată de dorinţa de a fugi de mama şi de Todd. Trebuia să văd unde se sfârşise viaţa ta.

Am trecut de porţile de fier forjat. Frigul şi zăpada erau aidoma zilei în care te găsiseră, astfel că am simţit cum timpul se scurge în urmă cu şase zile şi mă reîntorc la acea după-amiază. M-am îndreptat spre clădirea în ruină a toaletei, îndesându-mi adânc în buzunarul paltonului mâna fără mănuşă. Am văzut câţiva copii care făceau plini de avânt un om de zăpadă, sub privirile mamei care bătea din picioare pe loc ca să se încălzească. Apoi le-a strigat să se oprească. Faţă de ziua aceea, copiii şi omul lor de zăpadă erau singurele personaje în plus; poate că din cauza aceasta insist asupra lor sau poate că ignoranţa şi inocenţa lor faţă de cele întâmplate acolo m-au îndemnat să-i privesc. M-am îndreptat spre locul în care fuseseşi găsită, cu mâna fără mănuşă amorţită de frig. Simţeam zăpada îndesată sub tălpile

subţiri ale pantofilor. Nu erau făcuţi pentru un parc înzăpezit, ci pentru o petrecere din New York, într-o altă viaţă.

Am ajuns la toaleta în ruină, cu totul nepregătită pentru buchetele de flori. Erau sute. Nu erau valurile de flori în semn de regret pentru moartea prinţesei Diana, însă erau totuşi o mulţime. Unele erau pe jumătate îngropate în zăpadă, probabil aflate acolo de câteva zile, altele mai noi, şi totuşi ofilite în învelitoarea lor de celofan. Erau şi ursuleţi de pluş şi pe moment am fost uimită, până mi-am dat seama că erau pentru Xavier. În jurul clădirii joase poliţiştii întinseseră o bandă de plastic galben cu negru care delimita clar zona în care muriseşi. Mi s-a părut ciudat ca poliţia să lase locul marcat după atâta timp de când fuseseşi descoperită. Banda de delimitare şi florile erau singurele pete de culoare din parcul complet alb.

Am verificat să nu fie cineva prin preajmă, apoi am trecut de banda de delimitare. Pe moment nu m-a mirat absenţa ofiţerului de poliţie. Între timp, Vernon mi-a spus că întotdeauna trebuie să rămână un poliţist la locul unei crime. Trebuie să stea lângă banda aceea, indiferent ce se întâmplă şi pe orice vreme. Mi-a spus că e groaznic când vrei să mergi la toaletă. Mai curând lucrurile de genul acesta, mi-a zis, o s-o facă să renunţe la cariera de poliţist, decât faptul că e prea sensibilă la durerea altora. Da, vorbesc în doi peri.

Am intrat. Nu-i nevoie să-ţi descriu cum arăta clădirea aceea pe dinăuntru. Oricum te-ai fi simţit, precis ai observat totul cu atenţie. Ai ochi de artist şi tare mi-aş fi dorit ca ultimul loc pe care l-ai văzut să nu fi fost pătat, respingător şi urât. Am intrat într-o cabină şi am zărit pete de sânge pe podeaua de beton şi stropi pe pereţii decojiţi. Am vomat într-o chiuvetă, înainte de a-mi da seama că nu avea ţeavă de scurgere. Am ştiut că nimeni nu ar fi ales de bunăvoie să intre într-un astfel de loc. Nimeni nu ar fi ales să moară aici.

Am încercat să nu mă gândesc că ai stat acolo singură cinci nopţi la rând. M-am agăţat de fantezia mea inspirată din Chagall şi mi-am imaginat că ţi-ai părăsit trupul, însă nu ştiam exact când anume. Ţi-ai părăsit trupul chiar în clipa în care ai murit, aşa cum speram eu cu toată fiinţa? Ori poate mai târziu, când te-au găsit, când trupul ţi-a fost văzut de altcineva în afara

ucigaşului. Sau poate la morgă, atunci când sergentul de poliţie a tras cearşaful şi te-am identificat – durerea te-a eliberat?

Am ieşit din clădirea urât mirositoare şi dezgustătoare şi mi-am tras răsuflarea în frig până când am simţit că mă dor plămânii, bucurându-mă din plin de aerul alb şi îngheţat. Acum buchetele aveau o logică. Oameni cumsecade încercau să lupte împotriva răului cu ajutorul florilor; binele lupta sub stindardul buchetelor. Am în minte imaginea drumului spre Dunblane[32] mărginit de jucării din pluş. Înainte nu înţelegeam de ce credea lumea că o familie al cărei copil fusese împuşcat ar dori să primească un ursuleţ de pluş. Acum înţeleg; în faţa împuşcăturilor, mii de jucării din pluş pline de compasiune atenuau puţin ecoul grozăviei. „Nu asta este faţa omenirii – spun cadourile – noi nu suntem aşa. Lumea nu este doar aşa.“

Am început să citesc bileţelele. Pe unele nu se mai vedea scrisul, erau umezite de zăpadă şi cerneala se contopise cu hârtia udă. Am recunoscut numele Kasiei, lăsase un ursuleţ cu numele „Xavier“ scris cu litere mari, de copil, şi cu o inimioară deasupra literei i, cu x-uri ce simbolizau sărutări şi cercuri pentru îmbrăţişări. Snoaba din mine s-a revoltat în faţa prostului gust, dar am fost şi mişcată, ruşinându-mă de atitudinea mea de superioritate. M-am hotărât să-i caut numărul de telefon când aveam să ajung acasă şi să-i mulţumesc pentru gând.

Am adunat biletele care mai erau lizibile ca să le iau cu mine – nu avea să le citească nimeni altcineva în afară de mine şi de mama. În timp ce mi le îndesam în buzunar am văzut puţin mai încolo un bărbat între două vârste cu un labrador ţinut în lesă la picior. Avea un buchet de crizanteme. Mi-am amintit că-l zărisem în după-amiaza în care te-au găsit, când urmărea ce fac poliţiştii, iar câinele se tot căznea să fugă. Ezita, poate aştepta să plec ca să depună florile. M-am dus la el. Avea o pălărie din tweed şi o jachetă Barbour, ca un moşier de la ţară care ar fi trebuit să fie pe domeniul lui, nu într-un parc londonez.

– Aţi fost prieten cu Tess? l-am întrebat.

– Nu. Nici măcar nu am ştiut cum o cheamă, până nu a apărut la ştiri, a răspuns. Obişnuiam să ne salutăm cu un fluturat de mână, asta-i tot. Când treci pe lângă cineva în mod frecvent, se formează cu vremea un fel de

legătură. Una neimportantă, desigur, mai mult în sens de recunoaştere. Şi-a suflat nasul. De fapt, nu am căderea să fiu supărat, e absurd, ştiu asta. Dar dumneata o cunoşteai?

– Da.

Indiferent ce-ar crede detectivul Finborough, eu te cunoşteam. Moşierul a ezitat, neştiind dacă era cazul să continue o conversaţie sub semnul ofrandelor florale.

– Poliţistul a plecat? Spunea că în curând o să dispară şi banda, căci acum nu mai e vorba de locul unei crime.

Sigur că acum, după ce poliţia hotărâse că te sinuciseseşi, nu mai era locul unei crime. Moşierul părea că aşteaptă o reacţie din partea mea. A mai făcut o încercare.

– Ei, dacă aţi cunoscut-o, probabil că ştiţi mai bine ca mine despre ce e vorba.

Poate că îi făcea plăcere să discute despre asta. Nu-i o senzaţie neplăcută să simţi cum îţi dau lacrimile. Teroarea şi tragedia simţite de la distanţă sunt palpitante, excitante chiar, te fac să ai o oarecare legătură cu o durere şi o tragedie care nu-ţi aparţin. Le-ar fi putut spune oamenilor, fără îndoială că a şi făcut-o, că era amestecat puţin în toată povestea asta, că avea un oarecare rol în toată drama care se consuma.

– Sunt sora ei.

Da, am vorbit la prezent. Faptul că eşti moartă nu îmi şterge calitatea de soră, relaţia noastră nu s-a transformat în ceva ce aparţine trecutului, altfel nu aş mai suferi acum, în prezent. Moşierul a părut îngrozit. Cred că spera ca şi eu să fiu oarecum distanţată emoţional.

M-am îndepărtat.

Ninsoarea, care cădea la întâmplare cu fulgi moi, a devenit dintr-odată mai deasă şi mai înfuriată. Am văzut că omul de zăpadă al copiilor dispărea, înghiţit de omătul cel nou. M-am hotărât să ies pe altă poartă, căci încă aveam prea vie în minte amintirea stării în care mă aflasem data trecută când părăsisem parcul.

Pe când mă apropiam de Galeria Serpentine, a început un viscol puternic care a înecat în zăpadă copacii şi iarba. În curând, florile tale şi

ursuleţii lui Xavier aveau să fie acoperiţi de zăpadă şi să dispară. Aveam picioarele amorţite, iar mâna fără mănuşă mă durea de frig. Vomitatul îmi lăsase în gură un gust amar. M-am gândit să intru în Galeria Serpentine, să văd dacă e vreo cafenea unde să găsesc apă. Când însă m-am apropiat de clădire, am văzut că era cufundată în întuneric şi că uşa avea lacăt. În geam era un anunţ în care se spunea că galeria avea să se redeschidă abia în aprilie. Simon n-avea cum să te fi întâlnit acolo. Era ultima persoană care te văzuse în viaţă şi minţise. Îi auzeam în minte minciuna iar şi iar, ca un ţiuit, un unic zgomot neacoperit de ninsoare.

M-am întors la locuinţa ta din Chepstow Road, în timp ce-l sunam de pe mobil pe detectivul Finborough, cu buzunarele înţesate cu biletele lăsate lângă buchete şi ursuleţi. De departe, l-am zărit pe Todd patrulând prin faţa clădirii cu paşi mici şi îngrijoraţi. Mama luase deja trenul spre casă. Todd m-a urmat în apartament, cuprins de o uşurare care i-a transformat îngrijorarea în iritare.

– Am încercat să te sun, dar a fost mereu ocupat.

– Simon a minţit când a spus că s-a întâlnit cu Tess la Galeria Serpentine – trebuie să-i spun asta detectivului Finborough.

Reacţia lui Todd, sau mai degrabă lipsa ei, ar fi trebuit să mă pregătească pentru cea a detectivului Finborough. Însă exact atunci a răspuns la telefon, iar eu i-am spus despre Simon.

A vorbit cu voce răbdătoare, blândă chiar.

– Poate că Simon a vrut să se pună într-o lumină bună.

– Spunând o minciună?

– Spunând că a întâlnit-o la o galerie. Nu-mi venea să cred că detectivul Finborough inventa scuze pentru el. Am vorbit cu Simon, după ce am aflat că se văzuseră în acea zi, a continuat el. Nu avem motive să credem că are vreun amestec în moartea ei.

– Dar a minţit în legătură cu locul în care au fost.

– Beatrice, cred că ar trebui să încerci să…

M-am înfuriat imediat, cu gândul la clişeele pe care urma să le folosească; trebuia să încerc „să merg mai departe“, „să las totul în urmă“ şi

chiar, în fraze mai înflorite, „să accept adevărul şi să-mi văd de viaţa mea“. L-am întrerupt înainte ca vreunul dintre clişeele acestea să prindă glas.

– Aţi văzut locul în care a murit, nu-i aşa?

– Da, l-am văzut.

– Credeţi că ar fi ales cineva să moară într-un astfel de loc?

– Nu cred că a fost vorba de o alegere.

Pentru o clipă am crezut că încep să-l conving, apoi mi-am dat seama că punea moartea ta pe seama dereglării mintale. Aidoma unui obsedat compulsiv care nu face decât să repete acelaşi lucru de sute de ori, o femeie care suferă de psihoză postnatală e înghiţită de valul de nebunie şi împinsă spre autodistrugere. O tânără care are prieteni, familie, talent şi frumuseţe şi e găsită moartă trezeşte suspiciuni. Char dacă i-a murit copilul, tot mai sunt semne de întrebare în privinţa morţii ei. Dar e de ajuns să strecori cuvântul psihoză pe lista celor care-i descriu viaţa şi semnul de întrebare dispare imediat; ucigaşul primeşte un alibi mintal, iar victimei i se înscenează sinuciderea.

– Cineva a obligat-o să intre în locul acela îngrozitor şi a ucis-o.

Detectivul Finborough încă mai avea răbdare cu mine.

– Nu există un motiv pentru care cineva să vrea să o omoare. Din fericire, nu e vorba de o crimă din motive sexuale şi nu-i vorba nici de jaf. Iar când am făcut cercetări în legătură cu dispariţia ei, nu am găsit pe nimeni care i-ar fi dorit răul, dimpotrivă.

– Măcar o să mai vorbiţi o dată cu Simon?

– Sincer, nu cred că am avea ceva de câştigat din asta.

– Pentru că Simon e fiul unui ministru?

I-am aruncat vorbele astea în speranţa că o să-l fac să se răzgândească, de ruşine.

– Am hotărât să nu mai discut încă o dată cu Simon Greenly pentru că nu ar servi la nimic.

Acum îl cunosc puţin mai bine şi ştiu că foloseşte un limbaj oficial atunci când se simte presat din punct de vedere emoţional.

– Dar ştiţi că tatăl lui Simon e parlamentarul Richard Greenly?

– Nu cred că discuţia asta ajunge undeva. Poate…

– Moartea lui Tess nu merită să vă asumaţi un astfel de risc, nu?

* * *

Domnul Wright mi-a turnat un pahar cu apă. Descrierea clădirii toaletei mi-a produs senzaţia de vomă. I-am povestit despre minciuna lui Simon şi despre apelul meu către detectivul Finborough. Dar am omis faptul că în timp ce vorbeam la telefon cu el, Todd mi-a pus paltonul în cuier; că mi-a scos din buzunar bileţelele, întinzându-le cu grijă la uscat, şi că, în loc să mi se pară grijuliu, fiecare gest de a netezi bileţelele mi s-a părut plin de dojană; că ştiam că e de partea detectivului Finborough, deşi nu ascultase decât varianta mea.

– Prin urmare, după ce detectivul Finborough a spus că nu-l mai interoghează pe Simon, v-aţi hotărât să o faceţi dumneavoastră? întreabă domnul Wright. Cred că îi simt în voce o notă de amuzament, ceea ce nu m-ar surprinde.

– Da, începea să devină un fel de obişnuinţă.

Cu exact opt zile mai devreme, în timp ce zburam spre Londra, eram o persoană căreia nu-i plăceau confruntările. Prin comparaţie cu brutalitatea morţii tale violente, duelurile verbale păreau însă inofensive şi oarecum banale. Oare de ce mă intimidaseră mai înainte, mă speriaseră chiar? Acum consideram că fusesem de o laşitate ridicolă.

* * *

Todd se ducea să cumpere un prăjitor de pâine („Nu-mi vine să cred că sora ta prăjea pâinea pe plită“). Cel pe care îl aveam la New York avea opţiunea de decongelare şi de încălzire a croasantelor, pe care noi o foloseam în mod obişnuit. S-a întors spre mine din prag.

– Pari extrem de obosită. Afirmaţia lui dovedea îngrijorare sau critică? Ţi-am spus eu aseară că trebuia să iei un somnifer din cele pe care le-am adus de la doctorul Broadbent.

Era critică.

S-a dus după prăjitor.

Nu-i explicasem de ce nu puteam să iau somnifer – ar fi fost un gest de laşitate să mă rup de tine, fie şi numai pentru câteva ore. N-o să-i spun nici

că o să-l vizitez pe Simon, pentru că s-ar fi simţit dator să mă împiedice să fiu „aşa de nechibzuită şi de caraghioasă“.

M-am dus cu maşina la Simon, îi găsisem adresa pe un bileţel lipit în agenda ta, şi am parcat în faţa unei vile cu trei etaje din Kensington. Simon mi-a deschis poarta automată şi am urcat până la ultimul etaj. Abia l-am recunoscut când a deschis uşa. Faţa lui blândă de copil era brăzdată de urmele oboselii; barba nerasă, la modă, începea să capete forma unei bărbi rare.

– Aş vrea să vorbim despre Tess.

– De ce? Credeam că tu o cunoşti cel mai bine. Avea în voce un ton fals de gelozie.

– Şi tu ai fost apropiat de ea, nu-i aşa?

– Mda.

– Atunci pot să intru?

A lăsat uşa deschisă şi l-am urmat într-un salon mare şi luxos. Era probabil vizuina din Londra a tatălui lui, atunci când nu era plecat în circumscripţia lui electorală. Pe un perete, pe toată lungimea salonului dublu, se afla un tablou mare ce înfăţişa o închisoare. Când am privit mai de aproape, am văzut că era de fapt un colaj; o închisoare făcută din mii de fotografii de paşaport ce reprezentau feţe de bebeluşi. Era captivant şi dezgustător.

– Galeria Serpentine e închisă până în aprilie, nu aveai cum să te vezi acolo cu Tess. A ridicat din umeri, părând că nu-i păsa. De ce ai minţit? l-am întrebat.

– Mi-a plăcut ideea, asta-i tot, a răspuns. Aşa părea că era o întâlnire romantică. Galeria Serpentine e un loc pe care Tess l-ar alege pentru astfel de întâlniri.

– Numai că nu a fost o întâlnire romantică, nu?

– Ce importanţă are dacă rescriu un pic istoria? Şi o transform în ce aş fi vrut să fie? Introduc puţină ficţiune? Nu-i nici un rău în asta.

Mi-a venit să urlu la el, dar nu ar fi ajutat la nimic, ar fi fost doar o scurtă manifestare ad-hoc a furiei mele.

– Atunci de ce v-aţi întâlnit în parc? Bănuiesc că era cumplit de frig.

– Tess a vrut să se plimbe în parc. A spus că avea nevoie să iasă la aer. Mi-a spus că statul în casă o înnebunea.

– O înnebunea? A folosit cuvântul ăsta?

Nu te auzisem niciodată folosindu-l. Deşi vorbeşti ca o moară stricată, alegi cuvintele cu grijă şi din patriotism le foloseşti pe cele britanice, dojenindu-mă pe mine pentru americanismele mele.

Simon a luat o punguţă de catifea dintr-un dulap cu uşi de sticlă.

– Poate a spus că era claustrofobă. Nu-mi mai amintesc.

Era mai plauzibil.

– Ţi-a spus de ce voia să vă vedeţi? am întrebat. Şi-a făcut de lucru cu nişte foiţe Rizla, fără să răspundă. Simon…?

– Voia să-şi petreacă timpul cu mine. Dumnezeule, ce-i aşa de greu de înţeles?

– Cum ai aflat că a murit? Ţi-a spus vreun prieten? Ţi-au povestit despre tăieturile de la încheieturi? Voiam să-l fac să plângă, pentru că ştiu că lacrimile transformă în apă sărată barierele defensive din jurul secretelor noastre. Ţi-au spus că a stat cinci nopţi acolo, în toaleta aia împuţită?

Ochii îi erau plini de lacrimi, iar vocea mai şoptită ca de obicei.

– În ziua aceea m-ai găsit în faţa locuinţei ei. Am aşteptat după colţ până ai plecat. Apoi te-am urmărit pe motocicletă.

Îmi amintesc vag uruitul unei motociclete care s-a auzit când am plecat spre Hyde Park. După aceea nu l-am mai băgat în seamă.

– Am aşteptat ore în şir dincolo de porţile parcului. Ningea, a continuat Simon. Eram deja îngheţat, mai ştii? Te-am văzut ieşind împreună cu o poliţistă. Am văzut o dubă neagră. N-a vrut nimeni să-mi spună nimic. Nu făceam parte din familie.

Acum lacrimile îi curgeau pe obraji; n-a făcut nimic ca să le oprească. La fel ca arta lui, mi se părea dezgustător.

– Mai târziu, în aceeaşi seară, a apărut anunţul pe postul local, a spus el mai departe. O ştire scurtă, nici două minute, despre o femeie tânără care fusese găsită moartă într-o toaletă din Hyde Park. I-au arătat fotografia de studentă. Aşa am aflat că a murit.

A trebuit să-şi sufle nasul şi să-şi şteargă ochii, şi am socotit că era momentul potrivit pentru o înfruntare.

– De ce a vrut de fapt să se întâlnească cu tine?

– A spus că era speriată şi voia să o ajut.

Povestea cu lacrimile dăduse roade, aşa cum bănuisem; de atunci, din acea primă noapte petrecută la internat, când cedasem şi-i mărturisisem directoarei că nu de mama şi de casă îmi era dor, ci de tata.

– Ţi-a spus de ce era speriată? l-am întrebat.

– A spus că primea nişte telefoane ciudate.

– Ţi-a spus de la cine?

A clătinat din cap. Brusc m-am întrebat dacă lacrimile erau adevărate sau dacă nu cumva erau nemiloase şi lipsite de remuşcare, ca ale celebrului crocodil.

– De ce crezi că te-a ales pe tine, Simon? De ce nu pe un alt prieten de-ai ei?

Acum lacrimile îi secaseră şi începea să fie mai puţin comunicativ.

– Eram foarte apropiaţi. Poate că mi-a detectat scepticismul, căci a continuat pe un ton jignit, vizibil supărat: Pentru tine e uşor, eşti sora ei, ai tot dreptul să o plângi. Oamenii se aşteaptă să fii distrusă. Eu nici măcar nu pot să spun că era prietena mea.

– Nu te-a sunat, nu-i aşa? A tăcut. Nu ar fi profitat niciodată de sentimentele tale pentru ea. A încercat să-şi aprindă ţigara cu marijuana, dar îi tremurau degetele şi nu s-a descurcat cu bricheta. Ce s-a întâmplat de fapt?

– O sunasem de nenumărate ori, dar de fiecare dată răspundea robotul sau suna ocupat. De data aceea a răspuns. A spus că trebuia să iasă din casă. Am propus să mergem în parc şi a fost de acord. N-am ştiut că Galeria Serpentine era închisă. Speram să putem merge acolo. Când ne-am întâlnit în parc, m-a întrebat dacă ar putea să stea la mine. Zicea că are nevoie să fie în permanenţă cu cineva. A făcut o pauză, furios. Spunea că sunt singurul de la facultate care nu lucrează câteva ore pe undeva.

– În permanenţă?

– Tot timpul. Nu-mi amintesc exact cum a spus. Dumnezeule, chiar are importanţă? Avea, pentru că îmi dădea certitudinea că spunea adevărul. Era speriată şi mi-a cerut ajutorul, pentru că eram la îndemână, a continuat el.

– Atunci de ce ai lăsat-o acolo?

Întrebarea a părut să-l zdruncine.

– Cum?

– Ai spus că voia să stea cu tine, de ce n-ai fost de acord?

A reuşit în sfârşit să-şi aprindă ţigara şi a tras un fum.

– I-am spus ce simţeam pentru ea. Cât de mult o iubeam. Absolut tot.

– Te-ai dat la ea?

– Nu despre asta a fost vorba.

– Iar ea te-a respins.

– Direct. Fără menajamente. A spus că de data asta nu credea că mai putea să-mi propună „cu toată credibilitatea“ să fim prieteni.

Egoul lui uriaş înghiţise orice urmă de milă pentru tine, pentru durerea ta, transformându-l pe el în victimă. Numai că furia mea era mai mare decât egoul lui.

– A apelat la tine, iar tu ai încercat să profiţi de nevoia ei de protecţie.

– A fost exact invers, ea dorea să profite de mine.

– Prin urmare, tot mai voia să stea la tine?

Nu a răspuns, dar am ghicit ce urma.

– Fără vreo obligaţie? A continuat să tacă. Numai că tu nu ai acceptat, aşa e? am întrebat eu.

– Să pic de fraier?

O clipă cred că m-am holbat la el, mult prea uluită de egoismul lui îngrozitor ca să mai pot răspunde. Credea că nu am înţeles.

– Voia să fie cu mine doar pentru că îşi ieşise din minţi de groază. Cum crezi că m-am simţit?

– Îşi ieşise din minţi de groază?

– Am exagerat, am vrut să spun…

– Mai devreme ai spus „speriată“, acum „îşi ieşise din minţi de groază“?

– OK. Spunea că i s-a părut că o urmărise un bărbat până în parc.

M-am căznit să-mi păstrez un ton oarecare.

– Ţi-a spus cine era bărbatul?

– Nu. L-am căutat. Am scotocit până şi prin tufişuri, m-am umplut de zăpadă şi de rahat uscat de câine. Nimic.

– Trebuie să mergi la poliţie. Să vorbeşti cu un ofiţer, detectivul Finborough. E la secţia de poliţie din Notting Hill. O să-ţi dau numărul lui.

– N-are rost. S-a sinucis. Am văzut la ştirile locale.

– Dar tu ai fost acolo. Ştii mai multe decât reporterii, nu? Îi vorbeam ca unui copil, încercând să-l conving, încercând să-mi ascund disperarea. Ţi-a spus despre bărbatul care o urmărea. *Ştii* că era speriată.

– A fost probabil rodul unei iluzii paranoice. Au spus că depresia postpartum le face pe femei s-o ia razna de tot.

– Unde ai auzit asta?

– Cred că la televizor. Şi-a dat seama că era un răspuns de doi bani. M-a privit în ochi, nepăsător. OK. S-a interesat tata. De obicei nu-i prea cer nimic, aşa că atunci când o fac…

S-a întrerupt, ca şi cum nu-i venea să-şi mai bată capul cu restul frazei. A făcut un pas spre mine şi i-am simţit mirosul aftersahve-ului pregnant în aerul prea cald al apartamentului. Mi-a revenit brusc în minte prima imagine pe care am avut-o despre el, aşezat în zăpadă, în faţa locuinţei tale, cu un buchet de flori în mână, mirosind şi atunci la fel, în ciuda aerului rece. Atunci nu realizasem, dar de ce flori şi aftershave, dacă tu nu i-ai oferit decât prietenie ca premiu de consolare? Iar acum, când ştiam că l-ai refuzat în mod direct, ce însemnau toate astea?

– Aveai un buchet de flori când te-am găsit aşteptând-o. Miroseai a aftershave.

– Şi ce-i cu asta?

– Te-ai gândit să mai faci o încercare, nu? Poate devenise atât de disperată, încât era gata să-ţi accepte condiţiile.

A ridicat din umeri, fără să pară vinovat. Răsfăţat din naştere; răsfăţ care l-a transformat într-un astfel de om, în loc să fie cel care ar fi putut ajunge.

M-am întors cu spatele la el şi am privit uriaşul colaj de feţe de bebeluşi care alcătuiau imaginea unei închisori.

M-am îndepărtat cu o tresărire şi m-am dus spre uşă.

Când am deschis-o, am simţit lacrimile curgându-mi pe faţă înainte de a-mi da seama că plângeam.

– Cum de-ai putut s-o laşi acolo?

– Nu sunt eu vinovat că s-a sinucis.

– Eşti vreodată vinovat de ceva?

* * *

Sunt iar în faţa domnului Wright şi am încă viu în minte mirosul lui Simon şi al apartamentului lui. Mă bucur că e deschis geamul şi că din parc ajunge până la noi mireasma vagă de iarbă proaspăt tăiată.

– Le-aţi spus poliţiştilor ce vă relatase Simon? întreabă domnul Wright.

– Da, unui subaltern al detectivului Finborough. A fost politicos, dar ştiam că nu avea nici un rost. Bărbatul care o urmărise era ucigaşul, dar putea la fel de bine să fie rodul presupusei ei paranoia. Faptele care indicau o crimă susţineau şi diagnosticul de psihoză.

Domnul Wright se uită la ceas, e cinci şi un sfert.

– Ne oprim aici?

Încuviinţez din cap. Am încă, undeva în gât şi în nas, rămăşiţele mirosului rememorat al drogului şi al aftershave-ului şi sunt recunoscătoare că pot ieşi să respir aer curat.

Traversez pe jos Parcul St James, apoi iau un autobuz spre Coyote. Ştiu că eşti curioasă să afli cum de am ajuns să muncesc acolo. Iniţial m-am dus să le pun întrebări celor cu care ai lucrat, în speranţa că cineva avea să-mi dea vreun indiciu în legătură cu moartea ta. Dar n-a putut să mă ajute nimeni, nu te mai văzuseră din duminica dinainte de naşterea lui Xavier şi nu ştiau mare lucru despre viaţa ta de dincolo de Coyote. Între timp, şeful meu din America mă „concediase“ – „cu mare părere de rău, Beatrice“ – şi habar n-aveam când urma să-mi găsesc alt post. Ştiam că partea care-mi revenea din ipoteca apartamentului din New York avea să-mi înghită cât de curând toate economiile. Trebuia să-mi câştig cumva existenţa, aşa că m-am întors şi i-am cerut Bettinei să mă angajeze.

* * *

Eram îmbrăcată cu singurele mele haine curate, un costum cu pantaloni de la Max Mara, şi la început Bettina a crezut că glumesc, apoi şi-a dat seama că vorbeam serios.

– De acord, nu mi-ar strica încă o persoană, pentru două ture în weekend şi trei în cursul săptămânii. Poţi să începi din seara asta. Şase lire pe oră plus masa de seară gratuită gătită de mine, dacă faci ture mai lungi de trei ore.

Bănuiesc că am părut puţin uimită că mi-a oferit pe loc o slujbă.

– Adevărul e că-mi placi, a spus Bettina. A chicotit când mi-a văzut faţa îngrozită. Scuze, nu m-am putut abţine.

Felul în care râdea de uşurinţa cu care mă scandalizam mi-a amintit de tine; o făcea fără pic de cruzime.

În timpul turei din seara aceea, m-am gândit că exista, desigur, o jumătate de normă care trebuia acoperită, de vreme ce tu muriseşi. Am descoperit însă de curând că postul tău fusese luat de altcineva, prin urmare m-a angajat din loialitate faţă de tine şi din compasiune pentru mine.

De la Coyote ajung acasă aproape de miezul nopţii şi mă aştept să dau de puţini ziarişti sau chiar de nici unul. E prea târziu şi oricum, după agitaţia din ultimele zile, probabil că au făcut rost de toate fotografiile şi imaginile de care aveau nevoie. Însă m-am înşelat; apropiindu-mă, realizez că e un grup întreg, cu luminile lor uriaşe aprinse şi îndreptate asupra Kasiei. Ultimele două zile le-a petrecut în casa unei prietene, până când am crezut că avea să se stingă înverşunarea presei şi se putea întoarce. Acum locuieşte cu mine, cred că asta îţi face plăcere, dar te şi face curioasă în legătură cu felul în care ne organizăm. Ei bine, ea doarme în patul tău, iar eu pe canapeaua din camera de zi, pe care o desfac în fiecare seară, şi aşa reuşim să ne înghesuim în apartament.

Când ajung mai aproape văd ce timidă pare, e nervoasă din cauza atenţiei care i se acordă şi obosită. Dintr-un impuls sălbatic de a o proteja, îi alung din calea mea pe fotografi şi pe ziarişti.

– De când aştepţi? o întreb.

– De ore în şir.

La Kasia, asta putea însemna orice interval care depăşea zece minute.

– Unde ţi-e cheia?

Ridică din umeri, încurcată.

– Scuze.

Mereu pierde câte ceva, iar asta îmi aduce aminte de tine. Câteodată firea ei aiurită mi se pare de-a dreptul drăgălaşă. În seara asta însă, trebuie să recunosc, mă cam calcă pe nervi. (Vechile obiceiuri dispar greu şi, la drept vorbind, sunt stoarsă, după o discuţie lungă la secţia de poliţie, o schimbare de profesie în postura de chelneriţă şi acum întâlnirea cu presa care-mi vâră în ochi camere de luat vederi pentru a surprinde, îmi închipui, o imagine emoţionantă.)

– Vino, trebuie să mănânci ceva.

Mai are doar o săptămână până când trebuie să nască şi n-ar trebui să flămânzească prea mult. O apucă leşinul şi sunt convinsă că nici pentru copil nu e bine.

O iau pe după umeri ca s-o poftesc în casă, iar aparatele foto ţăcăne ca la comandă.

Mâine, lângă fotografia mea ţinând-o pe Kasia pe după umeri, articolele vor scrie asemenea celor de azi despre cum o „salvez“ eu pe fata asta. Chiar folosesc cuvinte gen „salvare“ şi „îi datorează viaţa“; cuvinte din cărţi de benzi desenate care ameninţă să mă transforme într-un personaj care poartă chiloţii peste pantaloni, îşi schimbă costumele şi identitatea în cabine de telefon şi scoate din încheietură fire de păianjen. Vor scrie că am ajuns prea târziu ca să te salvez pe tine (schimbarea din cabina de telefon n-a fost destul de rapidă!), dar că datorită mie Kasia şi copilul ei vor supravieţui. Ca noi toţi, cititorii lor aşteaptă un final fericit al poveştii. Iar finalul meu a fost o şuviţă de păr prinsă într-un fermoar.

32 Referire la masacrul de la şcoala primară din Dunblane, Scoţia, de pe 16 februarie 1996, în care au fost omorâţi şaisprezece copii şi un adult (n.tr.)

CAPITOLUL 8

Joi

Traversez Parcul St James spre clădirea secţiei de poliţie. Azi cerul e iar albastru, mai exact codul pantone PMS 635, un cer dătător de speranţă. În dimineaţa asta, domnul Wright o să mă întrebe despre următorul capitol al poveştii tale, care include întrevederea cu psihiatrul tău. Numai că mintea mea e încă pe jumătate adormită şi nu are limpezimea necesară, aşa că o voi relata mai întâi aici, ca o repetiţie în minte, înainte de a-i povesti totul domnului Wright.

* * *

Lista de aşteptare a doctorului Nichols pentru cei veniţi prin Serviciul Naţional de Sănătate era completă pe următoarele patru luni, aşa că am plătit ca să-l văd. Sala de aşteptare a cabinetului lui particular arăta mai degrabă a salon de coafură de lux decât a ceva care să aibă vreo legătură cu medicina: vase cu crini, reviste glossy, un dozator de apă. Tânăra secretară avea privirea dispreţuitoare de rigoare, cârmuind cu puterile ei de paznic al cetăţii asupra pacienţilor din sală. Cât am aşteptat, am răsfoit o revistă (am moştenit iritarea mamei în legătură cu timpii morţi). Avea pe copertă data lunii următoare şi mi-am amintit cum râdeai de revistele de modă care o iau înaintea timpului, spunând că data de pe copertă ar trebui să-i avertizeze pe cititori în privinţa lucrurilor absurde din interior. E o flecăreală mintală nervoasă din partea mea, pentru că atâtea lucruri depind de întrevederea aceasta. Din cauza doctorului Nichols erau convinşi poliţiştii că sufereai de psihoză postnatală; din cauza lui erau siguri că te-ai sinucis. Din cauza doctorului Nichols nu-l căuta nimeni pe ucigaşul tău.

Secretara mi-a aruncat o privire şi m-a întrebat:

– La ce oră spuneaţi că aveţi programarea?

– La două şi jumătate.

– Aţi avut noroc că doctorul Nichols şi-a făcut loc să vă primească.

– Sunt sigură că voi fi taxată pe măsură.

Mă încălzeam pentru o confruntare mai aprigă. Părea iritată.

– Aţi completat formularul?

I l-am înapoiat, cu toate rubricile necompletate, în afara celei cu detaliile cardului de credit. Mi l-a luat, cu o voce falsă şi privire dispreţuitoare.

– Nu aţi completat nimic referitor la istoricul dumneavoastră medical.

M-am gândit la toţi cei care veneau aici, aflaţi în depresie, neliniştiţi, care îşi pierdeau controlul asupra realităţii şi alunecau în hăul nebuniei; oameni fragili, vulnerabili, care aveau dreptul măcar la un dram de politeţe din partea primei persoane cu care aveau de-a face.

– Nu am venit pentru un consult medical.

Nu a vrut să se arate interesată de mine. Sau poate s-a gândit că eram vreo altă pacientă dusă cu care nu merita să-şi piardă timpul.

– Sunt aici pentru că sora mea a fost omorâtă, iar doctorul Nichols a fost psihiatrul ei.

O clipă i-am captat atenţia. A observat părul meu îngrăşat (spălatul pe cap e unul dintre lucrurile cu care nu îţi mai baţi capul când eşti doborâtă de durere), lipsa machiajului şi pungile de sub ochi. A văzut urmele durerii, dar le-a interpretat ca semne de nebunie. M-am întrebat dacă nu aşa se întâmplase şi în cazul tău, într-un sens mai larg – semnele de teamă considerate drept nebunie. Mi-a luat formularul fără să mai adauge ceva.

În timp ce aşteptam, mi-am amintit de schimbul nostru de mesaje din perioada în care spusesem că mă gândeam să merg la un psihiatru.

De la: tesshemming@hotmail.co.uk

Către: iPhone-ul lui Beatrice Hemming

Un doctor de cap? De ce naiba ai nevoie de aşa ceva, Bee? Dacă vrei să vorbeşti despre anumite lucruri, de ce nu vorbeşti cu mine ori cu vreun prieten?

T xox

De la: iPhone-ul lui Beatrice Hemming

Către: tesshemming@hotmail.co.uk

Mă gândeam că e o experienţă interesantă, valoroasă chiar, să consult un psihiatru. E cu totul altceva decât discuţia cu un prieten.

lol

Bee XX

PS: Nu li se mai spune doctori de cap.

De la: tesshemming@hotmail.co.uk

Către: iPhone-ul lui Beatrice Hemming

Dar dacă ai vorbi cu mine ar fi gratis şi m-aş gândi doar la interesul tău, iar discuţia nu s-ar limita la o oră pe ceas.

T x o x o

PS: Doctorii ăştia acţionează asupra personalităţii ca un program de apă caldă, căci o fac să intre la apă şi o reduc la ceva care se potriveşte cu o categorie din manual.

De la: iPhone-ul lui Beatrice Hemming

Către: tesshemming@hotmail.co.uk

Sunt foarte bine pregătiţi. Un psihiatru (mai curând decât un psiholog) e un medic calificat care face o specializare. Nu i-ai mai compara cu maşinile de spălat dacă ai suferi de bipolaritate, demenţă sau schizofrenie, nu?

lol

Bee

De la: tesshemming@hotmail.co.uk

Către: iPhone-ul lui Beatrice Hemming

Ai dreptate. Dar tu nu suferi de aşa ceva.

T X

PS: O să strig puţin mai tare, în caz că nu m-ai auzit de pe piedestalul tău.

De la: iPhone-ul lui Beatrice Hemming

Către: tesshemming@hotmail.co.uk

Nu mă referem numai la cei grav bolnavi mintal care au nevoie de un psihiatru; uneori şi cei cu suferinţe mai puţin vizibile cer ajutorul unor specialişti.

lol

Bee x

De la: tesshemming@hotmail.co.uk

Către: iPhone-ul lui Beatrice Hemming

Îmi pare rău, Bee. Îmi spui despre ce e vorba?

T X XXXX

De la: iPhone-ul lui Beatrice Hemming

Către: tesshemming@hotmail.co.uk

Trebuie să merg la o întrunire f. importantă. Vorbim mai încolo.

Bee x

De la: tesshemming@hotmail.co.uk

Către: iPhone-ul lui Beatrice Hemming

Iar eu trebuie să servesc la mese, nu să-ţi trimit ţie mesaje de la computerul Bettinei, iar cei de la masa patru încă îşi mai aşteaptă brânza, dar nu mă mişc până nu răspunzi.

T Xxxx

De la: tesshemming@hotmail.co.uk

Către: iPhone-ul lui Beatrice Hemming

Cei de la masa patru au plecat acasă fără brânză.

Mai slăbeşte-mă, te rog. Am ajuns să folosesc americanisme[33]*, vezi cât de mult vreau să mă ierţi?*

T XOX

De la: tesshemming@hotmail.co.uk

Către: iPhone-ul lui Beatrice Hemming

Am terminiat tura, Bee-bean, şi încă sunt în faţa computerului Bettinei, aşa că trimite-mi un mesaj imediat ce l-ai primit pe ăsta! Te rog?

T XXXOOOO

De la: iPhone-ul lui Beatrice Hemming

Către: tesshemming@hotmail.co.uk

Nu am vrut dinadins să amân răspunsurile, dar întrunirea s-a prelungit. Nu interpretez nicicum povestea asta cu psihiatrii. E vorba doar despre faptul că atunci când eşti în New York, trebuie să te comporţi asemenea celor de aici… Bănuiesc că e trecut de miezul nopţii la Londra, aşa că du-te acasă şi culcă-te.

lol

Bee X

De la: tesshemming@hotmail.co.uk

Către: iPhone-ul lui Beatrice Hemming

Nu-i bai dacă nu vrei să-mi spui. Bănuiesc că suferinţa ta are legătură cu Leo? Sau cu tata?

lol

T X

De la biroul ei, secretara a ridicat privirea spre mine.

– Doctorul Nichols vă aşteaptă.

În timp ce intram, mi-am amintit de discuţia noastră de la telefon din acea seară (la mine; la tine era două dimineaţa). Tot nu ţi-am spus de ce voiam să consult un psihiatru, însă tu mi-ai explicat de ce credeai că nu ajută la ceva.

– Mintea noastră ne reprezintă; e cea cu care simţim, gândim şi credem. Acolo se nasc iubirea, ura, încrederea şi pasiunea.

Fervoarea ta mă cam tulbura, dar tu ai spus mai departe:

– Cineva care nu e în acelaşi timp teolog, filozof şi poet cum ar putea spera să vindece mintea cuiva?

Am deschis uşa cabinetului doctorului Nichols şi am intrat.

Când te-ai întâlnit cu doctorul Nichols în clinica Serviciului Naţional de Sănătate avea probabil un halat alb, însă aici, în cabinetul lui particular, era îmbrăcat cu pantaloni decoloraţi de catifea raiată şi un pulover vechi de lână, având un aer neglijent pe fundalul tapetului dungat stil Regency. I-am dat spre patruzeci de ani, ce zici, am ghicit?

S-a ridicat de pe scaun cu o faţă pe care mi s-a părut că citesc compasiune.

– Domnişoară Hemming? Îmi pare nespus de rău de sora dumitale.

Sub birou am auzit un tropăit de labe şi am zărit un labrador bătrân care pesemne fugărea iepuri în somn, lovind podeaua cu coada. Mi-am dat seama că în cabinet plutea un uşor miros de câine, care mi-a plăcut mai mult decât cel al crinilor din sala de aşteptare. Mi-am închipuit-o pe secretară repezindu-se să împrospăteze aerul cu un parfum de cameră în pauza dintre două consultaţii.

A făcut semn spre un scaun aflat lângă al lui.

– Luaţi loc, vă rog.

Când m-am aşezat, am văzut pusă la vedere fotografia unei fetiţe în scaun cu rotile şi l-am apreciat pe doctorul Nichols pentru mândria necondiţionată de care dădea dovadă.

– Cu ce vă pot fi de folos? a întrebat el.

– V-a spus Tess de cine îi era frică? A scuturat din cap, şocat în mod vădit de întrebarea mea. Însă v-a spus că primea telefoane de ameninţare? am întrebat.

– Da, telefoane supărătoare.

– V-a spus cine suna? Sau ce îi spunea persoana respectivă?

– Nu. Nu a vrut să-mi povestească despre ele şi nu mi s-a părut de nici un ajutor să insist. La vremea aceea, mi-am închipuit că era probabil cineva care făcea publicitate prin telefon ori care greşise numărul şi că, din cauza stării ei depresive, lui Tess i se părea că era hărţuită.

– I-aţi explicat asta lui Tess?

– Da, i-am sugerat posibilitatea asta.

– Şi a plâns?

A părut surprins că ştiam. Te cunosc însă de-o viaţă. La patru ani, puteai să ai jelituri la genunchi şi nasul însângerat, dar nu ai fi plâns – decât dacă nu te credea cineva când spuneai adevărul, iar atunci şuvoiul tău de lacrimi exprima cea mai acută indignare.

– Aţi zis că *la vremea aceea* aţi presupus că era vorba de telefoane în scopuri publicitare sau de apeluri greşite?

– Da. Mai târziu am descoperit că Tess nu avea o depresie, aşa cum crezusem, ci suferea de psihoză puerperală, denumită în limbaj comun psihoză postnatală. Am încuviinţat. Îmi făcusem temele. Ştiam că psihoza puerperală se referă de fapt la cele şase săptămâni de după naştere. În orice caz, a continuat doctorul Nichols, când am înţeles că suferea de psihoză puerperală, mi-am dat seama că telefoanele trebuie să fi fost halucinaţii auditive. În termeni comuni, „voci auzite“ sau, în cazul ei, chiar şi soneria telefonului.

– Aţi schimbat diagnosticul când aţi aflat că a murit, nu-i aşa? am întrebat şi am văzut că emoţia i-a îmbujorat puţin faţa ridată şi i-a împietrit-o pentru o clipă. A răspuns după o ezitare.

– Da. Cred că aţi înţelege mai bine dacă v-aş explica mai multe despre psihoza puerperală. Simptomele pot include paranoia, iluzii şi halucinaţii. Din păcate, consecinţa este o rată ridicată de risc de suicid.

Ştiam deja asta din propriile mele cercetări.

– Aş vrea să lămurim un lucru, am spus. Aţi schimbat diagnosticul din depresie în psihoză *după* ce a murit. Abia atunci au devenit telefoanele „halucinaţii auditive“?

– Da, pentru că halucinaţiile auditive sunt simptome ale psihozei.

– Nu suferea de psihoză. Puerperală, postnatală sau cum vreţi să-i spuneţi. A încercat în zadar să mă întrerupă, însă am continuat: De câte ori aţi întâlnit-o pe sora mea?

– În psihiatrie nu e vorba de cunoşterea intimă a unei anumite persoane, ca între prieteni ori membri ai familiei; nici în cazurile extreme nu e nimic asemănător cu relaţia de lungă durată pe care psihiatrul o are cu pacientul ca terapeut al lui. Când un pacient suferă de o boală mintală, psihiatrul are pregătirea care îi permite să recunoască anumite simptome prezente la acesta.

Nu ştiu de ce, dar mi l-am imaginat exersând replica asta mai devreme în faţa oglinzii. Am repetat întrebarea:

– De câte ori?

A privit în altă parte.

– Doar o dată. Mi-a fost trimisă automat, pentru că îi murise copilul, dar s-a externat aproape imediat după naştere, aşa că nu am văzut-o în secţia spitalului. Două zile mai târziu i s-a dat o trimitere urgentă ca pacient extern.

– A venit prin Serviciul Naţional de Sănătate?

– Da.

– Acolo e o listă de aşteptare de patru luni. Eu de aceea am plătit ca să vă întâlnesc.

– Tess era o urgenţă. Scăpăm imediat de toate cazurile potenţiale de depresie şi de psihoză puerperală.

– Scăpaţi?

– Mă scuzaţi. Vreau să spun că nu mai ţinem cont de lista de aşteptare.

– Cât durează o consultaţie prin Serviciul Naţional de Sănătate?

– Aş prefera să am mai mult timp pentru fiecare pacient, dar…

– Cu o listă de aşteptare de patru luni, bănuiesc că sunteţi presat să evaluaţi toate cazurile.

– Îmi rezerv pentru fiecare pacient cât de mult timp pot.

– Dar nu e de ajuns, nu-i aşa?

A făcut o scurtă pauză.

– Nu. Nu este.

– Psihoza puerperală este un caz psihiatric de mare urgenţă, nu?

– Da, aşa e.

– Necesită internare?

Îşi controla cu atenţie limbajul corpului, ţinând hotărât braţele pe lângă el şi picioarele puţin depărtate, dar ştiam că voia să şi le încrucişeze, pentru ca poziţia trupului să fie pe măsura gândirii sale defensive.

– La fel ca mine, mulţi psihiatri ar fi interpretat simptomele lui Tess mai degrabă ca indicatori ai depresiei decât ai psihozei. Distrat, s-a aplecat şi a mângâiat urechile mătăsoase ale câinelui, ca şi când ar fi avut nevoie de alinare, apoi a continuat: Faţă de alte ramuri ale medicinei, în psihiatrie e mult mai greu de pus un diagnostic. Aici nu sunt de ajutor radiografiile şi testele de sânge. Iar eu nu am avut acces la dosarul ei, aşa că nu am ştiut dacă exista vreun istoric de maladii mintale.

– Nu există un astfel de istoric. Când a avut programare la dumneavoastră?

– Pe 23 ianuarie. La nouă dimineaţa.

Nu se uitase în agendă şi nici în calculator. Se pregătise pentru discuţia noastră, desigur. Probabil vorbise toată dimineaţa la telefon cu sindicatul lui medical. Faţa părea să-i trădeze o urmă de emoţie adevărată. M-am întrebat dacă se temea pentru el sau chiar era mâhnit din pricina ta.

– Prin urmare, aţi văzut-o în ziua în care a murit? am întrebat.

– Da.

– Şi *în dimineaţa în care a murit* v-aţi gândit că suferă de depresie, nu de psihoză?

S-a ghemuit, încrucişându-şi braţele şi picioa- rele, fără să mai poată ascunde că era în defensivă.

– La vremea aceea nu am detectat vreun indiciu de psihoză. Şi nu avea semne care să arate că dorea să-şi facă rău. Nu a fost nimic care să sugereze că avea de gând să-şi ia viaţa.

Mi-a venit să urlu la el că era normal să nu existe semne, pentru că nu ţi-ai luat singură viaţa; ţi-a fost smulsă în mod violent. Mi-am auzit vocea răsunând încet undeva departe, pe fondul acelui urlet imaginar:

– Moartea ei v-a făcut să reevaluaţi diagnosticul?

Nu a răspuns. Faţa lui ridată şi pantalonii de catifea reiată nu mi s-au mai părut de o neglijenţă înduioşătoare, ci incurabilă.

– Greşeala dumneavoastră nu a fost că aţi diagnosticat-o cu depresie când de fapt suferea de psihoză. A încercat să mă întrerupă, dar am continuat: Aţi greşit pentru că nu aţi crezut de la bun început că ar putea spune adevărul. Din nou a vrut să mă întrerupă. A făcut-o şi cu tine, nu-i aşa, atunci când ai încercat să-i spui prin ce treceai? Credeam că psihiatrii au menirea să asculte. Bănuiesc că o programare urgentă prin Serviciul Naţional de Sănătate, strecurată în programul plin al unei clinici, nu vă mai lasă prea mult timp pentru ascultarea pacientului. Măcar v-aţi gândit vreo clipă la posibilitatea ca telefoanele de ameniţare şi bărbatul care a urmărit-o în parc să fie ceva real? l-am întrebat.

– Tess nu a fost omorâtă. Mi s-a părut ciudat că era atât de neclintit. La urma urmei, o crimă l-ar fi scăpat de greşeala de diagnosticare. A tăcut, apoi s-a căznit să pronunţe cuvintele, ca şi când asta i-ar fi provocat o durere fizică. Tess avea halucinaţii auditive, despre care v-am vorbit; dacă doriţi, ne putem contrazice în privinţa interpretării lor. Dar avea şi halucinaţii vizuale. La vremea aceea, le-am luat drept coşmaruri puternice, comune de altfel la pacienţii depresivi, care au suferit o pierdere, a spus mai departe doctorul Nichols. Dar i-am recitit dosarul şi acum îmi e clar că erau halucinaţii, pe care eu nu le-am depistat. Uşoara supărare pe care o zărisem mai devreme părea să îi cuprindă întreaga faţă. Halucinaţiile vizuale sunt un semn clar de psihoză gravă.

– Despre ce „halucinaţii“ era vorba?

– Trebuie să respect confidenţialitatea faţă de pacient. Mi s-a părut bizar că s-a gândit brusc la confidenţialitate deşi până acum nu păruse să-l deranjeze. M-am întrebat dacă avea vreun motiv sau era vorba de un alt exemplu de incompetenţă. Am rugat-o să picteze ce văzuse, a spus el mai departe, cu o faţă blândă. Mă gândeam că asta ar ajuta-o. Poate că reuşiţi să găsiţi tabloul?

A intrat secretara. Timpul expirase, însă nu am plecat.

– Trebuie să mergeţi la poliţie, să le spuneţi că aveţi îndoieli în legătură cu psihoza puerperală.

– Dar nu am îndoieli. După cum v-am spus, semnele au existat, dar nu le-am văzut.

– Nu sunteţi motivul morţii ei, dar aţi putea fi cel pentru care ucigaşul ei va scăpa. Din cauza diagnosticului dumneavoastră, el nici măcar nu este căutat.

– Beatrice…

Era prima dată când îmi folosea numele mic. Sunase clopoţelul; se terminaseră cursurile, aşa că acum puteam deveni mai intimi. Eu nu m-am ridicat, el însă da.

– Îmi pare rău, dar nu te mai pot ajuta. Nu pot să-mi schimb judecata profesională pentru că mi-o ceri dumneata şi pentru că se potriveşte cu un scenariu pe care l-ai construit despre moartea ei. Am făcut o greşeală, o gravă eroare de judecată. Trebuie să mă obişnuiesc cu asta. Vorbele îi trădau sentimentul de vină; iniţial fusese doar o părere, care apoi se transformase în principalul subiect de discuţie. Părea uşurat că în sfârşit putea să i se abandoneze. Realitatea crudă e că o femeie tânără care suferea de psihoză puerperală a fost diagnosticată cu ceva mai uşor, iar eu trebuie să-mi asum partea mea de vină.

Mi s-a părut de-a dreptul ironic că buna-cuviinţă poate fi combătută mai greu decât opusul ei egoist şi condamnabil. Oricât de deranjant ar fi, simţul înalt al moralităţii e prea sigur.

* * *

Pe fereastra deschisă se vede cum plouă, o ploaie de primăvară care adună mirosul ierbii şi al copacilor înainte de a dispărea pe asfalt. Simt

uşoara scădere de temperatură şi o adulmec înainte de a o percepe. Aproape i-am terminat de relatat domnului Wright despre întâlnirea cu doctorul Nichols.

– Am crezut că gândea că făcuse o mare greşeală şi se ruşina în mod sincer de asta.

– I-aţi cerut să se ducă la poliţie? m-a întrebat domnul Wright.

– Da, însă a susţinut cu convingere că era vorba de psihoză puerperală.

– Deşi asta arunca o lumină proastă asupra profesionalismului lui?

– Da. Şi pe mine m-a mirat. Însă mi-am spus că era din cauza unei moralităţi prost girate; ar fi dat dovadă de laşitate dacă ar fi fost de acord cu mine că Tess nu avea psihoză şi că fusese omorâtă. La sfârşitul întrevederii am fost de părere că e un psihiatru prost, dar un om cu bună-cuviinţă.

Facem pauză de prânz pentru că domnul Wright are o întâlnire programată, aşa că eu plec singură. Afară încă plouă.

Nu ţi-am mai răspuns la mesaj ca să-ţi spun care a fost motivul real pentru care am mers la un psiholog. Pentru că până la urmă m-am dus. La şase săptămâni după logodna cu Todd. M-am gândit că dacă mă mărit nu o să mă mai simt în nesiguranţă. Numai că inelul de logodnă de pe deget nu m-a făcut să fiu mai stăpână pe viaţa mea, aşa cum crezusem. Am fost la doctoriţa Wong, o femeie extrem de inteligentă şi de pătrunzătoare, care m-a ajutat să înţeleg că nu era deloc surprinzător că mă simţeam abandonată, prin urmare nesigură, având în vedere că tata plecase şi Leo murise la un interval de câteva luni. Ai avut dreptate în privinţa celor două suferinţe. Dar momentul culminant care m-a făcut să mă simt abandonată a fost cel în care am fost trimisă la internat, exact în acelaşi an.

În timpul şedinţelor de terapie, am înţeles că mama nu mă respinsese, ci încercase să mă protejeze. Tu erai mult mai tânără, de tine îşi putea ascunde durerea, faţă de mine ar fi fost însă mult mai greu. Ca o ironie, m-a trimis la internat pentru că a crezut că din punct de vedere emoţional acolo voi fi mai în siguranţă.

Cu ajutorul doctorului Wong am ajuns să mă înţeleg mai bine nu numai pe mine, dar şi pe mama, iar învinuirea făcută în pripă şi fără judecată s-a transformat în înţelegere dobândită cu trudă.

Din păcate, faptul că ştiam cauza nesiguranţei mele nu m-a ajutat să îndrept răul deja făcut. În mine ceva fusese distrus, iar acum ştiam că nu fusese un act rău intenţionat – ca un servitor care a doborât din greşeală un bibelou pe pardoseală, mai degrabă decât să-l fi aruncat în mod deliberat – deşi acel ceva rămâne distrus pentru totdeauna.

Vei înţelege, cred, de ce nu-ţi împărtăşesc scepticismul în privinţa psihiatrilor. Deşi sunt de acord că un psihiatru bun trebuie să aibă şi sensibilitate artistică, şi cunoştinţe ştiinţifice (doctoriţa Wong a terminat literatura comparată înainte de a se apuca de medicină), reprezentând versiunea modernă a omului renascentist. Acum, când îţi spun toate astea, mă întreb dacă nu cumva respectul şi gratitudinea mea faţă de propriul meu psihiatru nu mi-au influenţat părerea despre doctorul Nichols, dacă nu acesta a fost motivul pentru care mi s-a părut că avea atât de multă bună-cuviinţă.

Mă întorc la sediul poliţiei înaintea domnului Wright, care apare grăbit cinci minute mai târziu, vizibil stresat. Poate că întâlnirea nu a mers cum trebuia. Bănuiesc că are legătură cu tine. Cazul tău e unul greu – titluri de presă, membri de parlament care cer o anchetă publică. Răspunderea domnului Wright trebuie să fie foarte mare; nu numai că se pricepe de minune să ascundă presiunea pe care o simte, dar nici nu o aruncă în vreun fel asupra mea, iar eu apreciez asta. Dă drumul la casetofon şi continuăm.

– La cât timp după întâlnirea cu doctorul Nichols aţi găsit tablourile?

Nu trebuie să precizeze; ştim amândoi despre ce tablouri este vorba.

– Le-am căutat în dormitor de îndată ce m-am întors în apartament. Tess îşi scosese toată mobila, cu excepţia patului. Până şi dulapul se afla în camera de zi, ceea ce era caraghios. Nu ştiu de ce i-am spus asta. Poate pentru că, dacă trebuie să fii o victimă, vreau să ştie că eşti una cu ciudăţenii, dintre care unele o enervau pe sora ta mai mare. Cred că erau vreo patruzeci-cincizeci de pânze proptite de pereţi, spun mai departe. Majoritatea în ulei, unele pe carton gros, câteva colaje. Erau toate mari, cu lăţimea de cel puţin treizeci de centimetri. Mi-a luat ceva timp să mă uit la toate. Nu voiam să le stric.

Ai tablouri extraordinar de frumoase. Ţi-am spus-o vreodată sau eram prea îngrijorată de faptul că n-o să-ţi câştigi existenţa cu ele? Ştiu care e răspunsul. Mă temeam că nimeni nu avea să cumpere pânze mari în culori care nu se potriveau cu ambianţa din casele lor, nu-i aşa? Mă temeam că vopseaua era aplicată în tuşe atât de groase, încât avea să se desprindă şi să distrugă vreun covor, în loc să-mi dau seama că făcuseşi culoarea însăşi palpabilă prin picturile tale.

– Am avut nevoie cam de o jumătate de oră ca să le găsesc pe cele de care-mi vorbise doctorul Nichols.

Domnul Wright a văzut doar cele patru tablouri cu „halucinaţii“, nu şi pe cele făcute mai înainte. Cred că pentru mine cel mai şocant a fost contrastul dintre ele.

– Celelate tablouri ale ei erau atât de… La naiba, pot s-o spun. Vesele. Pânza conţinea o explozie de viaţă, lumină şi culoare.

Cele patru tablouri erau însă pictate cu paleta unui nihilist, culori de la codul pantone PMS 4625 la PMS 4715, cu spectrul de nuanţe de negru şi maro, forţându-l pe privitor să se retragă înspăimântat la vederea subiectului. Nu trebuie să-i explic domnului Wright lucrul acesta, pentru că are fotografiile picturilor la dosar, le zăresc. Deşi sunt mai mici şi întoarse cu susul în jos, tot mă tulbură, astfel că îmi întorc rapid privirea.

– Se aflau în spatele unui teanc mare de alte pânze. Vopseaua unuia dintre ele mânjise dosul următorului. Am bănuit că le ascunsese la repezeală, înainte de a avea timp să se usuce cum trebuie.

A fost nevoie să pui într-un loc ferit faţa femeii şi tăietura gurii deschise pentru ţipăt ca să poţi adormi? Sau poate omul mascat, care pândea din umbră ameninţător, te tulburase la fel de mult ca pe mine?

– Todd a crezut că sunt dovezi ale psihozei ei, am spus eu.

– Todd?

– Logodnicul meu din vremea aceea.

Suntem întrerupţi de secretara Miss Pasiune care îi aduce un sendviş domnului Wright; e evident că întâlnirea de la ora prânzului nu a inclus şi masa, iar ea s-a gândit la asta şi are grijă de el. Abia dacă îmi aruncă o

privire când îmi oferă paharul cu apă. El îi zâmbeşte cu surâsul lui deschis şi cuceritor.

– Mersi, Stephanie.

Zâmbetul se tulbură. Lumina din birou scade.

– Vă simţiţi bine?

– Da.

Însă biroul este cuprins de întuneric. Aud, dar nu văd nimic. Mi s-a întâmplat şi ieri la prânz, când luam masa cu mama, şi am dat vina pe vin, dar azi nu am nici un ţap ispăşitor. Ştiu că, dacă rămân calmă, întunericul se va risipi. Aşa că povestesc mai departe, căznindu-mă să-mi amintesc ce s-a întâmplat – iar în acel întuneric tablourile tale mohorâte sunt pline de culoare.

* * *

Când a intrat Todd, plângeam şi lacrimile cădeau pe tablouri şi se transformau în picături negre ca de cerneală şi maro noroioase ce alunecau în jos, pe pânză. Todd m-a înlănţuit cu braţul.

– Draga mea, pe astea nu le-a pictat Tess. O clipă mi-am recăpătat speranţa; le pusese cineva acolo, nu Tess trăise toate stările acelea. Nu era ea însăşi, a continuat Todd. Nu era sora pe care o ştiai. Nebunia are efectul acesta, îţi răpeşte identitatea. Eram furioasă pe el pentru că avea impresia că ştia totul despre boala ta mintală; că după câteva şedinţe de terapie avute la treisprezece ani, când au divorţat ai lui, devenise cine ştie ce expert.

M-am întors spre tablouri. De ce le pictaseşi, Tess? În loc de mesaj? Şi de ce le-ai ascuns? Todd nu şi-a dat seama că tăcerea mea fusese umplută de nevoia imperioasă de dialog imaginar.

– Cineva trebuie să spună lucrurilor pe nume, draga mea.

Brusc devenise aşa de bădăran; ca şi când încăpăţânarea de a greşi îl făcea mai masculin; ca şi când ar fi putut transforma consecinţele nedorite ale morţii tale într-un weekend de aventuri în care să-şi testeze bărbăţia. De data asta mi-a simţit furia.

– Îmi pare rău, poate că „nebunie“ este un cuvânt prea dur, a spus el.

În clipa aceea l-am contrazis furioasă, în tăcere. Mie „psihotică“ îmi suna mult mai rău decât „nebună“. Mă gândeam că nu poţi fi psihotică

aidoma unui pălărier sau unui iepure de martie[34]. Psihoticii nu au parte de ilustraţii jucăuşe şi glumeţe în cărţile de copii. Nici Regele Lear nu suferea de psihoză când a descoperit mari adevăruri în timpul delirurilor lui. Mă gândeam că putem înţelege nebunia ca pe o emoţie trăită la un nivel intens şi tulburător, poate chiar o putem respecta pentru aleasa ei origine literară, dar psihoza e undeva departe şi trebuie să ne temem de ea şi să o respingem.

Acum însă, în loc să-i analizez originea literară, mă tem de nebunie. Şi îmi dau seama că opinia mea iniţială era cea a unui privitor, nu a cuiva care suferea de aşa ceva. „Nu mă lăsaţi să-nnebunesc, o, zei;“ [35] – căci pierderea raţiunii, a sinelui, aduce după ea o teroare disperată, indiferent cum vrei să o numeşti.

Am găsit o scuză ca să plec din apartament, iar Todd a părut dezamăgit. Cred că s-a gândit că tablourile mă vor face să alung „refuzul de a accepta realitatea“. Îl surprinsesem folosind expresia asta în şoptitele lui conversaţii telefonice îngrijorate cu prietenii comuni din New York, când credea că nu aud; vorbise până şi cu şeful meu. Din punctul lui de vedere, tablourile tale aveau să mă oblige să înfrunt realitatea. Se afla în faţa mea, în patru exemplare, sub forma unei femei care ţipa şi a unui bărbat mascat. Tablouri psihotice, înspăimântătoare, diavoleşti. De ce altceva mai aveam nevoie? Cu siguranţă, acum aveam să accept ideea că te-ai sinucis şi aveam să merg mai departe. Puteam să lăsăm totul în urma noastră. Să ne continuăm viaţa. Expresia-stereotip a consilierilor care îţi dau sfaturi cum să trăieşti putea deveni realitate.

Afară era întuneric şi frigul împrospătase aerul. Începutul de februarie nu e o perioadă bună pentru mărşăluitul plin de furie. Am căutat din nou prin buzunar mănuşa invizibilă. De-aş fi fost un şoarece de laborator, nu m-aş fi descurcat deloc bine cu formarea reflexelor şi cu pedeapsa. M-am întrebat ce era mai rău, să alunec pe treptele îngheţate sau să apuc cu mâna goală balustrada acoperită de zăpadă. M-am hotărât pentru varianta din urmă şi am închis ochii când am atins metalul rece ca gheaţa.

Ştiam că, de fapt, nu aveam de ce să fiu supărată pe Todd, pentru că, dacă rolurile ar fi fost inversate, şi eu aş fi dorit ca el să redevină persoana

pe care credeam că o cunosc – cineva sensibil şi raţional, care avea respect pentru autorităţi şi nu stârnea complicaţii inutile. Dar cred că eşti mulţumită că m-am certat cu poliţia, că am acostat persoane în faţa casei lor şi în propriile lor apartamente şi că am ignorat autorităţile, toate acestea pentru tine.

Pe când mă plimbam de una singură pe străzile alunecoase din pricina zloatei îngheţate, mi-am dat seama că Todd nu mă cunoştea deloc. Şi nici eu pe el. Aveam o relaţie bazată pe discuţii mărunte. Nu stătusem niciodată prea mult treji în noapte, în speranţa că avea să se ivească acea conversaţie nocturnă cât se poate de concretă, prin care minţile noastre să se conecteze una la cealaltă. Nu ne privisem niciodată lung în ochi, pentru că se spune că ei sunt oglinda sufletului şi ar fi oarecum nepoliticos şi stânjenitor să ne privim astfel. Ne construisem o relaţie periferică, ocolind emoţiile intense şi sentimentele complexe, astfel că în străfundurile lor fiinţele noastre erau ca doi străini.

Îmi era prea frig ca să merg mai departe, aşa că m-am întors la apartament. Când am ajuns în partea de sus a scărilor m-am ciocnit de cineva în întuneric şi am tresărit înfiorată, înainte de a-mi da seama că era Amias. Cred că era la fel de speriat că mă vede.

– Amias?

– Iartă-mă. Te-am speriat? Poftim… Mi-a ţinut lanterna ca să văd pe unde calc. Am văzut că avea în mână un sac cu pământ.

– Mulţumesc.

Brusc mi-am dat seama că locuiesc în apartamentul lui.

– Ar trebui să-ţi plătesc cât stau aici.

– Nici nu se pune problema. Oricum, Tess plătise deja chiria pe luna viitoare. Cred că şi-a dat seama că nu l-am crezut. I-am cerut să-mi plătească în tablouri, a continuat el. Cum făcea Picasso cu notele de plată de la restaurant. Tablourile pentru lunile februarie şi martie le-a pictat mai devreme.

Gândeam că îţi petreceai timpul cu el pentru că era încă unul dintre vagabonzii tăi, dar are un farmec anume, nu-i aşa? Un aer masculin şi de protipendadă, fără urmă de discriminare ori snobism, care îmi aduce în

minte imagini alb-negru cu trenuri cu abur, pălării moi şi femei cu rochii înflorate.

– Mă tem că nu e o locuinţă foarte sănătoasă, a spus el mai departe. M-am oferit să o modernizez, dar Tess spunea că are personalitate.

M-am simţit ruşinată de faptul că mă enervau lipsa aparaturii moderne în bucătărie, starea în care erau băile şi ferestrele care nu se închideau bine.

Ochii mi s-au obişnuit cu întunericul şi am observat că plantase ceva în ghivecele tale de lângă uşă, căci avea mâinile murdare de pământ.

– Venea să mă vadă în fiecare joi, a mai spus Amias. Uneori ca să bem ceva, alteori la cină. Bănuiesc că ar fi avut o groază de alte lucruri de făcut.

– Te plăcea.

Mi-am dat seama că era adevărat. Mereu ai avut prieteni, prieteni adevăraţi, de toate vârstele. Îmi imaginasem că lucrurile vor sta exact invers pe măsură ce aveai să îmbătrâneşti. Cândva urma să devii o octogenară care avea să discute cu oameni cu zeci de ani mai tineri. Amias nu a fost deranjat de tăcerea mea şi, plin de delicateţe, a părut să ghicească momentul când mi-am terminat raţionamentul şi abia atunci a continuat:

– Poliţia nu prea m-a luat în seamă când i-am anunţat dispariţia. Asta până când le-am spus de apelurile alea sâcâitoare. Au făcut mare caz de ele.

S-a întors iar la plantatul lui şi, la rândul meu, am avut politeţea de a aştepta să-şi termine gândurile înainte de a interveni.

– V-a spus Tess ceva despre acele telefoane?

– Doar că primea apeluri răutăcioase. Şi asta doar când m-a anunţat că-şi scosese telefonul din priză şi se gândea ca nu cumva să am nevoie să o sun. Avea şi un mobil, dar cred că l-a pierdut.

– „Răutăcioase“? Aşa a spus?

– Da. Aşa cred. Ce e înspăimântător când îmbătrâneşti e că nu mai eşti sigur pe tine. Totuşi, plângea. A încercat să se abţină, dar tot a plâns. Amias s-a întrerupt o clipă, căznindu-se să-şi păstreze firea. I-am spus lui Tess că ar trebui să meargă la poliţie.

– Psihiatrul ei le-a spus poliţiştilor că apelurile erau doar în imaginaţia ei.

– I-a spus asta şi lui Tess?

– Da.

– Sărmana Tessie. De când plecase tata nu mai auzisem pe nimeni care să-ţi spună aşa. E îngrozitor să nu fi crezut de ceilalţi.

– Da.

S-a întors spre mine.

– Am auzit când a sunat telefonul. Am spus la poliţie, dar nu ştiam sigur dacă era unul dintre apelurile acelea. Dar imediat după, Tess m-a rugat să am grijă de cheie. Asta a fost cu două zile înainte de moartea ei. Îi citeam angoasa pe faţa luminată de razele portocalii ale felinarului din stradă. Ar fi trebuit să insist să meargă la poliţie.

– Nu e vina dumitale.

– Mulţumesc, eşti foarte drăguţă. La fel ca sora dumitale.

Mă întrebam dacă să le spun poliţiştilor despre cheie, dar nu cred că mai conta. Încă o exemplificare a presupusei tale paranoia.

– Psihiatrul crede că era nebună. Crezi că aşa era, după povestea cu copilul, vreau să spun?

– Nu. Era foarte supărată şi cred că şi foarte speriată. Dar nu era nebună.

– Şi poliţia crede că era nebună.

– A întâlnit-o vreodată vreunul dintre poliţişti?

Planta mai departe bulbi cu mâinile lui bătrâne, cu pielea subţire ca hârtia şi deformate de artrită, care bănuiesc că îl dureau pe frigul acela. M-am gândit că probabil era felul lui de a înfrunta mâhnirea: planta bulbi care acum păreau uscaţi şi care la primăvară aveau să înflorească în mod miraculos. Îmi amintesc că, după moartea lui Leo, tu şi mama aţi petrecut mult timp în grădină. Abia acum văd legătura.

– Sunt din soiul Regele Alfred, a spus Amias. Narcisele ei favorite, datorită galbenului intens. Trebuie plantate toamna, dar răsar după şase săptămâni, ca să aibă timp să înflorească la primăvară. Însă până şi eu ştiam că n-ar trebui să plantezi nimic în pământ îngheţat. Nu ştiu de ce, m-am înfuriat la gândul că bulbii lui Amias nu vor înflori.

În cazul în care poate te-ai întrebat, da, iniţial l-am suspectat până şi pe Amias. Am suspectat pe toată lumea. Dar văzând că plantează bulbi pentru

tine, orice urmă de suspiciune a devenit absurdă. Îmi pare rău că a existat vreodată.

Mi-a zâmbit.

– Mi-a spus că oamenii de ştiinţă au introdus o genă de narcisă într-o plantă de orez şi au creat orez cu vitamina A. Ca să vezi.

Îmi spuseseşi şi mie.

– Vitamina A face narcisele galbene. E uluitor, nu-i aşa, Bee?

– Da, presupun.

Încercam să mă concentrez asupra hopurilor pe care le întâmpina echipa mea în proiectarea unui nou logo pentru o companie distribuitoare de petrol; observasem iritată că folosiseră culoarea PMS 683, deja utilizată în logoul unei companii concurente. Nu ştiai că în capul meu se mai derula o conversaţie.

– Mii de copii au orbit din cauza lipsei de vitamina A din alimentaţie. Acum, cu orezul ăsta nou, nu vor avea probleme.

O clipă nu m-am mai gândit la logo.

– Copiii vor vedea datorită galbenului din narcise.

Cred că ţie ţi se părea aşa de deosebit faptul că o culoare putea salva vederea. I-am zâmbit la rândul meu lui Amias şi cred că în acea clipă ne-am amintit amândoi acelaşi lucru despre tine: pasiunea ta pentru viaţă, pentru infinitele ei posibilităţi, pentru miracolele zilnice.

* * *

Vederea îmi revine la normal, întunericul se transformă în lumină. Mă bucur de defecţiunea care face ca becul să nu poată fi stins şi de lumina de primăvară care se revarsă prin ferestrele extrem de mari. Văd că domnul Wright mă priveşte îngrijorat.

– Sunteţi foarte palidă.

– Mă simt bine.

– O să ne oprim aici. Trebuie să ajung la o întrunire.

Poate că aşa e, dar cred mai degrabă că îmi poartă de grijă.

Domnul Wright ştie că sunt bolnavă şi cred că din ordinul lui secretara îmi aduce mereu apă minerală, iar azi el pune capăt discuţiei mai devreme.

E destul de delicat ca să înţeleagă că nu vreau să vorbesc despre problemele mele de sănătate, nu încă, nu mai devreme decât e cazul.

Tu ţi-ai dat deja seama că nu mă simt bine, nu-i aşa? Şi te întrebi de ce nu ţi-am dat amănunte. Probabil că te-ai amuzat copios ieri când am spus că un pahar de vin băut la prânz mă ameţeşte. N-am vrut să te păcălesc, pur şi simplu nu voiam să-mi recunosc mie însămi slăbiciunile trupului. Pentru că trebuie să fiu puternică dacă vreau să termin cu depoziţia asta. Şi trebuie să termin.

Ştiu, vrei să afli ce m-a îmbolnăvit, o să-ţi spun, când ajungem la acel moment al povestirii – în care povestea ta devine şi a mea. Până atunci mă voi strădui să nu mă gândesc la motiv, pentru că, pline de laşitate, gândurile mele dau bir cu fugiţii din faţa lui.

Muzica dată la maximum ne întrerupe monologul. Mă aflu în apropierea locuinţei noastre şi prin geamul fără perdea o zăresc pe Kasia dansând pe CD-ul ei *Golden Hits* din anii 1970. Mă vede şi o clipă mai târziu apare la uşa din faţă. Mă ia de mână şi, fără să-mi mai dea timp să mă dezbrac de palton, mă obligă să dansez alături de ea. Mereu face aşa, pentru că „dansul e bun pentru organism“. Numai că azi, nefiind în stare să dansez, găsesc o scuză şi mă aşez pe canapea să o privesc. Pe când dansează aşa, cu faţa strălucitoare şi transpirată, râzând şi spunând că bebeluşului îi place la nebunie, pare că nu-şi dă deloc seama de problemele pe care le va avea, ca mamă singură, poloneză şi şomeră.

Sus, Amias loveşte cu piciorul în tavanul nostru în ritmul muzicii. Când a făcut-o prima dată, am crezut că ne ruga să dăm muzica mai încet. Dar îi place. Spune că înainte de sosirea Kasiei era prea multă linişte. Până la urmă reuşesc să o conving pe Kasia, rămasă fără suflu, să se oprească din dansat şi să mănânce cu mine.

Pe când Kasia se uită la televizor, eu îi dau un bol cu lapte lui Caramel, apoi ies cu stropitoarea în curtea din spate, lăsând uşa întredeschisă, ca să am lumină. Începe să se întunece şi se face frig, soarele de primăvară nu-i destul de puternic ca să încălzească aerul până spre seară. Peste gard, văd că la vecinii de alături o curte similară găzduieşte trei containere de gunoi. În timp ce ud plantele moarte şi pământul sterp mă întreb, ca de obicei, de ce

fac asta. Vecinii tăi cu containerele probabil cred că sunt absurdă. Eu cred că sunt absurdă. Deodată, ca la semnul unui magician, văd lăstari verzi minusculi printre crengile moarte. Simt un fior de interes şi de uimire. Deschid larg uşa ca să luminez întreaga grădină. Din plantele care erau moarte cresc lăstari mici de un verde crud. Mai încolo, pe pământul cenuşiu, e un cuib din frunzele de culoare roşu-închis ale unui bujor care va înflori din nou în toată splendoarea lui vara aceasta.

În sfârşit înţeleg de ce tu şi mama aveţi pasiunea grădinăritului. Este miraculos în fiecare sezon. Toată acea vitalitate, creştere, viaţă nouă şi reînnoire. Nu-i de mirare că politicienii şi clericii folosesc în propriul scop lăstari verzi şi simboluri ale primăverii[36]. În seara asta mă folosesc şi eu de acestă imagine în scopuri personale şi îmi dau voie să sper că până la urmă moartea poate că nu înseamnă un sfârşit; că undeva, aidoma cărţilor din Narnia adorate de Leo, există un Rai unde Vrăjitoarea Albă a murit şi statuile au fost retrezite la viaţă[37]. În seara asta nu pare ceva chiar atât de imposibil.

33 În original a fost folosită expresia give me a break, din engleza americană (n.tr.)

34 Aluzie la personaje din Alice în Ţara Minunilor de Lewis Carroll (n.tr.)

35 Regele Lear, actul I, scena 5, în Shakespeare, Opere complete, vol. 7, traducere de Mihnea Gheorghiu, Editura Univers, Bucureşti, 1988 (n.tr.)

36 Partidul Conservator din Marea Britanie are ca simbol imaginea stilizată a unui copac, iar partidele verzilor din Scoţia şi din Irlanda folosesc imaginea unor lăstari şi a florii-soarelui; în religie, cedrul din Liban, ramurile de palmier, de măslin, trifoiul, macul, crinul etc. au o bogată simbolistică (n.tr.)

37 Referire la domnia Vrăjitoarei Albe, care şi-a transformat toţi duşmanii în stană de piatră, în seria de romane Cronicile din Narnia de C.S. Lewis (n.tr.)

CAPITOLUL 9

Vineri

Deşi e târziu, mă îndrept agale pe jos spre clădirea secţiei de poliţie. În relatarea aceasta, sunt trei lucruri despre care îmi este foarte greu să vorbesc. Despre primul am spus, e vorba de găsirea trupului tău, iar ce urmează acum e al doilea. Pare trivial, o factură, nimic mai mult, dar efectul e devastator. Mă moşmondesc şi aud vocea mamei care-mi spune că e deja nouă fără zece, o să întârziem, *vino odată*, *Beatrice*. Apoi tu ţâşneşti pe lângă noi pe bicicletă, cu ghiozdanul agăţat de ghidon, cu ochii veseli, în timp ce trecătorii zâmbesc când treci vâjâind pe lângă ei şi chiar aduci un aer proaspăt. *Nu avem toată ziua la dispoziţie, Beatrice.* Dar tu ştiai că aşa era şi că o trăiam minut cu minut.

Ajung la biroul domnului Wright, care, fără să facă vreun comentariu legat de întârzierea mea, îmi întinde o cană termoizolantă cu cafea, pe care bănuiesc că a cumpărat-o de la automatul de lângă lift. Îi sunt recunoscătoare pentru amabilitate şi ştiu că un strop din ezitarea mea de a-i relata următorul capitol al poveştii ţine şi de faptul că nu vreau să-şi facă o impresie proastă despre mine.

* * *

Stăteam împreună cu Todd la masa ta Formica[38], cu un teanc de corespondenţă venită pe numele tău în faţa noastră. În mod straniu, sortarea facturilor tale mi s-a părut chiar liniştitoare. Eu întotdeauna am făcut liste, iar teancul tău de corespondenţă s-a dovedit a fi uşor de rezolvat. Am început cu facturile urgente, apoi am trecut la cele mai puţin presante. La fel ca mine, Todd se pricepe la birocraţia din viaţa noastră şi în timp ce lucram împreună, pentru prima dată de când a venit la Londra, am simţit că exista o legătură între noi. Mi-am amintit de ce eram împreună şi cum mărunţişurile de fiecare zi au format o punte între noi. Era vorba de o relaţie cotidiană bazată mai curând pe detalii practice decât pe pasiune, dar îi apreciam totuşi legăturile minore. Todd s-a dus să discute cu Amias despre „contractul de închiriere“, deşi i-am spus că nu prea credeam în existenţa lui. A avut totuşi dreptate când a subliniat că nu aveam cum să aflăm asta dacă nu întrebam.

Uşa s-a închis în urma lui, iar eu am luat factura următoare. De la moartea ta, acum mă simţeam cel mai relaxată. Aproape că îmi puteam imagina că pregăteam o ceaşcă de cafea în timp ce dădeam drumul la Radio 4. Aveam un scurt moment de normalitate, în care am putut să-mi imaginez o perioadă fără suferinţă.

* * *

– Mi-am scos cardul ca să-i plătesc factura telefonică. De când pierduse mobilul, eu îi plăteam linia fixă în fiecare lună. Era cadoul meu de aniversare pentru ea; a spus că eram prea generoasă, dar aveam şi eu ceva de câştigat din asta.

Ţi-am spus că voiam să fiu sigură că poţi să mă suni şi să-mi vorbeşti cât vrei, fără să te gândeşti la nota de plată. Ce nu ţi-am spus e că trebuia să mă asigur că, dacă voiam să te sun, nu aveai telefonul decuplat.

– Nota asta era mai mare decât cea anterioară. Era defalcată, aşa că am hotărât să verific apelurile. Cuvintele îmi sunt mai rare, mai tărăgănate. Am văzut că mă sunase pe mobil pe 21 ianuarie. Apelul era la unu după-amiază, ora ei, opt dimineaţa la New York, aşa că probabil fusesem în metrou, în drum spre birou. Nu ştiu cum de s-a făcut legătura, chiar dacă a durat doar câteva secunde. Trebuie să spun totul dintr-o suflare, altfel nu voi fi în stare să o iau de la capăt. Asta a fost în ziua în care l-a născut pe Xavier. Cred că m-a sunat când a intrat în travaliu. Fac o scurtă pauză, fără să-l privesc pe domnul Wright, apoi povestesc mai departe. Următorul apel a fost la nouă seara ora ei, patru la New York.

– Opt ore mai târziu. De ce credeţi că după atâta timp?

– Nu avea mobil, prin urmare, odată plecată de-acasă spre spital, i-ar fi fost dificil să mă sune. Şi-apoi, nu era urgent. Vreau să spun, nu aveam cum să ajung la ea ca să-i fiu alături la naştere. Acum vorbesc aşa de încet, încât domnul Wright e nevoit să se aplece spre mine. Cred că al doilea apel a fost dat când s-a întors acasă de la spital. Mă suna în legătură cu Xavier. Convorbirea a durat douăsprezece minute şi douăzeci de secunde.

– Ce a spus? întreabă el.

Brusc mi se usucă gura. Nu mai am salivă ca să pot vorbi. Iau o gură de cafea, dar gura tot uscată îmi e.

– Nu am vorbit cu ea.

* * *

– Draga mea, bănuiesc că ieşiseşi din birou. Sau erai la vreo şedinţă, a spus Todd. Se întorsese de la Amias plin de dubii în legătură cu faptul că îţi plătiseşi chiria cu tablouri şi mă găsise plângând.

– Nu, eram acolo.

Mă întorsesem la birou după o şedinţă la secţia de design care ţinuse mai mult decât crezusem. Mi-am amintit vag de Trish care mi-a spus că eşti pe fir şi că şeful meu voia să mă vadă. Am rugat-o să-ţi spună că te sun eu. Cred că am făcut o notiţă şi am lipit-o pe calculator la plecare. Poate de aceea am uitat, pentru că am scris pe bilet şi nu a fost nevoie să-mi întipăresc totul în minte. Dar nu am nici o scuză. Absolut nici una.

– Nu i-am răspuns la telefon şi am uitat să o sun mai târziu. Ruşinea îmi reduce vocea la o şoaptă.

– Copilul venise cu trei săptămâni mai devreme, nu aveai cum să prevezi aşa ceva.

Ar fi trebuit s-o fac.

– Iar 21 ianuarie e ziua în care ai fost promovată, a continuat Todd. Aşa că sigur aveai altele în minte. Părea aproape vesel. Îmi găsise imediat o scuză.

– Cum de-am uitat?

– Nu a spus că era vorba de ceva important. Nici măcar nu ţi-a lăsat un mesaj.

Disculpându-mă, însemna că arunca vina asupra ta.

– Nu ar fi trebuit să precizeze că era important. Şi ce mesaj să-i lase secretarei? Despre copilul ei mort?

Mă răstisem la el, încercând să mai arunc din vină şi asupra lui. Însă bineînţeles că vina e numai a mea şi nu o pot împărţi cu nimeni.

* * *

– După aceea aţi plecat în Maine? întreabă domnul Wright.

– Da, pe nepusă-masă, doar pentru câteva zile. Iar copilul urma să sosească abia peste trei săptămâni. Mă dispreţuiesc pentru această încercare

jalnică de a mă reabilita în faţa lui. Factura arată că în ziua anterioară şi în dimineaţa dinaintea morţii m-a sunat la birou şi acasă de cincisprezece ori.

Am văzut lista cu numerele apelate, toate ale mele, fiecare reprezentând încă un moment în care te-am abandonat şi care mă incrimina iar şi iar.

– Apelurile pe telefonul de acasă au durat câteva secunde.

Până când ai fost conectată la robot. Ar fi trebuit să las un mesaj care să anunţe că suntem plecaţi, dar nu am făcut-o, şi asta nu pentru că fuseserăm luaţi de val, ci pentru că ni se păruse riscant. „Să nu anunţăm în gura mare că suntem plecaţi.“ Nu mai ţin minte dacă Todd sau eu am spus asta.

Am crezut că ţi-ai imaginat că mă întorc repede şi de aceea nu ai lăsat vreun mesaj. Sau poate că, pur şi simplu, nu ai fost în stare să-mi dai vestea cea groaznică fără să-mi auzi vocea mai întâi.

– Dumnezeu ştie de câte ori o fi încercat să mă sune pe mobil. Îl închisesem pentru că în locul unde ne aflam noi nu era semnal.

– Nu aţi încercat să o sunaţi?

Cred că mă întreabă din amabilitate.

– Ba da. Însă cabina nu avea telefon fix, iar mobilul meu nu avea semnal, aşa că n-am putut să sun decât când am mers la restaurant. Am încercat, de câteva ori, dar suna mereu ocupat. M-am gândit că vorbea cu prieteni de-ai ei sau că îl decuplase ca să-şi vadă de pictat.

Însă nu aveam nici o scuză. Ar fi trebuit să răspund la apelul tău. Iar dacă n-am făcut-o, ar fi trebuit să te sun eu *imediat* şi să te sun *mereu* până dădeam de tine. Iar dacă nu reuşeam, ar fi trebuit să rog pe cineva să meagă să vadă ce faci, apoi să mă urc în primul avion spre Londra.

Mi s-a uscat prea tare gura şi nu mai pot vorbi.

Domnul Wright se ridică.

– Vă aduc un pahar cu apă.

După ce iese şi închide uşa, mă ridic şi încep să mă plimb prin încăpere, de parcă aş încerca să scap de vină. Se ţine însă după mine, e umbra mea urâtă.

Înainte de întâmplarea asta eram convinsă că sunt o persoană delicată şi grijulie, care e atentă cu ceilalţi. Îmi aminteam cu conştiinciozitate zilele de naştere (datele din agenda mea erau trecute pe calendar în fiecare an);

trimiteam imediat bilete de mulţumire (erau deja cumpărate şi aşteptau cuminţi în sertarul biroului). Însă odată cu lista de numere de pe factura ta am realizat că nu eram deloc atentă cu ceilalţi. Ţineam cont de amănuntele vieţii, însă în privinţa lucrurilor importante eram egoistă şi de o neglijenţă plină de cruzime.

Îţi aud întrebarea care aşteaptă răspuns: De ce, atunci când detectivul Finborough mi-a spus că născuseşi, nu mi-am dat seama că nu ai avut cum să-mi telefonezi ca să mă anunţi? De ce am pus accentul pe faptul că nu ai apelat la ajutorul meu, în loc să realizez că de fapt *eu* împiedicasem asta? Pentru că pe vremea aceea credeam că încă mai eşti în viaţă. Înainte de a veni la Londra, n-am ştiut că fuseseşi omorâtă. Mai târziu, când ţi-au găsit corpul, n-am mai fost în stare să judec logic şi să pun informaţiile cap la cap.

Nici nu-mi pot imagina ce crezi despre mine. (Nu pot sau nu îndrăznesc?) Probabil te miră faptul că nu am început această scrisoare către tine cu o scuză, urmată de o explicaţie, ca să-mi înţelegi neglijenţa. Adevărul e că mi-a lipsit curajul, ceea ce m-a făcut să amân totul cât am putut, căci ştiam că nu aveam ce explicaţie să dau.

Aş face orice să primesc o a doua şansă, Tess. Însă, spre deosebire de cărţile noastre de poveşti, eu nu pot zbura înapoi pe lângă a doua stea din dreapta şi prin fereastra deschisă, ca să te găsesc în patul tău, în viaţă. Nu pot să călătoresc în timp, reîntorcându-mă la acele zile şi în dormitorul meu unde mă aşteaptă mâncarea caldă şi sunt iertată. Nu există un nou început. Nu există o a doua şansă.

Tu mi-ai cerut ajutorul, iar eu nu ţi l-am dat.

Eşti moartă. Iar dacă aş fi răspuns la telefon, ai fi fost în viaţă.

Acesta e adevărul.

Îmi pare rău.

38 Marcă înregistrată pentru un material compozit din care se fabrică, printre altele, mese de bucătărie (n.tr.)

CAPITOLUL 10

Domnul Wright revine în încăpere cu un pahar de apă pentru mine. Îmi amintesc că soţia lui a murit într-un accident de maşină. Poate că fusese vina lui, poate conducea după ce băuse sau pe moment se gândea la altceva – vina care mă urmăreşte s-ar simţi mai bine dacă ar avea companie. Însă nu pot să-l întreb. Beau apa, iar el porneşte din nou casetofonul.

– Prin urmare, ştiaţi că Tess vă ceruse ajutorul?

– Da.

– Şi că aţi avut dreptate?

– Da.

Există şi un revers al sentimentului de vină. *Apelaseşi* la mine pentru ajutor, eram deci apropiate, într-adevăr te cunoşteam şi, prin urmare, puteam fi convinsă că nu te omorâseşi. Oare convingerea mea fusese vreodată zdruncinată? Puţin. Când am crezut că nu mi-ai spus despre copil; când am crezut că nu ai venit la mine pentru ajutor atunci când ţi-a fost teamă. Atunci am pus la îndoială apropierea dintre noi şi m-am întrebat dacă te cunoşteam cu adevărat. Atunci m-am mai întrebat, în sinea mea: Pentru tine viaţa chiar preţuia prea mult ca să-i pui capăt? Telefoanele tale arată că, deşi obţinut cu mare sacrificiu, răspunsul era afirmativ.

* * *

În dimineaţa următoare m-am trezit când era încă întuneric. M-am gândit să iau un somnifer, să scap de vina care era acum la fel de prezentă ca durerea, dar nu puteam fi atât de laşă. Atentă să nu-l trezesc pe Todd, m-am dat jos din pat şi am ieşit afară, în speranţa că astfel scap de gânduri sau cel puţin găsesc ceva care să-mi mai distragă atenţia.

Când am deschis uşa din faţă, l-am văzut pe Amias care la lumina unei lanterne punea saci de hârtie peste ghivecele tale. Bănuiesc că m-a văzut în prag, în lumină.

– Au zburat câţiva bulbi în timpul nopţii. Trebuie să-i pun la loc până nu-i prea târziu.

M-am gândit la faptul că plantase bulbi de narcise în pământul îngheţat. De la început nu avuseseră nici o şansă. N-am vrut să-l supăr şi nici să-i

spun banalităţi despre eficienţa serelor lui improvizate cu hârtie, aşa că am schimbat subiectul.

– E multă linişte în orele astea ale dimineţii, nu-i aşa?

– Stai să vină primăvara, să vezi ce vacarm o să mai fie.

Cred că am părut nedumerită, pentru că s-a apucat să explice:

– Concertul matinal. Nu înţeleg de ce păsărilor le place mai ales strada asta, dar au un motiv doar de ele ştiut.

– N-am înţeles niciodată ce e de fapt cu acest concert matinal. Continuam conversaţia ca să-i fac pe plac sau ca să scap de gândurile mele?

– Cântecele au menirea de a atrage o pereche şi de a delimita teritoriile, a răspuns Amias. Mare păcat că oamenii nu pot încerca o astfel de abordare muzicală, nu?

– Da.

– Ştiai că există o ordine anume? a întrebat el. Mai întâi mierlele, apoi prigoriile, pitulicile, cintezele, pitpalacii, sturzii cântători. Pe vremuri erau şi privighetori. Pe când îmi povestea despre concertul matinal am realizat că voi afla cine te-a omorât.Ştiai că o privighetoare poate cânta până la trei sute de cântece de dragoste? Acesta era scopul meu unic; nu mai aveam timp de ocolişuri pline de vinovăţie. Un muzician a pus cântul privighetorii pe un ritm mai lent şi a descoperit că seamănă cu Simfonia nr. 5 de Beethoven.

În timp ce Amias îi dădea înainte cu miracolele muzicale ale concertului matinal, m-am întrebat dacă îşi dădea seama cât de mult mă alina conversaţia şi am bănuit că ştia. Mă lăsa să gândesc, dar nu de una singură, şi îmi contracara mâhnirea cu ceva liniştitor. Pe întuneric am încercat să ascult cântul unei păsări, dar nu se auzea nimic. Iar în liniştea şi întunericul din jur, a fost greu să-mi imaginez răsăritul luminos de primăvară plin de triluri.

De îndată ce s-a făcut ora nouă, am ridicat receptorul şi am telefonat la poliţie.

– Cu detectivul Finborough, vă rog. Sunt Beatrice Hemming.

Încă pe jumătate adormit, Todd m-a privit, uimit şi enervat.

– Draga mea, ce faci?

– Am dreptul la o copie a raportului autopsiei. Poliţista Vernon mi-a dat o groază de documente, printre care şi o broşură despre asta.

Fusesem mult prea pasivă; prea acceptasem tot ce mi s-a spus.

– Draga mea, o să-i faci să-şi piardă timpul şi nimic altceva.

Am observat că Todd nu a spus „e o pierdere de timp“, ci că aveam să-i fac pe alţii să-şi piardă timpul cu mine; alţii, pe care nici nu-i cunoştea. Ca şi mine, Todd ştie când e o pacoste pentru ceilalţi. Pe vremuri ştiam şi eu.

– În ziua dinaintea morţii, m-a sunat din oră în oră, şi Dumnezeu ştie de câte ori o mai fi încercat şi pe mobil. În aceeaşi zi l-a rugat pe Amias să aibă grijă de cheia de rezervă, pentru că îi era prea frică să o mai lase sub ghiveci.

– Poate că începuse să fie preocupată de propria siguranţă.

– Nu, el mi-a spus că asta s-a întâmplat după unul dintre apelurile acelea de ameninţare. În ziua în care a fost omorâtă, m-a sunat la zece, probabil când a ajuns acasă de la psihiatru. Apoi din jumătate în jumătate de oră până la unu şi treizeci, când probabil a plecat la poştă, apoi să-l întâlnească pe Simon în Hyde Park.

– Draga mea…

– I-a spus psihiatrului că se temea. Iar Simon a spus că ea dorea să fie cu cineva în permanenţă; că „îşi ieşise din minţi de groază“ şi că a văzut pe cineva care o urmărise în parc.

– Aşa a spus, dar suferea de psihoză puer…

Detectivul Finborough a răspuns şi ne-a întrerupt. I-am relatat despre numeroasele tale apeluri către telefoanele mele, de la birou şi de acasă.

– Bănuiesc că vă simţiţi îngrozitor. Chiar vinovată. M-a surprins tonul lui blând, deşi nu-mi dau seama de ce. Fusese întotdeauna amabil cu mine. Sunt sigur că nu vă consolează prea mult, a continuat el, dar din cele spuse de psihiatrul ei, cred că oricum ar fi mers înainte, chiar dacă aţi fi reuşit să vorbiţi cu ea la telefon.

– Ar fi mers înainte?

– Cred că telefoanele erau, fără îndoială, strigăte de ajutor. Dar asta nu înseamnă că cineva, chiar rudele apropiate, ar fi putut s-o ajute.

– Avea nevoie de ajutor pentru că era ameninţată.

– Cu siguranţă, aşa s-a simţit. Dar prin prisma celorlalte fapte, telefoanele nu ne schimbă convingerea că s-a sinucis.

– Aş dori să văd o copie a raportului autopsiei.

– Sunteţi sigură că doriţi să treceţi prin asta? V-am spus care sunt concluziile şi…

– Am dreptul să citesc raportul.

– Desigur. Dar mă tem că o să vi se pară tulburător.

– Hotărârea de a-mi asuma acest risc îmi aparţine, nu credeţi?

În plus, văzusem când trupul tău fusese scos într-un sac de plastic dintr-o toaletă în ruină şi după o astfel de experienţă m-am gândit că adjectivul „tulburător“ va fi uşor de acceptat. Fără tragere de inimă, detectivul Finborough a spus că-l va ruga pe medicul legist să-mi trimită o copie.

Când am pus jos receptorul, Todd mă privea.

– Ce anume speri să obţii cu asta? În cuvintele „anume“ şi „cu asta“ am simţit meschinăria relaţiei noastre. Fuseserăm legaţi prin tendoanele superficiale ale lucrurilor mărunte şi lumeşti, dar un fapt atât de grav ca moartea ta distrugea una câte una aceste legături fragile. Am spus că trebuie să merg la St Anne’s, uşurată că aveam o scuză ca să părăsesc apartamentul şi o discuţie în contradictoriu pentru care nu eram pregătită.

* * *

Domnul Wright se întoarce spre un biblioraft aflat în faţa lui, la unul dintre numeroasele dosare groase, numerotate după un cod pe care încă nu l-am descifrat, pe care scrie cu o caligrafie neîngrijită „Beatrice Hemming“. Îmi place nota personală dată de caligrafia neîngrijită ce apare lângă numere; mă duce cu gândul la toţi acei oameni care lucrează din umbră în folosul justiţiei. Cineva mi-a scris numele pe dosar; poate e vorba de aceeaşi persoană care va transcrie înregistrările de pe banda care bâzâie undeva în fundal ca un ţânţar uriaş.

– În acel moment ce părere aveaţi despre detectivul Finborough? întreabă domnul Wright.

– Mi se părea inteligent şi amabil. Iar frustrarea mea venea din faptul că înţelegeam că apelurile lui Tess puteau fi interpretate ca „strigăte de ajutor“.

– Aţi spus că după aceea aţi mers la spitalul St Anne’s?

– Da. Am vrut să fac ce era necesar pentru ca bebeluşul să fie înmormântat împreună cu ea.

Nu-ţi datoram numai dreptate, ci şi înmormântarea pe care ţi-ai fi dorit-o.

* * *

În acea zi sunasem la spital la ora 6.30 şi îmi răspunsese o doctoriţă plină de compasiune, pe care n-o deranjase ora matinală. M-a sfătuit să trec pe acolo mai târziu, când „deschideau taraba“.

În drum spre spital am pus telefonul pe *hands-free* şi l-am sunat pe părintele Peter, noul preot paroh al mamei, care urma să oficieze slujba de înmormântare. De la orele pregătitoare pentru prima împărtăşanie îmi aminteam vag că sinuciderea era un păcat (Nu trece de Start! Nu încasa 200 de lire! Mergi direct în Iad![39]). Am început discuţia pe un ton agresiv, deşi în defensivă.

– Toată lumea crede că Tess s-a sinucis. Eu însă, nu. Dar, chiar dacă ar fi făcut-o, nu ar trebui să fie judecată pentru asta. Nu l-am lăsat pe părintele Peter să răspundă. Iar copilul trebuie înmormântat alături de ea. Nu trebuie judecată în nici un fel.

– Credeţi-mă, nu-i mai înmormântăm de mult la o răscruce de drumuri pe sinucigaşi, a răspuns părintele Peter. Sigur că bebeluşul trebuie să fie împreună cu ea.

În pofida blândeţii din vocea preotului, eram încă suspicioasă.

– V-a spus mama că nu era măritată?

– Nici Maria nu a fost.

Eram complet uluită, credeam că poate era o glumă.

– Adevărat, am spus. Dar, în fine, ea era fecioară. Şi Maica Domnului.

L-am auzit râzând. Era prima dată când auzeam pe cineva râzând de la moartea ta.

– Treaba mea nu e să judec oamenii. Menirea preoţilor e să-i înveţe pe ceilalţi ce reprezintă iubirea şi iertarea. Pentru mine, asta înseamnă să fii creştin. Iar provocarea noastră este încercarea de a găsi în noi şi în ceilalţi acea iubire şi iertare.

Înainte de moartea ta discursul lui mi s-ar fi părut de prost-gust; lucrurile importante sunt stânjenitoare, e mai bine să le eviţi. De atunci prefer însă conversaţiile directe. Să scăpăm de balast şi să vorbim despre ceea ce contează. Să ne arătăm emoţiile şi gândurile fără învelişul modest al discuţiei fără sens.

– Vreţi să luaţi cuvântul în timpul slujbei?

– Nu. O las pe mama. Mi-a spus că i-ar face plăcere.

Aşa zisese? Sau doar am vrut eu să aud astfel când a anunţat că o va face?

– Mai aveţi ceva de adăugat?

– Adevărul este că nu vreau să o înmormântăm. Tess era un spirit liber. Ştiu că e un clişeu, dar nu văd alt mod în care să vă explic cum era. Nu vreau să spun că nu respecta convenţiile, deşi e adevărat, ci că atunci când mă gândesc la ea, o văd în cer, ridicându-se tot mai sus. Elementul ei e aerul, nu pământul. Şi nu suport ideea de a o pune sub pământ.

Era prima dată când vorbeam în acest fel despre tine cu altcineva. Cuvintele mi-au ieşit din gândurile ascunse sub cele superficiale care sunt hârşâite şi rostite de obicei. Bănuiesc că preoţii au mereu parte de aşa ceva, pătrund în cotloanele cele mai profunde ale sufletului, unde poate fi găsită credinţa, dacă aceasta există. Părintele Peter tăcea, dar ştiam că asculta, aşa că am continuat conversaţia noastră nepotrivită în timp ce treceam pe lângă un supermarket din zonă.

– Până acum nu acceptam rugurile funerare, acum însă le înţeleg rostul. E îngrozitor să arzi pe cineva care ţi-e drag, dar momentul în care fumul se ridică spre cer cred că este chiar frumos. Şi îmi doresc ca Tess să fie acolo sus. Undeva unde există culoare, lumină şi aer.

– Înţeleg. Mă tem că nu putem să vă oferim aşa ceva. Dar poate că împreună cu mama dumneavoastră ar trebui să luaţi în calcul varianta crematoriului? Avea în glas o seninătate care mi-a plăcut. Bănuiesc că moartea şi înmormântările făceau parte din viaţa lui de zi cu zi şi nu le îngăduia să-i modifice tonul conversaţiei, ceea ce nu însemna însă că le trata cu impoliteţe.

– Credeam că incinerarea nu e posibilă pentru catolici. Mama spunea că Biserica o consideră un rit păgân.

– Aşa era. Cu multă vreme în urmă. Nu şi în prezent. Atâta timp cât credeţi în învierea trupului.

– Mi-aş dori să cred, am spus, sperând să am şi eu un ton senin, dar vocea mea părea disperată.

– Ce-ar fi să vă mai gândiţi? Sunaţi-mă când v-aţi hotărât sau chiar dacă nu sunteţi hotărâtă şi doriţi să mai discutăm despre asta.

– Bine. Mulţumesc.

Pe când parcam maşina închiriată în subsolul spitalului, m-am gândit să-ţi duc cenuşa în Scoţia, pe un munte acoperit cu tufe roşii de iarbă-neagră şi flori galbene de drobiţă, să urc spre cerul cenuşiu, dincolo de primul nivel de nori, şi să te las purtată de vânt în aerul curat şi rece. Ştiam însă că mama nu avea să fie de acord cu incinerarea.

Mai fusesem la St Anne’s, dar acum era de nerecunoscut, pentru că avea o sală de aşteptare nouă, cu instalaţii de artă şi o cafenea. Spre deosebire de alte spitale în care intrasem, părea să facă parte din lumea de afară. Prin uşile mari de sticlă vedeam cum trecea lumea de la cumpărături, iar podeaua sălii era inundată de lumină naturală. Mirosea a cafea proaspăt prăjită şi a păpuşi noi, tocmai scoase din cutiile cu cadouri de Crăciun (scaunele noi şi lucitoare ale cafenelei erau făcute poate din acelaşi tip de plastic).

Am luat liftul până la etajul patru, aşa cum mi se spusese, apoi am mers spre aripa care adăpostea maternitatea. Strălucirea nu ajunsese până aici, iar mirosul de cafea prăjită amestecat cu cel al păpuşilor noi-nouţe era sufocat de obişnuitul miros de spital, al dezinfectantelor şi al fricii. (Ori poate numai noi simţim asta, din cauza lui Leo?) Nu existau ferestre, ci numai tuburi de neon care luminau linoleumul; nu existau ceasuri, până şi cele ale infirmierelor erau răsturnate cu capul în jos; eram din nou în lumea de spital, dincolo de starea vremii şi timp, în care episoadele aberante de durere, boală şi moarte alcătuiau un univers kafkian devenit realitate. Un afiş îmi cerea să mă spăl pe mâini cu gelul pus la dispoziţie, aşa că acum îmi intrase în piele mirosul de spital care estompa strălucirea diamantului

inelului de logodnă. La soneria uşii încuiate a secţiei a răspuns o femeie de vreo patruzeci de ani, cu păr roşu şi creţ prins la spate cu o agrafă; părea competentă şi sfârşită de oboseală.

– Am sunat mai devreme. Beatrice Hemming?

– Desigur. Sunt Cressida, moaşa-şefă. Sunteţi aşteptată de doctorul Saunders, unul dintre obstetricieni.

M-a însoţit în salonul postnatal. Din saloanele alăturate se auzea plânsetul bebeluşilor. Până atunci nu mai auzisem nou-născuţi plângând, unul părea disperat, de parcă ar fi fost abandonat. Moaşa-şefă m-a dus în camera de aşteptare a rudelor şi mi-a spus cu o voce plină de sensibilitate profesională:

– Îmi pare rău pentru nepotul dumneavoastră.

Pe moment n-am ştiut la cine se referea. Nu mă gândisem niciodată la relaţia pe care o aveam eu cu el.

– Eu l-am numit întotdeauna copilul lui Tess, nu nepotul meu.

– Când e înmormântarea?

– Joia viitoare. Odată cu aceea a surorii mele.

În vocea moaşei-şefe, sensibilitatea a fost înlocuită de şoc.

– Îmi pare rău. Mi s-a spus doar că a murit copilul. I-am fost recunoscătoare doctoriţei amabile cu care vorbisem de dimineaţă că nu transformase moartea ta într-o bârfă oarecare. Deşi presupun că într-un spital moartea este mai degrabă un subiect profesional decât unul de bârfă.

– Vreau ca bebeluşul să fie cu ea.

– Desigur.

– Şi aş mai dori să vorbesc cu persoana care a fost alături de Tess la naştere. Ştiţi, ar fi trebuit să fiu eu cu ea, dar nu am fost. Nici măcar nu i-am răspuns la telefon. Am început să plâng, însă aici lacrimile erau ceva normal, cred că şi încăperea cu canapele acoperite de huse detaşabile fusese proiectată cu gândul la rudele plângăcioase. Moaşa-şefă şi-a pus mâna pe umărul meu.

– Mă interesez ce persoane au stat cu ea şi le chem să vorbiţi cu ele. Scuzaţi-mă un moment.

A ieşit pe coridor. Prin uşa deschisă am zărit o femeie într-un scaun rulant, cu un nou-născut în braţe. Alături, un doctor şi-a trecut braţul pe după umerii unui bărbat.

– În mod normal, copilul plânge, nu tatăl. Bărbatul a izbucnit în râs, iar doctorul i-a zâmbit. Azi-dimineaţă când aţi venit, eraţi un cuplu, acum sunteţi o familie. Uluitor, nu-i aşa?

Moaşa-şefă a clătinat din cap.

– Domnule doctor Saunders, ca obstetrician n-ar mai trebui să vă uluiască aşa ceva.

Doctorul Saunders a împins căruciorul mamei cu bebeluş într-un salon alăturat, în timp ce eu îl priveam. Chiar de la distanţă, am văzut că avea o faţă cu trăsături armonioase, cu ochi a căror strălucire venea din interior, ceea ce îl făcea mai degrabă frumos decât atrăgător într-un mod agresiv.

A ieşit din salon însoţit de moaşa-şefă.

– Domnule doctor Saunders, v-o prezint pe Beatrice Hemming.

Doctorul Saunders mi-a zâmbit absolut natural şi mi-a adus aminte de tine prin felul modest în care se raporta la frumuseţea lui.

– Desigur, colega mea, cu care aţi vorbit de dimineaţă, m-a anunţat că veţi veni. Preotul capelei noastre a aranjat totul cu cei de la serviciul de pompe funebre, care vor veni azi după-amiază să ia copilul. Pe fondul agitaţiei din salon, vocea lui era vizibil calmă; vocea cuiva care ştia că oamenii îl ascultă. Preotul a dispus ca trupul lui să fie depus în camera de priveghi, a continuat el. Ne-am gândit că morga nu e locul potrivit. Regret doar că a trebuit să stea acolo câtva timp.

Ar fi trebuit să mă gândesc la asta mai devreme. La copil. N-ar fi trebuit să-l las să zacă la morgă.

– Doriţi să vă conduc acolo? a întrebat el.

– Precis aveţi timp?

– Sigur că da.

Doctorul Saunders m-a însoţit pe coridor spre lifturi. Am auzit ţipătul unei femei. Venea de sus, unde bănuiesc că se afla sala de naşteri. La fel ca plânsetul nou-născutului, ţipătul ei era ceva ce nu mai auzisem până acum şi exprima durerea pură. În lift mai erau alţi doctori şi infirmiere, dar n-au

părut să bage de seamă ţipetele. M-am gândit că erau obişnuiţi, de vreme ce lucrau zi de zi în lumea asta de spital kafkiană.

Uşile liftului s-au închis. Doctorul Saunders şi cu mine am fost uşor presaţi unul în celălalt. Am remarcat verigheta care-i atârna pe un lanţ scurt ce ieşea din gulerul uniformei. Ceilalţi au coborât la etajul doi, aşa că am rămas singuri. M-a privit direct, concentrându-şi toată atenţia asupra mea.

– Îmi pare foarte rău de Tess.

– O cunoşteaţi?

– Poate, nu sunt sigur. Îmi pare rău, poate părea crud, dar…

Am completat eu:

– Consultaţi sute de paciente?

– Da. Aici se nasc anual peste cinci mii de copii. Al ei când s-a născut?

– Pe 21 ianuarie.

A făcut o scurtă pauză.

– În cazul ăsta nu eram aici. Îmi pare rău. Săptămâna aceea am fost la un curs în Manchester.

M-am întrebat dacă minţea. Să-i cer dovezi că nu se afla în oraş când ai născut copilul şi când ai fost omorâtă? Nu ţi-am auzit vocea răspunzându-mi, nici măcar tachinându-mă. L-am auzit pe Todd cum îmi spunea să nu mai fiu aşa de caraghioasă. Avea dreptate. Îi consideram pe toţi bărbaţii din ţară vinovaţi până când aduceau dovezi ale nevinovăţiei lor? Şi-apoi, de ce trebuia neapărat să fie vorba de un bărbat? Poate că ar fi trebuit să le suspectez şi pe femei, pe moaşa cea amabilă, pe doctoriţa cu care vorbisem de dimineaţă. Iar ei te consideră pe *tine* paranoică. Numai că doctorii şi infirmierele au putere asupra vieţii şi a morţii, iar unii dintre ei au devenit dependenţi de ea. Deşi, când ai un spital plin de oameni vulnerabili, ce naiba l-ar fi împins pe un angajat din sistemul medical să aleagă toaleta în ruină din Hyde Park ca loc în care să-şi dezlănţuie pornirile psihopate? Când am ajuns în acest punct al raţionamentului, doctorul Saunders mi-a zâmbit şi m-a făcut să mă simt puţin stânjenită şi ruşinată.

– La următoarea oprire am ajuns.

Fără să-i aud vocea, mi-am spus, cu hotărâre, că dacă era frumos nu însemna că era neapărat şi ucigaş – ci doar cineva care pe vremea când era

burlac m-ar fi respins fără să-şi fi dat măcar seama. Am recunoscut că acesta era motivul pentru care îl suspectam. Îmi legam suspiciunea obişnuită de un motiv diferit – şi mult mai puternic.

Am ajuns la morga spitalului tot cu gândul la găsirea ucigaşului tău, şi nu la Xavier. Doctorul Saunders m-a condus la încăperea în care rudele „vedeau decedatul“. M-a întrebat dacă doream să mă însoţească, dar fără să mă gândesc am spus că mă descurc şi singură.

Am intrat. Camera era decorată îngrijit şi cu gust, ca un salon cu perdele imprimate, covor pluşat şi flori (artificiale, dar din cele scumpe, de mătase). Încerc să fac ca totul să pară decent, chiar frumos, dar nu vreau să te mint, iar salonul ăsta pentru morţi era înfiorător. O bucată din covor, cea din apropierea uşii, se tocise, semn al numeroşilor vizitatori care rămăseseră unde stăteam şi eu acum, copleşiţi de apăsarea durerii, nedorind să meargă spre persoana dragă, căci ştiau că, odată ajunşi acolo, aveau să aibă certitudinea că ea nu mai exista.

Am mers spre el.

L-am ridicat şi l-am înfăşurat în păturica albastră de caşmir pe care i-o cumpăraseşi.

L-am ţinut în braţe.

Cuvintele au dispărut.

* * *

Domnul Wright m-a ascultat cu o milă plină de atenţie când i-am povestit despre Xavier, fără să mă întrerupă ori să mă grăbească şi respectându-mi tăcerile. Cred că la un moment dat mi-a dat un şerveţel, căci acum îl ţin în mână, ud.

– Atunci v-aţi hotărât să nu faceţi incinerarea? întreabă el.

– Da.

Într-un ziar de ieri un jurnalist scria că nu „am admis incinerarea“ pentru că voiam „să mă asigur că nu sunt distruse dovezile“. Însă nu acesta a fost motivul.

* * *

Cred că am stat cu Xavier vreo trei ore. Când l-am ţinut în braţe, mi-am dat seama că aerul rece de deasupra munţilor nu era locul potrivit pentru un

bebeluş, prin urmare nici pentru tine, mama lui. La plecare, l-am sunat pe părintele Peter.

– Poate fi îngropat copilul în braţele lui Tess? am întrebat şi m-am aşteptat să-mi spună că era imposibil.

– Desigur. Cred că acolo îi şi e locul, a răspuns părintele Peter.

* * *

Domnul Wright nu mă obligă să spun de ce am ales înmormântarea, iar eu îi sunt recunoscătoare pentru tactul de care dă dovadă. Încerc să merg mai departe şi folosesc cuvinte preţioase care să nu-mi trădeze emoţia.

– Apoi m-am întors să vorbesc cu moaşa-şefă, crezând că mă voi întâlni cu persoana care a asistat-o pe Tess la naştere. Numai că nu găsise dosarul lui Tess, aşa că nu ştia cine fusese de faţă. M-a sfătuit să revin marţea următoare, până atunci avea timp să-i dea de urmă.

– Beatrice?

Ies din birou în fugă.

Ajung la toaletă exact la timp. Îmi e îngrozitor de rău. Greaţa e de necontrolat. Îmi tremură corpul. O secretară tânără îşi bagă capul pe uşă, apoi şi-l retrage. Sunt întinsă pe gresia rece şi încerc să-mi recapăt controlul asupra propriului corp.

Domnul Wright intră şi cu un braţ în jurul meu mă ajută să mă ridic încet. În timp ce mă susţine, îmi dau seama că îmi place să aibă cineva grijă de mine, nu în sensul de a mă domina, ci, pur şi simplu, de a mă trata cu blândeţe. Nu înţeleg de ce până acum nu am realizat asta şi am respins blândeţea chiar dinainte de a-mi fi oferită.

În sfârşit mă opresc din tremurat.

– E timpul să mergeţi acasă, Beatrice.

– Dar depoziţia…

– Ce-aţi spune să reluăm amândoi mâine-dimineaţă discuţia, dacă vă simţiţi în stare?

– De acord.

Vrea să-mi cheme un taxi sau măcar să mă conducă până la metrou, dar îl refuz politicos. Îi spun că am nevoie de aer curat şi pare să înţeleagă.

Vreau să rămân singură cu gândurile mele, care sunt despre Xavier. Din clipa în care l-am luat în braţe, l-am iubit pentru el însuşi, nu doar pentru că era copilul tău.

Ies în stradă şi îmi ridic capul spre cerul albastru-deschis, ca să-mi împiedic lacrimile să se reverse. Îmi amintesc de scrisoarea pe care mi-ai trimis-o despre Xavier, la citirea căreia încă nu am ajuns în relatarea poveştii tale. Îmi închipui cum te duci acasă de la spital prin ploaia deasă. Îmi închipui cum îţi ridici privirea spre cerul negru şi nemilos. Îmi închipui cum urli: „Dă-mi-l înapoi.“ Şi cum nu-ţi răspunde nimeni.

Îmi închipui cum îmi dai telefon.

39 La jocul de Monopoly, expresii folosite pentru a anunţa pedeapsa Mergi la închisoare!, care în limbajul curent a căpătat sensul: S-a terminat! (n.tr.)

CAPITOLUL 11

Sâmbătă

Nu e multă lume trează la ora 8.30 sâmbăta dimineaţă, trotuarele sunt pustii. Când intru în clădirea poliţiei, la recepţie e doar o secretară, îmbrăcată în haine obişnuite, iar când ajung la lift, e gol. Mă duc la etajul trei. Azi secretara Miss Pasiune nu e aici, aşa că trec pe lângă pupitrul ei şi intru în biroul domnului Wright.

Văd că mi-a aranjat pe masă cafeaua şi apa minerală.

– Precis vă simţiţi în stare să continuaţi?

– Sigur. Acum mă simt bine.

Dă drumul la casetă. Însă mă priveşte îngrijorat şi cred că de ieri mă consideră mult mai fragilă decât îşi imaginase.

– Putem începe cu raportul autopsiei? Aţi cerut o copie.

– Da. A sosit prin poştă două zile mai târziu.

Domnul Wright are în faţă o copie a raportului, cu rânduri subliniate cu un marker galben. Ştiu care sunt frazele galbene şi o să-ţi spun imediat, mai întâi să termin însă cu rândul care nu e subliniat, dar e adânc întipărit în memoria mea. Chiar la începutul raportului autopsiei tale, patologul promite „cu sufletul şi conştiinţa“ că va spune adevărul. Trupul tău nu a fost analizat cu detaşare ştiinţifică; a beneficiat de o abordare mai învechită şi mai omenească.

Secţia de Medicină legală, Spitalul Chelsea & Westminster, Londra

Subsemnata Rosemary Didcott, absolventă a Facultăţii de Medicină, declar cu sufletul şi conştiinţa mea că la data de 30 ianuarie 2010, la morga spitalului Chelsea & Westminster şi în prezenţa medicului legist, domnul Paul Lewis-Stevens, am efectuat disecţia corpului lui Tess Hemming (21), domiciliată în Chepstow Road nr. 35, Londra, corp a cărui identificare a fost făcută de sergentul-detectiv Finborough de la Poliţia Metropolitană din Londra, şi că raportul de mai jos conţine adevărul.

A fost identificat corpul unei femei caucaziene cu constituţie firavă, măsurând 1.71 metri înălţime. Au fost găsite indicii ce atestă o naştere

survenită cu două zile înainte de deces.

S-au constatat cicatrice vechi, datând din copilărie, pe genunchiul drept şi cotul drept.

Pe încheietura şi braţul drept exista o tăietură recentă cu lungimea de zece centimetri şi adâncimea de patru centimetri, care a intersectat muşchiul interosos şi a secţionat artera radială. Pe încheietura şi braţul stâng exista o tăietură mai mică, de cinci centimetri lungime şi doi centimetri adâncime, şi o tăietură mai mare, cu lungimea de şase şi adâncimea de patru centimetri, care au secţionat artera cubitală. Rănile corespund cuţitului de oase cu lama de cincisprezece centimetri găsit lângă cadavru.

Nu am găsit alte vânătăi, cicatrice sau semne.

Nu au existat indicii despre un raport sexual recent.

Au fost colectate probe de sânge şi ţesut care au fost date spre analiză la un laborator extern.

Estimez că moartea tinerei s-a produs cu şase zile înainte de disecţie, adică în data de 23 ianuarie.

În urma disecţiei, opinia mea este că tânăra a murit ca urmare a hemoragiei produse de tăieturile de pe încheieturi şi antebraţe.

Londra, 30 ianuarie 2010

Cred că am citit documentul de o sută de ori, dar „cuţitul de oase“ are aceeaşi conotaţie violentă pe care a avut-o şi prima dată, căci n-au menţionat marca Sabatier, ca să-l facă mai casnic şi mai puţin tăios.

– Erau incluse şi rezultatele laboratorului? întreabă domnul Wright. (E vorba despre rezultatele testelor de sânge şi de ţesut, care sunt făcute după autopsie la un alt laborator.)

– Da. Erau adăugate la sfârşitul documentului, cu data zilei precedente, deci tocmai le primiseră. Dar nu le-am înţeles. Erau redactate în limbaj ştiinţific, nu scrise astfel încât să le poată înţelege un om de rând. Din fericire, am o prietenă care este medic.

– Christina Settle?

– Da.

– Am o depoziţie din partea ei.

Îmi dau seama că sunt probabil zeci de persoane care lucrează la cazul tău şi iau declaraţii în paralel.

* * *

Am pierdut legătura cu vechii prieteni din liceu şi din universitate când am plecat în America. Însă de la moartea ta aceştia mă sună şi îmi scriu; „se regrupează în jurul meu“, cum spune mama. Printre cei regrupaţi e şi Christina Settle, care acum e medic la spitalul Charing Cross. (Mi-a spus că peste jumătate dintre colegii care au terminat biologia la Nuffield College fac carieră în domeniul ştiinţific.) În fine, Christina a trimis o scrisoare de condoleanţe caldă, cu acelaşi scris înclinat şi ordonat pe care îl avea în anii de şcoală, pe care a încheiat-o, aşa cum se întâmplă deseori, cu „te rog să-mi spui dacă te pot ajuta cu ceva“. M-am hotărât să o sun.

Christina mi-a ascultat cu atenţie ciudata rugăminte. A spus că e doar medic rezident, la pediatrie, nu la patologie, prin urmare nu are calificarea necesară pentru a interpreta rezultatele analizelor. Am crezut că nu vrea să se amestece, dar la sfârşitul convorbirii m-a rugat să-i trimit raportul prin fax. După două zile m-a sunat să mă întrebe dacă nu voiam să ieşim să bem ceva. Are un prieten al cărui amic e patolog şi l-a rugat să se uite împreună peste rezultate.

Când i-am povestit lui Todd de întâlnirea cu Christina, a fost uşurat, crezând că mă reîntorc la viaţa mea obişnuită şi încep să mă văd cu vechii prieteni.

Am intrat în bistroul pe care îl alesese Christina şi m-a izbit intensitatea zgomotului lumii normale. Nu mai mersesem într-un local public de la moartea ta şi mă simţeam vulnerabilă în faţa vocilor puternice şi a râsetelor. Apoi am văzut-o pe Christina care îmi făcea semn cu mâna şi m-am mai liniştit, pe de o parte pentru că arăta aproape la fel ca în anii de şcoală, cu acelaşi frumos păr negru, ochelari cu lentile groase deloc atrăgători, şi pe de alta pentru că găsise un separeu izolat de restul bistroului. (Christina încă se pricepe să pună mâna prima pe anumite lucruri.) Credeam că nu o să-şi amintească de tine – doar era în clasa a şasea împreună cu mine când ai venit tu la internat – dar mi-a spus imediat că îşi amintea.

– Chiar foarte bine. La unsprezece ani era deja prea relaxată pentru şcoală.

– Nu cred că „relaxată“ e tocmai cuvântul pe care l-aş…

– Nu în sensul negativ, nu distantă sau aiurită. Tocmai acesta era lucrul extraordinar la ea. De aceea mi-o şi amintesc aşa de bine. Zâmbea tot timpul; un copil relaxat, care râdea şi zâmbea. Aşa o combinaţie nu mai întâlnisem la nimeni. S-a oprit cu o mică ezitare în glas. Bănuiesc că ţi-a fost greu să ţii pasul cu ea…?

Nu ştiu dacă dădea dovadă de grijă sau de curiozitate, dar am hotărât să trec la scopul întâlnirii noastre.

– Poţi să-mi explici ce spune raportul acela?

A scos din servietă raportul şi un carneţel. Am zărit un pachet de Calpol şi o carte despre haine de bebeluş. Poate că scrisul şi ochelarii Christinei erau neschimbate, nu însă şi viaţa ei. S-a uitat în carneţel.

– James, prietenul unui prieten despre care ţi-am vorbit la telefon, e patolog-şef, aşa că se pricepe. Însă nu prea vrea să se amestece, patologii fiind mai tot timpul daţi în judecată şi disecaţi de presă. Nu îi poţi menţiona numele.

– Desigur.

– Tu ai urmat engleza, chimia şi biologia, Hemms, nu-i aşa?

Vechea mea poreclă, îngropată în praful anilor scurşi; mi-a trebuit o clipă ca să reacţionez.

– Da.

– Ai făcut şi biochimie după aceea?

– Nu, de fapt am terminat engleza.

– Atunci îţi spun în termeni obişnuiţi. În versiune simplă: când a murit, Tess avea în organism trei substanţe.

Nu mi-a observat reacţia, căci privea în carneţel. Eu însă eram uluită.

– Ce substanţe?

– Una era Cabergoline, care opreşte lactaţia.

Îmi spusese Simon de medicamentul ăsta şi din nou simpla lui menţionare m-a făcut să zăresc o frântură din ceva atât de dureros, încât am renunţat să mă mai gândesc mai departe; mi-am întrerupt propriile gânduri.

– Şi celelalte?

– Una era un sedativ. Luase o doză destul de mare. Dar pentru că asta se întâmplase cu câteva zile înainte ca Tess să fie găsită şi să i se colecteze o probă de sânge… S-a întrerupt, supărată, şi a trebuit să se adune înainte de a continua: Ceea ce înseamnă că, din cauza decalajului de timp, e greu să se estimeze corect cantitatea exactă de sedativ. James a spus că nu poate da decât o evaluare bazată pe experienţa lui.

– Adică…?

– Luase o cantitate mult mai mare decât doza normală. El crede că nu atât cât să o omoare, însă destul cât să-i producă un somn profund.

Prin urmare, de asta nu erau urme de rezistenţă, mai întâi te drogase. Ţi-ai dat seama prea târziu? Christina a mai citit câteva rânduri scrise înclinat cu caligrafia ei perfectă.

– A treia substanţă e fenciclidina sau PCP[40], pe scurt. E un halucinogen puternic, creat în anii 1950 ca substanţă anestezică, dar interzis după ce pacienţii au avut reacţii psihotice.

Am tresărit şi am repetat papagaliceşte:

– Halucinogen?

Christina a crezut că nu am înţeles şi a explicat cu voce calmă:

– Înseamnă că substanţa poate provoca halucinaţii sau „trăiri“, în limbaj obişnuit. E ca LSD-ul, dar mai periculos. Din nou, după cum spune James, e greu de precizat ce cantitate a luat şi cu cât timp înainte de a muri, pentru că a fost găsită târziu. E dificil şi pentru că substanţa e depozitată în muşchi şi în ţesutul adipos când încă e la capacitate psihoactivă maximă, aşa că are efect şi după ce consumul a încetat.

O clipă am auzit doar trăncăneala ştiinţifică, apoi am început să înţeleg.

– Prezenţa substanţei înseamnă că ar fi putut avea halucinaţii în zilele dinaintea morţii? am întrebat.

– Da.

Prin urmare, doctorul Nichols avusese totuşi dreptate; numai că halucinaţiile tale nu erau date de psihoza puerperală, ci de o substanţă halucinogenă.

– A plănuit totul. Mai întâi a scos-o din minţi.

– Beatrice…?

– A făcut-o să pară nebună, pentru ca toţi să o creadă astfel, apoi a drogat-o înainte de a o omorî.

Prin lentilele groase, ochii căprui ai Christinei păreau enormi, iar mila exprimată era şi mai accentuată.

– Când mă gândesc cât de mult îmi iubesc copilul, chiar nu ştiu ce aş fi făcut în locul lui Tess.

– Pentru ea, sinuciderea nu era o variantă, chiar dacă ar fi vrut. Pur şi simplu nu ar fi fost în stare. Nu după povestea cu Leo. Iar de drogat nu s-a drogat niciodată.

A urmat un moment de linişte, apoi separeul a fost invadat de zgomotul nepotrivit al atmosferei de bar din jurul nostru.

– Tu ai cunoscut-o mai bine, Hemms.

– Aşa e. Mi-a zâmbit; un gest de capitulare în faţa siguranţei mele, care era justificată de legătura de sânge. Apreciez foarte mult ajutorul tău, Christina.

Era prima persoană care îmi fusese de folos în mod concret. Fără ea, nu aş fi aflat de sedativ şi de halucinogen. Îi eram însă recunoscătoare şi pentru că-mi respecta părerile, fără să şi le ascundă pe ale ei. În adolescenţă petrecuserăm şase ani în aceeaşi clasă şi nu cred că ne atinsesem vreodată, dar în faţa restaurantului ne-am luat rămas-bun cu o îmbrăţişare strânsă.

* * *

– V-a spus şi altceva despre PCP? întreabă domnul Wright.

– Nu, dar a fost destul de uşor să mă documentez pe internet. Am aflat că declanşează un comportament toxic, împingând victima spre paranoia şi producând viziuni înspăimântătoare. Oare ţi-ai dat seama că erai torturată mintal? Iar dacă nu, ce credeai că ţi se întâmpla? Este distructiv mai ales în cazul celor care deja au suferit o traumă psihologică. A folosit împotriva ta propria-ţi durere, ştiind că astfel efectul substanţei va fi şi mai nociv. Există site-uri în care armata americană este acuzată că a folosit PSP la Abu Ghraib şi în cazurile de extrădare. E clar că generează trăiri înfricoşătoare.

Pentru tine au fost mai cumplite trăirile sau gândul că înnebuneai?

– Le-aţi spus poliţiştilor? întreabă domnul Wright.

– Da, i-am lăsat un mesaj detectivului Finborough. Deja era târziu, după orele de program. M-a sunat în dimineaţa următoare ca să mă anunţe că acceptă să ne întâlnim.

* * *

– Draga mea, nu pot să cred că iar îl pui pe omul ăla pe drumuri. Todd pregătea ceaiul şi aranja biscuiţii, ca şi cum gestul său compensa efortul la care îl supuneam pe detectivul Finborough.

– Trebuie să afle despre substanţe.

– Poliţia ştie deja despre ele, draga mea.

– Nu are de unde.

Todd a pus pe farfurie şi biscuiţi cu ciocolată lângă cei cu cremă de ou, ordonându-i în două şiruri de galben şi maro, simetrie care îi trăda iritarea.

– Ba da. Şi a ajuns la aceeaşi concluzie ca mine.

S-a întors şi a luat vasul cu apă fiartă de pe ochiul aragazului. Nu făcuse nici un comentariu cu o seară înainte, când îi povestisem despre substanţe; în schimb, mă întrebase de ce nu îi spusesem care fusese adevăratul motiv al întâlnirii mele cu Christina.

– Nu-mi vine să cred că sora ta nu avea nici măcar un ceainic.

S-a auzit soneria.

Todd l-a salutat pe detectivul Finborough, apoi a plecat să o ia pe mama. Urma ca eu şi mama să-ţi împachetăm lucrurile împreună. Cred că Todd spera ca, prin împachetarea lucrurilor tale, să reuşesc să depăşesc momentul[41]. Da, ştiu, e un termen american, dar nu cunosc echivalentul englezesc; cred că mama ar spune „să fac faţă situaţiei“.

Detectivul Finborough s-a aşezat pe canapea şi a mâncat politicos un biscuit cu ciocolată, în timp ce eu i-am relatat ce-mi spusese Christina.

– Ştim deja despre sedative şi despre PCP.

Am fost şocată. Deci Todd avusese dreptate.

– De ce nu mi-aţi spus nimic?

– M-am gândit că împreună cu mama dumneavoastră aveaţi destule pe cap. Nu voiam să vă mai pricinuiesc şi eu o mâhnire inutilă. Iar substanţele nu au făcut decât să ne confirme convingerea că Tess s-a sinucis.

– Credeţi că le-a înghiţit *dinadins*?

– Nu au fost indicii de întrebuinţare a forţei. În plus, în mod frecvent, cei care intenţionează să se sinucidă ingerează sedative.

– Dar cantitatea nu a fost suficientă ca să o omoare, nu?

– Nu, dar poate că Tess nu era conştientă de asta. La urma urmei, nu mai încercase aşa ceva înainte, nu?

– Nu. Şi n-a făcut-o nici de data asta. Bănuiesc că a fost păcălită şi convinsă să le ia. Am încercat să-i îndepărtez de pe faţă expresia calmă de milă. Nu vedeţi? A drogat-o cu sedative ca să o poată omorî fără să se opună. Din cauza asta nu sunt urme pe corp.

Nu reuşisem însă să-l fac să-şi schimbe părerea sau fizionomia.

– Sau poate, pur şi simplu, a luat o supradoză care s-a dovedit insuficientă.

Aveam iar nouă ani şi eram la ora de engleză, ferm îndrumată de un profesor grijuliu ca să obţin răspunsurile corecte analizând textul din faţa mea.

– Cum rămâne cu PCP? am întrebat, gândindu-mă că detectivul Finborough nu are cum să-i explice prezenţa în corpul tău.

– Am vorbit cu un inspector de la narcotice, a răspuns detectivul Finborough. Mi-a spus că de ani de zile traficanţii îl ascund şi îl vând drept LSD. Există o întreagă listă de porecle: „porc“, „ozon“, „sminteală“, „praful îngerilor“. Bănuiesc că furnizorul lui Tess…

L-am întrerupt.

– Credeţi că Tess avea un „furnizor“?

– Mă scuzaţi. Mă refer la persoana care i-a dat sau i-a vândut PCP. Aceasta nu i-a spus lui Tess ce a luat de fapt. Am vorbit şi cu doctorul Nichols, psihiatrul lui Tess, şi…

L-am oprit.

– Tess nu s-ar fi atins de droguri, indiferent de care ar fi fost. Le ura. Încă din şcoală, când prietenii ei au fumat şi au încercat ţigări cu marihuana, a refuzat să aibă de-a face cu aşa ceva. Îşi considera sănătatea ca pe un dar, de care Leo nu avusese parte şi pe care nu avea nici un drept să-l distrugă.

Detectivul Finborough a făcut o pauză, ca şi cum chiar mi-ar fi analizat punctul de vedere.

– Numai că acum nu mai era vorba de o şcolăriţă şi de temerile ei, nu? Nu spun că dorea să folosească droguri sau că o mai făcuse deja, dar cred că ar fi fost de înţeles dacă şi-a fi dorit să-şi alunge durerea.

Îmi amintesc când a spus că după moartea lu Xavier erai în Iad, un loc în care nu te putea însoţi nimeni. Nici măcar eu. M-am gândit şi la cât tânjeam eu după somnifere, după câteva ore în care durerea să înceteze.

Cu toate acestea, nu am luat nici unul.

– Ştiaţi că PCP se poate şi fuma? am întrebat. Sau se poate trage pe nas ori injecta, sau poate fi chiar înghiţit? Ar fi putut să i-l strecoare cineva într-o băutură, fără ca ea să-şi dea seama.

– Beatrice…

– Doctorul Nichols s-a înşelat în privinţa halucinaţiilor ei. Nu au fost provocate de psihoza puerperală.

– Aşa e. Dar, după cum încercam să vă explic, am discutat cu doctorul Nichols despre PCP. A spus că, deşi cauza halucinaţiilor era în mod clar alta, starea ei fusese aceeaşi. Din păcate, şi consecinţa acesteia. Se pare că în mod frecvent persoanele aflate sub influenţa PCP se automutilează sau se omoară. Inspectorul de la Narcotice a spus cam acelaşi lucru. Am încercat să îl întrerup, însă a mers înainte spre concluzia raţionamentului lui. Toate faptele conduc spre acelaşi rezultat.

– Medicul legist a crezut varianta aceasta? Cineva care nu are un istoric de abuz de droguri ar fi luat în mod voluntar un halucinogen puternic? Nici măcar nu a pus-o la îndoială?

– Nu. De fapt, mi-a spus că… Detectivul Finborough s-a întrerupt şi a cugetat.

– Ce v-a spus? Ce anume v-a spus despre sora mea? Detectivul Finborough a rămas tăcut. Nu credeţi că am dreptul să ştiu?

– Ba da. A spus că Tess era studentă la Arte Plastice, trăia la Londra, şi că s-ar fi mirat mai mult dacă ar fi fost…

N-a mai continuat, aşa că am completat eu.

– Curată?

– Da, cam aşa ceva.

Prin urmare, erai murdară, cu toate mizeriile pe care le implică acest cuvânt chiar şi în secolul XXI. Am scos din plic factura de telefon.

– V-aţi înşelat când aţi crezut că Tess nu mi-a spus că îi murise copilul. A încercat să o facă – iar şi iar, dar nu a reuşit. Până şi dumneavoastră vă daţi seama că aceste apeluri sunt „strigăte de ajutor“, strigăte către *mine*. Pentru că eram apropiate. O cunoşteam bine. Şi ştiu că nu ar fi consumat droguri. Şi nu s-ar fi omorât. A rămas tăcut. A apelat la mine, iar eu am dezamăgit-o. Dar *a apelat la mine*.

– Da. Aşa e.

Mi s-a părut că i-am citit pe faţă şi altceva decât milă.

40 Denumit în argou şi „praful îngerilor“ (angel dust), este de fapt o heroină sintetică (n.tr.)

41 To find closure, în original, expresie din engleza americană (n.tr.)

CAPITOLUL 12

La o oră după plecarea detectivului Finborough, Todd a ajuns la apartament cu mama. Sistemul de încălzire părea să fi cedat complet, aşa că mama nu şi-a scos paltonul.

Răsuflarea îi era vizibilă în camera îngheţată.

– Bun, să începem strângerea lucrurilor. Am adus folie protectoare şi ambalaje.

Poate spera că hotărârea ei plină de avânt o să ne facă să credem că vom reuşi să descâlcim haosul lăsat în urmă de moartea ta. Deşi adevărul e că moartea e însoţită de o mulţime de sarcini practice; toate lucrurile pe care fuseseşi obligată să le părăseşti trebuiau sortate, împachetate şi redistribuite în lumea celor vii. Mi-a vent în minte imaginea unui aeroport gol, cu banda de bagaje care se învârte la nesfârşit, plină cu hainele tale, tablourile, cărţile, lentilele de contact şi ceasul bunicii, pe care doar eu şi mama am venit să le recuperăm.

Mama a început să taie fâşii din folia protectoare, în timp ce rostea pe un ton plin de acuze:

– Todd spunea că ai cerut iar să vorbeşti cu detectivul Finborough?

– Da. Am ezitat puţin înainte de a continua: Au găsit nişte substanţe în corpul ei.

– Da, mi-a povestit deja Todd. Beatrice, ştim cu toţii că nu era în apele ei. Dumnezeu ştie că erau destule lucruri de care voia să scape.

Fără să-mi dea ocazia să o contrazic, s-a dus în camera de zi ca să „avanseze niţel cu treaba înainte de prânz“.

Am scos nudurile pe care le pictase Emilio şi le-am împachetat iute. Pe de o parte, pentru că nu voiam să le vadă mama, pe de alta, pentru că nu doream să mă uit la ele. Da, sunt puritană, dar nu acesta a fost motivul. Pur şi simplu nu suportam să văd culorile vii în care fusese pictat corpul tău, când la morgă faţa ta era aşa de palidă. În timp ce le ambalam, m-am gândit că Emilio avea cel mai bun motiv să te omoare. Din cauza ta şi-ar fi putut pierde cariera şi soţia. De acord, ea ştia deja de legătura voastră, însă el nu era la curent cu asta şi şi-ar fi putut imagina o altă reacţie din partea ei.

Numai că sarcina ta l-ar fi dat de gol, aşa că – dacă te-a omorât ca să-şi apere căsătoria – nu înţelegeam de ce ar fi aşteptat până după naşterea copilului.

Terminasem cu împachetarea nudurilor şi tocmai începusem să învelesc în folie protectoare unul dintre tablourile tale – nu m-am uitat la imagine şi la culorile vii, dar mi-am amintit de bucuria ta de copil de patru ani când pocneai între degetele firave o bulă de aer care făcea „POC!“.

Mama a intrat şi a privit teancul de pânze.

– Ce naiba credea că o să realizeze cu toate astea?

– Nu ştiu exact, dar cei de la facultate vor să le includă în expoziţia organizată de ei. E peste trei săptămâni şi vor ca Tess să aibă un perete special.

Mă sunaseră cu câteva zile mai devreme şi acceptasem imediat.

– Însă nu o să plătească ceva pe ele, nu? a întrebat mama. Vreau să spun, care credea ea că e scopul unei astfel de activităţi, până la urmă?

– Dorea să fie zugrav.

– Adică un fel de decorator? a întrebat mama, mirată.

– Nu, acum cuvântul se foloseşte pentru artişti.

– *E termenul corect politic, ai spus, tachinându-mă pentru vocabularul meu prăfuit. Starurile pop sunt artişti, artiştii sunt zugravi, iar zugravii sunt decoratori.*

– Coloratul desenelor cât e ziua de lungă e activitatea copiilor de grădiniţă, a continuat mama. Nu mi-a păsat foarte mult de bacalaureat. M-am gândit că-i face bine să scape de materiile adevărate, dar e ridicol să numeşti aşa ceva învăţământ superior.

– Şi-a urmat talentul.

Da, ştiu. E un argument cam slab.

– Era ceva infantil, s-a răstit mama. O irosire a tuturor realizărilor ei academice.

Era foarte supărată pe tine că ai murit.

De frica unei certe, nu îi spusesem mamei despre faptul că aranjasem ca Xavier să fie înmormântat împreună cu tine, dar nu mai puteam amâna.

– Mamă, cred că Tess ar dori ca Xavier…

Mama m-a întrerupt:

– Xavier?

– Copilul ei, Tess ar dori…

– S-a folosit de numele lui Leo?

Vocea îi trăda şocul; îmi pare rău.

S-a întors în cameră şi a început să îndese haine într-un sac negru de plastic.

– Tess n-ar dori să fie aruncate, mamă, ea recicla totul.

– Pe astea nu le mai poate purta nimeni.

– Vorbea odată despre un loc unde se reciclează textilele. O să văd…

Dar mama se întorsese deja cu spatele şi deschisese sertarul de jos al dulapului. A scos un pulover micuţ de caşmir din ambalajul lui. S-a răsucit şi mi-a spus cu voce blândă:

– Ce frumos e!

Îmi amintesc de uimirea mea când am venit prima dată în apartament şi, în mijlocul sărăciei care domnea în jur, am dat peste lucruşoarele acestea de copil absolut minunate.

– Cine i le-a dat? a întrebat mama.

– Nu ştiu. Amias a spus că s-a dus ea la cumpărături.

– Cu ce bani? I-a dat tatăl copilului?

Mă pregătisem pentru întrebarea asta; avea dreptul să afle adevărul.

– E însurat.

– Ştiu.

Bănuiesc că mama a văzut uimirea mea; blândeţea din glas îi dispăruse.

– M-ai întrebat dacă „vreau poate să pun şi litera A pe sicriu“. Tess nu era măritată, aşa că „litera stacojie“, simbolul adulterului, nu putea să însemne decât că tatăl era însurat. Vocea i s-a asprit şi mai mult când mi-a observat surpriza. Credeai că nu înţeleg aluzia, aşa e?

– Iartă-mă. A fost o cruzime din partea mea să spun aşa ceva.

– Voi amândouă aţi crezut că odată cu absolvirea, m-aţi depăşit. Că eu nu mă gândesc decât la meniul cinei plictisitoare de peste trei săptămâni.

– Nu te-am văzut niciodată citind, de aceea.

Încă mai ţinea în mână puloverul minuscul al lui Xavier, pe care îl mângâia în timp ce vorbea.

– Obişnuiam să o fac. Ţineam lampa de la capul patului aprinsă până când tatăl vostru voia să se culce. Îl scoteam din sărite, dar nu mă puteam abţine. Era ca o dependenţă. Apoi s-a îmbolnăvit Leo. N-am mai avut timp de asta. Oricum, mi-am dat seama că în cărţi sunt o mulţime de lucruri neînsemnate şi de prostii. Cui îi pasă de povestea de dragoste a altcuiva şi de cum arată un apus descris pe pagini întregi? Cui îi pasă?

A pus jos micul pulover şi s-a reapucat să îndese hainele în sacul de plastic. Nu scosese umeraşele de sârmă, aşa că agăţătorile lor au sfâşiat folia neagră şi subţire. În timp ce îi urmăream gesturile chinuite şi neîndemânatice, mi-am amintit de cuptorul şcolii noastre şi de tava cu vase din lut moale care erau introduse la copt. Urmau să se întărească gradat, până când cele imperfecte aveau să se spargă în bucăţi. Moartea ta îi distrusese mamei echilibrul; privind-o cum înnoda sacul de plastic, mi-am dat seama că în clipa în care avea să se confrunte cu moartea ta, pentru ea durerea avea să acţioneze aidoma unui cuptor care o va distruge.

O oră mai târziu, am dus-o pe mama la gară cu maşina. La întoarcere, ţi-am scos hainele din sacii de plastic în care le îngrămădise în grabă şi le-am agăţat înapoi în dulap; ceasul bunicii şi-a reluat locul pe poliţa căminului. Până şi cosmeticalele tale rămăseseră neatinse în dulapul din baie, în timp ce ale mele erau tot în trusa de toaletă de pe taburet. Cine ştie, poate că acesta e motivul adevărat pentru care am stat tot acest timp în apartamentul tău. Am evitat să te împachetez şi să mă despart de tine.

Pe urmă am terminat de ambalat tablourile. Era, de fapt, pregătirea pentru expoziţie, aşa că nu m-a deranjat. În final, mai rămăseseră patru. Erau pânzele de coşmar realizate cu tuşe groase de guaşă, ce reprezentau un bărbat mascat aplecat asupra unei femei care ţipa cu gura sfâşiată şi însângerată. Mi-am dat seama că forma din braţele ei, singura pată albă de pe pânză, era un bebeluş şi că le-ai pictat când erai sub influenţa PCP-ului, că erau o consemnare vizuală a călătoriilor tale chinuitoare în Iad. Am zărit urmele lăsate de lacrimile mele când le privisem prima dată, acele dâre de vopsea scursă în josul tabloului. Atunci, lacrimile fuseseră singurul răspuns

pe care îl aveam, acum însă ştiam că cineva te torturase în mod deliberat, iar lacrimile mele se uscaseră şi se transformaseră în ură. Aveam să-l găsesc.

* * *

Biroul e încălzit peste măsură, iar razele de soare care se revarsă prin fereastră sporesc căldura şi mă ameţesc. Beau ultimul strop de cafea şi încerc să mă trezesc.

– După aceea i-aţi făcut o vizită lui Simon? întreabă domnul Wright.

Bănuiesc că îmi compară declaraţia cu cele ale altor martori, pentru a fi sigur că totul corespunde.

– Da.

– Pentru a-i pune întrebări despre droguri?

– Da.

* * *

Am sunat la Simon şi când mi-a deschis o femeie de serviciu am urcat ca şi cum aveam tot dreptul să fiu acolo. Din nou m-a surprins luxul clădirii. Locuiam deja de ceva timp în apartamentul tău şi mă dezobişnuisem oarecum de bogăţia materială. Simon era în bucătărie, aşezat la tejgheaua barului pentru micul dejun. A părut surprins să mă vadă, apoi iritat. Faţa lui de copil era tot nerasă, dar m-am gândit că era doar de fason, la fel ca piercingul.

– I-ai dat bani lui Tess ca să cumpere lucruri pentru bebeluş? l-am întrebat. Ideea nu-mi trecuse prin cap până când nu ajunsesem în apartament, dar acum mi se părea posibil să fie adevărată.

– Ce cauţi aici, să dai buzna aşa?

– Uşa era deschisă. Trebuie să-ţi mai pun câteva întrebări.

– Nu i-am dat bani. Am încercat odată, dar n-a acceptat. Părea jignit, prin urmare spunea probabil adevărul.

– Atunci ştii cine i-a dat bani?

– Habar n-am.

– În ziua aceea, în parc, era somnoroasă?

– Dumnezeule, ce-i cu întrebările astea?

– Vreau doar să ştiu dacă părea somnoroasă când v-aţi întâlnit.

– Nu, poate eventual nervoasă.

Prin urmare, îţi dăduse sedativul mai târziu, după ce plecase Simon.

– Avea halucinaţii? am întrebat.

– Credeam că nu accepţi ideea că avea psihoză postnatală? m-a luat el în zeflemea.

– Avea sau nu?

– Vrei să spui altele în afară de omul invizibil pe care-l vedea în tufişuri?

Nu i-am răspuns. Avea o voce răutăcioasă, plină de ironie.

– Nu, în afară de asta, părea complet normală.

– I-au găsit sedative şi PCP în sânge. I se mai spune şi „sminteală“, „praful îngerilor“…

M-a întrerupt imediat cu o reacţie cât se poate de convingătoare.

– Nu. E o greşeală. Tess era al naibii de puritană în privinţa drogurilor.

– Tu însă le foloseşti?

– Şi ce-i cu asta?

– Poate că ai vrut să-i oferi ceva ca să se simtă mai bine, o băutură de pildă? Cu ceva în ea care te-ai gândit că ar putea să o ajute?

– Nu i-am pus nimic în băutură. Nu i-am dat bani. Iar acum vreau să pleci, înainte ca lucrurile să degenereze. Încerca să imite un om mai autoritar, poate pe tatăl lui.

Am mers în hol şi am trecut pe lângă o uşă deschisă spre un dormitor. Pe perete am zărit o poză de-ale tale, cu părul desfăcut lăsat pe spate. Am intrat să văd fotografia. În mod evident, era camera lui Simon, cu hainele atent împăturite, cu jachetele agăţate pe umeraşe de lemn; obsesiv de ordonată.

De-a lungul unui perete se întindea o fâşie pe care era scris cu o caligrafie migăloasă *Femela Speciei*. Dedesubt erau zeci de fotografii de-ale tale, lipite pe perete cu adeziv. În toate erai cu spatele la aparat. Deodată Simon a fost lângă mine, studiindu-mi faţa.

– Ştiai că eram îndrăgostit de ea.

Fotografiile însă mi-au amintit de oamenii de pe insula Bequia, care cred că fotografia fură sufletul. În vocea lui Simon răzbătea lăudăroşenia.

– Sunt pentru portofoliul meu de absolvire. Am ales să fac un reportaj foto despre un singur subiect. Îndrumătoarea mea e de părere că e tema cea mai originală şi mai interesantă din an.

De ce nu-ţi fotografiase deloc faţa?

Cred că mi-a ghicit gândurile.

– Nu am vrut ca proiectul să fie despre o persoană anume, aşa că am ales să nu aibă identitate. Voiam ca ea să reprezinte toate femeile.

Sau poate că dorise să te poată privi şi urmări neobservat?

Simon încă avea un ton înfumurat.

– „Femela Speciei“ e primul vers al unui poem[42]. Următorul e „mai periculoasă decât masculul“.

Mi-am simţit gura iască şi cuvintele mi-au ţâşnit pline de furie.

– Poemul este despre mamele care-şi apără pruncii. De aceea femela e mai periculoasă decât masculul. Are mai mult curaj. Kipling îi înfierează pe bărbaţi ca fiind laşi. „În conflict cu conştiinţa.“

Simon a fost surprins că ştiam poemul lui Kipling sau vreun alt poem, poate că şi tu eşti mirată. Dar am studiat engleza la Cambridge, mai ştii? Cândva am fost o persoană cu înclinaţii artistice. Deşi, la drept vorbind, m-a ajutat mai mult analiza ştiinţifică a formei decât înţelegerea sensului.

Am desprins de pe perete una dintre fotografiile tale, apoi încă una şi tot aşa. Simon a încercat să mă împiedice, dar nu m-am oprit până când nu au dispărut toate pozele tale de pe peretele lui; până când nu mai avea cum să se mai uite la tine. Apoi am părăsit apartamentul, cu fotografii cu tot, în timp ce Simon protesta furios, spunând că are nevoie de ele pentru examenul de sfârşit de an; că era vorba de furt şi de încă un lucru pe care nu l-am mai auzit, pentru că trântisem deja uşa în urma mea.

În timp ce conduceam spre casă cu fotografiile în poală, m-am întrebat de câte ori te urmărise Simon ca să te fotografieze. Oare te urmărise şi în ziua aceea, după ce îl părăsiseşi în parc? Am oprit maşina şi m-am uitat cu atenţie la fotografii. În toate erai surprinsă din spate, iar peisajul era diferit, de la cel de vară la toamnă, apoi la iarnă, în ton cu hainele ce variau de la tricou la jachetă, apoi la palton. Trebuie să te fi urmărit luni de-a rândul. Nu am găsit însă nici o fotografie cu tine într-un parc înzăpezit.

Când am ajuns acasă, am văzut în bucătărie un ceainic nou în cutia lui şi l-am auzit pe Todd în dormitor. Am intrat şi l-am surprins în timp ce încerca să rupă una dintre „picturile psihotice“, numai că pânza era solidă şi nu ceda.

– Ce naiba faci?

– Nu încap în punga de plastic şi nu le pot lăsa aşa în containerul de gunoi. Nu are nici un rost să le păstrezi, când te tulbură aşa de mult.

– Dar trebuie să le păstrez.

– De ce?

– Pentru că… M-am oprit.

– Pentru că…?

Dovedeau că fuseseşi torturată psihic, am spus în gând, dar nu şi cu voce tare. Pentru că ştiam că asta ar fi dus la o ceartă despre felul în care muriseşi; pentru că în mod inevitabil cearta ar fi dus la despărţirea noastră. Şi pentru că nu doream să fiu şi mai singură decât eram deja.

* * *

– Le-aţi relatat poliţiştilor despre fotografiile lui Simon? întreabă domnul Wright.

– Nu. Deja erau sceptici, chiar mai mult decât atât, în legătură cu uciderea lui Tess şi nu credeam că fotografiile le-ar putea schimba părerea. Nu puteam să le spun despre locuitorii din Bequia şi de păpuşile lor voodoo. Ştiam că Simon s-ar justifica spunând că erau pentru diploma lui, am continuat. Avea un motiv să o urmărească.

Domnul Wright se uită la ceas.

– Trebuie să ajung la o întâlnire în zece minute, aşa că ne oprim aici.

Nu-mi spune la ce întâlnire merge, dar trebuie să fie importantă, dacă e programată sâmbăta după-amiază. Sau poate a observat că sunt obosită. De altfel, mai tot timpul sunt vlăguită, dar când mă gândesc la ce ai avut tu de îndurat, eu nu am nici un drept să mă plâng.

– Am putea să continuăm mâine cu declaraţia? întreabă el. Dacă vă simţiţi în stare.

– Cum să nu, spun.

Totuşi nu cred că e normal să lucreze duminica. Cred că mi-a ghicit gândurile.

– Declaraţia dumneavoastră este extrem de importantă pentru a ne asigura că va exista o condamnare. Aş dori să înregistrăm cât mai multe fapte, cât vă sunt încă proaspete în minte.

Ca şi cum mintea mea ar fi un frigider plin de informaţii utile în pericol să putrezească în compartimentul de zarzavaturi. Însă nu e drept. Adevărul e că domnul Wright a descoperit că mă simt mai rău decât crezuse iniţial. E destul de perspicace, încât să se gândească cu îngrijorare că, dacă starea mea fizică se înrăutăţeşte, s-ar putea ca şi mintea, mai ales memoria, să aibă de suferit. Are dreptate să vrea să continuăm în ritm alert.

Acum mă aflu într-un autobuz aglomerat, strivită de fereastră. Printr-o părticică neaburită a geamului văd clădirile care mărginesc străzile Londrei. Nu ţi-am mărturisit niciodată că aş fi dorit să studiez arhitectura în loc de engleză, nu? După trei săptămâni de la începerea cursurilor, mi-am dat seama că făcusem o greşeală. Creierul meu matematic şi lipsa de încredere în mine aveau nevoie de ceva mai solid decât structura comparaţiilor în poezia metafizică, dar nu am îndrăznit să întreb dacă aş putea să mă schimb, de frică să nu mă dea afară de la engleză şi să nu găsesc loc liber la arhitectură. Riscul era mult prea mare. Însă de fiecare dată când văd o clădire frumoasă regret că nu am avut curaj să mi-l asum.

42 Titlul şi vers al unui poem scris de Rudyard Kipling în 1911 (n.tr.)

CAPITOLUL 13

Duminică

În dimineaţa asta nici măcar secretara nu mai e la recepţie, iar marea sală de aşteptare e pustie. Iau liftul, care e gol, până la etajul trei. Bănuiesc că numai eu şi domnul Wright suntem aici azi.

Mi-a spus că vrea „să parcurgem etapa cu mărturia Kasiei Lewski în dimineaţa asta“, ceea ce va fi ciudat, căci cu numai o oră mai devreme o lăsasem pe Kasia în apartamentul tău, îmbrăcată în vechiul tău halat.

Mă duc direct în biroul domnului Wright, care iar mă aşteaptă cu cafea şi apă. Mă întreabă dacă totul e în regulă şi îl liniştesc, spunându-i din nou că mă simt bine.

– Încep cu o recapitulare a ceea ce mi-aţi spus până acum despre Kasia Lewski, spune el cu ochii la notiţele bătute la maşină, probabil transcrierea unor părţi anterioare ale depoziţiei mele. Citeşte cu voce tare: „Kasia Lewski a venit la apartamentul lui Tess pe 27 ianuarie, pe la patru după-amiază, şi a întrebat de Tess.“

Îmi amintesc când a sunat soneria şi am alergat la intrare; îmi amintesc gustul numelui tău, căci eram gata să rostesc „Tess“ când am deschis uşa. Îmi amintesc supărarea când am văzut-o în prag pe Kasia, cu pantofii ei cu toc înalt, ieftini, şi venele umflate de sarcină pe picioarele învineţite de frig. Mă înfior când îmi amintesc ce reacţie snoabă am avut, dar mă bucur că memoria mea este încă trează.

– V-a spus că fusese în acelaşi spital cu Tess? întreabă domnul Wright.

– Da.

– A spus care?

Clatin din cap şi nu îi zic că eram prea nerăbdătoare să scap de ea ca să mă intereseze ce spunea, darămite să mai şi pun întrebări. Îşi consultă iar notiţele.

– A spus că şi ea fusese singură, dar că acum prietenul ei revenise?

– Da.

– L-aţi întâlnit pe Michael Flanagan?

– Nu, a rămas în maşină. A claxonat şi îmi aduc aminte că ea părea agitată din cauza lui.

– Următoarea întâlnire a fost după ce v-aţi întors de la apartamentul lui Simon? întreabă el.

– Da. I-am dus nişte hăinuţe pentru copil.

Aici am fost puţin nesinceră. Vizita la Kasia era o scuză ca să-l evit pe Todd şi cearta care ştiam că avea să pună capăt relaţiei noastre.

* * *

În ciuda zăpezii şi a trotuarelor alunecoase, mi-a luat doar zece minute ca să ajung la locuinţa Kasiei. Îmi spusese deja că venea mereu la tine, probabil ca să-l evite pe Mitch. Stă în Trafalgar Crescent – o serie de case urâte din beton insinuate printre grădinile simetrice şi răcoroase şi conturul exact al clădirilor în semicerc care mai există în W11[43]. De-a lungul străzii ei şi dincolo de ea, la fel de puţin la îndemână ca o carte de pe un raft înalt, este Westway[44], al cărei trafic asurzitor se revarsă peste tot în jur. Pe casa scărilor, artişti graffiti (poate acum li se spune zugravi) şi-au lăsat amprenta, aidoma câinilor care urinează pentru a-şi marca locul. Kasia a deschis uşa, fără să scoată şi lanţul:

– Da?

– Sunt sora lui Tess Hemming.

A desfăcut lanţul şi am auzit-o cum trage zăvorul. Deşi e singură (în plus, afară ninge şi mai e şi însărcinată), e îmbrăcată cu o bluză strâmtă şi cizme de lac cu toc înalt, cu ştrasuri într-o parte. O clipă m-am alarmat, crezând că poate e o prostituată care aştepta un client. Te aud râzând. De-ajuns.

– Beatrice. Am fost uimită să văd că îşi aminteşte numele meu. Intră. Te rog.

Trecuseră două săptămâni de la ultima noastră întâlnire – când a venit la apartament să întrebe de tine – şi avea acum pântecele şi mai mare. Am estimat că trebuia să fie deja cam în luna a şaptea.

Am intrat în apartamentul care mirosea a parfum prost şi a odorizant de cameră, fără să mascheze însă mirosul natural al mucegaiului şi al umezelii ce lăsaseră urme pe pereţi şi pe covor. La fereastră fusese agăţată o

cuvertură indiană asemănătoare cu aceea de pe canapeaua ta (cadou de la tine?). M-am gândit că nu aveam cum să redau exact cuvintele Kasiei ori să-i imit accentul, însă în discuţia noastră incoerenţa ei a făcut ca tot ceea ce a spus să aibă un impact şi mai puternic.

– Îmi pare rău. Bănuiesc că eşti… Cum să spun? S-a chinuit să găsească un cuvânt, apoi a renunţat, ridicând din umeri ca un fel de scuză: Tristă, dar tristă nu e puternic cât trebuie. Nu ştiu cum s-a făcut că engleza ei precară a sunat mai sincer decât orice scrisoare de condoleanţe perfect redactată. O iubeşti foarte mult, Beatrice. „Iubeşti“, la prezent, căci Kasia nu stăpânea încă timpul trecut sau poate pentru că îmi intuise mai bine ca alţii durerea?

– Da, aşa e.

M-a privit cu o faţă plină de compasiune, care m-a uluit. Brusc, sărise din cutia în care o plasasem aşa de iute. Ea era cea care se purta frumos cu mine, deşi ar fi trebuit să fie exact invers. I-am dat mica valiză cu care venisem.

– Ţi-am adus câteva lucruri pentru copil.

Nu a părut să fie aşa de încântată cum mă aşteptam. Poate pentru că erau hainele lui Xavier; pentru că erau încărcate de tristeţe.

– Tess… înmormântare? a întrebat.

– Da, sigur. E în Little Hadston, lângă Cambridge, joi, 15 februarie, la ora 11.

– Poţi scrie…?

I-am notat toate amănuntele, apoi, pur şi simplu, i-am îndesat în braţe valiza cu haine de copil.

– Tess ar dori să le iei.

– Preotul nostru duminică spune liturghia pentru ea. M-am întrebat de ce schimbase subiectul. Nici măcar nu deschisese valiza. A fost bine?

Am încuviinţat. Totuşi, nu ştiu ce părere ai tu despre asta.

– Părintele John. Om foarte bun. Foarte… cu un gest distrat şi-a dus mâna la pântece.

– Creştin? am întrebat.

A zâmbit, prinzând gluma.

– Da. Ca preot. Glumea şi ea? Desigur. Era mult mai inteligentă decât crezusem. Liturghia? Tess se supără? a întrebat.

Din nou m-am întrebat dacă intenţionat folosea prezentul. Poate că da – dacă liturghia e ceea ce trebuie să fie, eşti deja în Rai sau în Purgatoriu, camera de aşteptare, la timpul prezent. Aparţii timpului prezent, chiar dacă nu şi locului – şi poate că liturghia Kasiei a ajuns până la tine, iar acum te ruşinezi puţin de ateismul tău pământean.

– N-ai vrea să te uiţi în valiză, ca să te hotărăşti ce vrei să păstrezi?

Nu ştiu dacă am dat dovadă de bunătate sau voiam doar să revin la un subiect care să mă facă să mă simt superioară. În mod cert, nu eram în largul meu pe post de destinatar al bunătăţii unei persoane de tipul Kasiei. Da, încă eram destul de snoabă ca să folosesc termenul „de tipul“.

– Întâi fac ceai?

Am urmat-o în bucătăria sărăcăcioasă. Linoleumul de pe podea era rupt şi lăsa să se vadă cimentul de dedesubt. Însă totul era cât de curat putea fi în condiţiile date. Vasele ciobite de porţelan străluceau, oalele vechi sclipeau scoţând în evidenţă petele de rugină. A umplut ceainicul şi l-a pus pe aragaz. Nu mă gândeam că ar fi putut să-mi dea vreo informaţie folositoare, dar am încercat marea cu degetul.

– Ştii cumva dacă i-a dat cineva droguri lui Tess?

A părut şocată.

– Tess nu ia niciodată droguri. Cu copil, nimic rău. Nu ceai, nu cafea.

– Ştii de ce anume se temea Tess?

Kasia a clătinat din cap.

– Tess nu are teamă.

– Dar după naşterea copilului?

I s-au umplut ochii de lacrimi şi mi-a întors spatele, încercând să-şi vină în fire. Sigur, când l-ai născut tu pe Xavier, ea fusese în Majorca împreună cu Mitch. S-a întors abia după moartea ta, atunci când a bătut la uşă şi a dat peste mine. M-am simţit vinovată că am supărat-o şi că-i puneam întrebări, deşi era clar că nu mă putea ajuta în nici un fel. Acum pusese de ceai, aşa că nu puteam pleca, dar habar nu aveam ce să-i mai spun.

– Şi tu lucrezi undeva? am întrebat, ca variantă cam necizelată a replicii standard de cocteil „cu ce te ocupi?“

– Da. Curăţenie… Uneori rafturi de supermarket, dar muncă de noapte, oribilă. Uneori lucrez pentru reviste.

Gândul mi-a zburat automat la revistele porno. Prejudecăţile mele, bazate pe preferinţele ei vestimentare, erau mult prea adânc ancorate pentru a putea fi clintite fără un efort considerabil. Deşi, ca să fiu cinstită cu mine, începusem să fiu mai degrabă îngrijorată decât critică în privinţa carierei ei în lumea sexului. Era destul de iute la minte ca să-şi dea seama că aveam rezerve faţă de „munca pentru reviste“.

– Cele gratuite, a explicat mai departe. Le pun în cutiile poştale. Pun şi la casele care au semn „Vă rugăm, fără corespondenţă publicitară“. Nu ştiu citi engleza. I-am zâmbit. A părut să o bucure primul zâmbet sincer pe care i l-am adresat. Toate uşile din locuri bogate nu vor ziare gratuite. Dar noi nu mergem la locuri sărace. Amuzant, nu?

– Da. Am căutat să deschid o altă conversaţie. Când ai cunoscut-o pe Tess?

– A, nu spus la tine?

Bineînţeles că îmi spusese, dar uitasem – nu-i de mirare, dacă ţii cont de lipsa de interes pe care o avusesem pentru ea.

– Clinica. Şi copilul meu bolnav, a spus ea.

– Copilul tău are fibroză chistică?

– Fibroză chistică, da. Dar acum… şi-a atins burta. Mai bine acum. Un miracol. A făcut semnul crucii, un gest la fel de natural ca datul unei şuviţe după ureche. Tess o numea „Clinica de mumii[45] cu dezastre“. Când întâlnit prima dată, ea făcut pe mine să râd. Cerut mie să mă fac plată. I s-a gâtuit vocea. S-a întors cu spatele la mine. Nu-i vedeam faţa, dar am ştiut că se abţinea să nu plângă. Am întins mâna, vrând să o pun pe umărul ei, dar nu am fost în stare. Pentru mine, atingerea unei persoane necunoscute e ca atingerea unui păianjen pentru arahnofobi. Ţi se pare amuzant, poate, dar te asigur că nu e. E aproape un handicap.

Kasia a terminat de preparat ceaiul şi a pus totul pe o tavă. Am observat că aranjase totul cum se cuvine: ceşti şi farfurii, un vas pentru lapte,

strecurătoare, ceainicul ieftin mai întâi încălzit.

Când am intrat în salon, pe peretele opus am văzut un tablou pe care mai înainte nu-l zărisem. Era un portret în cărbune al Kasiei. Era frumos. Şi m-a făcut să descopăr că şi Kasia era frumoasă. Ştiam că era făcut de tine.

– De Tess? am întrebat.

– Da.

Privirile ni s-au întâlnit şi o clipă ne-am transmis ceva care nu avea nevoie de cuvinte şi prin urmare depăşea orice bariere. Dacă ar fi să transpun în cuvinte acel „ceva“, aş spune că tu şi ea eraţi în mod evident destul de apropiate, încât să doreşti să-i faci portretul; că vedeai frumuseţea în oamenii în care alţii nu o vedeau. Numai că nu a fost nimic atât de explicit şi de sonor între noi; a fost ceva mult mai subtil. Apoi o uşă trântită m-a făcut să tresar.

M-am răsucit şi am văzut un bărbat care intra în cameră. Mare şi musculos, cam de douăzeci de ani, mult prea masiv pentru acel apartament minuscul. Purta o salopetă de muncitor, fără tricou pe dedesubt, cu tatuaje ce păreau a fi mâneci pe braţele lui musculoase. Părul îi era plin de praf de tencuială. Pentru un om masiv ca el, avea vocea surprinzător de subţire, însă tonul era unul ameninţător.

– Kash? De ce dracu’ n-ai zăvorât uşa? Ţi-am spus… S-a întrerupt când m-a văzut. Vizită de la sănătate?

– Nu, am răspuns.

Nu m-a băgat în seamă şi a întrebat-o pe Kasia:

– Atunci ce dracu’ e asta?

Kasia era nervoasă şi încurcată.

– Mitch…

El s-a aşezat, ca să arate că avea dreptul să fie acolo, spre deosebire de mine.

Kasia era agitată din cauza lui, având pe faţă aceeaşi expresie ca atunci, în faţa apartamentului tău, când el claxonase.

– Ea e Beatrice.

– Şi, mă rog, ce treabă are „Beatrice“ cu noi? a întrebat el batjocoritor.

Brusc, m-am simţit stingheră în jeanşii de firmă şi puloverul meu de caşmir, ţinută obligatorie pentru un weekend la New York, dar total nepotrivită pentru o dimineaţă de luni în Trafalgar Crescent.

– Mitch lucrează noaptea. Foarte greu, a spus Kasia. Devine foarte… S-a chinuit să găsească un cuvânt, dar ca să găseşti un eufemism pentru purtarea lui Mitch trebuia să stăpâneşti limba ca un vorbitor nativ. „Întors pe dos“ mi-a venit mie în minte aproape instantaneu; mai că-mi venea să i-l scriu pe o bucată de hârtie.

– N-ai de ce naibii să-ţi ceri scuze pentru mine.

– Tess, sora mea, era prietenă cu Kasia, am spus, dar căpătasem vocea mamei; neliniştea mă face întotdeauna să folosesc un accent mai sofisticat.

S-a uitat supărat la Kasia.

– Aia la care te cărai mai tot timpul? Nu ştiam dacă engleza Kasiei era atât de bună, încât să-şi dea seama că îi vorbea urât. M-am întrebat dacă se şi purta urât cu ea.

Vocea Kasiei era moale.

– Tess e prietena mea.

Nu mai auzisem aşa ceva din clasele primare, cineva care să ia apărarea cuiva spunând doar „e prietena mea“. M-a mişcat forţa acestui mesaj simplu. M-am ridicat, pentru că nu voiam să-i fac şi mai multe greutăţi.

– Cred că e mai bine să plec.

Mitch era revărsat în fotoliu; a trebuit să păşesc peste picioarele lui ca să ajung la uşă.

Kasia m-a condus.

– Mulţumesc pentru haine. Foarte amabilă.

Mitch a ridicat privirea spre ea.

– Ce haine?

– I-am adus nişte haine pentru bebeluş. Doar atât.

– Îţi place să faci pe Lady Bountiful[46]?

Kasia n-a înţeles la ce se referea, dar şi-a dat seama că era ceva plin de răutate. M-am întors spre ea.

– Sunt lucruri foarte frumoase şi n-am vrut să le arunc sau să le duc la un magazin caritabil, de unde le-ar putea cumpăra cine ştie cine.

Mitch a intervenit, gata de ceartă şi vizibil încântat de ocazie.

– Carevasăzică ori noi, ori magazinul de caritate?

– Când ai de gând să termini cu atitudinea asta de macho?

Înfruntările, altădată total necunoscute, îmi deveniseră acum ceva familiar.

– Avem şi noi haine pentru bebeluş, a spus, intrând în dormitor. Peste câteva clipe s-a întors cu o cutie pe care mi-a aruncat-o la picioare. M-am uitat înăuntru. Era plină cu haine scumpe. Kasia a părut încurcată.

– Eu şi Tess, cumpărături. Împreună. Noi…

– De unde aţi avut bani? am întrebat. Înainte ca Mitch să explodeze, am continuat: Nici Tess nu avea bani, vreau doar să ştiu cine i-a dat.

– Oamenii care făcut experienţa, a spus Kasia. Trei sute de lire.

– Ce experienţă? Experimentul asupra fibrozei chistice? am întrebat.

– Da.

M-am întrebat dacă fusese mită. Ajunsesem să suspectez pe oricine şi orice lucru care aveau legătură cu tine – iar experimentul acesta, despre care încă de la început avusesem îndoieli, era deja plin de necunoscute şi îmi alimenta foarte uşor alte bănuieli.

– Îţi aminteşti cumva numele persoanei respective?

Kasia a clătinat din cap.

– Era un plic. Doar broşuri, fără scrisoare. O surpriză.

Mitch i-a tăiat calea.

– Iar tu i-ai cheltuit pe toţi pe haine de bebeluş, care în câteva săptămâni nu-i mai sunt bune, şi doar sunt atâtea alte lucruri de care avem nevoie.

Kasia şi-a întors privirea de la el. Am realizat că era un subiect de ceartă vechi şi intens dezbătut, care ştersese orice urmă din bucuria resimţită când cumpărase hainele.

M-a însoţit în stradă. În timp ce coboram treptele de beton pe scara cu pereţii coloraţi cu graffiti, a ghicit ce-aş fi spus dacă fiecare am fi vorbit fluent limba celeilalte şi a răspuns:

– El e tată. Acum nimic nu schimbă asta.

– Eu locuiesc în apartamentul lui Tess. O să treci pe la mine?

M-a surprins şi pe mine cât de mult îmi doream să vină.

Mitch a urlat din capul scărilor.

– Ai uitat asta.

A aruncat pe casa scării valiza cu haine. Când a aterizat pe ciment, s-a deschis; pulovere minuscule, o pălărioară şi o păturică erau acum înşirate pe cimentul umed. Kasia m-a ajutat să le strâng.

– Nu veni la înmormântare, Kasia. Te rog.

Da, din pricina lui Xavier. I-ar fi fost mult prea greu.

M-am îndreptat spre casă cu vântul tăios biciuindu-mi faţa. Aveam gulerul paltonului ridicat şi un fular înfăşurat în jurul capului, în încercarea de a mă feri de frig, aşa că nu am auzit telefonul mobil, care a înregistrat mesajul. Era de la mama, spunea că tata dorea să vorbească cu mine şi îmi dădea numărul lui. Ştiam că nu o să-l sun. M-am simţit iar ca o adolescentă nesigură pe ea care avea senzaţia că trupul ei în creştere nu căpătase forma justă pentru a se potrivi cu noua viaţă pe care şi-o construise. Am simţit din nou durerea pricinuită de respingerea lui. Da, ştiu că îşi amintea de aniversările noastre, că ne trimitea cadouri extravagante, mult prea mature pentru noi, ca şi cum ar fi încercat să ne accelereze creşterea ca să scape de responsabilitate. Apoi erau cele două săptămâni petrecute cu el în vacanţa de vară, când feţele noastre englezeşti pline de reproş estompau strălucirea soarelui din Provence, instalându-şi microclimatul lor de tristeţe. La plecarea noastră, era ca şi cum nici n-am fi fost acolo. Odată am zărit lăzile în care erau ţinute aşternuturile „noastre“ – puse bine în pod tot restul anului. Până şi tu, cu tot optimismul tău şi capacitatea de a vedea latura bună a oamenilor, ai avut acelaşi sentiment.

În timp ce mă gândeam la tata, am înţeles brusc de ce nu i-ai cerut lui Emilio să-şi asume responsabilitatea faţă de Xavier. Copilul tău era mult prea important, prea iubit, pentru a fi transformat de cineva într-un stigmat al vieţii lui. Nu trebuia să se simtă vreodată lipsit de valoare ori nedorit. Nu pe Emilio îl protejai, ci pe propriul tău copil.

* * *

Domnului Wright nu i-am povestit despre convorbirea pe care nu am avut-o cu tata, ci doar despre banii pe care tu şi Kasia i-aţi primit pentru

experiment.

– Nu a fost vorba de sume mari, am spus mai departe. Dar m-am gândit că poate a fost ceea ce le-a convins pe Tess şi pe Kasia să participe la experiment.

– Tess nu vă spusese nimic despre plată?

– Nu. Ea vedea întotdeauna latura bună a oamenilor, dar ştia că eu sunt mai sceptică. Bănuiesc că n-a vrut să-mi dea ocazia să o cert.

Ţi-ai fi închipuit imediat cu ce avertismen- te-clişeu aş fi venit: „Nimic nu e pe gratis“, „Altruismul corporatist reprezintă o contradicţie în termeni“.

– Aţi crezut că banii au convins-o? întreabă domnul Wright.

– Nu. Era de părere că experimentul era unica şansă pentru vindecarea copilului ei. Ar fi fost gata să le dea ea bani ca să participe la experiment. M-am gândit însă că aceia care i-au dat banii nu ştiau asta. Aidoma Kasiei, Tess părea să aibă nevoie de bani. M-am oprit pentru ca domnul Wright să noteze ceva, apoi am continuat. Când Tess a adus prima oară vorba de experiment, m-am interesat în amănunt, dar nu am cercetat şi aspectul financiar. Am făcut-o după aceea. Pe internet am descoperit că este legal ca oamenii să fie plătiţi când iau parte la experimente. Există până şi site-uri speciale care fac reclamă ca să-i atragă pe cei care vor să participe voluntar la anumite experimente şi care promit bani cu „care vă veţi achita vacanţa viitoare“.

– Şi voluntarii pentru experimentul Chrom-Med?

– N-am găsit nimic despre faptul că ar fi fost plătiţi. Nici măcar pe pagina Chrom-Med, care oferea multe detalii despre experiment, nu scria nimic despre bani. Ştiam că efectuarea unui tratament genetic ar fi costat o avere şi pe lângă asta trei sute de lire nu însemnau nimic, dar tot mi s-a părut ciudat. Pagina Chrom-Med menţiona adresele tuturor membrilor companiei – probabil pentru a părea deschişi şi abordabili – aşa că i-am trimis un mesaj profesorului Rosen. Eram convinsă că o să ajungă la vreun subordonat favorit, dar mi-am zis să încerc totuşi.

Domnul Wright are în faţă copia mesajului.

De la: iPhone-ul lui Beatrice Hemming

Către: professor.rosen@chrom-med.com

Stimate domnule profesor Rosen,

V-aş ruga să-mi spuneţi de ce mamele care participă la experimentul asupra fibrozei chistice sunt plătite cu trei sute de lire. Sau, dacă doriţi să folosesc un limbaj corect, „primesc o compensaţie pentru timpul pe care-l acordă“.

Beatrice Hemming

Aşa cum anticipasem, nu am primit răspuns de la profesorul Rosen. Mi-am continuat însă cercetările pe net, încă îmbrăcată cu paltonul cu care fusesem la Kasia şi cu geanta aruncată la picioare. Nu aprinsesem lumina şi acum se făcuse întuneric. Abia dacă l-am observat pe Todd când a intrat. Fără să ridic ochii de la ecranul computerului, nici măcar nu m-am întrebat, darămite să-l mai descos pe el, unde fusese toată ziua.

– Tess a fost plătită ca să ia parte la experimentul FC, la fel şi Kasia, dar nicăieri nu se spune ceva despre asta.

– Beatrice…

– Totuşi, nu acesta e cel mai important amănunt, am continuat. Până acum nu mi-a dat prin minte să cercetez aspectul financiar al experimentului, dar mai multe site-uri importante, între care *FT* şi *New York Times,* spun că peste câteva săptămâni Chrom-Med o să fie listată la bursă.

Ştirea apăruse probabil şi în ziare, dar de la moartea ta nu le mai citisem. Listarea la bursă a companiei Chrom-Med mi s-a părut a fi o informaţie crucială, însă Todd nu a reacţionat în nici un fel.

– Directorii de la Chrom-Med sunt pe cale să facă avere, am spus mai departe. Site-urile au estimări diferite, însă oricum sumele sunt uriaşe. Iar angajaţii sunt acţionari, aşa că îşi vor primi şi ei partea lor.

– Compania a investit probabil milioane în cercetare, dacă nu chiar miliarde, a spus Todd cu nerăbdare în glas. Iar acum au un experiment plin de succes care reprezintă rezultatul investiţiilor făcute. Sigur că o să fie listată la bursă. Ca afacere, este o mişcare absolut logică.

– Dar banii daţi femeilor…

– Încetează, pentru Dumnezeu, încetează, a strigat el. O clipă, am fost amândoi surprinşi. Timp de patru ani fusesem politicoşi unul cu celălalt. A

încercat să aibă un ton mai potolit. La început a fost asistentul ei însurat, apoi o ciudăţenie de student obsedat, iar acum pui pe listă şi experimentul ăsta – pe care toţi, inclusiv presa şi oamenii de ştiinţă din toată lumea, l-au susţinut din toată inima.

– Da, suspectez o serie de oameni, inclusiv experimentul ăsta. Pentru că încă nu ştiu cine a omorât-o. Sau de ce. Ştiu doar că a făcut-o cineva. Prin urmare, trebuie să analizez toate variantele.

– Nu. Nu trebuie s-o faci tu. Asta e treaba poliţiei, iar ei au rezolvat-o. Tu nu mai ai ce să faci.

– Sora mea a fost omorâtă.

– Te rog, draga mea, la un moment dat trebuie să accepţi adevărul că…

L-am întrerupt.

– Niciodată nu s-ar fi sinucis.

În punctul acesta al disputei, când amândoi ne simţeam ciudat şi puţin stingheriţi, am avut sentimentul că suntem ca nişte actori la repetiţie care se luptă cu un scenariu stângaci.

– Asta e doar ce vrei tu să crezi, a spus el. Faptul că *vrei* să crezi nu înseamnă că e şi adevărat.

– De unde ştii tu care e adevărul? m-am răstit. Tu ai întâlnit-o doar de câteva ori, iar atunci abia dacă te-ai deranjat să stai de vorbă cu ea. Nu era genul de persoană pe care ţi-ai fi dorit să o cunoşti.

Mă certam cu convingere, cu voce ridicată şi cuvinte tăioase, alese ca să rănească, dar de fapt mă aflam încă pe drumul de centură al relaţiei noastre, iar cât timp eram în interior nu aveam dificultăţi şi eram în siguranţă. Mi-am jucat mai departe rolul, uşor mirată că îmi intram aşa de uşor în ritm. Nu mă mai certasem cu cineva până atunci.

– Cum ai poreclit-o? Scrântita? am întrebat, fără să aştept răspuns. Nu cred că ţi-ai pierdut vreodată timpul să asculţi ce avea de spus în cele două ocazii când aţi luat masa împreună. Ai judecat-o fără să ai măcar o conversaţie mai de doamne-ajută cu ea.

– Ai dreptate. Nu am cunoscut-o bine. Recunosc şi că nu prea îmi plăcea. De fapt, mă scotea din sărite. Dar acum nu e vorba de cât de bine…

L-am întrerupt.

– Ai dat-o deoparte pentru că era studentă la arte plastice, din cauza modului în care trăia şi a felului în care era îmbrăcată.

– Pentru Dumnezeu!

– N-ai văzut ce fel de persoană era de fapt.

– Eşti total deplasată. Ascultă, înţeleg că vrei să dai vina pe cineva pentru moartea ei. Ştiu că nu vrei să te simţi tu responsabilă. Tonul lui calm părea fals, mi-a amintit de felul în care vorbeam eu cu poliţiştii. Îţi e teamă că va trebui să trăieşti cu vina asta, a spus el mai departe. Te înţeleg. Însă ce vreau eu să înţelegi e că în clipa în care accepţi ce s-a întâmplat cu adevărat, o să-ţi dai seama că n-a fost deloc vina ta. O ştim cu toţii. Şi-a luat singură viaţa, din motive pe care poliţia, medicul legist, mama ta sau doctorii le-au acceptat şi nimeni altcineva nu e de învinuit, nici măcar tu. Dacă ai reuşi să accepţi asta, ai putea să mergi mai departe. Stângaci, şi-a pus mâna pe umărul meu şi a rămas aşa, deşi, ca şi mie, astfel de gesturi îi sunt străine. Am luat bilete spre casă pentru amândoi. Zborul e seara, imediat după înmormântare.

Nu am spus nimic. Cum să plec?

– Ştiu că te frământă ideea că mama ta are nevoie de tine aici, a continuat Todd. Dar e de acord că şi pentru tine e mai bine dacă ajungi mai repede acasă şi îţi reiei viaţa obişnuită. A lovit cu palma în masă. Am zărit vibraţia pe ecranul computerului înainte de a percepe gestul fizic. Nu mai ştiu cine eşti. Eu îmi vărs tot amarul, iar tu nici măcar nu te deranjezi să ridici ochii din afurisitul ăla de computer.

M-am uitat la el şi de-abia atunci i-am observat chipul palid şi corpul chircit de suferinţă.

– Îmi pare rău. Dar nu pot pleca, nu înainte de a şti ce i s-a întâmplat.

– Ştim ce i s-a întâmplat. Şi trebuie să accepţi faptele. Pentru că viaţa merge înainte, Beatrice. Viaţa noastră.

– Todd…

– Ştiu ce greu îţi e fără ea. Înţeleg. Dar mă ai pe mine. Avea ochii împăienjeniţi de lacrimi. Ne căsătorim peste trei luni.

Am încercat să mă hotărăsc ce să spun şi în momentul de linişte care a urmat el s-a dus în bucătărie. Cum să-i explic că nu mă mai puteam

căsători, pentru că asta presupunea un angajament de viitor, or eu nu-mi puteam imagina viitorul fără tine? Şi că mai degrabă acesta, decât lipsa de pasiune faţă de el, era motivul pentru care nu-l puteam lua de bărbat.

M-am dus în bucătărie. Era cu spatele la mine şi mi-am imaginat cum avea să arate când va fi în vârstă.

– Todd, îmi pare rău, dar…

S-a răsucit şi a urlat la mine:

– La naiba, te iubesc.

Ca atunci când strigi în limba ta unui străin, de parcă volumul vocii o să-l facă să înţeleagă; o să mă facă să-l iubesc şi eu.

– Nu mă cunoşti cu adevărat. Dacă m-ai cunoaşte, nu m-ai iubi.

Acesta era adevărul, nu mă cunoştea. Nu îl lăsasem să o facă. Dacă aş fi avut un cânt al meu, nu i l-aş fi cântat niciodată; nu aş fi stat niciodată cu el în pat într-o dimineaţă de duminică. Întotdeauna fusese ideea mea să ne sculăm şi să ieşim. Poate că mă privise în ochi, dar dacă o făcuse, eu una nu îi răspunsesem la fel.

– Meriţi mai mult, am spus şi am încercat să-l apuc de mână. S-a dat în spate. Îmi pare foarte rău.

S-a îndepărtat de mine. Îmi părea rău. Şi acum îmi pare. Îmi pare rău că nu am observat că pe drumul acela de centură sigur mă aflam doar eu, în timp ce el era în interiorul relaţiei, singur şi vulnerabil. Fusesem din nou egoistă şi crudă cu cineva la care ar fi trebuit să ţin.

Înainte de moartea ta, credeam că relaţia mea cu Todd era matură şi de bun-simţ. Numai că eu dădusem dovadă de laşitate; făcusem o alegere pasivă, motivată mai degrabă de nesiguranţa mea decât de ceea ce merita Todd – o alegere activă, făcută din iubire.

A plecat câteva minute mai târziu. Nu mi-a spus unde se ducea.

* * *

Domnul Wright hotărâse să lucrăm şi în timpul prânzului, aşa că acum a adus sendvişuri de la magazin. Mă conduce pe coridoare pustii până la o sală de şedinţe unde se află o masă. Nu ştiu cum se face că biroul mare în care suntem doar noi are un aer intim.

Nu i-am spus domnului Wright că mi-am rupt logodna în timpul cercetărilor şi că în seara aceea Todd, care nu avea prieteni în Londra, mersese probabil prin zăpadă până la un hotel. I-am spus numai de listarea la bursă a companiei Chrom-Med.

– I-aţi dat telefon detectivului Finborough la unsprezece şi jumătate noaptea? întreabă el, privind lista cu apeluri a poliţiei.

– Da. I-am lăsat un mesaj în care îl rugam să mă sune. A doua zi, la nouă şi jumătate, încă nu sunase, aşa că m-am dus la St Anne's.

– Aranjaserăţi deja o nouă vizită acolo?

– Da. Moaşa-şefă îmi spusese că până atunci cu siguranţă avea să găsească fişele lui Tess şi stabilise o întâlnire cu mine.

Am ajuns la St Anne's nervoasă la gândul că urma să mă întâlnesc cu persoana care fusese lângă tine când l-ai născut pe Xavier. Ştiam că trebuia să o fac, dar nu ştiam exact de ce. Ca o penitenţă, poate; ca o înfruntare directă a vinii mele. Am ajuns cu cincisprezece minute mai devreme şi m-am dus la cafeneaua spitalului. Când m-am aşezat la masă, am văzut că aveam un mesaj nou.

Către: iPhone-ul lui Beatrice Hemming

De la: Biroul profesorului Rosen, Chrom-Med

Stimată Doamnă Hemming,

Vă asigur că nu oferim nici un fel de stimulent financiar participantelor la experimentul desfăşurat de noi. Fiecare participare se face pe bază de voluntariat, nu ca urmare a unor mijloace de constrângere sau de convingere. Dacă aţi fi amabilă să verificaţi apelând la comisiile de etică ale spitalelor care participă la proiect, aţi vedea că sunt puse în practică cele mai stricte principii de etică.

Cu stimă,

Sarah Stonaker, asistentă PR a profesorului Rosen.

Am răspuns imediat.

De la: iPhone-ul lui Beatrice Hemming

Către: professor.rosen@chrom-med.com

Una dintre „participante" a fost sora mea. A fos plătită cu 300 de lire ca să ia parte la experiment. Se numea Tess Hemming (al doilea

nume era Annabel, numele bunicii ei). Avea 21 de ani. A fost omorâtă după ce a născut un copil mort. Înmormântarea ei şi a fiului ei e joi. Îmi lipseşte cum nici nu vă puteţi imagina.

Mi s-a părut un loc potrivit pentru scrierea unui astfel de mesaj. Poate că boala şi moartea sunt închise în saloanele de sus, dar eu mi-am imaginat potopul invizibil care s-ar revărsa în hol şi ar ajunge în ceştile cu cappuccino şi ceai din cafeneaua spitalului. N-aş fi fost prima persoană aşezată la masa asta care scria un mesaj copleşit de emoţii. Mă întrebam dacă „asistenta PR“ i-ar transmite un astfel de mesaj profesorului Rosen. Aveam îndoieli.

M-am hotărât să-i întreb pe cei din spital dacă ştiau ceva despre bani.

Cu cinci minute înainte de ora de întâlnire am luat liftul până la etajul patru, aşa cum mi se spusese, şi am intrat în maternitate.

Moaşa-şefă a părut iritată când m-a văzut sau poate părul ei roşu şi creţ îi dădea un astfel de aer.

– Mă tem că tot nu am găsit fişa lui Tess. Iar fără ea nu am putut afla cine a asistat-o la naştere.

Am simţit o uşurare, dar mi s-a părut că ar fi o laşitate din partea mea să cedez.

– Nu-şi aminteşte nimeni?

– Mă tem că nu. În ultimele trei luni am funcţionat cu personal redus, aşa că am folosit un număr mare de moaşe trimise de agenţie şi de medici suplinitori. Bănuiesc că a fost unul dintre ei.

A intervenit o infirmieră cu aer punkist şi cu piercing în nas, care stătea la biroul destinat personalului medical:

– În computerul central avem informaţiile de bază, ca ora şi data internării şi externării, şi din păcate, ca în cazul surorii dumneavoastră, era şi data morţii copilului. Dar nimic altceva. Nimic despre istoricul medical ori personalul care i-a îngrijit. Ieri am verificat şi la secţia de psihiatrie. Doctorul Nichols a spus că nici măcar nu a primit fişa ei. Mi-a spus că secţia noastră ar trebui „să-şi suflece mânecile şi să treacă la treabă“, ceea ce înseamnă că era cam supărat.

Îmi amintesc când doctorul Nichols a menţionat că nu-ţi văzuse „istoricul medical“. Nu ştiam că era din cauza faptului că îţi pierduseră fişa.

– Datele ei nu se află şi undeva în computer? Şi informaţii detaliate, alături de cele generale? am întrebat.

Moaşa-şefă a clătinat din cap.

– Pentru pacientele din maternitate folosim fişe scrise pe hârtie, pentru ca ele să le poată avea asupra lor în cazul în care intră în travaliu şi nu se află lângă spitalul de care aparţin. Pe urmă adăugăm şi fişa naşterii, scrisă de mână, şi toate actele pot fi păstrate laolaltă. A sunat telefonul, dar moaşa-şefă nu l-a băgat în seamă, ci a continuat discuţia cu mine. Îmi pare rău. Înţelegem că pentru dumneavoastră e ceva foarte important.

Când a răspuns la telefon, deşi iniţial fusesem uşurată că îţi rătăciseră fişa, am început să devin bănuitoare. Oare datele medicale includeau vreun indiciu referitor la uciderea ta? Din cauza asta erau „rătăcite“? Am aşteptat ca moaşa-şefă să termine convorbirea telefonică.

– Nu e ciudat să dispară fişa unei paciente? am întrebat.

Moaşa-şefă s-a strâmbat.

– Câtuşi de puţin, din păcate.

Un medic specialist corpolent, îmbrăcat într-un costum în dungi, a trecut pe lângă noi şi a comentat:

– Marţi din clinica mea de diabet a dispărut un cărucior întreg cu fişe. Au fost toate înghiţite de o gaură neagră a administraţiei.

Am observat că la biroul infirmierelor sosise doctorul Saunders, care acum verifica fişa unei paciente. Părea că nu m-a văzut.

– Chiar aşa? i-am spus specialistului în costum dungat, lipsită de interes. El a continuat însă, pasionat de subiect.

– Anul trecut când au construit spitalul St James, nimeni nu şi-a amintit să includă şi o morgă, aşa că atunci când primul pacient a murit, nu au avut unde să-l ducă. Comentariile lui o iritau în mod vizibil pe moaşa-şefă, iar eu m-am întrebat de ce îmi făcea confidenţe despre greşelile spitalului. Pacienţii adolescenţi bolnavi de cancer au fost trimişi în altă parte, dar au uitat să le trimită şi ovulele congelate, a spus mai departe medicul specialist. Aşa că după vindecare nu o să mai aibă nici o şansă să facă şi ei

copii. Doctorul Saunders m-a zărit şi mi-a zâmbit încurajator. Totuşi, credeţi-mă, nu suntem mereu aşa de incompetenţi.

– Ştiaţi că li se dădeau bani femeilor care participau la experimentul asupra fibrozei chistice? l-am întrebat.

Specialistul în costum dungat a părut puţin enervat de schimbarea bruscă de subiect.

– Nu, nu ştiam.

– Nici eu, a spus doctorul Saunders. Ştiţi cât?

– Trei sute de lire.

– Poate a fost vorba doar de un doctor ori o infirmieră care au fost mărinimoşi, a spus doctorul Saunders, pe un ton circumspect. Din nou mi-a amintit de tine, prin felul în care vedea latura bună a oamenilor. Anul trecut am avut-o pe infirmiera aceea de la oncologie, nu-i aşa?

Specialistul a dat din cap.

– A cheltuit tot fondul de transport al secţiei pe haine pentru un bătrân de care i-a fost milă.

Li s-a alăturat şi infirmiera punkistă.

– Uneori şi moaşele încearcă să le ajute pe mamele care au probleme, la plecare le dau scutece şi lapte pentru sugari. Uneori mai scapă şi câte un sterilizator sau o cădiţă de bebeluş.

Specialistul în costum dungat a zâmbit.

– Vrei să spui că ne-am întors la epoca în care infirmierelor chiar le păsa?

Infirmiera punkistă i-a aruncat o privire furioasă, iar specialistul vărgat a izbucnit în râs.

S-au auzit două apeluri de pager, iar în biroul infirmierelor a sunat telefonul. Medicul specialist a plecat să răspundă la pager; infirmiera punkistă a răspuns la telefon; moaşa-şefă răspundea la apelul unui pacient. Am rămas singură cu doctorul Saunders. Am fost întotdeauna intimidată de bărbaţii atrăgători, ce să mai spun de cei cu adevărat frumoşi. Îi asociez nu atât cu o respingere, cât cu faptul că în faţa lor devin complet invizibilă.

– Aţi dori să beţi o cafea? a întrebat.

Am clătinat din cap, probabil îmbujorată. Nu voiam să primesc vreo pomană afectivă.

Trebuie să recunosc că, deşi încă eram cu Todd, am visat la doctorul Saunders, cu toate că ştiam că visul nu se va realiza. Chiar dacă mi-aş putea imagina o poveste în care el să fie atras de mine, verigheta lui mă împiedica să o transform în ceva sigur sau pe termen lung, aşa cum doream eu să fie o relaţie.

* * *

– I-am lăsat moaşei-şefe datele mele de contact, pentru cazul în care ar fi găsit fişa lui Tess. M-a avertizat însă că ar putea fi pierdută.

– Spuneaţi că v-a dat de bănuit faptul că s-a rătăcit? întreabă domnul Wright.

– La început, da. Însă cu cât am stat mai mult la spital, cu atât mi s-a părut mai greu de crezut că s-ar fi putut întâmpla ceva suspect. Părea un spaţiu mult prea public, prea deschis, în care oamenii lucrau la propriu claie peste grămadă. Nu vedeam cum ar fi putut cineva să reuşească aşa ceva. Deşi nu prea ştiam ce anume ar fi trebuit să reuşească.

– Şi banii?

– Pe cei de la St Anne’s nu i-a mirat ideea, nici nu le-a dat de bănuit.

Se uită în jurnalul apelurilor poliţiei.

– Detectivul Finborough nu v-a sunat înapoi şi nu aţi insistat?

– Nu, ce să-i spun? Că nişte femei fuseseră plătite, dar că nimeni dintre cei cu care am vorbit la spital nu credea că era ceva rău sau ciudat; iar Chrom-Med era listată la bursă, dar până şi logodnicului meu i se părea a fi o hotărâre de afaceri potrivită. Şi că fişa lui Tess dispăruse, dar că personalului medical i se părea ceva obişnuit. Nu aveam nimic. Gura mi-e uscată. Beau apă, apoi relatez mai departe: Am crezut că ajunsesem într-un impas şi că trebuia să fi continuat să-i suspectez pe Emilio Codi şi pe Simon. Ştiam că mai toţi criminalii sunt persoane domestice. Nu mai ştiu unde am auzit asta.

Îmi amintesc că m-am gândit la contradicţia dintre termenii „crimă“ şi „domestic“. Călcatul rufelor duminică seara şi scoaterea vaselor din maşina de spălat sunt treburi domestice, nu crima.

– Consideram că atât Simon, cât şi Emilio erau capabili să o fi omorât. Emilio avea un motiv evident, iar Simon era în mod clar obsedat de ea. Fotografiile o dovedeau. Ambii o ştiau pe Tess de la facultate: Simon ca student, iar Emilio ca asistent. Aşa că după ce am plecat de la spital, m-am dus la facultate. Voiam să văd dacă era cineva care să aibă vreo informaţie pentru mine.

Probabil domnul Wright mă crede hotărâtă şi plină de energie. Nu despre asta era vorba însă. Amânam întoarcerea acasă. În parte, pentru că nu doream să mă întorc fără să mai avansez, dar şi pentru că voiam să-l evit pe Todd. Sunase şi se oferise să vină la înmormântare, dar i-am spus că nu era nevoie. Aşa că plănuia să se reîntoarcă în America cât de curând şi urma să treacă pe la apartament ca să-şi ia lucrurile. Nu doream să fiu acolo.

* * *

Zăpada nu fusese curăţată de pe aleile care duceau la Facultatea de Arte, iar majoritatea ferestrelor erau în beznă. Secretara cu accent nemţesc mi-a spus că era ultima dintre cele trei zile de activităţi administrative. M-a lăsat să pun două anunţuri. Primul conţinea date despre înmormântarea ta. Al doilea îi ruga pe prietenii tăi să vină peste două săptămâni la cafeneaua de vizavi de facultate, la o întâlnire cu mine. L-am scris la repezeală şi am ales la întâmplare data întâlnirii, iar când l-am afişat lângă anunţurile despre colocatari şi lucruri de vânzare mi s-a părut caraghios şi mi-am spus că nu o să vină nimeni. Dar l-am lăsat totuşi acolo.

Când am ajuns acasă, l-am văzut pe Todd care aştepta în întuneric, cu gluga pe cap din cauza lapoviţei.

– Nu am cheie.

Am crezut că o luase.

– Îmi pare rău.

Am descuiat uşa, iar el s-a dus în dormitor.

Din prag l-am privit cum îşi împacheta lucrurile cu meticulozitate. Brusc, s-a întors şi parcă m-a luat prin surprindere, căci pentru prima dată ne priveam cu adevărat.

– Te întorci cu mine? Te rog.

Am ezitat, cu ochii la hainele lui aranjate perfect, şi mi-am amintit viaţa noastră aşezată şi ordonată din New York, un adevărat refugiu faţă de uraganul de aici. Numai că viaţa mea ordonată aparţinea trecutului. Nu aveam cum să mă întorc la ea.

– Beatrice?

Am clătinat din cap şi acele uşoare mişcări de negare m-au ameţit.

S-a oferit să înapoieze maşina la biroul de închirieri din aeroport. La urma urmei, habar n-aveam cât urma să rămân aici. Era mult prea scump să o păstrez. Nota domestică a conversaţiei noastre, atenţia dată detaliilor practice aveau o familiaritate liniştitoare şi mi-a venit să-l rog să stea cu mine, să-l conving să rămână. Dar nu-i puteam cere aşa ceva.

– Precis nu vrei să rămân la înmormântare? a întrebat.

– Da. Mulţumesc, totuşi.

I-am dat cheile maşinii închiriate şi de-abia după ce am auzit că a pornit mi-am dat seama că trebuia să-i înapoiez inelul de logodnă. În timp ce mi-l învârteam pe deget, am privit pe geamul demisolului cum s-a îndepărtat şi am rămas aşa mult timp după ce maşina dispăruse, iar huruitul de motor venea acum de la maşinile unor necunoscuţi.

M-am simţit închisă într-o cuşcă a singurătăţii.

* * *

I-am povestit domnului Wright despre anunţurile de la facultate, dar nu şi despre Todd.

– Ce-ar fi să iau nişte prăjituri? spune el.

Sunt complet luată prin surprindere.

– Ar fi bine.

Bine – mâine o să iau cu mine un dicţionar de sinonime. Mă întreb dacă o face din amabilitate. Ori de foame. Sau poate ca gest romantic – ca un vechi ritual al ceaiului băut împreună. Sunt surprinsă să constat că sper să fie ultima variantă.

După ce pleacă, formez numărul lui Todd de la serviciu. Răspunde asistenta lui, care nu-mi recunoaşte vocea, probabil din cauza noului meu accent britanic. Îmi face legătura cu Todd. Însă suntem puţini stânjeniţi, dar

nu chiar atât de mult ca înainte. Suntem în plină campanie de vânzare a apartamentului şi discutăm despre asta. Apoi el schimbă brusc subiectul.

– Te-am văzut la ştiri, spune. Totul e în regulă?

– Da. Sunt bine, mersi de întrebare.

– Am vrut să-mi cer scuze.

– Nu ai de ce. Eu sunt cea care…

– Ba sigur că am. Ai avut dreptate în privinţa surorii tale.

Se instalează tăcerea, dar intervin.

– Prin urmare, te muţi împreună cu Karen?

Răspunde după o scurtă pauză.

– Da. Desigur, până vindem, o să plătesc în continuare partea mea de ipotecă. Karen e noua lui iubită. Când mi-a spus, am simţit o uşurare vinovată la gândul că intrase aşa de repede într-o relaţie nouă. Nu mă gândeam că o să te deranjeze, spune Todd, iar eu bănuiesc că el vrea ca mie să-mi pese. Are o veselie falsă în voce. E cam ce a fost şi cu noi, doar că acum s-au inversat rolurile. Nu ştiu ce să-i răspund la replica asta. „Dacă la fel iubirea nu poate fi [47]“, spune Todd cu seninătate în voce, pe care acum nu o interpretez greşit. Mă tem că ar putea adăuga: „Atunci eu mai mult te voi iubi.“

Ne luăm rămas-bun.

Ţi-am amintit deja că am studiat literatura, nu? Am avut întotdeauna la îndemână o lungă listă de citate, dar mereu au subliniat imperfecţiunea vieţii mele, în loc să îi ofere un avânt literar.

Domnul Wright se întoarce cu prăjituri şi ceşti cu ceai, aşa că depoziţia mea intră într-o pauză de cinci minute, iar noi vorbim de amănunte neimportante – vremea neobişnuit de caldă pentru această perioadă, bulbii din parcul St James, bujorul care a răsărit în grădina ta. Ceaiul băut împreună pare oarecum romantic, are ceva din siguranţa aceea de secol nouăsprezece, deşi mă îndoiesc că eroinele lui Jane Austen obişnuiau să bea ceai din căni termoizolante şi primeau prăjituri ambalate în cutii de plastic transparente.

După ceai, revenim la vreo două pagini anterioare din depoziţia mea, deoarece domnul Wright vrea să verifice încă o dată câteva lucruri, apoi

propune să încheiem. Mai trebuie să rămână, căci are de terminat nişte rapoarte, dar mă conduce totuşi până la lift. Pe când înaintăm pe coridorul lung, trecând pe lângă birouri goale şi neluminate, am senzaţia că mă conduce până la uşa casei. Aşteaptă să se deschidă uşa liftului şi să intru cu bine.

Părăsesc clădirea poliţiei şi mă duc să mă întâlnesc cu Kasia. O să-mi cheltuiesc banii câştigaţi pe două zile de servit la mese pe bilete la London Eye, aşa cum i-am promis. Numai că sunt sfârşită de oboseală, picioarele îmi sunt ca de plumb, parcă nu ar fi ale mele, şi nu mai vreau decât să mă duc acasă şi să dorm. Când văd ce coadă lungă e, mă supăr pe London Eye care a transformat Londra într-un ciclop urban.

O reperez pe Kasia care-mi face cu mâna de undeva din partea din faţă a cozii. Cred că a aşteptat ore în şir. Oamenii se uită la ea, alarmaţi probabil că o să intre în travaliu în interiorul unei capsule.

Merg lângă ea şi zece minute mai târziu ne „îmbarcăm“.

Pe măsură ce capsula se ridică tot mai sus, Londra se desfăşoară sub noi şi brusc nu mă mai simt aşa de rău şi de obosită, ci chiar exaltată. Mă gândesc că, deşi nu sunt deloc viguroasă, măcar azi nu mi-am pierdut cunoştinţa, iar acesta trebuie să fie un semn bun. Aşa că poate ar trebui să sper că am ieşit cu bine din toată povestea asta; şi că poate totul este într-adevăr în ordine.

Îi indic Kasiei obiectivele importante şi îi rog pe cei care stau pe latura de sud să se dea la o parte ca să-i pot arăta Big Ben, Battersea Power Station, Palatul Parlamentului, Podul Westminster. În timp ce îmi agit braţele, lăudându-mă în faţa Kasiei cu Londra, sunt surprinsă – nu doar de faptul că sunt mândră de oraşul meu, dar şi de posesivul „al meu“. Alesesem să trăiesc la New York, dincolo de întregul Ocean Atlantic, dar dintr-un motiv care îmi scapă simt că locul meu e aici.

43 Codul cartierului din vestul Londrei care include şi zona Notting Hill (n.tr.)

44 Secţiune suspendată din A40, autostrada din vestul Londrei (n.tr.)

45 Joc de cuvinte în original: în engleză, Mummies înseamnă şi „mămici“, dar şi „mumii“ (n.tr.)

46 Personaj din comedia Stratagema de George Farquhar (1677?–1707). Prin extensie, a ajuns să însemne persoană generoasă în mod ostentativ (n.tr.)

47 Versuri faimoase de W.H. Auden, If equal affection cannot be / Let the more loving one be me (The More Loving One) (n.tr.)

CAPITOLUL 14

Luni

M-am trezit ridicol de devreme azi. Pe post de pernă miţoasă, Caramel toarce la picioarele mele. (N-am înţeles niciodată de ce ţi-ai luat o maidanezăă.) Domnul Wright mi-a spus că azi o să „acoperim“ episodul înmormântării tale; la ora cinci renunţ să mai încerc să dorm şi ies în grădină. Ar trebui să parcurg totul în minte mai întâi, să fiu sigură că îmi amintesc lucrurile importante, dar gândurile îmi zboară când încerc să mă concentrez şi să rememorez totul. Aşa că privesc crengile şi mugurii care înfloresc acum pe ramurile pe care altădată le credeam moarte. Mă tem că o nenorocire tot s-a întâmplat. Trandafirul Constance Spry a murit înecat de urina unei vulpi, aşa că în locul lui am plantat un Cardinal Richelieu. Pe acesta nici o vulpe nu ar îndrăzni să-l ude.

Simt o haină care îmi înveleşte umerii, apoi o văd pe Kasia cum merge împleticită înapoi în pat. Halatul tău nu-i mai cuprinde pântecele. Mai sunt doar trei zile până la termen. M-a rugat să-i fiu parteneră de naştere, „doula[48]“ (un termen prea sofisticat pentru cunoştinţele mele rudimentare). Nu mi-ai spus despre femeile „doula“ când m-ai rugat să fiu lângă tine la naşterea lui Xavier, m-ai rugat doar să fiu prezentă. Poate te-ai gândit că o să mă sperie ideea (ai fi avut dreptate). Sau poate nu aveam nevoie de o denumire specială. Sunt sora ta. Şi mătuşa lui Xavier. E de ajuns.

Ai putea crede că, după ce pe tine te-am dezamăgit, Kasia îmi acordă o a doua şansă. Deşi ar fi simplu, nu e adevărat. Nu e nici un tratament antidepresie. Dar m-a obligat să-mi analizez viitorul. Îţi aminteşti când îmi spunea Todd că „viaţa trebuie să continue“? Cum însă viaţa mea nu se putea întoarce la timpurile în care tu trăiai, am vrut să fac o pauză, căci mi se părea că era egoist din partea mea să merg înainte. Copilul tot mai mare al Kasiei (fetiţă, după cum a aflat) este o aluzie vizuală constantă la faptul că viaţa continuă totuşi – opusul unui *memento mori*. Nu ştiu dacă există şi un *memento vitae*.

Amias avea dreptate; concertul matinal chiar e extrem de gălăgios. De o oră deja, păsările cântă cât le ţin puterile. Încerc să-mi amintesc de ordinea

pe care mi-a spus-o şi cred că acum e rândul ciocârliilor. În timp ce ascult o ciocârlie de pădure, cred, ale cărei triluri seamănă cu un preludiu de Bach, rememorez înmormântarea ta, oarecum uimită şi alinată.

* * *

Noaptea dinainte am petrecut-o în Little Hadston, în vechiul meu dormitor. De ani de zile nu mai dormisem într-un pat de o persoană şi acum salteaua îngustă, aşternutul strâns înfăşurat în jurul meu şi plapuma greoaie de puf mi-au creat o stare de siguranţă şi mângâiere. M-am trezit la cinci şi jumătate, dar când am coborât mama era deja în bucătărie. Pe masă erau două ceşti cu cafea. Una mi-a dat-o mie.

– Ţi-aş fi adus-o în cameră, dar nu am vrut să te trezesc. Încă dinainte de a lua o înghiţitură am ştiut că era rece. Afară era întuneric şi se auzea darabana ploii. Zăpăcită, mama a tras perdeaua, de parcă ar fi putut zări ceva, însă încă era negură aşa că nu şi-a văzut decât reflexia în geam.

– Când moare cineva, poţi evoca acea persoană la orice vârstă, nu? a întrebat. Pe când mă gândeam ce să-i răspund, ea a continuat: Tu probabil o ai în minte pe Tess adulta, pentru că ai fost încă apropiată de ea. Eu însă, când m-am trezit, mi-am amintit de ea la trei ani, îmbrăcată cu o fustă de zână pe care i-am luat-o de la Woolworth’s şi cu un coif de poliţist pe cap. O lingură de lemn era bagheta ei fermecată. Ieri în autobuz m-am văzut ţinând-o în braţe când avea două zile. I-am simţit căldura. Îmi amintesc cum avea toate degeţelele strânse în jurul degetului meu, atât de mici încât nu îl cuprindeau complet. Îmi amintesc forma capului ei şi cum îi mângâiam ceafa până când adormea. Îmi amintesc mirosul ei. Mirosul inocenţei. Altă dată, are treisprezece ani şi e aşa de frumoasă, încât îmi fac griji de fiecare dată când un bărbat îi aruncă o privire. Toate acele Tess sunt fiica mea.

La zece şi cincizeci şi cinci de minute am intrat în biserică, sub ploaia rece care ne biciuia feţele şi picioarele, în suflarea vântului, astfel că rochia neagră a mamei i se lipea udă de coapse, iar cizmele mele negre erau stropite de noroi. Mă bucuram însă că ploua şi că bătea vântul: „Suflaţi, turbate vânturi, să vă crape/ Şi bucile obrajilor, suflaţi!“[49]; da, ştiu, nu ne aflam pe o pârloagă nimicită de furtună[50], ci în Little Hadston, într-o dimineaţă de marţi, cu maşinile parcate prea departe pe aleea spre biserică.

În faţa bisericii erau peste o sută de persoane care aşteptau în ploaia rece, unele la adăpostul umbrelelor, altele doar cu glugile trase pe cap. Pe moment am crezut că încă nu se deschisese biserica, apoi mi-am dat seama că era plină şi nu mai aveau loc înăuntru. În mulţime l-am zărit pe detectivul Finborough alături de poliţista Vernon, dar sub efectul ploii şi al emoţiei nu îmi mai amintesc cine erau ceilalţi.

Pe când priveam mulţimea de afară şi îmi imaginam persoanele înghesuite înăuntru, m-am gândit că fiecare dintre ele avea propria amintire despre tine – vocea, faţa, râsul tău, ce anume ai făcut şi ai spus – şi că, dacă am putea aduna laolaltă toate aceste fragmente, am reuşi poate să avem imaginea ta completă; împreună am putea să te cuprindem pe de-a-ntregul.

Părintele Peter ne-a aşteptat la poarta cimitirului care duce spre biserică, ţinându-ne umbrela ca să ne ferească de ploaie. Ne-a spus că le făcuse loc oamenilor în stalul corului şi că adusese scaune în plus, dar acum nu mai erau nici locuri în picioare. Ne-a condus prin cimitir spre uşa bisericii.

Pe când păşeam alături de părintele Peter, am zărit din spate un bărbat care stătea singur în cimitir. Avea capul gol şi hainele complet ude. Era aplecat deasupra gropii căscate care îţi aştepta sicriul. Am văzut că era tata. După toţi acei ani în care noi îl aşteptaserăm şi nu venise, acum el te aştepta pe tine.

Clopotul bisericii a început să bată. Nu există un sunet mai înfiorător. Nu are pulsul vieţii, nu are ritm omenesc, ci doar acele lovituri mecanice care reprezintă o pierdere. Era timpul să intrăm în biserică. Mi s-a părut la fel de imposibil şi de înspăimântător ca a ieşi pe fereastra ultimului etaj al unui zgârie-nori. Cred că la fel a simţit şi mama. Un singur pas avea să ducă implacabil trupul tău în pământul ce mustea de apă. Am simţit un braţ în jurul meu şi l-am văzut pe tata. Cu cealaltă mână o învăluise pe mama. Ne-a condus în biserică. Corpul lui mi-a transmis tresărirea mamei când ţi-a văzut sicriul. Tata a continuat să-şi ţină braţele în jurul nostru în timp ce am înaintat spre locurile noastre de-a lungul coridorului ce părea nesfârşit. Apoi s-a aşezat între noi două şi ne-a ţinut de mână. Niciodată nu m-am bucurat atât de mult de o atingere umană.

La un moment dat, m-am întors o secundă şi am privit biserica aglomerată şi lumea care se revărsa afară în ploaie, întrebându-mă dacă ucigaşul se afla aici, printre noi.

Mama ceruse toată Liturghia de înmormântare şi m-am bucurat, pentru că însemna că mai dura ceva până aveam să te îngropăm. Nu ţi-au plăcut niciodată predicile, dar cred că ai fi fost mişcată de cea a părintelui Peter. Cu o zi înainte fusese Sfântul Valentin, poate din cauza aceasta el a vorbit despre iubirea neîmpărtăşită. Cred că îmi amintesc destul de exact cuvintele lui:

„Când vorbesc despre iubirea neîmpărtăşită, majoritatea se gândeşte probabil la cea romantică, dar mai există şi alte feluri de iubire care nu sunt răsplătite aşa cum trebuie, asta în cazul în care primesc vreo răsplată. Un adolescent furios e posibil să nu-i ofere mamei la fel de multă dragoste pe cât primeşte de la aceasta; un tată abuziv nu răspunde la iubirea sinceră şi curată a copilului. Durerea este exemplul suprem de iubire neîmpărtăşită. Oricât de mult şi de îndelungat am iubi pe cineva care a murit, acesta nu ne mai poate împărtăşi dragostea. În orice caz, aşa simţim…“

După liturghia din biserică am ieşit afară ca să te înmormântăm.

Neînduplecata ploaie transformase pământul albit de zăpadă al cimitirului în noroi clisos.

Părintele Peter a început slujba de înmormântare:

„Îi lăsăm pe sora noastră Tess şi pe copilul Xavier în seama milei Domnului şi le încredinţăm trupurile pământului: din ţărână aţi venit şi în ţărână vă veţi întoarce: cu speranţa vie şi certă a învierii la o viaţă veşnică.“

Mă întorc în timp la înmormântarea lui Leo şi îmi amintesc cum te ţineam de mână. Eu aveam unsprezece ani, tu, şase, iar mâna ta era moale şi mică. Atunci când vicarul a rostit „cu speranţa vie şi certă a învierii la o viaţă veşnică“, tu te-ai întors spre mine şi ai spus: „Nu vreau cu speranţa vie şi certă, vreau doar cu siguranţă, Bee.“

La înmormântarea ta am vrut şi eu certitudine. Dar nici măcar Biserica nu poate oferi decât speranţa, şi nu promisiunea, că sfârşitul vieţii omeneşti e unul fericit.

Sicriul tău a fost coborât în hăul adânc ce fusese săpat în pământ. Am văzut cum trece pe lângă rădăcini de iarbă retezate şi dezvelite. Apoi a coborât mai jos. Aş fi dat orice să te mai ţin de mână, absolut orice, doar o dată, doar câteva secunde. Orice.

Ploaia răpăia pe sicriu pic-pic: *Pic, pic, pic necontenit, / Peste-oraşul adormit*; aveam cinci ani şi îţi cântam ţie, cea nou-născută.

Sicriul a ajuns în fundul monstruoasei gropi. O parte din mine a coborât cu tine în solul mocirlos, ţi s-a întins alături şi a murit împreună cu tine.

Apoi mama a făcut un pas în faţă şi a scos din buzunarul paltonului o lingură de lemn. Şi-a desfăcut degetele şi lingura a căzut pe capacul sicriului. Bagheta ta fermecată.

Eu am lăsat să cadă înăuntru mesajele semnate cu „lol“. Şi titlul de soră mai mare. Şi porecla Bee. Legătura pe care o aveam noi, m-am gândit, nu era importantă pentru nimeni altcineva. Lucruri mici. Lucruri mărunte. Tu ştiai că eu nu construiam cuvinte din porţia mea de paste în forma literelor alfabetului, ci îţi dădeam ţie vocalele ca să faci mai multe cuvinte. Ştiam că iniţial culoarea ta favorită fusese roşu, dar mai târziu o schimbaseşi cu galbenul strălucitor; („ocru e termenul artistic, Bee“) iar tu ştiai că a mea e portocaliul, asta până când am descoperit că griul maroniu e mai sofisticat, lucru pentru care ai râs de mine. Ştiai că primul meu animal de porţelan a fost o pisică (mi-ai împrumutat cincizeci de penny din banii tăi de buzunar ca să-mi fac capriciul ăsta) şi că o dată mi-am scos toate hainele din cufărul de la internat şi le-am împrăştiat prin cameră, fiind singura dată când am avut ceva ce semăna a criză de nervi. Ştiam că, pe când aveai cinci ani, te-ai căţărat în patul meu în fiecare seară timp de un an. Toate lucrurile care ne legaseră – rădăcinile puternice, lăstarii, frunzele şi florile frumoase şi delicate ale relaţiei noastre de surori – le-am aruncat în pământ alături de tine. Şi am rămas pe marginea gropii, împuţinată de pierdere, şi m-am gândit că nu mai pot sta acolo.

Tot ce mi-a fost îngăduit să păstrez pentru mine a fost sentimentul că îmi lipseşti. Ce însemna asta? Lacrimile ascunse care îmi înţepau faţa, emoţia care îmi punea un nod în gât, golul din pieptul pe care îl simţeam prea mare pentru trupul meu împuţinat. Doar asta îmi rămăsese? Nimic

altceva din douăzeci şi unu de ani de iubire pentru tine. Sentimentul că totul mergea bine în lumea mea, a cărei temelie erai tu încă din copilărie şi în care eu am ajuns adultă – sentimentul acesta nu avea să fie înlocuit cu nimic? Spectrul înspăimântător al nimicului. Pentru că acum nu mai eram sora nimănui.

Am văzut când tata a luat o mână de pământ. Numai că atunci când a întins braţul deasupra sicriului tău nu a vrut să deschidă pumnul. A preferat să-şi bage mâna în buzunar şi să deşerte pământul acolo, nu deasupra ta. L-a privit pe părintele Peter cum aruncă în locul lui primul pumn de ţărână şi a cedat, sfărâmat de durere. M-am dus la el şi i-am luat mâna murdară de pământ într-a mea, simţind între palmele noastre moi asprimea ţărânei. M-a privit cu dragoste. Un egoist poate iubi totuşi o altă persoană, nu? Chiar şi după ce a rănit-o şi a dezamăgit-o. Mai ales eu ar trebui să înţeleg asta.

Mama a rămas tăcută când ţi-au acoperit sicriul cu pământ.

În spaţiu, o explozie nu produce nici un sunet.

* * *

Când ajung la secţia de poliţie, am încă în minte ţipătul mut al mamei. E luni şi clădirea mişună de oameni. La intrarea în liftul aglomerat încep să mă îngrijorez, ca de fiecare dată, că o să rămân blocată şi că mobilul nu are semnal, prin urmare, Kasia nu o să poată da de mine dacă intră în travaliu. Cum ajung la etajul trei îmi verific mesajele: nimic. Verific şi pagerul. Kasia e singura care are numărul. De acord, sunt exagerată, dar asemenea persoanelor recent convertite la catolicism, trecerea mea la precauţia extremă va fi făcută *absolut cum trebuie*, cu rozarii şi beţişoare parfumate, adică un pager şi un sunet de apel personalizat. Nu beneficiez de siguranţa de a mă fi născut o persoană grijulie. Măcar am învăţat asta. Nu pot să o iau ca pe o componentă a existenţei mele. Da, poate că îngrijorarea mea în privinţa Kasiei este o modalitate de a-mi reorienta gândurile spre cineva care este încă în viaţă. Am nevoie de un *memento vitae*.

Intru în biroul domnului Wright. În dimineaţa aceasta nu-mi zâmbeşte, pentru că ştie că azi trebuie să începem cu înmormântarea ta; sau poate scânteia de episod romantic pe care credeam că am simţit-o la sfârşitul săptămânii a fost stinsă de ceea ce îi tot povestesc. Depoziţia mea, centrată

pe o crimă, nu prea seamănă a sonet de dragoste. Pun pariu că păsările lui Amias nu îşi povestesc în cânturile lor despre astfel de lucruri.

A tras jaluzelele ca să împiedice lumina puternică de primăvară să pătrundă înăuntru, aşa că încăperea întunecată pare potrivită pentru o discuţie despre înmormântare. Azi voi încerca să nu vorbesc despre slăbiciunile mele fizice; am spus doar că nu am nici un drept să mă plâng, de vreme ce trupul tău e îngropat în pământ, rănit şi fără speranţa de a mai fi vindecat.

Îi relatez domnului Wright despre înmormântare, rezumându-mă la fapte, nu la sentimente.

– Deşi la vremea aceea nu mi-am dat seama, înmormântarea mi-a furnizat două noi indicii importante, am spus, lăsând deoparte chinul înfiorător de a privi cum îţi era acoperit cu pământ sicriul. Primul e faptul că am înţeles de ce, dacă ar fi omorât-o pe Tess, Emilio Codi ar fi aşteptat să se nască Xavier. Domnul Wright nu-şi imaginează încotro duce raţionamentul meu, dar cred că tu înţelegi. Am ştiut tot timpul că Emilio avea un motiv, am continuat. Aventura lui cu Tess îi punea în primejdie căsnicia şi slujba. E adevărat că soţia aflase şi nu-l părăsise, dar el nu avea de unde să ştie. Dar, dacă într-adevăr el fusese cel care o omorâse pe Tess ca să-şi apere căsnicia şi cariera, de ce nu o făcuse atunci când Tess refuzase avortul? Domnul Wright încuviinţează şi cred că i-am stârnit curiozitatea. Mi-am mai amintit şi că Emilio Codi fusese cel care, după reconstituire, sunase la poliţie şi anunţase că Tess născuse deja. M-am gândit că ori o văzuse, ori vorbise cu ea imediat după naştere. Emilio depusese deja la poliţie o plângere oficială împotriva mea, aşa că trebuia să am grijă, să nu-i dau ocazia să spună că îl hărţuiam. L-am sunat şi l-am întrebat dacă mai dorea tablourile în care apărea Tess. Se vedea că încă mai era supărat pe mine, dar cu toate acestea le voia.

* * *

Emilio părea prea masiv pentru apartamentul tău, îl inunda, pur şi simplu, cu masculinitatea şi cu furia lui. Desfăcuse fiecare dintre nuduri – ca să verifice că nu sunt deteriorate? Că nu am desenat frunze de smochin?

Sau doar ca să se mai uite o dată la trupul tău? Avea vocea întinată de mânie.

– Nu era cazul ca soţia mea să afle nici de Tess, nici de fibroza chistică. Acum se testează să vadă dacă este purtătoarea genei FC; la fel şi eu.

– Face foarte bine. Dumneavoastră în mod clar sunteţi, altfel Xavier nu ar fi avut fibroză. Dacă boala apare la copil înseamnă că ambii părinţi sunt purtători.

– Ştiu. Ne-a spus consilierul genetic. Dar poate că nu sunt eu tatăl. Eram uluită. A ridicat din umeri. Nu avea inhibiţii în privinţa sexului. Putea foarte bine să aibă şi alţi iubiţi.

– V-ar fi spus. La fel şi mie. Nu era mincinoasă. A tăcut, căci ştia că aveam dreptate. Dumneavoastră aţi anunţat poliţia că îl născuse deja pe Xavier, nu-i aşa?

– M-am gândit că trebuia s-o fac.

Îmi venea să-l provoc. Nu făcuse niciodată ceea ce „trebuia“. Dar nu acesta era scopul interogatoriului meu.

– Prin urmare, vă spusese că Xavier a murit? Tăcea. Aţi vorbit la telefon sau v-aţi întâlnit? A luat tablourile şi s-a întors, gata de plecare. M-am postat însă în pragul uşii. Voia să îl recunoaşteţi pe Xavier, nu-i aşa?

– Trebuie să înţelegeţi ceva. Când m-a anunţat că era însărcinată, i-am spus *foarte limpede* care era poziţia mea faţă de copil. I-am spus că nu o să-i ajut cu nimic, nici pe ea, nici pe copil. Nu aveam să joc rolul de tată. Nu a făcut caz de treaba asta. A spus chiar că o să-i fie mai bine copilului fără mine.

– Da. Dar cum a fost când Xavier a murit?

A pus jos tablourile. O clipă am crezut că o să mă împingă cât colo, ca să poată pleca. S-a dat însă bătut, cu un gest copilăresc, absurd şi respingător.

– Aveţi dreptate. Mă predau. A ameninţat că va face totul public.

– Adică dorea să recunoaşteţi că sunteţi tatăl lui Xavier?

– E acelaşi lucru. Încă avea mâinile ridicate, iar când şi-a strâns pumnii am crezut că o să mă lovească. Apoi şi-a lăsat braţele în jos. Ar trebui să-l

luaţi la întrebări pe puştiul ăla care o urmărea tot timpul ca un nebun cu aparatul de fotografiat în mână. Era obsedat de ea. Şi al naibii de gelos.

* * *

– Ştiam că dacă ar fi trăit Xavier, Tess nu i-ar fi cerut nimic lui Emilio. Dar pentru că murise, Tess nu ar fi suportat ca Emilio să-l mai renege, i-am spus domnului Wright.

Tata s-a reabilitat în ochii mei când l-am văzut la mormântul tău. Atunci când a contat – când trupul tău mort cobora în pământul mocirlos şi rece –, el şi-a reluat rolul de tată. Nu poţi renega un copil mort.

Domnul Wright aşteaptă o clipă înainte de a pune următoarea întrebare.

– Aţi crezut ce a spus despre Simon?

– Îi suspectam pe amândoi, şi pe el, şi pe Simon, dar nu aveam nimic concret împotriva lor; nimic care să schimbe convingerea poliţiei că ea se sinucisese.

I-am relatat domnului Wright despre întâlnirea mea cu Emilio ca din punctul de vedere al unui detectiv, dar aspectul ei cel mai important îl percepeam doar ca soră a ta. Trebuie să-i spun şi partea asta, s-ar putea să conteze. Pentru mine e stânjenitor, căci mă expun, dar nu mai pot fi modestă şi timidă. Trebuie să-mi asum riscul unei păreri nefavorabile pe care ar putea-o avea despre mine. Aşa că merg mai departe.

* * *

Emilio stătea în faţa uşii deschise, cu tablourile în mână; pe faţă i se citea o furie imensă.

– Chiar nu înţelegeţi? Între mine şi Tess a fost vorba de sex, unul grozav, dar atât, nimic altceva. Tess era conştientă de asta.

– Nu credeţi că o persoană atât de tânără ca Tess e posibil să fi căutat în dumneavoastră o figură paternă?

Eu asta credeam, indiferent cât te-ai fi străduit tu să o negi.

– Nu, nu cred asta.

– Din moment ce tatăl ei plecase, iar dumneavoastră eraţi asistentul ei, nu credeţi că dorea ceva mai mult decât „doar sex“?

– Nu.

– Sper că nu. Ar fi fost extrem de dezamăgită.

Eram bucuroasă că în sfârşit i-o spusesem direct.

– Sau poate că i-a făcut plăcere să încalce regulile, a spus el. Eram de neatins, poate că asta e ceea ce a atras-o. Acum aproape că flirta cu mine. Fructul interzis este întotdeauna mai atrăgător, nu? Nu am răspuns, iar el a venit mai aproape de mine. Mult prea aproape. Însă dumitale nu-ţi place sexul, nu-i aşa? Am rămas tăcută, în timp ce el aştepta, urmărindu-mi reacţia. Tess spunea că ai parte de sex numai pentru a-ţi asigura confortul unei relaţii. Am simţit cum mă priveşte în ochi şi mă spionează până în adâncul fiinţei mele. Spunea că ai ales o slujbă plictisitoare, dar sigură, şi că la fel stau lucrurile cu logodnicul dumitale. Încerca să sfâşie straturile protectoare ale legăturii noastre de surori, aşa că a mers mai departe. Spunea că vrei să fii mai degrabă în siguranţă, decât fericită. A văzut că îşi atinsese ţinta şi şi-a continuat tirul. Că îţi e frică de viaţă.

Aveai dreptate. După cum ştii, de altfel. Alţi oameni navighează pe mările albastre ale vieţii, având parte de câte o furtună ocazională, însă pentru mine viaţa a fost mereu un munte – înspăimântător şi periculos. Aşa cum cred că ţi-am spus, mă agăţasem de el folosindu-mă de securitatea oferită de prize, crampoane şi corzi reprezentate de o slujbă, un apartament şi o relaţie sigure.

Emilio încă se mai holba la faţa mea, sperând să mă simt trădată de tine şi rănită. Eram de fapt extrem de mişcată. Şi m-am simţit, dimpotrivă, foarte apropiată de tine. Pentru că tu mă cunoşteai mai bine decât crezusem – şi totuşi, mă iubeai. Ai fost destul de blândă, încât să nu-mi spui că-mi cunoşti temerile, lăsându-mă astfel, ca Soră mai Mare, să-mi păstrez respectul faţă de mine însămi. Acum îmi doresc să-ţi fi spus. Mai ştiu că dacă aş fi avut curajul să privesc mai departe de muntele meu înşelător, te-aş fi zărit zburând spre cer fără bagajul neîncrederii şi al temerilor şi nestrunită de corzi. Fără corzi care să te menţină în siguranţă.

Sper să consideri că am găsit puţin curaj.

48 Din termenul grecesc doule – „sclavă“; în prezent se referă la o persoană cu pregătire şi experienţă profesională care îi oferă viitoarei mame asistenţă fizică, emoţională şi informaţii înainte, în timpul şi după naştere (n.tr.)

49 Vers din Regele Lear, actul III, scena 2, în Shakespeare, Opere complete, vol. 7, traducere de Mihnea Gheorghiu, Editura Univers, Bucureşti, 1988 (n.tr.)

50 Locul în care se desfăşoară scena în care Lear rosteşte versul respectiv (n.tr.)

CAPITOLUL 15

Domnul Wright a ascultat relatarea întâlnirii mele cu Emilio, iar acum încerc să-mi dau seama dacă şi-a făcut o părere mai proastă despre mine. Secretara Miss Pasiune dă buzna şi îi aduce cafea în ceaşcă de porţelan, lângă care a pus în echilibru, pe farfurioară, prăjituri Maryland, a căror ciocolată topită se scurge pe porţelan. Eu am parte de o ceaşcă din polistiren, fără prăjituri. Domnul Wright este puţin stânjenit de acest favoritism. Aşteaptă ca ea să plece, apoi pune una dintre prăjituri lângă ceaşca mea.

– Spuneaţi că înmormântarea v-a furnizat două indicii noi?

Indiciu? Chiar am folosit cuvântul acesta? Uneori îmi aud noul fel de a vorbi şi pentru o clipă absurditatea situaţiei ameninţă să-mi transforme viaţa într-o farsă.

– Colonelul Mustard e ucigaşul, a făcut-o în bucătărie, cu sfeşnicul de lumânări.

– Bee, spui prostii. A fost profesorul Plum în bibliotecă, cu frânghia![51]

Domnul Wright aşteaptă.

– Da. Celălalt era profesorul Rosen.

Deşi din cauza durerii nu i-am remarcat pe majoritatea oamenilor veniţi la înmormântare, pe profesorul Rosen l-am văzut, poate, pentru că faţa lui îmi era cunoscută de la televizor. Se afla printre cei care nu mai avuseseră loc în biserică şi avea o umbrelă cu orificii, umbrelă de om de ştiinţă, care lăsa să treacă vântul, în timp ce umbrelele celorlalţi îndoliaţi erau întoarse pe dos. Mai târziu a venit spre mine şi mi-a întins mâna stângaci, apoi a lăsat-o în jos, ca şi cum s-ar fi ruşinat să facă gestul până la capăt.

– Alfred Rosen. Voiam să-mi cer scuze pentru mesajul trimis de asistenta PR. A fost extrem de dur. Avea ochelarii aburiţi şi i-a şters cu o batistă. V-am trimis un mesaj cu datele mele de contact, în cazul în care vreţi să îmi mai puneţi întrebări. Sunt gata să vă răspund la tot ce doriţi.

Avea un limbaj rigid şi era tensionat, era tot ce observasem, căci toate gândurile mele se îndreptau spre tine.

* * *

– L-am sunat pe profesorul Rosen la numărul indicat, cam la o săptămână după înmormântare. Trec peste săptămâna de furtuni emoţionale care a urmat după înmormântare, în care nu am judecat limpede, n-am fost în stare să mănânc şi de-abia am scos un cuvânt. Povestesc mai departe rapid, încercând să-mi alung din minte amintirea acelei perioade: A spus că urma să plece într-un turneu de conferinţe şi a propus să ne întâlnim înainte.

– Aveaţi bănuieli în privinţa lui? întreabă domnul Wright.

– Nu. Nu aveam nici un motiv să cred că el sau experimentul aveau vreo legătură cu moartea lui Tess. Pe atunci socoteam deja că plăţile făcute către acele femei erau probabil fără rea-intenţie, aşa cum sugeraseră cei de la spital, dar cum nu-l întrebasem direct pe profesor despre asta, voiam să o fac.

Credeam că trebuia să pun totul sub semnul întrebării, să bănuiesc pe toată lumea. Nu-mi puteam permite să merg pe o singură cale, trebuia să le cercetez pe toate, până când aveam să-l găsesc pe criminal la capătul uneia dintre ele, în centrul labirintului.

– Aveam întâlnire la ora zece, dar la Chrom-Med se organizează seminarii de informare la nouă şi jumătate, aşa că am reţinut un loc. Domnul Wright pare surprins. E cam la fel cum era pe vremuri cu industria nucleară, explic eu. Se vrea ca totul să pară nevinovat şi făcut la vedere. *Vizitaţi Sellafield*[52] *şi aduceţi-vă coşul de picnic!* Ştiţi cum e.

Domnul Wright zâmbeşte, iar mie mi se întâmplă un lucru ciudat. O clipă, în timp ce spuneam toate acestea, m-am auzit vorbind ca tine.

* * *

Era ora de vârf a dimineţii şi metroul era înţesat de lume. Pe când călătoream strivită printre alţi navetişti, mi-am amintit îngrozită de anunţul pus la facultate prin care îi rugam pe colegii tăi să se întâlnească cu mine. Cu toată agitaţia iscată de înmormântarea ta, uitasem de asta. Întâlnirea era în acea zi, la ora douăsprezece. M-am temut de ea mult mai mult decât de cea cu profesorul Rosen.

Exact înainte de ora nouă şi jumătate am ajuns la sediul Chrom-Med – o clădire din sticlă de zece etaje, cu lifturi transparente externe care urcau ca bulele în apa minerală. Clădirea era încercuită de tuburi de lumină din

care ţâşneau străfulgerări purpurii şi albastre de jur-împrejur; mesajul părea să fie: „Ficţiunea ştiinţifică devine realitate ştiinţifică.“

Imaginea strălucitoare de basm era stricată de prezenţa unui grup de vreo zece manifestanţi cu pancarte, între care una pe care scria: NU, BEBELUŞILOR PROIECTAŢI! Pe alta: LĂSAŢI-L PE DUMNEZEU SĂ SE JOACE DE-A DUMNEZEU! Pancartele nu erau însoţite de strigăte, demonstranţii căscau şi erau fără vlagă, ca şi cum ar fi fost mult prea devreme ca să manifesteze. M-am întrebat dacă se aflau acolo ca să apară la televizor, deşi se cam stinsese interesul presei în ultimele săptămâni, căci televiziunea folosea acum secvenţe deja înregistrate. Poate că veniseră pentru că de câteva săptămâni bune era prima zi în care nu cădeau zăpadă, lapoviţă sau ploaie.

Când m-am apropiat, am auzit-o pe una dintre demonstrante, o femeie cu numeroase piercinguri şi o creastă de păr supărată şi ţepoasă, care vorbea cu o ziaristă.

– … şi numai cei bogaţi vor putea să-şi permită genele care le vor face copiii mai deştepţi, mai frumoşi şi mai atletici. Doar bogaţii îşi vor putea permite genele care le vor împiedica progeniturile să aibă cancer sau boli de inimă.

Ziarista ţinea reportofonul şi părea oarecum plictisită, dar protestatara cu creastă nu s-a descurajat şi a continuat furioasă:

– Până la urmă va fi creată o superclasă genetică. Nu vor fi posibile alianţele între clase. Cine o să vrea să ia în căsătorie pe cineva mai urât, mai puţin robust, mai prost şi mai bolnăvicios? După câteva generaţii vor apărea două specii de oameni: geno-bogaţii şi geno-săracii.

M-am dus la demonstranta cu creastă.

– Aţi întâlnit pe cineva care are fibroză chistică? Ori distrofie musculară? Sau boala lui Huntington? am întrebat-o. S-a uitat urât la mine, iritată că am întrerupt-o. Nu ştiţi ce înseamnă să trăieşti cu fibroză chistică, să fii conştient că te omoară, că te îneacă în propriile tale secreţii. Nu ştiţi nimic despre toate astea, nu-i aşa? S-a îndepărtat de mine. Aveţi noroc, am strigat în urma ei. Natura v-a făcut geno-bogată.

Apoi am intrat în clădire.

Mi-am spus numele la interfon, în faţa unui grilaj de siguranţă, şi uşa s-a deschis după un bâzâit. Am semnat în registrul de la recepţie şi am prezentat paşaportul, după cum fusesem instruită. Automat, un aparat de fotografiat amplasat de cealaltă parte a biroului mi-a făcut o poză pentru legitimaţie şi aşa am putut intra. Nu ştiu exact de ce erau atât de vigilenţi, dar aparatura de acolo era mai sofisticată decât tot ce întâlnisem eu în timpul controalelor din aeroporturi. Pe urmă grupul nostru de cincisprezece a fost condus într-o cameră de prezentări dominată de un ecran mare, unde ne-a întâmpinat o femeie pe nume Nancy, vesela noastră „îndrumătoare“.

După un curs elementar de genetică, Vesela Nancy ne-a proiectat un film scurt despre şoareci, cărora le fusese injectată o genă de meduză pe când erau încă embrioni. În film s-a stins lumina şi imediat şoarecii au devenit fosforescenţi. S-au auzit multe exclamaţii de mirare şi am observat că, în afară de mine, o singură persoană nu găsea lucrurile amuzante: un bărbat între două vârste, cu o coadă de cal grizonantă.

Vesela Nancy ne-a pus filmul următor, în care şoarecii se aflau într-un labirint.

– Iată-l pe Einstein şi pe prietenii lui, s-a entuziasmat ea. Micuţii aceştia au o copie în plus a unei gene care codifică memoria, astfel că sunt mult mai inteligenţi.

Bărbatul cu coadă de cal a luat cuvântul, întrebând pe un ton agresiv:

– Gena asta a inteligenţei merge pe linia seminţei?

Nancy a zâmbit spre restul grupului.

– Adică, întrebaţi dacă gena le este transmisă copiilor? Zâmbind, s-a întors spre Omul-cu-coadă-de-cal: Da. Primii şoareci au fost subiectul stimulării genetice acum zece ani. Au fost stră-stră-stră-, le-am pierdut deja şirul, bunicii acestora. Fără glumă, gena inteligenţei a fost transmisă de-a lungul multor generaţii.

Omul-cu-coadă-de-cal avea şi ţinuta, şi tonul unui războinic.

– Când o s-o experimentaţi pe oameni? O să daţi lovitura atunci, nu-i aşa?

Faţa Veselei Nancy nu s-a clintit.

– Legea nu ne îngăduie să folosim stimularea genetică pe oameni. Numai pentru tratarea bolilor.

– Dar imediat ce e legală, sunteţi gata să începeţi, nu?

– Eforturile ştiinţifice se fac, pur şi simplu, pentru avansarea cunoştinţelor noastre, nu au alte intenţii ticăloase sau comerciale, a răspuns Vesela Nancy. Poate că avea cartonaşe cu răspunsuri pentru astfel de întrebări.

– Veţi fi listaţi la bursă, aşa e? a întrebat el.

– Nu e treaba mea să discut aspectele financiare ale companiei.

– Dar deţineţi acţiuni? Angajaţii au acţiuni, nu?

– Cum spuneam…

A întrerupt-o.

– Prin urmare, aţi ascunde tot ce nu e în regulă. N-aţi vrea să ajungă la urechile tuturor, nu?

Vesela Nancy avea o voce dulce, dar am simţit că sub costumul de in se ascundea o fire dârză.

– Vă asigur că suntem total transparenţi. Şi că totul este „în regulă“, cum spuneţi dumneavoastră.

A apăsat pe buton şi ne-a proiectat următorul montaj, în care şoarecii erau în cuşcă, iar un cercetător făcea gestul util de a pune înăuntru o riglă. De-abia atunci îţi dădeai seama de dimensiunile lor – nu neapărat măsurându-i cu rigla, ci comparându-i cu mâna cercetătorului. Erau uriaşi.

– Acestor şoareci le-am introdus o genă care să accentueze creşterea masei musculare, a explicat Vesela Nancy plină de entuziasm. Şoarecii au devenit nu doar mult mai mari, dar şi mai blânzi. Iniţial am crezut că vom obţine un Arnold Schwarzenegger, dar până la urmă ne-am ales cu un Bambi foarte musculos.

Cei din grup au izbucnit în râs; din nou, eu şi Omul-cu-coadă-de-cal am stat deoparte. Ca şi cum şi-ar fi ţinut în frâu propria voioşie, Vesela Nancy a spus mai departe:

– Cu toate acestea, experimentul are un aspect important. Ne arată că aceeaşi genă poate codifica două caracteristici complet diferite şi neînrudite.

Acesta era motivul pentru care eu îmi făcusem griji pentru tine. Până la urmă, nu fusesem chiar exagerată.

În timp ce Vesela Nancy îndruma grupul spre ieşirea din camera de prezentare, am văzut că un paznic vorbea cu Omul-cu-coadă-de-cal. Se certau, dar nu am auzit în legătură cu ce anume; apoi Omul-cu-coadă-de-cal a fost condus afară cu fermitate.

Noi am mers în direcţie opusă şi am fost poftiţi într-o încăpere mare, dedicată în întregime experimentului FC. Se găseau acolo fotografii ale bebeluşilor vindecaţi şi titluri de articole apărute în ziare din întreaga lume. Vesela Nancy ne-a prezentat rapid un ghid simplificat despre fibroza chistică, în timp ce în spatele ei, pe un ecran uriaş se afla imaginea unui copil care suferea de FC. Am observat că toţi ceilalţi din grup priveau ecranul, eu însă o urmăream pe Vesela Nancy, cu obrajii ei rozalii şi vocea plină de entuziasm.

– Povestea tratamentului pentru fibroza chistică a început în 1989, când o echipă internaţională de cercetători a descoperit gena defectivă care era cauza bolii. Pare ceva uşor, dar nu uitaţi că în fiecare celulă a corpului omenesc există patruzeci şi şase de cromozomi şi că pe fiecare cromozom sunt treizeci de mii de gene. Găsirea acelei gene a fost o realizare fantastică. Apoi s-a dat startul la căutarea tratamentului!

Parcă ar fi fost vorba de începutul unui film din seria *Războiul Stelelor*. A continuat cu elan:

– Oamenii de ştiinţă au descoperit că gena defectivă producea prea multă sare şi prea puţină apă în celulele care căptuşesc plămânii şi intestinele, determinând astfel formarea de mucus lipicios.

S-a întors spre ecran, unde se vedea un copil care se căznea să respire, şi i-a tremurat puţin vocea. Poate că avea reacţia aceasta de fiecare dată când prezenta filmul.

– Problema era găsirea unei modalităţi de introducere a unei gene sănătoase în organismul bolnav, a explicat ea mai departe. Metoda existentă, de folosire a unui virus, nu era deloc ideală. Prezenta riscuri şi deseori efectul ei dispărea prea repede. Apoi profesorul Rosen, susţinut de

Chrom-Med, a creat un cromozom artificial. Acesta era un mod nou şi absolut sigur de a introduce în corp gena sănătoasă.

A luat cuvântul un tânăr îmbrăcat într-un tricou cu universitatea Oxford, a cărui faţă era îngrijorată:

– Vreţi să spuneţi că aţi introdus un cromozom *în plus* în fiecare celulă a corpului?

– Da, a răspuns Vesela Nancy, cu ochi sclipitori. În cazul pacienţilor trataţi, fiecare celulă are patruzeci şi şapte de cromozomi, în loc de patruzeci şi şase. E vorba însă doar de un microcromozom şi…

El a întrerupt-o, iar cei din grup au fremătat tensionat. Îi lua locul Omului-cu-coadă-de-cal, pe post de membru nepoliticos al grupului?

– Acest cromozom suplimentar este transmis descendenţilor? a întrebat el.

– Da, va fi transmis generaţiilor viitoare.

– Asta nu vă îngrijorează?

– Nu, nu chiar, a spus Vesela Nancy cu un zâmbet. Răspunsul ei anodin a părut că elimină orice urmă de ostilitate din partea tânărului. Sau poate n-am mai putut eu să o observ, pentru că Vesela Nancy micşorase lumina.

Pe un ecran uriaş a început un film care prezenta elicea dublă a ADN-ului mărită de milioane de ori. Împreună cu alţi treisprezece oameni, am privit perechea marcată de gene FC defecte. Am urmărit cum genele defecte sunt înlocuite de cele sănătoase.

Este uluitor să contempli minunăţia descoperirilor ştiinţifice care modifică graniţele realităţii. E ca şi cum ai fi privit prin telescopul lui Hershel[53], când a descoperit o nouă planetă, ori prin cel al lui Columb când a zărit Lumea Nouă. Crezi că exagerez? *Am văzut tratamentul pentru fibroza chistică*, Tess, era chiar în faţa ochilor mei. Am văzut cum condamnarea la moarte a lui Leo ar fi putut fi rescrisă. Acum ar fi în viaţă; la asta mă gândeam în timp ce ea ne povestea despre teleomeri[54], cipuri ADN şi fabrici de celule; acum ar fi în viaţă.

În timp ce filmul a trecut la secvenţe cu nou-născuţi vindecaţi de fibroză chistică, sărutaţi de mame recunoscătoare şi de taţi extrem de

emoţionaţi, m-am gândit la un băiat care ar fi putut creşte; care nu ar mai fi primit de ziua lui ilustrate cu Action Man; care ar fi acum mai înalt ca mine.

Filmul s-a terminat şi mi-am dat seama că pentru o scurtă bucată de vreme uitasem de ceea ce mă interesase în ultima lună sau, în orice caz, îmi lăsasem deoparte gândurile. Pe urmă mi-am amintit, sigur că mi-am amintit, şi m-am bucurat că nu exista nici un motiv ca acel tratament să aibă vreo legătură cu moartea ta şi a lui Xavier. Doream ca tratamentul genetic pentru fibroza chistică să fie Lumea noastră Nouă, lipsită de costuri, de sacrificii şi răutate.

Credeam că filmul s-a terminat, însă acum profesorul Rosen ţinea un discurs pe ecran. Îl auzisem deja pe internet şi îl citisem tipărit, numai că acum avea o altă rezonanţă.

„Majoritatea lumii nu crede că oamenii de ştiinţă îşi fac meseria cu pasiune. Asta ar fi de înţeles dacă am cânta la un instrument, am picta sau am scrie poezii, însă noi, oamenii de ştiinţă, suntem reci, analitici, detaşaţi. Pentru majoritatea oamenilor, „clinic“ înseamnă rece şi lipsit de emoţie; de fapt, înseamnă a fi implicat în tratamentul medical – *a face ceva în folosul binelui*. La fel ca artiştii, muzicienii şi poeţii, ar trebui să ne facem meseria cu energie, dăruire şi pasiune.“

Zece minute mai târziu, de la recepţie, secretara m-a însoţit într-un lift-capsulă până la ultimul etaj, unde m-a întâmpinat profesorul Rosen. Arăta la fel ca la televizor şi la înmormântarea ta: avea aceiaşi ochelari caraghioşi cu ramă metalică subţire, umerii înguşti şi aceeaşi stângăcie: un savant reconfortant. I-am mulţumit că venise la înmormântarea ta, iar el a încuviinţat din cap, puţin cam prea tăios, mi s-a părut. Am străbătut împreună coridorul, iar eu am rupt tăcerea:

– Fratele meu a avut fibroză chistică. Mi-aş fi dorit să apăreţi cu câţiva ani mai devreme.

S-a răsucit puţin într-o parte şi mi-am amintit de la televizor că îl stânjeneau laudele. A schimbat subiectul, iar eu i-am apreciat modestia.

– Prezentarea vi s-a părut interesantă? m-a întrebat.

– Da. Şi extraordinară. Mă pregăteam să continui, dar m-a întrerupt fără să-şi dea seama.

– Mie şoarecii cu un nivel de inteligenţă ridicat mi s-au părut cei mai îngrijorători. Am fost rugat să particip la experimentul iniţial. Un tânăr coleg cercetător de la Imperial College căuta diferenţa dintre cei supradotaţi şi cei normali. Asta s-a întâmplat cu mulţi ani în urmă.

– Dar şoarecii apar în filmul de la Chrom-Med?

– Da, compania a cumpărat proiectul de cercetare, de fapt gena, nu ştiu până la urmă cu ce folos. Din fericire, cel puţin în cazul oamenilor, ingineria genetică e ilegală. Altfel, fără îndoială că am fi avut deja oameni fosforescenţi sau uriaşi îngânând cântece de leagăn.

Am avut senzaţia că replica era a altcuiva sau în orice caz exersată. Nu părea genul de om care să facă vreodată glume.

– Însă tratamentul pentru fibroza chistică e cu totul altceva, am spus.

S-a oprit din mers şi s-a întors spre mine.

– Da. Nu putem compara tratamentul genetic al fibrozei chistice, care tratează o maladie groaznică, cu cârpitul genelor de dragul unei îmbunătăţiri genetice. Sau al unui spectacol cu monştri. Nu există nici un fel de comparaţie.

M-a surprins intensitatea cuvintelor lui şi pentru prima dată am realizat că era o prezenţă fizică puternică.

Am ajuns la biroul lui şi am intrat.

Era o încăpere mare, cu ferestre pe trei laturi care ofereau o privire panoramică asupra Londrei, pe măsura clădirii pline de fală. Cu toate acestea, biroul lui propriu-zis era mic şi ponosit; mi-am imaginat că fusese plimbat din camera lui de student într-o serie de încăperi mai mari, până când ajunsese aici. Profesorul Rosen a închis uşa.

– Voiaţi să-mi puneţi câteva întrebări?

Pentru câteva clipe uitasem de bănuielile mele, iar când mi-am amintit, mi s-a părut caraghios să-l interoghez despre plăţile făcute (cum am mai spus, o sumă modică de trei sute de lire, în timp ce investiţiile în experiment trebuie să fi fost uriaşe) – iar în lumina celor văzute acolo mi se părea şi nepoliticos. Numai că nu mai eram constrânsă de ceea ce părea potrivit sau politicos.

– Ştiţi că femeile care au participat la experiment au fost plătite? l-am întrebat.

Aproape că nu a reacţionat.

– Mesajul asistentei PR a fost redactat într-un mod crud, dar este corect. Nu ştiu cine a plătit-o pe sora dumneavoastră, sau pe celelalte femei, dar vă asigur că nu a fost vorba de noi ori de altcineva care s-a ocupat de experiment. Aveţi aici numele şi rapoartele celor din comisiile spitalelor participante. Vă puteţi convinge că nu sunt oferite sau făcute nici un fel de plăţi. Ar fi complet inadecvat. Mi-a dat un teanc de documente, apoi a continuat. Adevărul este că, dacă ar fi vorba de tranzacţii băneşti, mamele ar fi mai degrabă cele care ne-ar plăti pe noi, nu invers. Vin la noi părinţi care ne imploră să le oferim tratamentul.

A urmat un moment de linişte stânjenitor. Întrebarea mea primise răspuns şi mă aflam acolo doar de trei minute.

– Încă mai lucraţi pentru Imperial College? am întrebat, ca să trag de timp pentru a pregăti o întrebare mai importantă. Însă atinsesem un punct nevralgic, pentru că şi corpul, şi vocea îi erau acum în defensivă.

– Nu. Lucrez aici cu normă întreagă. Sunt condiţii mai bune. Mă lasă să ies pentru a susţine cursuri. I-am detectat amărăciunea din glas şi m-am întrebat care era cauza.

– Bănuiesc că sunteţi des solicitat? am întrebat din politeţe.

– Da, foarte des. Interesul a fost copleşitor. Toate universităţile de prestigiu din Europa m-au rugat să ţin prelegeri, iar în America toate cele opt universităţi din Ivy League[55] m-au invitat să ţin cuvântări de deschidere, patru dintre ele oferindu-mi şi postul de profesor onorific. Mâine încep turneul de conferinţe în Statele Unite. Va fi o mare uşurare să vorbesc ore în şir în faţa unor oameni care înţeleg măcar puţin din ceea ce le spun, decât să dau declaraţii de presă.

Cuvintele lui erau revelatoare şi mi-am dat seama că îl judecasem greşit. *Dorea* să fie în lumina reflectoarelor, dar în faţa pupitrelor de conferinţe din universităţi de prestigiu, nu pe micul ecran. Dorea să primească îmbrăţişări, dar de la colegi.

Eram aşezată la distanţă de el, dar chiar şi aşa, când vorbea, stătea retras, aplecat de spate, ca şi cum camera ar fi fost prea strâmtă.

– În mesajul dumneavoastră de răspuns păreaţi să spuneţi că ar putea fi o legătură între moartea surorii dumneavoastră şi experimentul meu.

Am remarcat că a spus „experimentul *meu*“ şi mi-am amintit că la televizor spusese „cromozomul *meu*“. Până atunci nu înţelesesem cât de mult se identifica cu experimentul asupra fibrozei chistice.

S-a întors şi a privit nu spre mine, ci spre propriu-i chip oglindit pe jumătate în geamul biroului.

– Găsirea unui tratament pentru fibroza chistică e munca mea de-o viaţă. Mi-am petrecut viaţa, la propriu, cheltuind tot ceea ce am mai de valoare – timp, dăruire, energie, dragoste chiar – pentru acest lucru unic. Nu am făcut-o cu scopul de a produce rău cuiva.

– Ce anume v-a determinat să o faceţi? l-am întrebat.

– Vreau să ştiu că atunci când o să mor voi fi reuşit să fac lumea să fie mai bună. S-a întors cu faţa spre mine şi a continuat: Sunt încredinţat că realizările mele vor fi privite de generaţiile viitoare ca un punct de cotitură care va conduce la o perioadă în care vom putea produce populaţii fără boli – fără fibroză chistică, boala lui Alzheimer, boala neuronului motor sau cancer. Eram uluită de pasiunea din vocea lui. Nu numai că o să le eradicăm, a spus el mai departe, dar ne vom asigura că aceste schimbări vor fi transmise generaţiilor următoare. Milioane de ani de evoluţie nu au vindecat nici măcar o banală răceală, ce să mai vorbim de bolile serioase, dar noi putem să o facem şi probabil vom şi reuşi peste câteva generaţii.

De ce mi s-a părut atât de îngrijorător, deşi vorbea despre tratarea unor boli? Poate pentru că orice fanatic ne face să ne înfiorăm, indiferent pentru ce cauză luptă. Mi-am amintit de discursul în care compara omul de ştiinţă cu un pictor, muzician sau poet. Acum legătura mi s-a părut alarmantă – pentru că în loc de note, cuvinte sau vopseluri, geneticianul are pe mână gene umane. Bănuiesc că mi-a simţit neliniştea, dar s-a înşelat asupra motivului ei.

– Credeţi că exagerez, domnişoară Hemming? Cromozomul meu se află în fondul nostru genetic. În jumătate din existenţa mea am obţinut

dezvoltarea pe care omenirea ar fi realizat-o într-un milion de ani.

Mi-am predat legitimaţia temporară şi am părăsit clădirea. Protestatarii încă erau acolo; acum mai gălăgioşi, după ce băuseră cafea din termosuri. Omul-cu-coadă-de-cal era cu ei. M-am întrebat cât de des mergea la prezentări ca s-o provoace pe Vesela Nancy. Se pare că, din motive legale şi de PR, nu aveau cum să-l împiedice.

M-a văzut şi a venit după mine.

– Ştiţi cum măsoară inteligenţa acelor şoareci? m-a întrebat. Nu e vorba doar de labirint. Am clătinat din cap şi m-am îndepărtat, dar m-a urmărit. Sunt duşi într-o încăpere şi li se administrează şocuri electrice. Când sunt reintroduşi acolo, cei cu inteligenţa dezvoltată genetic se tem. Le măsoară inteligenţa cu ajutorul fricii. Am mers mai repede, dar tot m-a urmărit. Sau li se dă drumul într-un recipient cu apă în care există o platformă ascunsă. Şoarecii inteligenţi învaţă să descopere platforma.

M-am îndreptat grăbită spre staţia de metrou, încercând să-mi redobândesc entuziasmul pentru experimentul asupra fibrozei chistice, dar eram neliniştită din cauza profesorului Rosen şi a şoarecilor. Cuvintele „le măsoară inteligenţa cu ajutorul fricii“ mi-au rămas fixate în minte, deşi am încercat să le uit.

* * *

– Am vrut să cred că experimentul FC era complet legal. Nu îmi doream să aibă nici un fel de legătură cu uciderea lui Tess şi cu moartea lui Xavier. Însă vizita aceea m-a neliniştit.

– Din pricina profesorului Rosen? întreabă domnul Wright.

– Da, parţial. Crezusem că nu-i plăcea celebritatea pentru că pe micul ecran păruse foarte stânjenit. Dar se lăudase cu seria de conferinţe pe care fusese rugat să le ţină, subliniind că erau la „cele mai prestigioase“ universităţi din lume. Ştiam că-l judecasem complet greşit.

– V-a trezit bănuieli?

– Aveam temeri. Înainte să vorbesc cu el, presupusesem că venise la înmormântarea lui Tess şi îmi răspunsese la întrebări din compasiune, însă acum motivul nu mi se mai părea la fel de plauzibil. M-am gândit că mai toată viaţa lui fusese considerat un savant ciudat; cu siguranţă, aşa se

întâmplase în anii de şcoală şi, probabil, la universitate. Acum însă, vremea lui sosise – şi, datorită cromozomului creat, viitorul avea să-i aparţină tot lui. M-am gândit că, dacă ar fi apărut vreo problemă legată de experiment, nu ar fi dorit să-i fie periclitat noul statut.

* * *

Însă ceea ce mă neliniştea cel mai mult era puterea pe care o avea la îndemână orice genetician, nu doar profesorul Rosen. Pe când mă îndepărtam de clădirea Chrom-Med, m-am gândit la Ursitoare – una care toarce firul vieţii omeneşti, alta care îl măsoară, cealaltă care îl taie. M-am gândit la firele ADN-ului nostru, răsucite în spirala lor dublă, două torsade în fiecare celulă a corpului în care se află codul sorţii noastre. M-am gândit că niciodată ştiinţa nu avusese o legătură mai strânsă cu ceea ce ne face umani – cu ceea ce ne face muritori.

51 Personaje din jocul de societate Cluedo (de tip Monopoly), apărut în 1949 în Leeds, Anglia, apoi şi în SUA. Intriga poliţistă se desfăşoară într-o casă, există şase suspecţi, printre care cei doi menţionaţi în text, şase posibile arme şi şase încăperi, iar scopul este elucidarea crimei (n.tr.)

52 Fostă uzină electrică şi uzină producătoare de plutoniu de pe Coasta de Vest, din nordul Angliei. În 1957 aici a avut loc un incendiu care a contaminat zona cu materiale radioactive. În prezent s-a dispus instalarea pe acelaşi teren a unei centrale nucleare care va fi terminată înainte de 2025 (n.tr.)

53 Sir Frederick William Hershel (1738 – 1822), astronom şi compozitor german care a descoperit planeta Uranus şi doi sateliţi ai acesteia, dar şi sateliţi ai lui Saturn, ca şi radiaţiile infraroşii (n.tr.)

54 Zonă de secvenţă repetitivă de ADN aflată la capătul unui cromozom, cu rol protector (n.tr.)

55 La origine o ligă de atletism, Ivy League reprezintă un grup din care fac parte cele mai prestigioase şi de tradiţie universităţi din S.U.A. (n.tr.)

CAPITOLUL 16

Absorbită de gânduri după vizita la Chrom-Med, am parcurs pe jos o mare parte din drumul până la cafeneaua din faţa facultăţii. La înmormântare veniseră foarte mulţi prieteni de-ai tăi, dar nu eram sigură că va veni vreunul la întâlnirea cu mine.

Când am intrat în cafenea, era plină de studenţi care mă aşteptau. Am rămas complet blocată şi mută. Niciodată nu mi-a plăcut să fiu gazda unui eveniment, nici măcar a unui prânz, ce să mai spun de o întâlnire cu nişte străini. Şi m-am simţit aşa de serioasă prin comparaţie cu ei, îmbrăcaţi ca nişte artişti, cu tunsori îndrăzneţe şi piercinguri. Unul dintre ei, cu codiţe rasta şi ochi migdalaţi, mi-a spus că se numeşte Benjamin. M-a luat pe după umeri şi m-a condus la o masă.

Şi-au imaginat că doream să ştiu mai multe despre viaţa ta şi mi-au povestit despre talentul, bunătatea şi umorul tău. Pe când îmi înşirau toate poveştile lor minunate despre tine, le priveam feţele şi mă întrebam dacă vreunul dintre ei ar fi fost în stare să te omoare. Oare Annette, cu părul ei arămiu intens şi braţe subţiri, era destul de puternică şi de rea ca să ucidă? Lacrimile care au curs din frumoşii ochi migdalaţi ai lui Benjamin erau adevărate sau poate el era doar conştient că oferea un spectacol atrăgător?

* * *

– Prietenii lui Tess au descris-o fiecare în alt mod, îi spun domnului Wright. A fost însă o expresie pe care toţi au folosit-o. Absolut fiecare dintre ei a amintit de acea *joie de vivre* a ei.

Bucurie şi viaţă laolaltă. E descrierea ta atât de plină de ironie.

– Avea mulţi prieteni? întreabă domnul Wright, iar eu sunt impresionată, pentru că nu era obligat să întrebe.

– Da. Punea mare preţ pe prietenie.

Am dreptate, nu? Întotdeauna ţi-ai făcut uşor prieteni, dar nu ai renunţat la ei la fel de uşor. La petrecerea ta de majorat au fost invitaţi prieteni de-ai tăi din şcoala primară. Aduci oamenii din trecut împreună cu tine în prezent. Poţi fi mereu începător în privinţa prieteniilor? Sunt prea valoroase ca să renunţi la ele în clipa în care nu-ţi mai sunt de un folos imediat.

– I-aţi întrebat despre droguri? spune domnul Wright şi îmi redirecţionează atenţia asupra subiectului nostru.

– Da. La fel ca Simon, erau siguri că Tess nu consumase niciodată aşa ceva. I-am întrebat despre Emilio Codi, dar nu am aflat nimic care să mă ajute. Doar că era „un nenorocit arogant“ prea preocupat de arta lui ca să fie un asistent bun. Toţi ştiau despre legătura lor şi despre sarcină. Pe urmă i-am întrebat despre Simon şi relaţia lui cu Tess.

* * *

Atmosfera din cafenea s-a schimbat, a devenit mai apăsătoare, încărcată cu ceva care mi-a scăpat.

– Ştiaţi cu toţii că Simon dorea să aibă o relaţie cu ea? am întrebat. Au dat din cap, dar nu mi-au oferit de bunăvoie nici o altă informaţie. Emilio Codi a spus că era gelos? am întrebat, încercând să pornesc o altă conversaţie.

A răspuns o fată cu păr negru ca smoala şi buze roşii, ca o vrăjitoare din basme:

– Simon era gelos pe oricine o iubea pe Tess.

O clipă m-am întrebat dacă şi eu intram în categoria asta.

– Numai că ea îl iubea pe Emilio Codi? am spus.

– Nu. Povestea cu Emilio a fost mai mult ca un fel de competiţie pentru Simon, a răspuns drăgălaşa vrăjitoare. El era gelos pe copilul lui Tess. Nu suporta ideea că ea iubea pe cineva care nici nu se născuse încă, dar nu-l iubea pe el.

Mi-am adus aminte de colajul închisorii, făcut din feţe de bebeluşi.

– A venit la înmormântare? am întrebat.

Înainte ca ea să răspundă, am citit ezitarea pe faţa Drăgălaşei Vrăjitoare:

– L-am aşteptat la gară, dar n-a apărut. L-am sunat şi l-am întrebat ce naiba făcea. A spus că s-a răzgândit şi că nu mai vine. Pentru că nu avea „un loc special“, iar sentimentele lui pentru Tess erau – să caut termenul exact – „ignorate“, iar el „nu putea tolera aşa ceva“.

Acesta să fi fost motivul pentru care atmosfera devenise apăsătoare când întrebasem de Simon?

– Emilio Codi spunea că Simon era obsedat de ea…, am spus.

– Mda, era, a răspuns Drăgălaşa Vrăjitoare. Când a început proiectul ăla al lui, *Femela Speciei* sau aşa ceva, a urmărit-o peste tot ca o umbră.

Am văzut cum Benjamin i-a aruncat Drăgălaşei Vrăjitoare o privire de avertisment, dar ea nu l-a băgat în seamă.

– La naiba, o hărţuia, nu altceva.

– Având drept scuză aparatul de fotografiat? am întrebat, amintindu-mi de fotografiile de pe peretele dormitorului lui.

– Mda, a spus Drăgălaşa Vrăjitoare. Nu era destul de bărbat ca să o privească direct, trebuia s-o facă printr-un obiectiv. Unele erau foarte mari, ca acelea ale afurisiţilor de paparazzi.

– Ai idee de ce îl suporta? am întrebat.

A răspuns un băiat cu faţă sfioasă, care până atunci nu scosese un cuvânt.

– Era plină de bunătate şi cred că îi părea rău de el. Simon nu avea alţi prieteni.

M-am întors spre Drăgălaşa Vrăjitoare.

– Din ce spui tu, să înţeleg că proiectul s-a oprit…?

– Da, îndrumătoarea lui, doamna Barden, i-a spus să înceteze. Ştia că proiectul era doar o scuză ca s-o urmărească peste tot pe Tess. I-a spus că va fi dat afară dacă avea să mai continue.

– Când a fost asta? am întrebat.

– La începutul anului universitar, a spus Annette. Prin urmare, anul trecut, în prima săptămână din septembrie. Tess a fost uşurată când a aflat.

Însă fotografiile lui te urmăriseră toată toamna şi iarna.

– A continuat, am spus. Voi nu aţi ştiut?

– Probabil că s-a ferit, a spus Benjamin.

– Ar fi fost cam greu, a spus Drăgălaşa Vrăjitoare. Dar noi nu am prea mai văzut-o pe Tess după ce şi-a luat acel „an sabatic“.

Îmi amintesc când Emilio a spus: „Ar trebui să-l luaţi la întrebări pe puştiul ăla care o urmărea tot timpul ca un nebun cu aparatul de fotografiat.“

– Emilio Codi ştia că nu încetase, am spus. El este asistent la facultate. Atunci de ce nu l-au exmatriculat pe Simon?

– Pentru că Simon ştia de legătura lui Emilio Codi cu Tess, a răspuns Drăgălaşa Vrăjitoare. Probabil că fiecare îl obliga pe celălalt să păstreze tăcerea.

Nu mai puteam să-mi amân întrebarea.

– Credeţi că ar fi putut s-o omoare vreunul din ei?

Cei din grup au tăcut, dar le-am simţit mai mult stânjeneala şi neplăcerea, decât şocul. Nici măcar Drăgălaşa Vrăjitoare nu m-a privit în ochi.

Până la urmă, Benjamin a fost cel care a vorbit, probabil din amabilitate faţă de mine.

– Simon ne-a spus că ea suferea de psihoză postnatală şi că asta a împins-o spre sinucidere. A spus că a fost concluzia medicului legist şi că poliţia nu are nici un dubiu.

– Nu ştim dacă spunea adevărul, a adăugat băiatul cu faţă sfioasă. Dar ştirea a apărut şi în ziarele locale.

– Simon zicea că la vremea aceea nu erai aici, a intervenit Annette. Însă el o văzuse, iar ea era… S-a oprit, dar mi-am imaginat ce le spusese Simon despre starea ta mintală.

Prin urmare, presa şi Simon îi convinseseră că te-ai sinucis. Fata pe care o cunoşteau ei şi pe care mi-o descriseseră nu s-ar fi omorât, tu însă intraseşi sub influenţa demonului modern numit psihoză puerperală – un demon din cauza căruia o fată cu *joie de vivre* ajungea să urască viaţa într-atât, încât să şi-o curme. Fuseseşi omorâtă de ceva cu denumire ştiinţifică, nu cu chip omenesc.

– Da. Într-adevăr, poliţiştii cred că s-a sinucis, am spus. Asta pentru că ei susţin că suferea de psihoză puerperală. Eu sunt convinsă că se înşală.

Când m-au privit, pe unele feţe am zărit compasiune, iar pe altele, milă pentru sora cea sărmană. Pe urmă au început cu „e deja trecut de unu şi jumătate“ şi „avem cursuri peste zece minute“, şi au plecat.

M-am gândit că probabil Simon îi montase deja împotriva mea încă dinainte de întâlnire. Precis le spusese despre instabila soră mai mare, cu

teoriile ei aiurite, ceea ce explica de ce fuseseră mai degrabă stânjeniţi decât şocaţi când i-am întrebat de crimă, ca şi felul ciudat în care se purtaseră faţă de mine. Nu i-am condamnat însă că au înclinat să-l creadă mai degrabă pe Simon decât pe mine; pentru că preferaseră astfel să-ţi aleagă o moarte lipsită de violenţă.

Benjamin şi Drăgălaşa Vrăjitoare au plecat ultimii. M-au rugat să vin la expoziţia de artă de peste o săptămână; am fost mişcată de insistenţa lor, aşa că am acceptat. Aveam astfel o altă ocazie ca să-i interoghez pe Simon şi pe Emilio.

Rămasă singură în cafenea, mi-am dat seama că Simon nu numai că mă minţise în legătură cu „proiectul“ lui, dar îl şi înflorise: „Sunt pentru portofoliul meu de absolvire… Îndrumătoarea mea e de părere că e tema cea mai originală şi mai interesantă din an.“ M-am întrebat ce alte minciuni mai spusese. În ziua morţii tale oare chiar ai vorbit cu el la telefon şi ai stabilit să vă întâlniţi? Sau te urmărise, aşa cum făcea de obicei, şi inventase toate faptele ca să nu îl suspectez? În mod evident, se pricepea de minune să manipuleze oamenii. În ziua aceea chiar se ascunsese un bărbat în tufişuri sau poate Simon îl inventase – ori, în mod şi mai inteligent, inventase paranoia ta, care îl plăsmuise pe acel individ – toate acestea ca să abată bănuiala de la el? De câte ori o fi stat la tine în prag cu un buchet uriaş de flori, doar-doar avea să-l vadă cineva cum pare să te aştepte nevinovat, pe când tu deja erai moartă?

Cu gândul la Simon şi la Emilio, m-am întrebat, ca şi în prezent, dacă toate femeile frumoase au în viaţa lor bărbaţi care par să fie de rău augur. Dacă eu aş fi fost găsită moartă, nu ar exista nimeni în viaţa mea care să dea de bănuit, aşa că atenţia s-ar muta în afara cercului meu de prieteni şi a fostului logodnic. Nu cred că femeile extrem de frumoase şi de charismatice dau naştere la obsesii în mintea bărbaţilor consideraţi normali, ci îi atrag mai degrabă pe ciudaţi şi pe cei înclinaţi spre hărţuială; sunt o flacără în întunericul populat de aceşti oameni neliniştitori, pe care în mod nesăbuit îi atrag tot mai aproape, până când ei sting chiar flacăra de care sunt atraşi.

* * *

– După aceea v-aţi întors la apartament? întreabă domnul Wright.

– Da.

Sunt prea obosită ca să-i relatez întoarcerea la apartament; ca să-mi amintesc ce am auzit acolo. Încep să vorbesc mai rar şi abia îmi mai ţin corpul drept.

Domnul Wright mă priveşte îngrijorat.

– Să ne oprim aici.

Se oferă să-mi cheme un taxi, îi spun însă că mersul pe jos îmi va face bine.

Mă însoţeşte până la lift şi îmi dau seama că apreciez foarte mult politeţea lui de modă veche. Cred că, în tinereţe, Amias semăna foarte mult cu domnul Wright. Îşi ia rămas-bun cu un zâmbet, iar eu îmi spun că micile scântei romantice poate nu s-au stins totuşi. Gândurile acestea romantice mă mai înviorează, au un efect mai dulce decât cofeina şi nu cred că-i vreun rău în a le încuraja. Aşa că o să mă gândesc la domnul Wright, o să-mi permit acest mic lux, şi o să traversez pe jos Parcul St James, în loc să mă înghesui în metroul aglomerat.

Aerul proaspăt de primăvară chiar mă face să mă simt mai bine, iar gândurile fără importanţă mă fac puţin mai curajoasă. Când ajung la capătul parcului, mă întreb dacă să merg înainte prin Hyde Park. Cred că a sosit timpul să-mi înfrunt demonii şi să scap de umbrele care mă bântuie.

Trec de poarta Regina Elisabeta şi inima începe să-mi bată mai tare. La fel ca vecinul lui, Hyde Park este plin de culoare, zgomote şi arome. În mijlocul acestei pete de verdeaţă nu găsesc nici urmă de demoni; nu mă bântuie nici o şoaptă printre jocurile cu mingea încinse în jur.

Străbat grădina de trandafiri, apoi trec pe lângă chioşcul fanfarei, care pare ieşit dintr-o carte de copii, cu decoraţiunile lui roz-deschis şi acoperişul alb ca zahărul, susţinut de stâlpi ce par beţigaşe de lemn-dulce. Apoi îmi amintesc de bomba care a explodat în mulţime, de cuiele prinse în jurul ei şi de carnagiul produs, şi simt privirea cuiva aţintită asupra mea.

Îi simt în spate respiraţia rece în aerul cald din jur. Merg repede, fără să întorc capul. E pe urmele mele, respiră mai iute acum şi face să mi se zbârlească părul de pe ceafă. Muşchii mi se încordează cu un spasm. În

depărtare zăresc bazinul de înot, unde sunt oameni. Alerg spre el, iar adrenalina şi teama fac să-mi tremure picioarele.

Ajung la bazin şi mă aşez; picioarele încă îmi tremură, iar pieptul mă doare când respir. Mă uit la copiii care împroaşcă apa din bazinul cel mic şi la doi bărbaţi de vârsta a doua cu alură de directori, care se bălăcesc cu pantalonii suflecaţi. Abia acum îndrăznesc să mă uit în spate. Mi se pare că zăresc o umbră printre copaci. Aştept până când se contopeşte cu umbra pestriţă a ramurilor.

Scurtez drumul pe lângă pâlcul de copaci, având grijă să nu mă îndepărtez de zonele cu oameni şi cu zgomot. Ajung în partea cealaltă şi văd o fâşie de iarbă tânără, de un verde aprins, plină de brânduşe. O fată merge prin ea cu picioarele goale, cu pantofii în mână, bucurându-se de iarba încălzită de soare, iar gândul îmi zboară la tine. O privesc până când traversează fâşia de iarbă împestriţată cu flori şi de-abia atunci zăresc clădirea toaletei, ca o rană întunecată şi adâncă printre culorile blânde şi luminoase ale primăverii.

Merg repede pe urma fetei şi ajung la clădirea toaletei. Ea e deja departe, cu braţul unui băiat în jurul taliei. Râd împreună şi ies din parc. Plec şi eu, cu picioarele încă nesigure şi respiraţia îngreunată. Încerc să mă iau singură în râs. Nu ai motive să fii speriată, Beatrice; e rezultatul faptului că ai o imaginaţie prea bogată; mintea îţi joacă tot felul de feste – mă liniştesc gânduri şterpelite dintr-o lume a copilăriei plină de siguranţă. Nu e nici un monstru în debara. Însă noi două ştim că el există.

CAPITOLUL 17

Marţi

În sediul poliţiei, mă înghesui într-un lift plin de sudoare care miroase a cauciuc ars; fără voia lor, corpurile sunt presate unele într-altele. Înconjurată de oameni, în lumina puternică a dimineţii, ştiu că nu voi povesti nimic despre bărbatul din parc. Pentru că domnul Wright mi-ar spune, pe bună dreptate, că acesta se află la închisoare, că i s-a refuzat ieşirea pe cauţiune şi că după proces o să fie condamnat la închisoare pe viaţă, fără posibilitatea de eliberare condiţionată. Judecând raţional, ar trebui să ştiu că nu-mi mai poate face rău niciodată. Când liftul ajunge la etajul trei, îmi spun cu hotărâre că el nu e aici şi că nu va fi niciodată, că reprezintă o absenţă, nu o prezenţă, şi că nu trebuie să-i permit să capete contur nici măcar în viziunile mele.

Prin urmare, această dimineaţă e una a hotărârilor importante. Nu mă voi lăsa intimidată de spectrul unui rău imaginar. Nu-i voi permite să aibă vreo putere asupra minţii mele, aşa cum a avut cândva asupra trupului meu. Din contră, voi fi liniştită de domnul Wright, de secretara Miss Pasiune şi de toţi ceilalţi oameni care sunt în jurul meu în clădire. Ştiu că încă îmi mai pierd cunoştinţa, chiar mai des, şi că sunt tot mai slăbită, dar nu mă voi lăsa dominată nici de o teroare iraţională, nici de slăbiciunea mea fizică. În loc să-mi imaginez teroarea şi urâţenia, o să încerc să găsesc frumosul în lucrurile de zi cu zi, ca tine. Dar mai ales mă voi gândi la ce ai îndurat tu – şi voi şti, din nou, că în comparaţie cu tine eu nu am dreptul să tolerez ameninţarea unei fantome şi mila de sine.

Am hotărât ca azi să fac eu cafeaua. E o prostie să mă gândesc că îmi tremură braţele. Uite. Am reuşit să prepar două ceşti de cafea – le duc în biroul domnului Wright fără nici o problemă.

Puţin surprins, domnul Wright îmi mulţumeşte pentru cafea. Schimbă caseta şi reluăm lucrul.

– Am ajuns la discuţia cu prietenii lui Tess despre Simon Greenly şi Emilio Codi? întreabă el.

– Da. După aceea m-am întors în apartament. Tess avea un vechi robot de telefon pe care cred că l-a luat de la un târg de vechituri. Ea n-a avut nici o problemă cu asta. Nu dau toate amănuntele, deoarece trebuie să ajung la subiect. Când am ajuns acasă am văzut un beculeţ care semnaliza că banda era plină.

* * *

Încă îmbrăcată, am ascultat mesajele înregistrate, care erau neimportante, unele provenind de la o companie de gaze.

Deja ascultasem toate celelalte mesaje, monologuri ale diferitelor persoane care te sunaseră.

Mi-am dat jos paltonul şi eram pe punctul de a derula banda, când am văzut că există o faţă A şi una B. Pe a doua nu o ascultasem niciodată, aşa că am întors caseta. Fiecare mesaj era introdus de o voce electronică, anunţând data şi ora înregistrării.

Ultimul mesaj de pe faţa B era de marţi, 23 ianuarie, ora opt şi douăzeci de minute seara. La câteva ore după ce îl născuseşi pe Xavier.

Camera s-a umplut de sunetul unui cântec de leagăn. Avea o răutate suavă.

* * *

Încerc să par veselă şi vorbesc cam tare, căci vreau ca propriile mele cuvinte să acopere sunetele pe care le aud încă în memorie.

– E o înregistrare profesionistă, m-am gândit că acela care o făcuse probabil că pusese telefonul lângă un CD player. Domnul Wright încuviinţează; a ascultat deja înregistrarea, deşi nu cred că o ştie pe dinafară, ca mine. Ştiam de la Amias că ea se simţea ameninţată de apeluri, am continuat. Că îi era teamă de persoana care o tot suna, prin urmare, trebuia să se fi întâmplat de multe ori, cu toate acestea exista o singură înregistrare.

Nu-i de mirare că la venirea mea telefonul era deconectat. N-ai mai suportat să le mai asculţi.

– Aţi dat imediat telefon la poliţie? întreabă domnul Wright.

– Da. I-am lăsat un mesaj detectivului Finborough în căsuţa poştală. I-am povestit despre proiectul fals al lui Simon şi despre faptul că

descoperisem motivul pentru care Emilio ar fi aşteptat până după naşterea lui Xavier ca s-o omoare pe Tess. I-am spus că s-ar putea să existe nişte nereguli legate de experimentul FC, pentru că femeile fuseseră plătite, iar fişa lui Tess dispăruse, deşi mi se părea puţin probabil să existe vreo legătură între aceste fapte. I-am spus că după părerea mea cântecele de leagăn erau cheia misterului. Că dacă ar afla cine le-a trimis, ar găsi ucigaşul. Mesajul meu nu a fost chiar unul neutru sau calm. Dar tocmai ascultasem cântecul de leagăn, aşa că nu eram într-o stare neutră sau calmă.

* * *

După ce i-am lăsat mesajul detectivului Finborough, m-am dus la St Anne's. Eram extrem de supărată şi de furioasă, aşa că trebuia să-mi exteriorizez cumva sentimentele. Am mers la secţia de psihiatrie, unde doctorul Nichols consulta un pacient extern. I-am găsit numele scris pe un cartonaş prins pe uşă şi mi-am făcut loc pe lângă un pacient care se pregătea să intre. În spatele meu, secretara a protestat, dar nu am luat-o în seamă.

Doctorul Nichols m-a privit, uluit.

– Pe robotul ei e un cântec de leagăn, am spus. Apoi am început să-l cânt: „Dormi, copile drag, mama îţi trimite/ Peste-al nopţii prag visuri liniştite/ Dormi uşor, uşor, clipele tăcute/ Se opresc din zbor fruntea să-ţi sărute."

– Beatrice, vă rog…

L-am întrerupt.

– L-a ascultat în seara în care s-a întors de la spital. La câteva ore după ce îi murise bebeluşul. Dumnezeu ştie de câte ori înainte o mai obligase să asculte cântece de leagăn. Apelurile nu erau „halucinaţii auditive". Cineva a supus-o la o tortură psihică. Şocat, doctorul Nichols mă privea fără să scoată un cuvânt. Nu era nebună, dar cineva încerca să o înnebunească sau să-i facă pe toţi ceilalţi să o considere nebună.

El a spus cu voce tremurată:

– Sărmana fată, cântecele de leagăn trebuie să i se fi părut înfiorătoare. Dar sunteţi sigură că intenţionat au fost pline de cruzime? Nu credeţi că ar fi putut fi o gafă îngrozitoare a unuia dintre prietenii ei care nu ştia că îi murise copilul?

Am socotit că varianta aceasta i-ar fi convenit de minune.

– Nu, nu cred aşa ceva. A privit în altă parte. De data asta purta un halat alb, şifonat şi puţin pătat, care-i dădea un aer şi mai neîngrijit. De ce nu aţi ascultat-o? Nu i-aţi pus mai multe întrebări?

– Singura dată când am întâlnit-o aveam clinica plină de pacienţi, ca de obicei, la care se adăugaseră urgenţe pentru care nu aveam timp, şi a trebuit să le rezolv pe toate, micşorând cât se putea perioada de aşteptare. M-am uitat la el, dar privirile nu ni s-au întâlnit. Ar fi trebuit să petrec mai mult timp cu ea. Îmi pare rău.

– Ştiaţi de PCP?

– Da. Mi-a spus poliţia. Dar numai după ultima noastră întâlnire. Le-am spus că provoacă halucinaţii, unele înspăimântătoare, probabil. Iar pe fondul durerii lui Tess, aveau să fie foarte puternice. Cărţile de specialitate spun că adesea consumatorii îşi fac rău. Cântecele de leagăn trebuie să fi fost ultima picătură.

Nu era nici un câine în camera lui de consult de la Serviciul Naţional de Sănătate (SNS), dar simţeam cât ar fi vrut să întindă mâna ca să se liniştească, mângâindu-i urechile mătăsoase.

– Asta ar explica de ce în acea dimineaţă avea tendinţe de suicid, fiind cu totul altfel faţă de momentul în care o văzusem eu, a continuat el. Ascultase probabil vreunul dintre cântecele de leagăn, poate luase şi PCP, iar combinaţia… S-a întrerupt când a observat expresia de pe faţa mea. Credeţi că încerc să-mi caut scuze? Am fost surprinsă că reuşise să aibă prima lui remarcă intuitivă. Dar nu există nici o scuză, a spus mai departe. E clar că avea halucinaţii vizuale. Nu contează dacă erau provocate de psihoză ori de PCP. Eu nu le-am detectat. Oricare ar fi fost cauza – psihoza sau un drog – ea era un pericol pentru sine, iar eu nu am protejat-o aşa cum ar fi trebuit s-o fac.

La fel ca la prima noastră întâlnire, cuvintele i-au trădat ruşinea.

Venisem să-mi revărs furia, dar acum nu mai avea nici un rost. Părea că el se pedepsea singur. Iar părerea nu avea să şi-o schimbe. S-a deschis uşa, iar recepţionera şi infirmierul care au dat buzna au părut surprinşi de liniştea din cabinet.

Am închis uşa în urma mea. Nu mai aveam ce să-i spun.

Am mers grăbită de-a lungul coridorului, de parcă aş fi putut s-o iau înaintea gândurilor care mă urmăreau, pentru că acum nu mai exista nimic care să-mi distragă atenţia şi în minte nu te aveam decât pe tine ascultând cântecele de leagăn.

– Beatrice?

Pur şi simplu m-am ciocnit de doctorul Saunders. De-abia atunci mi-am dat seama că plângeam, îmi curgeau şi ochii, şi nasul, iar în mână ţineam o batistă udă.

– A fost torturată psihic înainte de a fi omorâtă. I s-a înscenat sinuciderea.

Fără nici o întrebare, m-a îmbrăţişat. Am simţit în jurul meu braţele lui puternice, dar nu mi-au dat senzaţia de siguranţă. Intimitatea fizică mi s-a părut întotdeauna neliniştitoare, chiar venind de la membrii familiei, cu atât mai mult din partea unor străini, aşa că am fost mai mult îngrijorată decât liniştită. El însă părea obişnuit să ţină în braţe femei abătute, era absolut în largul lui.

– Pot să vă invit iar la o cafea?

Am acceptat pentru că voiam să-i pun întrebări despre doctorul Nichols. Voiam să am dovezi despre incompetenţa lui, astfel ca poliţia să reanalizeze tot ce le spusese. În parte şi pentru că atunci când menţionasem faptul că fuseseşi torturată psihic, el acceptase ideea fără să se arate neîncrezător, intrând astfel, alături de Amias şi de Christina, în micul grup al celor care nu mă socoteau din start nebună.

Ne-am aşezat la o masă în mijlocul cafenelei pline de lume. M-a privit drept în ochi, cu toată atenţia îndreptată asupra mea. Mi-am adus aminte de concursurile noastre de privit ţintă.

– *Priveşte exact în pupilă, Bee, asta-i poanta.*

Tot nu eram în stare să o fac. Nu când ochii erau ai unui bărbat atât de atrăgător. Nici măcar în conjunctura asta.

– Domnule doctor Saunders, îl…

M-a întrerupt.

– William, vă rog. Nu mi-au plăcut niciodată politeţurile. I-am condamnat pe părinţii mei pentru că m-au trimis la o şcoală adeptă a curentului „educaţia nouă“. Prima dată când am purtat o uniformă a fost atunci când am primit halatul alb pentru slujba de aici. A zâmbit. În plus, am obiceiul de a da mai multe informaţii decât mi se cer. V-am întrerupt, doreaţi să mă întrebaţi ceva?

– Da, îl cunoaşteţi pe doctorul Nichols?

– L-am cunoscut demult. Cu mulţi ani în urmă am fost împreună în programul de rezidenţiat şi am rămas prieteni, deşi în prezent nu îl văd prea des. Pot să întreb de ce vă interesează?

– A fost psihiatrul lui Tess. Vreau să aflu dacă e incompetent.

– Ca să vă răspund scurt, nu. Deşi bănuiesc că aveţi altă părere? A aşteptat să-i răspund, eu însă voiam să obţin, nu să ofer informaţii, iar el a părut să înţeleagă. Ştiu că Hugo dă impresia că e puţin dezordonat, cu hainele lui de tweed şi câinele acela bătrân, a continuat William. E însă bun în ceea ce face. Dacă ceva n-a mers bine în tratamentul surorii dumitale, atunci vina e mai degrabă a stării jalnice a finanţării secţiei de psihiatrie din cadrul SNS decât a lui Hugo. Iar mi-a amintit de tine, prin felul în care vedea latura bună a oamenilor; la fel ca în discuţiile cu tine, probabil am părut sceptică. Înainte de a deveni medic, a fost cercetător, a continuat William. Se pare că era vedeta universităţii. Se zvonea că era strălucit – că era făcut pentru o carieră de succes.

Am fost surprinsă de această descriere a doctorului Nichols; nu se potrivea deloc cu omul pe care îl întâlnisem; nimic nu lăsase să se vadă aşa ceva.

William s-a dus la bar să ia lapte, iar eu m-am întrebat dacă doctorul Nichols mă dusese de nas. Oare câinele şi hainele dezordonate de la prima întâlnire fuseseră atent gândite ca să-mi creeze o anumită imagine, pe care eu făcusem prostia să o iau de bună? Dar de ce tot efortul acesta? De ce să fie atât de nesincer? Şi manipulativ? Neîncrederea îmi părea ceva normal, acum când eram obişnuită să suspectez pe toată lumea. Dar nu aveam argumente pentru a-l suspecta. Era mult prea amabil şi incorigibil de neîngrijit ca să fie o persoană violentă. Zvonul despre excelenţa lui era cu

siguranţă fals. Oricum, te întâlnise după ce îl născuseşi pe Xavier, şi atunci doar o dată, aşadar ce motiv ar fi avut să te omoare, în afara cazului în care era psihopat?

William s-a întors cu laptele. Voiam să-i împărtăşesc gândurile mele, ar fi fost o alinare să-i spun cuiva ce ştiam, dar tot ce am făcut a fost să-mi amestec cafeaua, moment în care mi-am zărit inelul. Ar fi trebuit să i-l înapoiez lui Todd.

Probabil l-a observat şi William.

– Asta, da, piatră.

– Da. De fapt, nu mai sunt logodită.

– Atunci de ce îl mai purtaţi?

– Am uitat să-l scot.

A izbucnit în râs, amintindu-mi de felul tău de a râde de mine, cu blândeţe. Nimeni cu excepţia ta nu mă tachina astfel.

I-a sunat pagerul şi s-a strâmbat.

– De obicei, am la dispoziţie douăzeci de minute ca să ajung la urgenţe. Dar internii care sunt de serviciu azi au nevoie de mai multă îndrumare.

Când s-a ridicat, verigheta lui de aur care atârna de lanţul din jurul gâtului a ieşit de sub gulerul bluzei de uniformă. Cred că a fost prea evident că am remarcat-o.

– Soţia mea e radiolog la Portsmouth, a spus el. Nu-i uşor să găseşti posturi în acelaşi oraş, nu mai vorbesc de acelaşi spital. Şi-a vârât lanţul înapoi sub guler. Nu avem voie să purtăm verigheta pe deget – sub ea se pot dezvolta bacterii. Un lucru plin de semnificaţii, nu credeţi?

Am încuviinţat, surprinsă. Am simţit că se purta cu mine altfel decât fusesem tratată până atunci. Brusc mi-am dat seama că aveam hainele puţin şifonate, că părul nu era aranjat cu foehnul şi că nu eram machiată. Nimeni din New York nu m-ar fi recunoscut în persoana furioasă care intonase cântecul de leagăn în cabinetul doctorului Nichols. Nu mai eram femeia abilă, stăpână pe sine, care fusesem în Statele Unite, şi mă întrebam dacă, în replică, îi încurajam şi pe alţi oameni să scoată la iveală aspectele dezordonate ale personalităţii şi vieţii lor.

Pe când îl urmăream pe William cum părăsea cafeneaua, mă întrebam, ca şi acum, dacă dorisem să întâlnesc pe cineva care îmi amintea măcar puţin de tine. Şi dacă speranţa era cea care m-a făcut să zăresc o asemănare cu tine sau aceasta chiar exista.

* * *

I-am relatat domnului Wright despre vizita mea la doctorul Nichols, urmată de conversaţia cu William.

– Cine credeaţi că îi trimisese cântecele de leagăn? întreabă domnul Wright.

– Nu ştiam. Pe Simon îl credeam în stare de aşa ceva. Şi pe Emilio. Nu-mi puteam imagina că profesorul Rosen ar fi ştiut destule despre o femeie tânără cât s-o chinuiască în felul acesta. Dar mă mai înşelasem şi altă dată în privinţa lui.

– Şi doctorul Nichols?

– Ar fi ştiut cum să tortureze mintal pe cineva. Meseria lui era o garanţie a acestui fapt. Dar nu părea deloc sadic sau crud. Şi nu avea nici un motiv să o facă.

– V-aţi îndoit de opinia dumneavoastră despre profesorul Rosen, dar nu şi de cea despre doctorul Nichols?

– Da.

Domnul Wright pare să fie pe punctul de a-mi mai pune o întrebare, apoi se răzgândeşte şi îşi notează ceva.

– Mai târziu în aceeaşi zi v-a sunat inspectorul Haines? întreabă el.

– Da. S-a prezentat drept şeful detectivului Finborough. Iniţial, mi s-a părut un lucru bun să vorbesc cu cineva cu mai multă autoritate.

* * *

Vocea inspectorului Haines a răsunat în telefon; era un om obişnuit să se facă ascultat într-o încăpere zgomotoasă.

– Am toată compasiunea pentru dumneavoastră, domnişoară Hemming, dar nu se poate să tot aruncaţi acuzaţii în dreapta şi în stânga. În semn de respect pentru pierderea suferită, v-am considerat nevinovată când domnul Codi a depus plângere împotriva dumneavoastră, dar mi-aţi întrecut orice

răbdare. Trebuie să vă atrag atenţia foarte clar – nu puteţi să tot declanşaţi alarme false.

– Nu declanşez alarme false, eu…

– Nu, m-a întrerupt. Declanşaţi mai multe alarme false deodată şi nici măcar nu ştiu dacă există vreuna instalată. Aproape că a chicotit amuzat de propria-i glumă. Medicul legist a ajuns însă la o concluzie despre moartea surorii dumneavoastră, pe baza faptelor. Oricât de inacceptabil vi s-ar părea verdictul – şi înţeleg că vă este foarte greu – adevărul este că s-a sinucis şi că nu este nimeni responsabil de moartea ei.

Nu cred că poliţia mai recrutează oameni ca domnul Haines; oameni superiori şi dominatori, care îi tratează de sus pe ceilalţi şi nu se îndoiesc de ei înşişi.

Mi-am dat toată silinţa să-mi controlez vocea pentru a nu da impresia femeii iraţionale care credea că sunt:

– Totuşi, odată cu cântecele de leagăn vă puteţi da seama că era cineva care încerca să…

M-a întrerupt.

– Eram deja la curent cu cântecele de leagăn, domnişoară Hemming. Am fost de-a dreptul şocată. Domnul Haines a continuat: Când a dispărut sora dumneavoastră, vecinul de la etaj, un domn în vârstă, ne-a dat voie să intrăm în apartament. Unul dintre ofiţerii mei a verificat dacă exista ceva care ne-ar fi putut ajuta să găsim locul unde se afla sora dumneavoastră. A ascultat toate mesajele de pe robotul telefonic. Nu ni s-a părut că acele cântece ar fi avut vreo conotaţie ameninţătoare.

– Trebuie să fi fost mai multe, chiar dacă nu există decât o înregistrare. Din cauza aceasta era speriată de apeluri. De aceea scosese din priză telefonul. Amias a spus că era vorba de apeluri, a folosit pluralul.

– E un om în vârstă, care a admis singur că nu mai are o memorie foarte bună.

Încercam încă să par stăpână pe mine.

– Nu vi s-a apărut că şi *unul singur* era ciudat?

– Nu mai mult decât a avea dulapul în camera de zi şi vopseluri scumpe, dar nici un ceainic.

– Din cauza aceasta nu mi-aţi spus mai devreme despre cântecul de leagăn? Pentru că nu vi s-a părut a fi răutăcios sau ciudat?

– Exact.

Am comutat telefonul pe speaker şi am pus jos receptorul, pentru ca el să nu-şi dea seama că îmi tremurau mâinile.

– PCP-ul găsit în corpul ei, împreună cu cântecele de leagăn, trebuie să vă indice faptul că era cineva care o tortura psihic, nu?

Din difuzorul telefonului, vocea lui răsunătoare a invadat apartamentul.

– Nu credeţi că a fost mai degrabă vorba de un prieten care nu ştia că Tess deja născuse copilul şi care fără să vrea a dat dovadă de lipsă de tact?

– Doctorul Nichols v-a spus asta?

– Nu era nevoie. E concluzia logică. Mai ales având în vedere că bebeluşul era aşteptat abia trei săptămâni mai târziu.

Nu mi-am putut controla tremurul vocii.

– Atunci de ce m-aţi sunat? Dacă deja ştiaţi despre cântecele de leagăn, dar le-aţi înlăturat ca probe?

– Dumneavoastră ne-aţi sunat, domnişoară Hemming. Din politeţe, v-am sunat înapoi.

– Lumina din dormitor e mai bună. De aceea scosese dulapul, ca să poată folosi camera drept atelier.

Însă deja închisese.

De când locuiesc aici, am înţeles.

* * *

– La o săptămână după ce aţi ascultat cântecul de leagăn a fost deschiderea expoziţiei de artă? întreabă domnul Wright.

– Da. Fusesem invitată de prietenii lui Tess. Era sigur că Simon şi Emilio aveau să fie acolo, aşa că trebuia să mă duc.

Cred că s-a potrivit bine ca participarea mea la vernisajul acelei expoziţii – unde erau prezente frumoasele tale tablouri, care le arătau tuturor spiritul şi dragostea ta de viaţă – să fie momentul în care am aflat în sfârşit calea ce avea să mă conducă la ucigaşul tău.

CAPITOLUL 18

În dimineaţa în care s-a deschis expoziţia de artă, prietenul tău Benjamin a trecut pe la mine, arătând ca un om de afaceri, cu codiţele lui rasta prinse la spate, şi însoţit de un tânăr pe care nu l-am recunoscut; veniseră cu o dubă albă şi veche ca să ia tablourile să le ducă la facultate. Spunea că, deşi nu era vorba de expoziţia de absolvire a primului an, care era un eveniment grandios, era totuşi ceva important. Puteau să apară chiar potenţiali cumpărători şi toată lumea îşi invita membrii familiei. S-au purtat foarte grijuliu cu mine, de parcă eram fragilă şi cel mai mic zgomot sau hohot de râs m-ar fi putut răni.

Când au părăsit apartamentul cu tablourile, am observat că amândoi aveau ochii în lacrimi. Motivul era probabil legat de o parte a vieţii tale pe care nu o cunoşteam; poate, pur şi simplu, îşi amintiseră de ultima dată când veniseră în apartament, iar acum schimbarea – prezenţa mea aici în locul tău – era dureroasă.

Îţi ambalasem chiar eu tablourile, dar, cu toate acestea, când am intrat în expoziţie, mi s-a tăiat răsuflarea. Nu le văzusem niciodată expuse, ci doar îngrămădite pe podea, şi aşa cum se aflau aranjate laolaltă erau o explozie de culori vii, a căror vibraţie îţi atrăgea atenţia. Prieteni de-ai tăi pe care îi întâlnisem la cafenea au venit unul câte unul să stea de vorbă cu mine, ca şi cum ar fi fost programaţi să mă aibă în grijă cu schimbul.

Nu era nici urmă de Simon, dar în mulţime l-am zărit pe Emilio în celălalt capăt al sălii. Lângă el se afla Drăgălaşa Vrăjitoare şi pe faţa ei am citit că ceva nu era în ordine. Când m-am îndreptat spre ei, am văzut că el expusese nudurile tale.

M-am dus la el, lividă, dar am vorbit încet; nu doream să ne audă cineva şi să atrag publicul asupra lui.

– Aventura dumneavoastră cu ea nu mai are consecinţe acum, că e moartă? l-am întrebat.

A făcut un gest cu mâna spre nuduri, părând că acest schimb de replici cu mine îi făcea plăcere.

– Nu înseamnă că am avut o aventură. Bănuiesc că pe faţa mea s-a citit mirarea. Beatrice, credeţi că artiştii se culcă întotdeauna cu modelele lor? Da, chiar asta credeam. Faptul că îmi folosea prenumele era un gest de intimitate total nepotrivit, tot aşa cum expunerea nudurilor tale era un gest la fel de intim şi de nepotrivit. Nu trebuie să fii iubitul unei femei ca să-i pictezi nudul, a spus el.

– Numai că aţi fost iubitul ei. Iar acum vreţi ca toată lumea să afle asta, nu-i aşa? La urma urmei, când o fată frumoasă, cu douăzeci de ani mai tânără, a acceptat să aibă relaţii sexuale cu dumneavoastră e ceva ce vă creează o imagine bună. Bănuiesc că faptul că îi eraţi asistent şi că sunteţi însurat contează mai puţin decât imaginea de macho.

Am văzut-o pe Drăgălaşa Vrăjitoare cum m-a aprobat din cap, oarecum surprinsă, aş fi zis. Emilio i-a aruncat o privire înfuriată, iar ea a ridicat din umeri şi s-a îndepărtat.

– Credeţi că îmi etalez imaginea de macho cu ajutorul tablourilor mele?

– Da. Prin felul în care vă folosiţi de trupul lui Tess.

Am pornit spre peretele pe care erau tablourile tale, dar a venit după mine.

– Beatrice… Nu m-am întors. Am o veste care cred că o să vă intereseze. Am primit rezultatul testului pentru fibroza chistică. Soţia mea nu e purtătoare a genei FC.

– Mă bucur.

Numai că Emilio nu terminase ce avea de spus.

– Nici eu nu sunt purtătorul genei de fibroză chistică.

Dar trebuia să fie. Nu avea nici o logică. Xavier avea fibroză chistică, aşa că tatăl lui era purtător.

M-am agăţat de o explicaţie:

– Nu se poate spune întotdeauna numai pe baza unui simplu test. Există mii de mutaţii ale genei fibrozei chistice şi…

M-a întrerupt:

– Am făcut toate testele care există – tot setul – şi ni s-a spus în mod cert că nici unul dintre noi nu e purtător.

– Uneori un copil poate avea boala în mod spontan, chiar dacă unul dintre părinţi nu este purtător.

– Ce şanse sunt să se întâmple aşa ceva? Una la un milion? Xavier nu avea nici o legătură cu mine.

Era prima dată când l-am auzit pronunţând numele lui Xavier – dintr-o răsuflare, împreună cu toate cuvintele cu care se lepăda de el.

Explicaţia cea mai logică era că Emilio nu era tatăl lui Xavier. Numai că tu mi-ai spus altceva, şi tu nu minţi.

* * *

Simt că domnul Wright ascultă cu din ce în ce mai multă atenţie ceea ce îi povestesc.

– Am ştiut că Xavier nu avusese fibroză chistică.

– Pentru că ambii părinţi trebuie să fie purtătorii genei FC? întreabă domnul Wright.

– Exact.

– Atunci despre ce aţi crezut că era vorba?

M-am oprit o clipă, amintindu-mi de emoţia care m-a cuprins când am avut această revelaţie.

– M-am gândit că cei de la Chrom-Med folosiseră terapia genetică pe bebeluşi perfect sănătoşi.

– Din ce motiv?

– Mă gândeam că era vorba de fraudă.

– Îmi puteţi da mai multe explicaţii?

– Nu era nici o surpriză că „tratamentul“ Chrom-Med pentru fibroză chistică avea aşa mare succes dacă din start copiii nu avuseseră boala. Valoarea companiei a crescut enorm tocmai datorită presupusului tratament miraculos. Asta s-a întâmplat cu câteva săptămâni înainte de listarea la bursă.

– Cum rămâne atunci cu acele comisii care au monitorizat experimentul?

– Nu înţelegeam cum de fuseseră înşelate atât de uşor. Însă mi-am zis că asta trebuia să se fi întâmplat. Ştiam că pacienţi ca Tess nu ar fi pus

niciodată la îndoială diagnosticul. Dacă ai în familie pe cineva bolnav de fibroză chistică, ştii că ai putea fi purtător.

– Aţi crezut că profesorul Rosen era implicat?

– M-am gândit că trebuia să fie. Chiar dacă ideea nu fusese a lui, trebuie s-o fi aprobat. În plus, era directorul Chrom-Med, ceea ce însemna că, după listarea companiei, urma să câştige o avere.

Când îl întâlnisem pe profesorul Rosen la sediul Chrom-Med, îl crezusem un om de ştiinţă plin de zel care tânjea după admiraţia colegilor lui. Mi-a fost dificil să înlocuiesc imaginea aceea cu cea a unui impostor avid de bani; care în loc să fie mânat de vechea motivaţie a gloriei, era impulsionat de una şi mai veche, a lăcomiei. Era greu de crezut că era un actor aşa de bun; că discursul lui despre eradicarea bolilor şi punctul de cotitură din istorie nu era decât vorbărie menită să ne conducă pe o pistă falsă, pe mine şi pe toţi ceilalţi. Dacă într-adevăr aşa stăteau lucrurile, fusese extrem de convingător.

– Aţi luat iar legătura cu el?

– Am încercat. Era în Statele Unite, în turneul de conferinţe, şi se întorcea abia pe 16 martie, adică peste douăsprezece zile. I-am lăsat un mesaj telefonic, dar nu mi-a răspuns.

– I-aţi relatat toate acestea detectivului Finborough? întreabă domnul Wright.

– Da. L-am sunat şi i-am spus că trebuia să ne vedem. A stabilit o întâlnire în după-amiaza aceea, imediat după prânz.

Domnul Wright îşi priveşte notiţele.

– La întâlnirea cu detectivul Finborough a luat parte şi inspectorul Haines?

– Într-un mod foarte activ. Era un om care încălca barierele fine ale spaţiului personal, de parcă avea tot dreptul să-l invadeze cu prezenţa lui.

– Înainte de a trece mai departe, aş dori să lămurim un lucru, spune domnul Wright. În ce fel credeaţi că avea vreo legătură frauda cu moartea lui Tess?

– M-am gândit că probabil ea aflase totul.

* * *

Faţa fălcoasă a inspectorului Haines mă privea de peste masă, în ton cu vocea lui autoritară. Lângă el se afla detectivul Finborough.

– Ce credeţi că este mai plauzibil, domnişoară Hemming? a tunat inspectorul Haines; ca o companie serioasă, de renume internaţional, care se conformează unui număr nesfârşit de reguli, să testeze un tratament genetic pe bebeluşi complet sănătoşi sau ca o studentă să se înşele în privinţa identităţii tatălui copilului ei?

– Tess nu ar fi minţit în legătură cu tatăl copilului.

– Ultima dată când am vorbit la telefon, v-am rugat politicos să încetaţi să mai daţi aiurea vina pe oameni.

– Da, dar…

– În mesajul telefonic lăsat acum o săptămână, domnul Codi şi Simon erau în capul listei dumneavoastră de suspecţi.

Am regretat amarnic mesajul pe care îl lăsasem pe mobilul detectivului Finborough. Mă făcea să par o fiinţă instabilă emoţional şi înşelătoare, ceea ce distrugea orice credibilitate pe care aş fi avut-o până atunci.

– Acum v-aţi răzgândit?

– Da.

– Noi însă nu, domnişoară Hemming. Nu a apărut nimic nou care să pună la îndoială concluzia medicului legist privind sinuciderea. O să vă expun faptele concrete. E posibil să nu doriţi să le auziţi, dar asta nu înseamnă că ele nu există.

Folosise nu două, ci trei negaţii. Arta lui oratorică nu era chiar aşa de grozavă cum îşi imagina.

– O tânără *nemăritată*, a continuat el, încântat să accentueze cuvintele, care este studentă la *Arte Plastice* la Londra, are un copil *nelegitim* bolnav de fibroză chistică. Bebeluşul este tratat cu succes cu ajutorul noului tratament genetic *in utero*, (mi-am imaginat cât de mândru se simţea de cele câteva informaţii avute, de fărâma de latină strecurată în discurs), dar din păcate subiectul moare la naştere din pricina unei alte afecţiuni (da, ştiu, „subiectul“). Unul dintre prietenii ei, din numeroşii pe care se pare că îi avea, lasă un mesaj lipsit de tact pe robotul telefonic, care o împinge şi mai mult spre sinucidere. Am încercat să spun ceva, dar a mers mai departe,

aproape fără să mai tragă în piept aerul de care avea nevoie pentru a continua să-mi vorbească de sus. Sub influenţa halucinaţiilor cauzate de *drogurile ilegale* pe care le consuma, ia un cuţit de bucătărie şi se duce în parc. Am observat un schimb de priviri între detectivul Finborough şi inspectorul Haines. Poate că a cumpărat special cuţitul, a sărit Haines. Poate dorea să fie unul scump şi deosebit. Sau poate doar ascuţit. Nu sunt psihiatru, nu pot şti ce-i în mintea unei femei cu tendinţe de suicid. Detectivul Finborough a părut să se îndepărteze de inspectorul Haines; antipatia pentru superiorul său era evidentă. S-a dus în clădirea părăsită a unei toalete, a continuat Haines. Ori ca să nu fie găsită, ori pentru că voia să nu stea în zăpadă, din nou nu am cum să ştiu ce motive avea. Pe când era în parc, sau poate în toaletă, a luat o doză prea puternică de sedative. (M-am mirat că s-a abţinut să vorbească despre o „sinucidere sigură“, ştiam că de-abia aştepta.) Apoi şi-a tăiat venele cu cuţitul de bucătărie. Mai târziu se află că tatăl copilului nu era asistentul, aşa cum credea, ci altcineva, care trebuie să fi fost purtător al genei fibrozei chistice.

Am încercat să îl contrazic, dar la fel de bine aş fi putut să cânt la trianglu pe banda de avarie a autostrăzii M4. Ştiu, e una dintre expresiile tale, dar amintirea ei m-a alinat un pic în timp ce îl ascultam pe domnul Haines cum striga la mine şi mă reducea la tăcere. Pe când îmi vorbea de sus, am observat neglijenţa cu care eram îmbrăcată, părul meu care trebuia neapărat tuns, faptul că nu mai eram politicoasă şi nici nu mai aveam vreun respect pentru autoritatea lui; nu era de mirare că nu-mi dădea nici o atenţie. Pe vremuri, nici eu nu acordam vreo atenţie oamenilor care arătau ca mine.

Când detectivul Finborough m-a condus spre ieşirea din clădirea poliţiei, m-am răsucit spre el:

– Nu a ascultat absolut nimic din ce i-am spus.

În mod clar, detectivul Finborough era stânjenit.

– E din cauza acuzaţiilor pe care le-aţi făcut împotriva lui Emilio Codi. Şi a lui Simon Greenly.

– Prin urmare, pentru că am declanşat prea multe alarme false?

A zâmbit.

– Într-un mod foarte convingător. Nu ajută nici faptul că Emilio Codi a depus o plângere oficială împotriva dumneavoastră, iar Simon Greenly e fiu de parlamentar.

– E imposibil să nu vadă că ceva nu-i în ordine.

– Odată ce a ajuns la o concluzie, susţinută de fapte şi de logică, e greu să fie abătut de la ea. Poate doar dacă există contraargumente mai solide.

M-am gândit că detectivul Finborough era mult prea cumsecade şi prea bun profesionist ca să-şi critice superiorul.

– Şi dumneavoastră?

A făcut o pauză, de parcă nu ştia precis dacă să-mi spună.

– Am primit rezultatele analizei efectuate asupra cuţitului Sabatier. Era nou-nouţ. Nu mai fusese folosit.

– Nu avea bani pentru un Sabatier.

– Sunt de acord, nu prea se potriveşte cu faptul că nu avea ceainic sau prăjitor de pâine.

Prin urmare, ultima dată când venise în apartament ca să-mi spună despre rezultatele autopsiei, observase toate acestea. Nu fusese doar o vizită de curtoazie, aşa cum crezusem atunci. Îi eram recunoscătoare că era mai întâi de toate poliţist. Mi-am făcut curaj să-i pun întrebarea.

– Acum credeţi că a fost omorâtă?

O clipă, întrebarea mea a rămas suspendată în tăcerea dintre noi.

– Cred că există un semn de întrebare.

– O să căutaţi un răspuns?

– O să încerc. Asta e tot ce vă pot promite.

* * *

Domnul Wright este extrem de concentrat asupra a ceea ce îi spun; are corpul înclinat spre mine şi mă susţine din priviri, deloc pasiv, ci ca un participant activ la poveste, astfel că realizez cât de rar sunt oamenii ascultaţi cu adevărat.

– Când am plecat de la secţia de poliţie, m-am dus direct la apartamentul Kasiei. Voiam ca ea şi Mitch să facă testul pentru gena FC. Dacă vreunul avea rezultat negativ, poliţia trebuia să ţină cont de asta şi să acţioneze cumva.

* * *

De la ultima mea vizită, camera de zi ponosită a Kasiei devenise şi mai jilavă. Un radiator electric cu un singur element nu făcea faţă pereţilor de beton reci şi umezi. Şalul indian subţire care acoperea frestrele închise fâlfâia din cauza curentului. Trecuseră trei săptămâni de când o văzusem, acum era aproape în luna a opta. Părea uluită.

– Nu înţeleg, Beatrice.

Din nou, aş fi vrut să nu mi se adreseze atât de intim, pentru că, laşă cum eram, nu doream să mă simt aproape de ea, acum când o supăram. Mi-am folosit tonul distant, corporatist, şi i-am explicat:

– Ambii părinţi trebuie să fie purtătorii genei FC pentru ca bebeluşul să se nască cu boala.

– Da. Mi-au spus asta la clinică.

– Tatăl lui Xavier nu e purtătorul genei. Prin urmare, Xavier nu avea cum să aibă fibroză chistică.

– Xavier nu bolnav?

– Nu.

A intrat Mitch, care venea din baie. Bănuiesc că trăsese cu urechea.

– La naiba, a minţit în legătură cu cei cu care s-a culcat.

Fără praful de tencuială, faţa lui era armonioasă, dar exista ceva ameninţător în contrastul dintre chipul cu trăsături frumoase şi corpul musculos şi tatuat.

– Nu se ruşina în legătură cu sexul, am spus. Dacă s-ar fi culcat şi cu altcineva, mi-ar fi spus. N-avea nici un motiv să mintă. Chiar cred că trebuie să faci testul, Mitch.

Am greşit că i-am spus pe nume. În loc să pară că-i vorbesc prieteneşte, am avut tonul învăţătoarei din şcoala primară. Kasia încă părea nedumerită.

– Io am gena de fibroză chistică. Am ieşit pozitiv.

– Da. Însă poate că Mitch e negativ, poate nu e purtător şi…

– Sigur că da, m-a întrerupt el, pe un ton sarcastic. Doctorii au greşit, iar tu ştii mai bine? M-a privit ca şi când m-ar fi urât, poate chiar aşa şi era. Sora ta a minţit în legătură cu tatăl copilului, a spus el. Nici nu-i de mirare, cu tine care o priveai tot timpul de sus. Arogantă afurisită ce eşti.

Speram că vorbeşte agresiv de dragul Kasiei, ca să demonstreze că bebeluşul tău a avut fibroză chistică, la fel ca al lor, şi că tratamentul nu era o păcăleală. Ar fi putut fi adevărat doar dacă tu erai mincinoasă, iar eu o arogantă afurisită şi inflexibilă. Numai că îi făcea prea mare plăcere să vorbească urât ca s-o facă dintr-un motiv mai amabil.

– Adevărul e că s-a cuplat cu atâţia bărbaţi, încât nici nu mai ştia cine era tatăl.

Vocea Kasiei s-a auzit încet, dar răspicat.

– Nu. Tess nu aşa. Mi-am amintit de modul simplu în care îşi exprimase loialitatea când spusese că erai prietena ei. El i-a aruncat o privire plină de mânie, dar ea a continuat: Beatrice are dreptate. În timp ce vorbea s-a ridicat, iar din gestul acela reflex am înţeles că el obişnuia să dea în ea şi se ridicase din instinct, ca să-i evite mişcarea.

Tăcerea din cameră s-a lovit de umezeala pereţilor; pentru că a persistat, mi-am dorit să simt mai degrabă atmosfera încinsă a unei certe în care cuvintele să fie cele care se ciocnesc, decât teama că mai târziu va exista o înfruntare fizică. Kasia s-a îndreptat spre uşă, aşa că am însoţit-o.

Am coborât împreună treptele de beton pătate şi colţuroase. Tăceam amândouă. Când s-a întors ca să meargă în casă am apucat-o de braţ.

– Vino şi stai cu mine.

Şi-a dus mâna la pântece şi mi-a evitat privirea.

– Nu pot.

– Te rog, Kasia.

M-am surprins pe mine însămi. Gestul maxim de implicare făcut de mine până atunci era o semnătură pe un cec într-un scop caritabil, dar acum îi ceream să stea cu mine şi chiar speram să accepte. Speranţa aceea m-a surprins. Kasia s-a răsucit şi a urcat scara de beton pătată spre apartamentul rece şi umed şi ce o mai aştepta înăuntru.

În drum spre casă, m-am întrebat dacă îţi spusese vreodată de ce îl iubise cândva pe Mitch. Eram sigură că aşa stătuseră lucrurile, că nu era genul de persoană care să facă sex cu cineva fără să-l iubească. M-am gândit că verigheta lui William era un semn că era luat, arvunit, dar că micul crucifix de aur purtat de Kasia la gât nu arăta că aparţinea sau că era

promisă cuiva; era un semn de „trecere interzisă“ pentru toţi în afara celui care îi oferea purtătoarei dragoste şi blândeţe. Eram furioasă pe Mitch pentru că ignora semnul acesta. Căci îl ignora, cu agresivitate chiar.

Apoi, imediat după miezul nopţii, a sunat soneria, iar eu m-am repezit să deschid, în speranţa că era Kasia. Când am văzut-o în prag, n-am observat hainele vulgare şi vopseaua ieftină din păr, ci doar vânătăile de pe faţă şi urmele de lovituri de pe braţe.

În noaptea aceea am dormit în acelaşi pat. Sforăia ca o locomotivă şi mi-am amintit când îmi spuneai că sarcina te poate face să sforăi. Îm plăcea sunetul. Petrecusem nopţi în şir trează, ascultându-mi mâhnirea; plânsul meu fusese unicul zgomot din cameră, în timp ce inima îmi urla în ritmul bătăilor simţite pe saltea, iar acum sforăitul ei era un sunet obişnuit, nevinovat şi enervant de liniştitor. În noaptea aceea a fost prima dată de la moartea ta când am dormit dusă.

* * *

Domnul Wright a trebuit să plece la o întrunire, aşa că azi vin mai devreme acasă. Când ies de la metrou plouă torenţial şi până acasă mă fac fleaşcă. O văd pe Kasia care mă aşteaptă, lipită de fereastră. O clipă mai târziu, mă întâmpină în uşă, zâmbind.

– Beata (varianta poloneză pentru Beatrice)! Aşa cum cred că ţi-am spus deja, acum patul e al ei, iar eu dorm pe canapeaua din camera de zi, care e destul de înghesuită; picioarele îmi ating dulapul, iar capul îmi ajunge la uşă.

În timp ce mă schimb în hainele de casă, îmi spun că ziua de azi a fost una bună. Am reuşit să-mi respect hotărârea de dimineaţă şi să nu mă simt speriată sau intimidată. Iar când am simţit că-mi vine să leşin, să tremur sau că mi-e greaţă, am încercat să ignor starea şi să nu las corpul să-mi domine mintea, şi cred că m-am descurcat destul de bine. Încă nu am ajuns atât de departe, încât să descopăr frumuseţea fiecărei zile, dar poate că pentru moment ar fi prea mult.

M-am schimbat şi acum îi dau lecţii de engleză Kasiei, ca în fiecare zi. Am o carte de engleză pentru polonezi. Cartea are grupuri de cuvinte pe care ea le învaţă înaintea fiecărei „ore“.

– *Piękn*, spun eu, urmând instrucţiunile de pronunţie.

– Frumos, minunat, splendid, răspunde ea.

– Nemaipomenit.

– Mulţumesc, Beata, spune cu o solemnitate prefăcută. Încerc să ascund ce mult îmi place că folo- seşte varianta poloneză a numelui meu. *Ukochanie*? spun eu mai departe.

– Iubire, adoraţie, plăcere, pasiune.

– Bravo. *Nienawisc?*

Tace. Am dat pagina şi acum sunt la antonime. I-am dat cuvântul polonez pentru ură. Ridică din umeri. Încerc un alt exemplu, echivalentul polonez pentru nefericire, dar se holbează la mine.

Iniţial mă irită golurile din vocabularul ei şi mi se pare o copilărie să refuze să înveţe cuvintele cu conotaţie negativă – un fel de politica struţului aplicată în lingvistică. În privinţa celor cu sens pozitiv e avansată, căci a învăţat şi expresii colocviale.

– *Cum îţi merge, Kasia?*

– *A-ntâia, Beata*. (Îi plac filmele muzicale din anii ’50.)

Am rugat-o să rămână cu mine şi după naşterea copilului. Atât Kasia, cât şi Amias sunt încântaţi. El ne-a oferit apartamentul pe gratis, până când „ne punem iar pe picioare“, iar eu cumva trebuie doar să am grijă de ea şi de copil. Pentru că vom trece peste asta. Se va termina totul cu bine.

După lecţie, îmi arunc privirea pe fereastră şi abia acum observ ghivecele tale de pe trepte. Sunt toate înflorite, sunt multe tufe (mici, dar totuşi tufe) de narcise galbene.

Sun la uşa lui Amias. Pare sincer încântat să mă vadă. Îl sărut pe obraz.

– Înfloresc narcisele pe care le-ai plantat.

Cu opt săptămâni mai devreme, îl urmărisem cum plantează bulbii în pământul acoperit de zăpadă, şi chiar aşa, nepricepută cum eram într-ale grădinăritului, ştiam că nu aveau cum să supravieţuiască. Amias mi-a zâmbit, amuzat de nedumerirea mea.

– Nu e cazul să fii chiar aşa de surprinsă.

La fel ca tine, îl vizitez regulat pe Amias, uneori luăm masa de seară împreună, alteori bem doar un pahar de whisky. Pe vremuri credeam că o

faci din bunăvoinţă.

– Ai plantat unele deja crescute în lipsa mea? îl întreb.

Izbucneşte într-un râs sănătos, foarte puternic pentru cineva de vârsta lui, nu? Viguros şi puternic.

– Mai întâi am turnat puţină apă fierbinte, am amestecat-o cu pământul şi abia apoi am plantat bulbii. Întotdeauna e mai bine dacă încălzeşti niţel pământul.

Imaginea aceasta mi se pare a fi tare mângâietoare.

CAPITOLUL 19

Miercuri

În dimineaţa asta, când ajung la secţia de poliţie, descopăr că şi alte persoane au minuscule tufe de narcise înflorite, căci secretara domnului Wright scoate un buchet din hârtia lui umedă. Exact ca acele *petites madeleines* ale lui Proust, înmuiate în ceai, bucata de prosop de hârtie îmbibată de apă din jurul codiţelor mă trimite îmbietor înapoi, într-o clasă invadată de lumină şi la buchetul meu de narcise culese de-acasă, aşezat pe catedra doamnei Potter. O clipă mă conectez la trecutul acela în care Leo era în viaţă, iar tata era cu noi şi internatul încă nu umbrise sărutul de noapte bună al mamei. Însă această legătură se fărâmiţează şi dispare, înlocuită de o amintire mai dură şi mai crudă, când, cinci ani mai târziu, tu i-ai dus doamnei Potter un buchet de narcise, iar eu am fost supărată pentru că nu mai aveam o profesoară căreia să-i mai ofer flori: plecasem la internat, unde bănuiam că, şi în cazul în care ar fi existat flori, nu aş fi fost lăsată să le culeg. Şi pentru că totul se schimbase.

Apare domnul Wright, cu ochii roşii şi plini de lacrimi.

– Staţi liniştită. Febra fânului. Nu e contagioasă.

În timp ce intrăm în birou, îmi pare rău de secretara lui care trebuie să arunce la coş frumuseţea veselă a narciselor ei dintr-o stimă plină de iubire pentru şeful ei.

El se îndreaptă spre fereastră.

– Vă supăraţi dacă o închid?

– Nu, nu face nimic.

Se vede că nu îi e deloc bine şi mă bucur că de data asta pot să îmi concentrez atenţia asupra bolii altcuiva, ceea ce mă face să mă simt mai puţin preocupată de mine însămi.

– Am ajuns la momentul în care Kasia s-a mutat la dumneavoastră? întreabă el.

– Da.

Îmi zâmbeşte.

– Văd că încă mai locuieşte cu dumneavoastră.

Probabil a văzut ziarul. Am avut dreptate în privinţa acelei fotografii în care am braţul pe după umerii Kasiei, a apărut în toate ziarele.

– Da. A doua zi de dimineaţă am pus-o să asculte cântecul de leagăn de pe robot. Ea a presupus însă că era vorba de vreun prieten care, fără să ştie, fusese îngrozitor de lipsit de tact.

– I-aţi spus care era părerea dumneavoastră?

– Nu, nu voiam să o supăr fără motiv. La prima noastră întâlnire îmi spusese deja că nu era la curent cu spaimele lui Tess, evident că nici cu cine ar fi putut să i le provoace. A fost o prostie din partea mea să-i dau să asculte cântecul.

Dar oare, dacă aş fi considerat-o a fi cu adevărat egala mea, i-aş fi spus ce gândeam? Aş fi vrut să am pe cineva alături în toată povestea asta, să-mi împărtăşesc gândurile cuiva? La vremea când am petrecut acea primă noapte ascultându-i sforăitul, când am trezit-o dimineaţa cu o ceaşcă de ceai şi i-am făcut un mic dejun normal, hotărâsem deja că rolul meu era să am grijă de ea. Să o protejez.

– Apoi s-a auzit robotul, am continuat. Era un mesaj de la o femeie pe nume Hattie, pe care nu o cunoşteam, prin urmare, nu l-am considerat important. Kasia însă a recunoscut-o, mi-a spus că fusese împreună cu ea şi cu Tess la „Clinica de mumii cu dezastre“. Bănuia că Hattie născuse, dar apelul ei era o surpriză pentru ea. Nu fusese niciodată apropiată de Hattie; Tess era cea care organiza întotdeauna întâlnirile lor. Nu avea numărul ei de telefon, dar ştia unde stătea.

* * *

M-am dus la adresa pe care mi-o indicase Kasia, ceea ce părea a fi un lucru uşor, numai că fără maşină şi cunoştinţe minime despre sistemul de transport public, a fost o activitate stresantă şi care a luat mult timp. Kasia rămăsese acasă, prea stânjenită de vânătăile de pe faţă ca să iasă în lume. S-a gândit că mergeam în vizită la una dintre vechile tale prietene dintr-un impuls sentimental şi am lăsat-o să creadă ce voia.

Am ajuns în faţa unei case frumuşele din Cheswick şi mi s-a părut destul de ciudat să sun la uşă. Nu avusesem cum să telefonez ca să-mi anunţ vizita şi nici nu ştiam dacă Hattie era acasă. A răspuns o bonă filipineză care

ţinea în braţe un copilaş blond în vârstă de câteva luni. Fata părea foarte timidă, nu mă privea în ochi.

– Beatrice? a întrebat.

M-a uluit faptul că ştia cine eram.

Bănuiam că îmi observase nedumerirea.

– Eu sunt Hattie, o prietenă de-ale lui Tess. Ne-am întâlnit la înmormântare, doar o clipă, am dat mâna.

Un şir lung de lume aşteptase să vorbească cu mine şi cu mama, fusese un fel de parodie plină de cruzime a ceremoniei în care primeşti invitaţii la o nuntă; oamenii îşi aşteptau rândul ca să ne spună că le părea rău – atâtea păreri de rău, de parcă era vina lor că ai murit. Dorisem să se termine odată, să nu fiu eu motivul acelei cozi, şi nu avusesem starea necesară ca să reţin toate acele nume ori figuri.

Kasia nu-mi spusese că Hattie era filipineză; bănuiesc că nu avea nici un motiv s-o facă. Dar m-a surprins nu atât naţionalitatea lui Hattie, cât vârsta ei. Dacă tu şi Kasia sunteţi tinere, abia ieşite din adolescenţă, ea se apropie de patruzeci de ani. Şi poartă verighetă.

Hattie mi-a ţinut uşa şi m-a poftit, pe un ton rezervat, plin de respect chiar:

– Intră, te rog.

Am urmat-o în casă şi m-am căznit să disting vreun scâncet de bebeluş, dar n-am auzit decât frânturi dintr-o emisiune pentru copii care veneau de la televizorul din camera de zi. Am urmărit-o în timp ce aşeza copilaşul să vadă filmuleţul *Locomotiva Thomas* şi mi-am amintit că mi-ai povestit de o prietenă filipineză care era bonă, dar nu fusesem atentă la numele ei, pentru că eram iritată de încă una dintre modernele tale prietenii liberale (Dumnezeule, o bonă filipineză!).

– Aş vrea să te întreb câteva lucruri, se poate?

– Da, dar la douăsprezece trebuie să-l iau pe fratele lui. Te superi dacă… A arătat spre scândura de călcat şi spre coşul cu rufe din bucătărie.

– Bineînţeles că nu.

A părut să accepte fără nici o reţinere că am apărut din senin la uşa ei şi că-i pun întrebări. Am urmat-o în bucătărie şi am observat că purta o rochie

ponosită şi subţire. Era frig, dar în picioare avea nişte şlapi vechi din plastic.

– Kasia Lewski mi-a spus că şi copilul tău a participat la experimentul asupra fibrozei chistice, aşa e?

– Da.

– Tu şi soţul tău sunteţi purtătorii genei?

– În mod cert.

În contrast cu apariţia ei blândă, tonul era tăios. Nu m-a privit în ochi şi am crezut că nu auzisem bine.

– În trecut ai făcut testul pentru depistarea genei fibrozei chistice?

– Am un copil cu FC.

– Îmi pare rău.

– Locuieşte cu bunica şi cu tatăl lui. Şi fiica mea stă cu ei. Ea însă nu are fibroză chistică.

Era clar că şi Hattie, şi soţul ei erau purtători de FC, prin urmare, teoria mea despre cum Chrom-Med trata copii sănătoşi nu avea să fie susţinută de cazul ei. Doar dacă…

– Soţul tău e încă în Filipine?

– Da.

Am început să construiesc diferite scenarii despre cum ar putea rămâne însărcinată o filipineză extrem de timidă, în timp ce soţul ei era încă în Filipine.

– Eşti bonă internă? am întrebat, şi nu ştiu nici acum dacă încercam să fac conversaţie sau sugeram că tatăl copilului ei era capul familiei la care lucra.

– Da. Locuiesc aici. Georgina preferă să mă ştie aici când e plecat domnul Bevan.

Am remarcat că mama era „Georgina“, dar tatăl era „domnul Bevan“.

– Ar fi mai bine pentru tine să locuieşti în altă parte? am întrebat, reîntorcându-mă la scenariul în care domnul Bevan era tatăl. Nu prea ştiu ce era în mintea mea, poate aşteptam o mărturisire bruscă de tipul: „da, în cazul ăsta stăpânul nu ar mai avea ocazia să-şi facă mendrele cu mine în fiecare noapte“.

– Sunt fericită aici. Georgina este o persoană foarte bună. E prietena mea.

Din start am ignorat remarca asta; prietenia presupune egalitate între două persoane.

– Şi domnul Bevan?

– Nu-l cunosc prea bine. E mult timp plecat în interes de serviciu.

În direcţia aceea nu aveam să mai obţin vreo informaţie. Am urmărit-o în timp ce continua să calce, meticulos şi perfect, şi m-am gândit cât trebuie să o invidieze prietenele pe Georgina.

– Eşti *sigură* că tatăl copilului tău e purtătorul genei de fibroză chistică?

– Ţi-am spus. Fiul meu are fibroză chistică. Îi revenise tonul tăios şi răspicat pe care îl auzisem mai devreme. Te-am primit pentru că eşti sora lui Tess, a continuat. Din politeţe. Nu ca să mă interoghezi în felul ăsta. Ce te interesează pe tine toate astea?

Mi-am dat seama că o judecasem complet greşit. Crezusem că nu mă priveşte în ochi din timiditate, însă de fapt avusese grijă să-şi apere propriul teritoriu. Nu avea o timiditate pasivă, ci îşi apăra cu ferocitate intimitatea.

– Îmi cer scuze. Însă nu sunt sigură că experimentul asupra fibrozei chistice s-a desfăşurat în mod legal, de aceea doresc să ştiu dacă şi tu, şi tatăl copilului sunteţi purtătorii genei.

– Crezi că înţeleg în engleză un cuvânt aşa de lung ca „legitim“?

– Da. De fapt, cred că destul te-am tratat de sus.

S-a răsucit, zâmbind, iar acum părea că în faţa mea era o cu totul altă femeie. Acum mi-o puteam imagina pe Georgina, oricine ar fi fost ea, ca fiind prietena ei.

– Experimentul a fost legal. A vindecat bebeluşul. Însă copilul meu din Filipine nu poate fi vindecat. Pentru el e prea târziu.

Tot nu voia să-mi spună cine era tatăl copilului. Trebuia să revin la subiect, poate atunci va avea încredere să-mi spună.

– Pot să te întreb altceva? A încuviinţat. Ai fost plătită ca să participi la experiment?

– Da. Trei sute de lire. Acum trebuie să-l iau pe Barnaby de la grădiniţă.

Mai erau atâtea întrebări pe care nu i le pusesem şi m-am speriat că nu o să mai am ocazia s-o fac. S-a dus în camera de zi şi l-a convins pe copilaş să plece din faţa televizorului.

– Pot să te mai văd?

– Stau cu copiii marţea viitoare. Ei pleacă la opt. Poţi veni atunci, dacă vrei.

– Mulţumesc…

Mi-a făcut semn să tac, ca să-l ferească pe copilul din braţele ei de vreo conversaţie nepotrivită.

* * *

– Când am întâlnit-o prima dată pe Hattie, am crezut că era diferită de Tess sau de Kasia. Vârsta, naţionalitatea, slujba ei erau diferite. Dar purta haine ieftine, la fel ca Tess şi Kasia, şi mi-am dat seama că, pe lângă participarea la experimentul asupra fibrozei chistice de la St Anne’s, ce aveau ele în comun era sărăcia.

– Vi s-a părut un amănunt important? întreabă domnul Wright.

– M-am gândit că asta mărea şansele ca ele să fie convinse mai uşor cu o sumă de bani sau să fie mituite. Mi-am dat seama şi că, de vreme ce soţul lui Hattie era în Filipine, toate trei erau de fapt singure.

– Cum rămâne cu prietenul Kasiei, Michael Flanagan?

– Deja o părăsise la vremea când Kasia a fost inclusă în experiment. Când a revenit, au rămas împreună doar câteva săptămâni. M-am gândit că acela care plănuise totul a ales în mod deliberat femei singure, deoarece în cazul lor nu exista nimeni care să urmărească şi căruia să-i pese prea mult ce se întâmpla. Le exploata astfel o presupusă vulnerabilitate izolată. Domnul Wright e pe punctul de a face o remarcă amabilă, dar nu vreau să ne avântăm într-o discuţie consolatoare, aşa că trec repede mai departe: La televizor şi la Chrom-Med văzusem montaje despre bebeluşii care participaseră la experiment, în care apăreau atât mamele, cât şi taţii. M-am întrebat dacă doar la St Anne’s erau mame singure. Dacă doar la St Anne’s se întâmplau lucruri groaznice.

* * *

Hattie îl aşezase cu grijă pe copilaş în căruţ, oferindu-i ceva de băut şi un ursuleţ. A conectat alarma şi şi-a luat cheile. Eu căutasem semnele prezenţei vreunui bebeluş, dar nu descoperisem nimic – nici un plânset, nici un monitor ori vreun coş cu scutece. Nici ea nu spusese nimic. Acum părăsea casa şi era clar că la etaj nu se afla nimeni. Eram în prag, aproape dincolo de uşă, când mi-am folosit curajul sau cruzimea să o întreb:

– Bebeluşul tău…?

A răspuns încet, ca să nu o audă copilaşul:

– A murit.

* * *

Domnul Wright a trebuit să meargă la o întâlnire la prânz, aşa că eu am ieşit să mă plimb. Parcul a fost spălat de ploaia de ieri, astfel că iarba e de un verde strălucitor, iar brânduşele au luciri de pietre preţioase. Prefer să vorbesc cu tine aici, unde culorile sunt strălucitoare chiar şi în absenţa soarelui. Hattie ţi-a spus că i-a murit copilul după o cezariană făcută de urgenţă. Ţi-a spus şi că au trebuit să-i facă histerectomie, că i-au îndepărtat uterul? Nu ştiu ce-or crede cei de aici când mă văd plângând, probabil mă consideră nebună. Când mi-a spus Hattie, eram atât de concentrată asupra implicaţiilor, încât nu numai că nu am plâns, dar nici măcar nu m-am gândit vreo clipă la copilul ei.

Mă întorc la secţia de poliţie şi îmi continui declaraţia în faţa domnului Wright, menţionând doar faptele seci, lipsite de orice încărcătură emoţională.

– Hattie mi-a spus că bebeluşul ei murise din cauza unei afecţiuni a inimii. Xavier murise în urma unei complicaţii la rinichi. Eram convinsă că decesele celor doi copii aveau ceva în comun şi că ambele erau legate de experimentul de la St Anne’s.

– Bănuiaţi cam care ar fi fost legătura?

– Nu. Nu înţelegeam ce se întâmplase. Mai devreme avusesem o teorie clară despre copii sănătoşi care participau la un experiment fals; credeam că era vorba de o fraudă imensă făcută pentru profit. Numai că acum doi dintre copii erau morţi, iar lucrurile nu mai aveau nici o logică.

Sunt întreruptă de secretara domnului Wright, care îi aduce pastile antialergice. Mă întreabă dacă vreau şi eu una, interpretând greşit roşeaţa ochilor mei. Îmi dau seama că am judecat-o greşit, nu neapărat din pricina încercării de a fi drăguţă cu mine, ci pentru iniţiativa de a elimina narcisele. Părăseşte încăperea, iar noi continuăm discuţia.

– L-am sunat pe profesorul Rosen, care încă se afla în turneu în Statele Unite. I-am lăsat un mesaj pe mobil în care îl rugam să-mi explice ce naiba se întâmpla.

Mă întrebam dacă felul în care se mândrea cu invitaţiile tuturor acelor universităţi din Ivy League era un mijloc de a-şi abate atenţia de la adevăratul scop. Oare fugea, îngrijorat că anumite lucruri aveau să fie descoperite?

– N-aţi mai vorbit cu poliţia? întreabă domnul Wright. E clar că există o pauză în lista convorbirilor mele cu poliţia, consemnate în jurnalul pe care îl consultă.

– Nu. Inspectorul Haines deja mă considera dezechilibrată şi caraghioasă, şi asta în mare parte din vina mea. Înainte de a merge iar la poliţie trebuia să fac rost de „contraargumente mai solide“.

* * *

Sărmana Christina, nu cred că, atunci când şi-a încheiat scrisoarea cu formula consacrată „te rog să-mi spui dacă te pot ajuta cu ceva“, s-a gândit că o să profit de asta şi încă *de două ori.* Am sunat-o pe mobil şi i-am spus despre bebeluşul lui Hattie. Era la birou şi a fost extrem de eficientă.

– S-a făcut vreo autopsie? m-a întrebat.

– Nu. Hattie mi-a spus că nu a vrut să i se facă.

Undeva în fundal am auzit un bâzâit şi glasul Christinei care discuta cu cineva. Cu o voce hărţuită, mi-a spus că urma să mă sune ea diseară, când ieşea din tură.

Până atunci, m-am hotărât să-i fac o vizită mamei. Era 12 martie şi ştiam că era o zi dificilă pentru ea.

CAPITOLUL 20

Întotdeauna de ziua lui Leo îi trimit mamei flori şi o sun; un gest de atenţie făcut de la distanţă. Întotdeauna am avut grijă să fac rost de un motiv pentru a încheia conversaţia telefonică – o şedinţă la care trebuia să merg, o conferinţă telefonică pe care nu o puteam amâna – ca să-mi creez o barieră în faţa unei posibile izbucniri sentimentale. Doar că nu existase niciodată o astfel de izbucnire, doar puţină stânjeneală când emoţiile erau reţinute şi transmise aidoma sunetului auzit cu întârziere într-o convorbire transatlantică.

Îi cumpărasem deja o felicitare lui Leo, dar la staţia de metrou Liverpool Street am cumpărat şi un buchet de albăstrele sălbatice de un albastru aprins, pentru tine. În timp ce vânzătoarea le ambala, mi-am amintit de Kasia care spunea că ar trebui să depun pentru tine un buchet de flori în faţa clădirii toaletei, aşa cum făcuse ea cu săptămâni înainte. A fost extrem de insistentă şi credea că şi mamei avea să i se pară un gest „vindecător“. Dar eu ştiam că mama avea să considere neliniştitoare şi ciudată această modalitate modernă de exprimare a mâhnirii – altarele pline de flori de pe trecerile de pietoni, de pe stâlpii de lumină şi borduri. Florile trebuiau depuse acolo unde erai înmormântată, nu unde ai murit. În plus, aveam să mă dau peste cap şi să mă asigur că mama nu avea să vadă vreodată clădirea toaletei. Nici eu, de fapt. Nu mai doream să mă apropii vreodată de clădirea aceea. Aşa că i-am spus Kasiei că mai degrabă aş planta ceva frumos în grădina ta; de care să am grijă; să urmăresc cum creşte şi înfloreşte. Şi, la fel ca mama, să depun flori la mormântul tău.

Am parcurs pe jos cei opt sute de metri care despărţeau gara din Little Hadston de biserică, unde am zărit-o pe mama în cimitir. Ţi-am povestit despre prânzul luat împreună cu ea acum câteva zile, astfel că am anticipat faptele, ca să te liniştesc şi să fiu corectă faţă de ea. Aşa că ştii deja cât de mult s-a schimbat după moartea ta; cum a redevenit mama cu halat de casă foşnitor din perioada în care eram mici, care umplea întunericul cu miros de cremă de faţă şi cu o atmosferă liniştitoare. Plină de căldură şi iubitoare, devenise şi îngrijorător de vulnerabilă. Schimbarea se produsese la

înmormântarea ta. Nu a fost vorba de un proces gradat, ci de ceva înfiorător de rapid; ţipătul ei mut în momentul în care ai fost coborâtă în noroiul umed i-a distrus toată falsitatea firii şi i-a scos la lumină esenţa. În acel moment copleşitor a dispărut şi ficţiunea creată de ea în jurul morţii tale. La fel ca mine, a ştiut că niciodată nu te-ai fi sinucis. Adevărul acela violent i-a stors corpul de putere şi i-a albit părul.

Acum, de fiecare dată când o văd, aşa de bătrână şi căruntă, sunt şocată.

– Mamă?

S-a răsucit şi am văzut că faţa îi era brăzdată de lacrimi. M-a îmbrăţişat strâns şi şi-a îndesat faţa în umărul meu. I-am simţit lacrimile prin bluză. S-a îndepărtat, încercând să râdă.

– N-ar trebui să te folosesc pe post de batistă, nu?

– Poţi s-o faci când vrei, nu-i nimic.

Mi-a mângâiat părul.

– Claia asta. Trebuie tunsă.

– Ştiu.

Am îmbrăţişat-o.

Tata se întorsese în Franţa, fără să promită că va suna sau că ne va vizita; acum era destul de cinstit cât să nu facă promisiuni pe care nu putea să le respecte. Ştiu că mă iubeşte, dar că nu va fi prezent în viaţa mea de zi cu zi. De fapt, eu şi mama ne avem acum doar una pe cealaltă. Ceea ce face ca fiecare dintre noi să aibă pentru cealaltă mult mai multă însemnătate şi care este insuficientă. Trebuie să ne jucăm atât rolul nostru, cât şi să ţinem locul celorlalţi – al tău, al lui Leo, al lui tata. Trebuie să devenim mai mult decât suntem acum, când ne simţim mai împuţinate.

Am pus albăstrelele pe mormântul tău, pe care nu îl mai văzusem din ziua înmormântării. Când priveam pământul movilit peste tine şi Xavier, mă gândeam că la asta s-a rezumat totul – vizitele la poliţie, la spital, căutările pe internet, interogatoriile, investigarea, suspiciunile şi acuzaţiile – toate se rezumau la ceea ce se afla în clipa aceea în faţa mea: la tine, acoperită de noroiul ăla sufocant, departe de lumină, de aer, de viaţă, de dragoste.

M-am întors spre mormântul lui Leo şi am aşezat felicitarea cu Action Man, pe care un băiat de opt ani probabil că ar aprecia-o. Niciodată nu am

adăugat ani la vârsta lui. Mama deja îi pusese un cadou împachetat, îmi spusese că era un elicopter cu telecomandă.

– De unde ai ştiut că avea fibroză chistică? am întrebat-o.

Mai demult îmi spusese că ghicise că Leo avea boala chiar înainte de apariţia vreunui semn, dar nici ea, nici tata nu ştiuseră că erau purtători; atunci cum de îi venise să-i facă testul? Mintea mea se obişnuise să pună întrebări, chiar şi la mormântul lui Leo, chiar în ziua în care ar fi trebuit să fie aniversarea lui.

– Încă era bebeluş şi plângea, a spus mama. L-am sărutat pe obraz şi am simţit gustul sărat al lacrimilor. I-am spus medicului de familie, ca fapt divers, fără să fac caz de asta. Lacrimile sărate sunt un simptom al fibrozei chistice.

Îţi aminteşti, în copilărie, cum pe noi abia dacă ne săruta când plângeam? Eu îmi amintesc de perioada în care o făcea; înainte de a simţi sarea din lacrimile lui Leo.

Am rămas tăcute câteva clipe, iar privirea mea s-a mutat de la mormântul aranjat al lui Leo la al tău, cel proaspăt, şi am văzut cum diferenţa dintre ele ilustra starea mea de doliu pentru fiecare dintre voi.

– M-am hotărât ce piatră să-i punem, a spus mama. Vreau un înger, unul din aceia mari din piatră, cu aripi învăluitoare.

– Cred că i-ar plăcea un înger.

– Ar amuza-o teribil.

Am schiţat amândouă un zâmbet mic, imaginându-ne reacţia ta la vederea îngerului de piatră.

– Cred însă că lui Xavier i-ar plăcea, a spus mama. Copiii consideră îngerii tare drăgălaşi, nu-i aşa? Nu prea sentimentali.

– Deloc.

Ea, totuşi, a devenit sentimentală, în fiecare săptămână aduce un ursuleţ şi îl înlocuieşte când se murdăreşte şi se udă. A căutat să-şi găsească scuze, dar nu foarte puternice. Mama, aşa cum fusese ea înainte, s-ar fi înfiorat de atâta prost gust.

Îmi amintesc iar discuţia în care ţi-am atras atenţia că trebuia să-i spui mamei despre sarcină, inclusiv finalul pe care îl omisesem, în mod voit,

cred.

– Încă mai ai chiloţi cu numele zilelor săptămânii brodate pe ei?

– Schimbi vorba. Iar ăia mi-au fost făcuţi cadou când aveam nouă ani.

– Chiar i-ai purtat pe fiecare în ziua respectivă?

– O să fie foarte supărată dacă nu-i spui.

Vocea ta a devenit neobişnuit de serioasă.

– O să spună lucruri pe care o să le regrete mai târziu. Şi nu o să mai poată să şi le retragă.

Ai fost amabilă. Ai plasat dragostea înaintea adevărului. Numai că nu mai fusesem martoră la aşa ceva, credeam că doar cauţi o scuză.

– Eviţi subiectul.

– O să-i spun după naştere. Când o să-l iubească.

Ai ştiut tot timpul că o să-l iubească.

Mama s-a apucat să planteze un trandafir Madame Carrière într-un ghiveci de lângă mormântul tău.

– E temporar, până soseşte îngerul. E prea gol fără nimic alături.

Eu am umplut stropitoarea ca să-l putem uda şi mi-am amintit de tine, copil, când te ţineai după mama cu uneltele tale liliputane, având în pumnişorul încleştat seminţele luate de la alte plante; cred că nişte căldăruşe, dar niciodată nu fusesem prea atentă.

– Îi plăcea grădinăritul, nu-i aşa? am întrebat.

– De când era micuţă, a răspuns mama. Mie a început să-mi placă abia pe la treizeci de ani.

– Cum ai început?

Făceam conversaţie, atât, o conversaţie fără surprize, care speram să-i aducă alinare mamei. Întotdeauna i-a plăcut să discute despre plante.

– Când plantam ceva, devenea din ce în ce mai frumos, exact opusul a ceea ce mi se întâmpla mie la treizeci şi şase de ani, a spus mama, în timp ce controla pământul din jurul trandafirului cu mâinile goale. Am văzut că avea unghiile pline de pământ. N-ar fi trebuit să mă deranjeze că nu-mi păstram frumuseţea, a spus ea mai departe. Dar atunci, înainte de moartea lui Leo, m-a deranjat. Cred că îmi era dor să fiu tratată cu blândeţe, cu dărnicie, pentru că eram o fată drăguţă. Omul care ne-a reinstalat sistemul

electric şi un taximetrist, odată, s-au purtat deazagreabil în mod gratuit; bărbaţi care în mod normal ar fi făcut câte ceva prin casă pe gratis erau agresivi, ca şi cum ar fi ştiut că demult fusesem drăguţă, frumoasă chiar, şi nu voiau să afle că frumuseţea dispare şi îmbătrâneşte. Era ca şi cum mă învinovăţeau pe mine pentru asta.

M-a surprins puţin, dar numai un pic. Devenise aproape o obişnuinţă pentru ea să vorbească fără ocolişuri. Mama şi-a şters faţa cu degetele murdare, care i-au lăsat pe obraz o dungă de negreală.

– Pe urmă Tess a crescut aşa frumoasă, fără să-şi dea seama deloc că oamenii erau atât de generoşi cu ea tocmai datorită frumuseţii ei.

– Cu toate astea, nu s-a folosit niciodată de frumuseţe.

– Nu avea nevoie. Lumea şi-a deschis porţile în faţa ei, iar ea a intrat cu zâmbetul pe buze, crezând că aşa se va întâmpla tot timpul.

– Ai fost geloasă?

Mama a ezitat o clipă, apoi a clătinat din cap.

– Nu era vorba de gelozie, însă când mă uitam la ea îmi dădeam seama cum ajunsesem eu. S-a întrerupt. Sunt puţin ameţită. De fapt, de ziua lui Leo îmi permit să mă abţiguiesc puţin. La fel când e comemorarea morţii lui. Acum o să mai fie şi comemorările lui Tess şi Xavier, nu? O să ajung o beţivă, dacă nu ai grijă de mine. I-am strâns mâna cu putere. Tess venea întotdeauna la mine de ziua lui, a spus ea.

Când ne-am luat rămas-bun la gară, i-am propus o ieşire duminica următoare la pepiniera din Petersham Meadows, care îţi plăcea aşa de mult, dar era prea scumpă pentru tine. Am căzut de acord să alegem o plantă nouă pe care ţi-ai fi dorit-o în grădină.

Am luat trenul înapoi spre Londra. Nu mi-ai spus niciodată că mergeai la mama de ziua lui Leo. Probabil ca să nu-mi dai ocazia să mă simt vinovată. M-am întrebat de câte ori ai mai vizitat-o, înainte ca sarcina să înceapă să se vadă. Din factura de telefon ştiam deja că eu mă purtasem cu cruzime şi te neglijasem, şi mi-am dat seama că la fel făcusem şi cu mama. Tu erai fiica iubitoare, nu eu, aşa cum avusesem ipocrizia să cred întotdeauna.

Am fugit, nu-i aşa? Slujba la New York nu fusese o „ocazie de a face carieră“; fusese ocazia de a o lăsa în urmă pe mama, ca şi orice răspundere, şi de a începe o viaţă organizată pe un alt continent. Cu nimic mai prejos faţă de tata. Tu însă nu ai plecat. Oi fi avut tu nevoie să-ţi amintesc când se apropiau aniversările, însă tu nu ai fugit.

Mă întrebam de ce oare doctoriţa Wong nu îmi arătase ce defecte aveam. Cu siguranţă, un psihanalist bun ar trebui să scoată de sub canapea un portret *à la* Dorian Gray pentru ca pacientul să poată vedea cine este cu adevărat. Sunt însă nedreaptă cu ea. Nu i-am pus întrebările potrivite despre mine; de fapt, nu m-am luat deloc la întrebări.

Soneria telefonului m-a smuls din autoanaliza în desfăşurare. Era Christina. Câteva minute a vorbit vrute şi nevrute, ca să evite, probabil, adevăratul motiv al apelului, apoi a ajuns la subiect.

– Hemms, nu cred că moartea lui Xavier şi a celuilalt bebeluş au vreo legătură între ele.

– Trebuie să aibă. Atât Tess, cât şi Hattie au participat la acelaşi experiment, în acelaşi spital…

– Aşa e, însă din punct de vedere medical nu e nici o legătură. Nu există ceva care să dezvolte o maladie cardiacă atât de severă, încât să omoare un copil, şi, în acelaşi timp, probleme renale – probabil colaps renal – care să-i fie fatale unui alt copil.

Am întrerupt-o, speriată.

– În genetică, o genă poate coda caracteristici diferite, nu? Poate că…

M-a întrerupt din nou, sau poate că legătura era proastă, deoarece mă aflam în tren.

– L-am întrebat pe profesorul meu, m-am gândit că poate îmi scapă mie ceva. Nu i-am spus despre ce e vorba, i-am prezentat doar un scenariu ipotetic. A spus că două boli fatale atât de diferite nu pot avea aceleaşi cauze.

Ştiam că eliminase limbajul medical ca să înţeleg eu mai bine. Mai ştiam şi că versiunea complexă ar fi spus exact acelaşi lucru. Experimentul de la St Anne’s nu putea fi cauza morţii ambilor copii.

– Dar nu e ciudat că au murit doi copii la St Anne’s? am întrebat-o.

– Orice spital are o rată de mortalitate perinatală, iar la St Anne’s se nasc anual cinci mii de copii, aşa că acest caz e trist, dar, din păcate, nu e ceva neobişnuit.

Am încercat să-i mai pun alte întrebări, să găsesc o hibă, dar nu mi-a mai spus nimic. Am simţit cum mă zgâlţâia trenul, iar disconfortul meu fizic era o ilustrare perfectă a stării mele emoţionale, ceea ce m-a făcut să mă îngrijorez şi în privinţa Kasiei. Plănuisem să facem o călătorie, dar poate era prea periculos, aşa că i-am cerut părerea Christinei. Fericită că mă putea ajuta, mi-a dat un răspuns cu mult prea multe detalii.

* * *

Îi termin de povestit domnului Wright despre convorbirea cu Christina.

– Am crezut că le minţise cineva pe femei în legătură cu adevărata cauză a morţii copiilor lor. Nici unuia dintre bebeluşi nu i se făcuse autopsie.

– Nu v-aţi gândit nici o clipă că poate v-aţi înşelat?

– Nu. Mă priveşte cu admiraţie, cred, dar trebuie să-i spun adevărul. Nu aveam energia să mă gândesc că poate mă înşelam, explic mai departe. Pur şi simplu nu eram în stare să o iau de la capăt.

– Şi ce aţi făcut? mă întreabă, iar eu mă simt obosită când aud întrebarea, obosită şi descurajată, aşa cum mă simţisem şi atunci.

– M-am dus iar la Hattie. Nu credeam că îmi mai poate spune vreun lucru care să mă ajute, dar trebuia să încerc ceva.

* * *

Încercam să mă agăţ de un fir de pai, eram conştientă de asta, dar trebuia să mă agăţ de ceva. Singurul lucru care m-ar fi putut eventual ajuta era să aflu identitatea tatălui copilului lui Hattie, dar nu prea îmi făceam speranţe că aveam să reuşesc.

Când am sunat la uşă, mi-a deschis o femeie drăguţă, cam de treizeci de ani, despre care am bănuit că era Georgina; într-o mână avea o carte de copii, în cealaltă un ruj.

– Intraţi, cred că sunteţi Beatrice. Am întârziat puţin, i-am promis lui Hattie că dispar cel târziu la opt.

Hattie a apărut în spatele ei, pe hol. Georgina s-a întors spre ea.

– Poţi să le citeşti copiilor povestea cu vaca, te rog? Eu o să-i dau ceva de băut lui Beatrice.

Hattie ne-a lăsat şi s-a dus sus. Am simţit că Georgina plănuise totul, deşi părea cu adevărat prietenoasă.

– *Percy şi vaca* e cea mai scurtă, durează şase minute, cu zgomotele de motor şi sunetele animalelor cu tot, aşa că în curând o să coboare. A deschis o sticlă de vin şi mi-a dat un pahar. Să nu o supăraţi, vă rog. A trecut prin atâtea. De-abia mai mănâncă de când s-a întâmplat. Încercaţi… să fiţi blândă cu ea.

Am încuviinţat din cap şi grija ei m-a făcut să o plac. Afară s-a auzit claxonul unei maşini, iar Georgina a strigat la etaj înainte de a pleca:

– Hattie, am deschis o sticlă de Pinot gris. Serveşte-te. Hattie i-a mulţumit de sus. Păreau mai degrabă colege de cameră decât stăpână şi bonă, ambele de treizeci şi ceva de ani.

După ce a liniştit copiii, Hattie a coborât şi ne-am dus împreună în camera de zi. S-a aşezat pe canapea, cu picioarele sub ea şi cu un pahar de vin în mână, comportându-se ca în casa ei, nu ca o servitoare care locuia cu stăpânii.

– Georgina e foarte amabilă, nu? am întrebat-o.

– Da, aşa este. Când i-am spus de copil, s-a oferit să-mi plătească biletul de avion spre casă şi să-mi mai dea şi salariul pe două luni. Nu-şi permit aşa ceva, amândoi lucrează cu normă întreagă şi de-abia reuşesc să-mi plătească salariul.

Prin urmare, Georgina nu era stăpâna tipică a unei bone filipineze, tot aşa cum nici Hattie nu locuia în debara. Am parcurs setul de întrebări devenite deja obişnuite. Ştia dacă te temeai de cineva? Cunoştea pe cineva care ar fi putut să-ţi dea droguri? Vreun motiv pentru care ai fi putut fi omorâtă (m-am pregătit să înfrunt privirea care mi se arunca de obicei la întrebarea asta)? Hattie nu mi-a putut da nici un răspuns. Asemenea celorlalţi prieteni ai tăi, nu te-a mai văzut după naşterea lui Xavier. Ajunsesem la fundul sacului cu întrebări, gândindu-mă că nu prea avansasem.

– De ce nu ai spus nimănui numele tatălui copilului tău? A ezitat şi mi s-a părut că e ruşinată. Cine e, Hattie?

– Soţul meu.

A tăcut, lăsându-mă să încerc să-mi dau seama singură.

– Erai gravidă când ai luat slujba asta?

– M-am gândit că nu o să mă angajeze nimeni dacă se afla. Când sarcina a devenit vizibilă, am pretins că urma să nasc mai târziu decât termenul normal. Am preferat ca Georgina să creadă că sunt uşuratică decât că am minţit-o. Bănuiesc că am avut o faţă uimită. A avut încredere în mine şi am devenit prietene.

O clipă m-am simţit exclusă din legăturile de prietenie dintre femei, de care nu simţisem vreodată că aveam nevoie, pentru că tu îmi erai suficientă.

– I-ai spus lui Tess de pierderea copilului? am întrebat.

– Da. Al ei urma să se nască abia peste câteva săptămâni. A plâns când i-am spus, pentru mine, iar eu m-am supărat pe ea. Mi-a împrumutat sentimente pe care nu le aveam.

Ai ştiut că se supărase pe tine? Era singura persoană cu care vorbisem şi care avusese motiv să te critice; pe care tu o judecaseşi greşit.

– Adevărul e că m-am simţit uşurată, a spus Hattie. Avea un ton sfidător, mă provoca să fiu şocată de vorbele ei.

– Înţeleg, am răspuns. Ai acasă alţi copii de care trebuie să te îngrijeşti. Un bebeluş însemna să-ţi pierzi slujba, oricât de înţelegători ar fi fost stăpânii, şi astfel nu puteai să le trimiţi bani acasă. Am privit-o şi am înţeles că eram departe de adevăr. Sau nu ai fi putut suporta să mai laşi în urmă un copil ca să vii să munceşti în Marea Britanie? M-a privit în ochi, ca o confirmare mută.

Cum de eu o puteam înţelege pe Hattie, iar tu nu? Poate pentru că eu înţeleg ruşinea, în timp ce tu nu ai simţit-o niciodată. Hattie s-a ridicat.

– Mai vrei să ştii altceva? Dorea să plec.

– Da. Ştii cine ţi-a făcut injecţia? Cea cu gena?

– Nu.

– Dar doctorul care a asistat la naştere?

– A fost cezariană.

– Dar trebuie să fi văzut cine a fost?

– Nu. Purta mască. La injecţie. Şi la operaţie. Tot timpul cu mască. În Filipine nu există aşa ceva. Nu-i pasă nimănui prea mult de igienă, dar aici…

În timp ce vorbea, am revăzut în minte cele patru tablouri de coşmar pe care le-ai pictat, cu femeia care ţipa şi figura mascată aplecată deasupra ei. Nu erau imagini ale unei halucinaţii induse de droguri, chiar ţi se întâmplase aşa ceva.

– Ai fişa de spitalizare?

– Nu.

– S-a pierdut?

A părut surprinsă că ştiam.

* * *

Beau ultima înghiţitură de cafea şi nu ştiu dacă efectul cofeinei sau amintirea acelor tablouri mă face să tresar, astfel că vărs puţină cafea pe masă. Domnul Wright mă priveşte îngrijorat.

– Să ne oprim aici? întreabă el.

– Da, dacă nu vă deranjează.

Mergem împreună în hol. Domnul Wright zăreşte buchetul de narcise de pe biroul secretarei şi se opreşte. Văd că ea se crispează. El se răsuceşte spre mine, cu ochii roşii.

– Îmi place foarte mult ce v-a spus Tess despre gena culorii galbene din narcise care salvează vederea copiilor.

– Şi mie.

Sergentul-detectiv Finborough mă aşteaptă la Carluccio’s, nu departe de clădirea secţiei de poliţie. M-a sunat ieri să mă întrebe dacă ne-am putea întâlni. Nu sunt sigură că se cuvine, dar am acceptat. Ştiu că nu vine în propriul interes, ca să mă roage să camuflez adevărul, pentru a-i crea lui o imagine mai bună.

Mă îndrept spre el şi o clipă avem amândoi o ezitare, de parcă ar urma să ne sărutăm pe obraz ca doi prieteni, nu ca doi – ce? Ce suntem unul pentru celălalt? El e persoana care mi-a spus că tu erai cea găsită în clădirea toaletei. El e bărbatul care m-a luat de mână, m-a privit drept în ochi şi a

distrus persoana care fusesem până în acel moment. Nu avem o relaţie de tipul celor de la cocteiluri, unde ne pupăm pe obraz, dar nici o simplă relaţie ca între un poliţist şi ruda unei victime. Îl iau şi îl ţin de mână, aşa cum făcuse şi el mai demult; de data asta mâna mea e mai caldă.

– Voiam să spun că îmi pare rău, Beatrice.

Sunt pe cale să răspund, când o chelneriţă se împinge printre noi, cu tava ridicată şi un creion înfipt cu profesionalism în coada de cal. Cred că ar trebui să fim undeva într-o biserică, de exemplu – un loc liniştit şi serios – unde lucrurile importante sunt spuse în şoaptă, nu răcnite ca să acopere zgomotul cratiţelor şi al taclalelor.

Ne aşezăm la o masă şi cred că pentru amândoi atmosfera e ciudat de intimă. Rup eu tăcerea.

– Ce mai face poliţista Vernon?

– A fost promovată. Acum lucrează la unitatea de violenţă casnică.

– Bravo ei.

Îmi zâmbeşte, căci acum gheaţa e spartă şi se poate avânta într-o conversaţie mai serioasă.

– Ai avut dreptate de la început. Ar fi trebuit să te ascult şi să te cred.

Obişnuiam să-mi imaginez că aud exact fraza asta şi mi-aş fi dorit să-i fi putut şopti celei care eram pe atunci că un poliţist avea să-mi spună cândva aşa ceva.

– Cel puţin, ai avut îndoieli, îi spun. Şi ai făcut ceva ca să le lămureşti.

– Mult prea târziu. N-ar fi trebuit să ajungi să fii în primejdie.

Brusc, zgomotele restaurantului se sting, iar lumina e înghiţită de întuneric. Îl aud doar pe detectivul Finborough care îmi vorbeşte, mă linişteşte, spunându-mi că mă simt bine, apoi vocea lui se pierde şi totul e întunecat, iar eu vreau să ţip, însă nu reuşesc să scot nici un sunet.

Când îmi revin, mă aflu în toaleta curată şi călduroasă a cafenelei. Detectivul Finborough e alături de mine. Îmi spune că am fost „dusă“ cam cinci minute. Nu prea mult. Dar e prima dată când au dispărut şi sunetele. Personalul de la Carluccio’s a fost amabil şi mi-a chemat un taxi ca să merg acasă. Îl întreb pe detectivul Finborough dacă vrea să mă însoţească, iar el acceptă bucuros.

Mă aflu acum într-un taxi negru, cu un poliţist alături, dar tot mă simt speriată. Ştiu că el mă urmăreşte; simt cum prezenţa lui nefastă, criminală, devine din ce în ce mai apropiată.

Vreau să-i spun detectivului Finborough. Dar, la fel ca domnul Wright, mi-ar spune că el e ţinut în închisoare pentru cercetări; că nu-mi mai poate face rău, că nu am de ce să mă tem. Numai că nu l-aş putea crede.

Detectivul Finborough aşteaptă până mă vede ajunsă în apartament, în siguranţă, apoi se urcă în taxi şi pleacă. Când închid uşa, Caramel îşi lipeşte unduitor corpul ei blănos şi cald de picioarele mele şi toarce. O strig pe Kasia. Nici un răspuns. Teama mă acoperă cu un val de sudoare, apoi observ pe masă un bilet în care îmi spune că e la grupul de suport prenatal. Trebuie să ajungă acasă dintr-o clipă în alta.

Mă duc la fereastră ca să verific şi trag perdeaua. Două mâini lovesc geamul din afară, încercând să-l spargă. Ţip. El dispare în întuneric.

CAPITOLUL 21

Joi

E o zi frumoasă de primăvară, dar decât să traversez parcul, prefer să iau metroul spre secţia de poliţie, ca să fiu mereu înconjurată de oameni.

Când ajung acolo mă bucur că iar voi fi strivită în lift, dar ca de obicei îmi fac griji că pagerul şi mobilul nu au semnal, că o să rămân blocată şi Kasia nu o să poată da de mine.

Imediat ce sunt lăsată la etajul trei, verific dacă ambele funcţionează. Nu i-am spus despre omul de la fereastră de aseară, nu am vrut să o sperii. Sau să recunosc cealaltă posibilitate – faptul că nu doar corpul începe să-mi slăbească, ci şi mintea. Ştiu că fizic nu mă simt bine, dar nu m-am gândit că s-ar putea să am şi probleme psihice. Să fie omul acela doar o închipuire, produsul unei minţi bolnave? Poate că pentru a rămâne întreg la cap ai nevoie de forţă fizică, iar eu nu o mai am. De nebunie mă tem cel mai mult, chiar mai mult decât de el, pentru că te distruge pe tine, cea care eşti în trupul care supravieţuieşte într-un mod grotesc. Da, probabil că şi tu te-ai temut. Şi mi-aş fi dorit ca tu să fi ştiut că a fost vorba de PCP – nu de vreo slăbiciune sau boală închipuită – care ţi-a ameninţat sănătatea minţii.

Poate şi mie mi s-a administrat PCP. Te-ai gândit la asta înaintea mea? Poate că răul care mă urmăreşte e produsul unui halucinogen. Dar nu avea cine să mi-l dea. Singurele locuri frecventate de mine au fost sediul poliţiei, Coyote şi apartamentul, unde nu e nimeni care să-mi vrea răul.

Nu o să-i spun domnului Wright despre ucigaşul de la fereastră, nu încă; nici despre teama că aş putea înnebuni. Dacă nu îi spun, o să mă trateze normal şi ca urmare o să mă comport şi eu normal. Se aşteaptă să fiu în toate minţile, iar eu nu o să-i înşel aşteptările. În plus, măcar pe parcursul orelor petrecute cu el, ştiu că sunt în siguranţă. Aşa că o să aştept până la sfârşitul acestei zile şi o să-i spun abia atunci.

În dimineaţa asta, biroul domnului Wright nu mai e plin de lumină; întunericul învăluie contururile, iar eu clipesc ca să încerc să-l alung. Când încep să-i vorbesc, îmi aud cuvintele oarecum bolborosite şi îmi e greu să

mi le amintesc. Dar domnul Wright a spus că poate azi o să încheiem declaraţia, aşa că trebuie să mă forţez să merg mai departe.

Domnul Wright nu pare să observe că nu e totul în regulă. Poate că am ajuns expertă în a-mi ascunde stările proaste sau e concentrat asupra ultimei părţi a depoziţiei. Recapitulează ultima parte a interviului.

– Hattie Sim v-a spus că bărbatul care i-a făcut injecţia şi a asistat la naşterea copilului purta o mască.

– Da. Am întrebat-o dacă era vorba de aceeaşi persoană şi mi-a spus că da. Dar altceva nu-şi amintea – vocea, culoarea părului sau înălţimea. Încerca să uite întreaga experienţă şi i-am dat dreptate.

– Aţi crezut că acela care a ajutat-o la naştere o asistase şi pe Tess?

– Da. Eram sigură că era vorba de bărbatul care o omorâse. Dar îmi trebuiau mai multe dovezi înainte de a merge la poliţie.

– Contraargumente mai solide? întreabă domnul Wright.

– Da. Trebuia să dovedesc că purta mască pentru a-şi ascunde identitatea. Nu reuşisem să aflu cine o asistase pe Tess la naştere – mi-am dat seama că aşa fusese aranjat. Dar poate reuşeam să aflu cine le administrase injecţia, şi lui Tess, şi lui Hattie.

* * *

De la casa lui Hattie din Chiswick am ajuns târziu la spitalul St Anne’s; era deja trecut de miezul nopţii. Dar trebuia să aflu *imediat*. La sosirea mea, saloanele erau cufundate în întuneric şi mi-am dat seama că nu era chiar ora potrivită să încep să pun întrebări. Dar apăsasem deja pe soneria uşii maternităţii şi a răspuns o infirmieră pe care nu am recunoscut-o. M-a privit cu suspiciune, iar eu mi-am amintit că măsurile de siguranţă existau pentru a împiedica furtul bebeluşilor.

– Pot să vorbesc cu moaşa-şefă? Cressida se numeşte, mi se pare.

– E acasă. A terminat tura acum şase ore. Revine mâine.

Nu puteam aştepta până atunci.

– William Saunders e aici? am întrebat.

– Sunteţi pacienta lui?

– Nu. Am avut o ezitare. O prietenă.

Am auzit un bebeluş plângând, apoi alţii care i s-au alăturat. A sunat soneria. Infirmiera s-a strâmbat şi am observat că părea stresată.

– Bine. E în camera de gardă. A treia uşă pe dreapta.

Urmărită de infirmieră, am bătut la uşă, apoi am intrat. Camera era în semiîntuneric, luminată doar de uşa întredeschisă. William s-a trezit imediat, extrem de alert, poate pentru că era de gardă şi trebuia să fie în stare să acţioneze pe loc la capacitate maximă.

– Ce cauţi aici, Bee?

În afară de tine, nimeni nu mi-a spus aşa niciodată; părea că i-ai împrumutat un strop din relaţia noastră apropiată. S-a dat jos din pat şi am văzut că era îmbrăcat într-o uniformă albastră. Părul îi era ciufulit de la pernă. Am observat dimensiunile reduse ale camerei şi patul de o persoană.

– Ştii cine le face injecţiile femeilor care participă la experimentul FC? l-am întrebat.

– Nu. Vrei să încerc să aflu?

Era aşa de simplu.

– Da.

– Bine. Părea pus pe treabă, extrem de concentrat, şi i-am fost recunoscătoare că mă lua în serios. Mai ştii şi de alte paciente, în afară de sora ta?

– Kasia Lewski şi Hattie Sim. Tess le-a întâlnit la clinica FC.

– Poţi să-mi notezi numele lor?

A aşteptat până când am scotocit prin geantă şi am notat numele, apoi a luat cu blândeţe hârtia din mâna mea.

– Acum pot să te întreb ce anume vrei să ştii?

– Persoana care a făcut-o a purtat mască. Şi când le-a făcut injecţia, şi când le-a asistat la naştere.

A urmat o clipă de tăcere, iar eu am simţit că începe să-şi piardă promptitudinea de care dăduse dovadă până atunci.

– Nu e neobişnuit ca personalul medical să poarte mască, mai ales cei de la obstetrică, a răspuns el. Naşterile pun probleme, se intră în contact cu o mulţime de fluide ale corpului, şi de obicei personalul medical poartă echipament de protecţie. Bănuiesc că mi-a citit pe faţă neîncrederea sau

dezamăgirea. Chiar e o măsură de rutină, cel puţin în spitalul acesta, a continuat el. După Johannesburgh, avem cel mai mare procentaj de pacienţi infectaţi cu HIV. Suntem testaţi regulat pentru a evita să ne infectăm pacienţii, dar nu se întâmplă şi invers. Astfel că, atunci când ne vine o pacientă nouă, nu putem şti dacă este bolnavă sau purtătoare a virusului.

– Dar când le sunt administrate genele? Când li se fac injecţiile? am întrebat. Asta nu implică prezenţa vreunui fluid, nu? Atunci de ce poartă mască?

– Poate că persoana respectivă s-a obişnuit să fie atentă.

Mai demult îi admirasem capacitatea de a vedea partea bună a oamenilor, asemenea ţie, dar acum mă scotea din sărite.

– Preferi să găseşti o explicaţie nevinovată decât să crezi că cineva mi-a omorât sora şi şi-a ascuns identitatea în spatele unei măşti.

– Bee…

– Eu nu-mi permit luxul de a alege. Varianta urâtă şi violentă e singura pe care o am. M-am dat cu un pas mai în spate. Tu porţi mască?

– Da, de multe ori. Poate părea o măsură extremă, dar…

L-am întrerupt:

– Tu ai fost?

– Poftim?

S-a uitat fix la mine şi nu am fost în stare să-l privesc în ochi.

– Crezi că eu am omorât-o? a întrebat. Părea consternat şi jignit.

Am greşit când am crezut că un duel verbal era ceva banal.

– Îmi pare rău. M-am forţat să-l privesc în ochi. Cineva a omorât-o. Nu ştiu cine este. Doar că *este* vorba de cineva. Bănuiesc că deja am întâlnit acea persoană, am vorbit cu ea şi nu am ştiut. Nu am însă nici cea mai mică dovadă.

M-a luat de mână şi mi-am dat seama că tremuram.

Încet, degetele lui mi-au mângâiat palma; la început prea delicat că să cred că era cu adevărat un gest de atracţie. Dar când a continuat am ştiut că nu mă înşelasem, deşi aproape că nu mi-a venit să cred.

Mi-am retras mâna. Faţa i-a trădat dezamăgire, însă vocea îi era blândă:

– Nu sunt o variantă prea bună, nu?

M-am îndreptat spre uşă, încă uluită şi mai mult decât flatată.

De ce am părăsit încăperea aceea şi posibilităţile pe care le oferea? Pentru că, admiţând că aş fi putut ignora aspectul moral al faptului că era însurat – un obstacol nu foarte greu de trecut, după cum mi-am dat seama – ştiam că nu ar fi fost vorba de ceva pe termen lung sau sigur, aşa cum îmi doream şi îmi trebuia mie. Ar fi fost o clipă de pasiune, nimic altceva, iar pe urmă aş fi avut de plătit o datorie emoţională extrem de mare. Sau poate a fost pentru că îmi spusese Bee. Un nume pe care doar tu îl foloseai. Un nume care m-a făcut să-mi amintesc cine fusesem în toţi acei ani. Un nume care nu făcea aşa ceva.

Aşa că am închis uşa în urma mea şi am depăşit clătinându-mă, dar încă dreaptă, această situaţie morală dificilă. Şi nu pentru că aveam principii solide, ci pentru că din nou am ales siguranţa în locul unei fericiri pe termen scurt.

Am aşteptat autobuzul de noapte în stradă, în apropierea spitalului. Mi-am amintit de atingerea braţelor lui puternice când mă îmbrăţişase şi de blândeţea degetelor lui când îmi mângâiase palma. Mi-am imaginat căldura îmbrăţişării lui dacă m-ar fi strâns în braţe acum – dar eram singură în noapte şi în frig, şi am regretat că plecasem, că eram o persoană care, în mod previzibil, întotdeauna avea să plece.

M-am răsucit, gata să merg înapoi, chiar am făcut câţiva paşi, apoi mi s-a părut că aud pe cineva la câţiva metri de mine. Două alei neluminate porneau din stradă sau poate că el stătea pitit în spatele unei maşini parcate. Mai devreme, cufundată în gânduri, nu observasem că nu era nici o maşină pe drum şi nici pe trotuare. Eram singură, împreună cu persoana care mă urmărea.

Am văzut un taxi negru, cu un singur far, şi am ridicat mâna, rugându-mă în gând să oprească – ceea ce s-a şi întâmplat – şi admonestându-mă că mă plimbam singură la miezul nopţii. Cursa până acasă m-a costat toţi banii pe care îi mai aveam. Şoferul a aşteptat să ajung cu bine în apartament, apoi a plecat.

* * *

Domnul Wright mă priveşte cu îngrijorare, iar eu îmi dau seama cât de rău mă simt. Gura îmi e extrem de uscată. Beau toată apa din paharul pe care mi l-a lăsat secretara. El mă întreabă dacă pot să continui, iar eu îi spun că da; pentru că mă linişteşte să fiu cu el şi nu vreau să fiu singură în apartament.

– V-aţi gândit că era bărbatul care o urmărea pe Tess? întreabă domnul Wright.

– Da. Însă era vorba de senzaţia că mă privea cineva, şi cred că şi de auzul unui sunet, căci fusesem alertată de ceva, dar de fapt nu văzusem pe nimeni.

Domnul Wright îmi propune să mâncăm un sendviş, aşa că mergem în parc la un picnic de lucru. Pentru că devin ameţită şi incoerentă, speră, bănuiesc, că o gură de aer proaspăt o să mă trezească. Ia casetofonul. Nici nu mi-a trecut prin gând că e unul portabil.

Mergem în Parcul St James, care e aidoma scenei din *Mary Poppins*, peste tot sunt flori, boboci, cerul e albastru şi încărcat de nori albi ca bezelele. Pe iarbă e plin de funcţionari întinşi la soare, aşa că parcul s-a transformat într-o plajă lipsită de mare. Mergem de-a lungul aleii unul lângă celălalt, apropiaţi, în căutarea unui loc mai puţin aglomerat. Faţa lui blândă e întoarsă spre mine, iar eu mă întreb dacă şi el îmi simte căldura, aşa cum o simt eu pe a lui.

O femeie cu un căruţ dublu se îndreaptă spre noi şi suntem nevoiţi să mergem unul în spatele celuilalt. Rămasă singură câteva clipe, simt brusc că am pierdut ceva, ca şi cum odată cu absenţa lui a dispărut căldura pe care o simţeam în stânga corpului. Asta mă face să-mi imaginez că sunt întinsă pe partea stângă pe o podea rece de ciment şi simt cum intră frigul în mine, îmi aud inima bătând prea repede şi nu pot să mă mişc. Intru în panică, anticipez evenimentele, apoi brusc el e iar lângă mine şi ne recăpătăm pasul obişnuit, iar eu revin la cursul normal al poveştii.

Găsim un loc liniştit, iar domnul Wright întinde o cuvertură pe care să ne aşezăm. Sunt mişcată că azi-dimineaţă, în clipa în care a văzut că era cer senin, a plănuit un picnic în parc împreună cu mine. Dă drumul la

casetofon. Fac o pauză, până trece un grup de adolescenţi, apoi încep povestirea.

– Kasia s-a trezit când am intrat sau poate mă aşteptase. Am întrebat-o dacă şi-l amintea pe medicul care-i făcuse injecţia.

* * *

S-a înfăşurat în halatul tău.

– Nu ştiu nume, a spus. E problemă?

– Purta mască, de aceea nu ştii?

– Da, mască. Ceva rău? Beata?

Şi-a dus involuntar mâna la pântece. Nu mi-am putut îngădui să o sperii.

– Totul e în ordine. Pe cuvânt.

E însă prea ageră ca să fie păcălită atât de uşor.

– Copilul lui Tess nu-i bolnav, a spus. Nu are FC. Când ai venit la apartament. Când tu rugat Mitch să facă testul.

Nu-mi dădusem seama că înţelesese. Probabil că de atunci s-a tot gândit la asta, dar nu m-a întrebat, bănuiesc că a avut încredere în mine că aveam să-i spun tot ce-ar fi trebuit să ştie.

– Da, aşa e. Încerc să aflu mai multe. Dar asta nu are nici o legătură cu tine. Tu şi copilul tău o să fiţi bine, fără nici o problemă.

A zâmbit la „fără nici o problemă“, expresie pe care o învăţase de curând; un zâmbet care părea forţat, special pentru mine.

Am îmbrăţişat-o.

– Chiar o să fiţi bine. Amândoi. Îţi promit.

Pe tine şi pe Xavier nu am putut să vă ajut, însă pe ea o s-o ajut. Nimeni nu o să-i facă rău, ei ori copilului.

* * *

Puţin mai departe câţiva adolescenţi joacă softball şi pentru o clipă mă întreb ce va spune persoana care va asculta înregistrările despre zgomotul din fundal, despre râsete şi despre flecăreala din jur.

– A doua zi aţi primit un mesaj de la profesorul Rosen? întreabă domnul Wright.

– Da. Duminică dimineaţa, pe la zece şi un sfert. Eram în drum spre slujbă, urma să lucrez în tura de weekend brunch, o idee nouă a Bettinei. Am remarcat că era trimis de pe adresa lui personală, spun, nu de la cea a companiei Chom-Med, pe care o folosise până atunci.

Domnul Wright se uită la o copie a mesajului.

Către: iPhone-ul lui Beatrice Hemming

De la: alfredrosen@mac.com

Tocmai m-am întors din turneul de conferinţe americane şi am găsit mesajul dumneavoastră. Aşa cum fac de obicei, în astfel de călătorii nu iau cu mine telefonul mobil. (Membrii apropiaţi ai familiei au un număr de telefon de la hotel, în cazul în care e nevoie să fiu contactat.) E caraghios să spuneţi că experimentul meu prezintă vreun pericol pentru bebeluşi. El se bazează tocmai pe faptul că e o metodă sigură de a introduce în organism gena sănătoasă. E modalitatea prin care putem influenţa un tratament în modul cel mai sigur.

Prof. Dr. Alfred Rosen, magister al Universităţii Cambridge

De la: iPhone-ul lui Beatrice Hemming

Către: alfredrosen@mac.com

Puteţi să-mi explicaţi de ce medicul de la St Anne's a purtat mască şi când a asistat la naşterea bebeluşilor, şi când s-a ocupat de injectarea genelor?

Către: iPhone-ul lui Beatrice Hemming

De la: alfredrosen@mac.com

În mod evident, personalul medical poartă echipament de protecţie adecvat când asistă la naşterea bebeluşilor, dar nu sunt expert în aşa ceva, aşa că, dacă aveţi întrebări, vă sugerez să vă adresaţi cuiva de la obstetrică.

Cât despre injecţii, în mod clar persoana respectivă nu a înţeles esenţialul despre cromozomul meu. Spre deosebire de un virus, nu prezintă nici un risc de infecţie. Astfel de precauţii nu sunt necesare. Poate că sunt doar obişnuiţi să fie atenţi? Oricum, v-am spus la înmormântarea surorii dumneavoastră că sunt dispus să vă răspund la

orice întrebare, aşa că voi face cercetări. Deşi mă îndoiesc că voi afla ceva.

Nu ştiam dacă să am sau nu încredere în el. În orice caz, nu ştiam de ce voia să mă ajute.

* * *

Iniţiativa Bettinei de a oferi un brunch s-a dovedit de succes, aşa că la ora douăsprezece Coyote era înţesat de lume. L-am zărit pe William care îşi făcea loc să înainteze şi încerca să-mi atragă atenţia. A zâmbit când mi-a văzut uimirea.

– Cressida, moaşa-şefă, mi-a spus că lucrezi aici. Sper că nu-i nici o problemă.

Mi-am amintit că-i lăsasem adresele de la apartament şi de la Coyote când îţi căuta fişa. Bettina mi-a zâmbit şi a preluat comenzile mele de băuturi, ca să pot vorbi cu William. Eram uluită că nu se mira că un bărbat atrăgător venise să mă vadă. M-am dus spre capătul tejghelei barului, iar el m-a urmat.

– Nu am reuşit să aflu cine i-a făcut injecţia lui Tess sau celorlalte femei, se pare că fişele lor au dispărut fără urmă. Îmi pare rău. N-ar fi trebuit să mă ofer să caut.

Îmi dădusem deja seama că nu avea nici o şansă. Dacă nimeni nu ştia cine fusese cu tine la naşterea lui Xavier, care durase cel puţin câteva ore, fără fişă lui îi era imposibil să afle cine îţi făcuse injecţia, un fapt atât de rapid şi de simplu.

– Ştiam că urma să te dezamăgesc, a continuat William. Aşa că am făcut nişte cercetări la clinica de genetică. Am mers la cei care-mi erau datori cu câte ceva. Uite ce ţi-am adus. Mi-a dat un teanc de fişe medicale, ca şi cum mi-ar fi oferit flori. Dovezile tale, Bee. Am văzut că erau fişele lui Mitch. Michael Flanagan e partenerul Kasiei Lewski, a spus William, iar eu am realizat că îi povestisem foarte puţin despre prietenia mea cu Kasia. Nu e purtător al genei de fibroză chistică.

Prin urmare, Mitch făcuse testul – şi era clar că nu îi spusese Kasiei despre rezultat. Am presupus că, la fel ca Emilio, îşi imaginase – sau preferase să-şi imagineze – că nu era el tatăl copilului ei. Mi-am închipuit

ce uşurat a fost la aflarea rezultatului, avea fraza cu care scăpa de responsabilitate, cea cu care o acuza pe Kasia că era doar o uşuratică şi că-l păcălise. M-am întrebat dacă putea cu adevărat să creadă aşa ceva.

Din tăcerea şi lipsa mea de entuziasm, William a crezut că nu înţelesesem.

– *Ambii* părinţi trebuie să fie purtătorii genei fibrozei chistice pentru ca bebeluşul lor să aibă boala. Acest tată nu are gene FC, prin urmare, copilul nu avea cum să fie bolnav. Nu ştiu ce se întâmplă cu experimentul asupra fibrozei chistice, dar e clar că ceva nu-i în ordine, iar fişele acestea o dovedesc. Din nou mi-a înţeles greşit tăcerea. Îmi pare rău. Ar fi trebuit să te ascult cu mai multă atenţie şi să te susţin chiar de la început. Dar poţi să duci tu la poliţie fişele acestea, nu-i aşa? Sau preferi să le duc eu?

– Nu vor ajuta la nimic. M-a privit nedumerit. Kasia, fosta lui parteneră, e genul de persoană despre care oamenii îşi fac păreri greşite. Poliţia o să creadă că s-a înşelat asupra paternităţii lui Michael Flanagan sau că a minţit. Tot aşa cum au făcut şi cu sora mea.

– Nu poţi fi sigură de asta.

Puteam, pentru că mai demult eu însămi o judecasem greşit pe Kasia. Ştiam că, la fel ca mine în trecut, inspectorul Haines o s-o considere o fată care se culca cu cine se nimerea; o fată care foarte uşor se putea înşela sau putea minţi în legătură cu identitatea tatălui copilului ei.

S-a auzit pagerul lui William, un sunet ciudat în mijlocul conversaţiilor şi al clinchetelor de la bar.

– Îmi pare rău. Trebuie să plec.

Mi-am adus aminte că avea la dispoziţie douăzeci de minute ca să ajungă la spital.

– O să ajungi la timp?

– Sigur. Am venit cu bicicleta.

Când a plecat, am văzut-o pe Bettina, care mi-a zâmbit iar. I-am răspuns şi eu cu un zâmbet. Pentru că, deşi dovezile lui nu serveau la nimic, eram încurajată. Pentru prima oară, cineva era de partea mea.

Bettina m-a trimis acasă mai devreme, de parcă mi-ar fi dat un cadou pentru zâmbetul meu.

Când am ajuns acasă, am găsit-o pe Kasia în genunchi, frecând podeaua.

– Ce naiba faci?

A ridicat spre mine faţa lac de sudoare.

– Spuneau că e bine pentru copil; să fiu în poziţia bună. Foarte repede, apartamentul tău ajunsese să semene cu al ei: în jurul spărturilor, al ruginei şi al petelor, totul strălucea. Oricum, a spus, îmi place să fac curat.

Mi-a zis că atunci când era mică, mama ei lucra la fabrică în ture lungi. După ore, Kasia obişnuia să frece şi să spele, ca atunci când se întorcea mama ei acasă, totul să strălucească pentru ea. E un cadou curăţenia asta a Kasiei.

Nu i-am spus că Mitch nu era purtătorul genei FC. Încă nu-i spusesem nici de moartea bebeluşului lui Hattie. Aseară mă gândeam că în felul acesta o protejam, însă acum mă întreb dacă nu-i înşelam încrederea în mine. Sincer, nu ştiam care era adevărul.

– Poftim, am spus, şi i-am dat biletele. Am ceva pentru tine. Le-a luat, oarecum nedumerită. Nu mi-am permis să cumpăr bilete de avion, aşa că ţi-am luat bilete de autocar, la şase săptămâni după naşterea copilului. Unul pentru fiecare dintre noi, bebeluşul merge pe gratis.

M-am gândit că ar trebui să ducă bebeluşul în Polonia, să-şi întâlnească cei patru bunici, unchii, mătuşile şi verii. Are o mulţime de rude care să-l ajute pe bebeluş. Cum şi mama, şi tata erau copii unici, noi nu aveam o reţea de rude care să ne sprijine. Familia ne era micşorată încă înainte de naşterea noastră.

Kasia se holba la bilete, neobişnuit de tăcută pentru firea ei.

– Ţi-am luat şi ciorapi speciali, căci prietena mea care e medic mi-a spus să ai grijă să nu faci tromboflebită, *zakrzepica*, am spus, traducând în poloneză ultimul cuvânt, după ce-l căutasem în dicţionar. Nu reuşeam să citesc pe faţa ei ce gândea şi m-am temut că eram prea insistentă. Nu trebuie să stau cu ai tăi. Dar chiar nu cred că e bine să pleci aşa departe cu copilul singură.

M-a sărutat. Mi-am dat seama că, în ciuda tuturor celor petrecute, era prima dată când o vedeam plângând.

* * *

I-am spus domnului Wright despre fişele lui Mitch.

– Credeam că acesta era un alt motiv pentru care alegeau fete sărace şi singure – aveau mai puţine şanse să fie crezute.

În loc să mă trezească, lumina soarelui m-a făcut mai somnoroasă. Termin relatarea despre fişele lui Mitch. Deja trebuie să fac eforturi ca să-mi păstrez coerenţa.

– Pe urmă i-am dat Kasiei biletele pentru Polonia şi a început să plângă. Acum mintea mea e prea puţin concentrată că să discern ce e important. În noaptea aceea mi-am dat seama cu adevărat ce curajoasă fusese. O considerasem naivă şi imatură, dar de fapt e chiar curajoasă, ar fi trebuit să observ acest lucru când mi-a luat apărarea în faţa lui Mitch, deşi ştia că o s-o bată.

Vânătăile de pe faţă şi urmele de pe braţe erau adevărate dovezi de curaj. Dar la fel erau şi zâmbetul, şi dansul cu care înfrunta orice îi apărea în cale. La fel ca tine, are darul de a vedea fericirea în lucruri mărunte. Trece prin sită viaţa, în căutare de aur, şi îl găseşte în fiecare zi.

Ce dacă pierde lucruri, la fel ca tine? Acesta nu-i un semn de imaturitate, tot aşa cum faptul că eu ştiu tot timpul unde îmi sunt lucrurile nu-i un semn de înţelepciune. Gândeşte-te că înveţi o nouă limbă şi înregistrezi doar cuvintele care descriu o lume frumoasă, refuzând să le afli pe cele care vorbesc de una întunecată; astfel, îţi modelezi lingvistic lumea în care trăieşti. Nu cred că e un exemplu de naivitate, ci de un optimism inimaginabil.

A doua zi dimineaţă am ştiut că trebuia să-i spun ce se întâmpla. Cine eram eu să-mi imaginez că pot avea grijă de cineva, după toate cele care ţi se întâmplaseră ţie?

– Urma să-i spun, dar deja era cu mobilul la ureche şi anunţa jumătate din Polonia că vine cu bebeluşul să-i vadă. Pe urmă am primit un alt mesaj de la profesorul Rosen, care mă ruga să ne întâlnim. Când am părăsit apartamentul, Kasia încă sporovăia la telefon cu rudele.

* * *

La propunerea lui, m-am întâlnit cu profesorul Rosen la intrarea în clădirea Chrom-Med, care era un furnicar, deşi era duminică. Mă aşteptam să mă conducă în birou, dar m-a dus la maşina lui. Am intrat şi a blocat portierele. Protestatarii erau tot acolo – ceva mai departe de noi – le auzeam strigătele.

Profesorul Rosen încerca să pară calm, dar avea în voce un tremur pe care nu şi-l putea controla.

– În cadrul experimentului meu asupra fibrozei chistice desfăşurat la St Anne's a fost folosit un vector de virus activ.

– Ce înseamnă asta? am întrebat.

– Fie e vorba de o boroboaţă monumentală, a spus, în timp ce eu mă gândeam că nu folosise niciodată cuvinte ca „boroboaţă" şi că limbajul lui nu avea să fie niciodată mai colorat de atât. Fie la St Anne's este testată o altă genă, una care are nevoie de un vector de virus activ, iar experimentul meu asupra fibrozei chistice e folosit ca paravan.

– Au deturnat experimentul asupra fibrozei chistice?

– Poate că da. Dacă vreţi să sune mai melodramatic.

Încerca să micşoreze gravitatea celor întâmplate, dar nu-i prea reuşea.

– În ce scop? am întrebat.

– Bănuiesc că, *dacă* are loc un experiment ilegal, atunci e de inginerie genetică, iar testarea pe subiecţi umani e interzisă în Marea Britanie.

– Şi ce urmăreşte să dezvolte?

– Nu ştiu. Ochi albaştri, coeficient ridicat de inteligenţă, muşchi puternici. Lista absurdităţilor poate continua. Despre orice fel de genă ar fi vorba, are nevoie de un vector activ care să o transporte.

Vorbea ca un om de ştiinţă, referindu-se la fapte, dar cuvintele îi trădau emoţia. Era livid.

– Ştiţi cine administrează injecţiile în cadrul terapiei cu gena FC la St Anne's? l-am întrebat.

– Nu am acces la astfel de informaţii. În general, suntem ţinuţi izolaţi în laboratoarele noastre de la Chrom-Med. Nu e ca în mediul universitar, nu se face schimb de idei sau informaţii. Prin urmare, nu, nu cunosc numele medicului. Dacă aş fi în locul lui sau al ei, aş administra însă tratamentul

genetic pentru fibroza chistică fetuşilor care chiar ar avea FC, testând în acelaşi timp şi gena interzisă. Poate că persoana respectivă a devenit neatentă sau nu erau destule paciente. S-a întrerupt şi mi-am dat seama cât de mânios şi de jignit era. Cineva încearcă să facă bebeluşii mai perfecţi decât sunt. Dar, dacă sunt sănătoşi, sunt deja perfecţi. *Sănătatea deja înseamnă perfecţiune.* Am observat că tremura.

M-am întrebat dacă tu aflaseşi despre experimentul deturnat şi despre identitatea celui care o făcuse. De aceea fuseseşi omorâtă?

– Trebuie să le spuneţi celor de la poliţie. A clătinat din cap, fără să mă privească în ochi. Dar *trebuie* să le spuneţi.

– Deocamdată e vorba doar de o ipoteză.

– Sora mea şi bebeluşul ei sunt morţi.

A privit prin parbriz ca şi cum ar fi condus maşina, nu doar s-ar fi ascuns în ea.

– Mai întâi trebuie să am dovezi că experimentul fals e de vină. Dacă am dovezi, îmi pot salva experimentul meu asupra fibrozei chistice. Altfel, el va fi oprit în toate spitalele până când se va afla ce se întâmplă, iar asta poate dura luni sau ani de zile. S-ar putea să nu mai fie reluat niciodată.

– Dar experimentul asupra fibrozei chistice nu are de ce să fie afectat. Cu siguranţă…

M-a întrerupt.

– Dacă ziariştii pun mâna pe subiectul acesta, cu fineţea şi inteligenţa lor, nu pe un experiment independent, ci pe experimentul meu asupra fibrozei chistice vor da vina pentru moartea bebeluşilor şi pentru Dumnezeu mai ştie ce altceva.

– Nu cred că e adevărat.

– Chiar aşa? Cei mai mulţi oameni sunt aşa de prost informaţi şi educaţi, încât nu cunosc diferenţa dintre inginerie genetică şi tratament genetic.

– E absurd…

M-a întrerupt din nou.

– Unii pediatri au fost hăituiţi, chiar şi atacaţi, de câte o adunătură de imbecili care credeau că *ped*iatru e acelaşi lucru cu *ped*ofil. Aşa că, da, vor

eticheta şi experimentul asupra fibrozei chistice ca fiind ceva negativ, pentru că nu vor înţelege că există o diferenţă între ele.

– Atunci de ce v-aţi interesat din capul locului? am întrebat. Dacă tot nu faceţi nimic cu ceea ce aţi aflat.

– M-am interesat pentru că v-am promis că o să vă răspund la întrebări. M-a privit cu o expresie care îi trăda teama şi furia că îl pusesem într-o astfel de situaţie. Am crezut că nu aveam ce să aflu.

– Prin urmare, va trebui să mă duc la poliţie fără să mă susţineţi? am întrebat.

Părea să aibă un imens disconfort fizic şi, fără succes, încerca să întindă stofa puternic şifonată a pantalonilor săi gri.

– Poate că vectorul de virus activ s-a folosit din greşeală; se mai întâmplă şi erori informatice. Greşelile administrative sunt îngrijorător de frecvente.

– Asta o să declaraţi la poliţie?

– Este explicaţia cea mai credibilă. Da, asta o să le spun.

– Iar pe mine nu mă vor crede. Tăcerea a coborât între noi ca un perete de sticlă. Am spart-o: Despre ce e vorba de fapt, despre vindecarea bebeluşilor sau despre reputaţia dumneavoastră?

A deblocat portierele, apoi s-a întors spre mine.

– Dacă fratele dumneavoastră ar fi acum un bebeluş pe cale să se nască, ce aţi dori să fac?

Am avut o ezitare, însă a durat doar o clipă.

– Aş dori să mergeţi la poliţie şi să spuneţi adevărul, apoi să vă daţi peste cap pentru a vă salva experimentul.

S-a îndepărtat de maşină, fără să mă mai aştepte şi fără să-şi mai dea osteneala să o încuie.

Femeia cu creastă l-a recunoscut şi i-a strigat:

– Lăsaţi-l pe Dumnezeu să se joace de-a Dumnezeu!

– Dacă Dumnezeu şi-ar fi făcut treaba cum trebuie, n-ar mai fi nevoie să-i luăm noi locul, i-a răspuns profesorul. Femeia l-a scuipat.

Protestatarul cu coadă de cal a strigat:

– Spuneţi NU bebeluşilor proiectaţi!

El şi-a croit loc printre ei şi a intrat în clădire.

Nu l-am considerat pe profesorul Rosen rău-intenţionat, ci slab şi egoist. Pur şi simplu, nu suporta să renunţe la noul lui statut. Avea însă un alibi mintal pentru lipsa de iniţiativă; circumstanţe atenuante pe care le putea invoca în favoarea lui – tratamentul fibrozei chistice *este* foarte important. Amândouă ştim asta.

Am ajuns la staţia de metrou şi abia acolo mi-am dat seama că profesorul Rosen îmi furnizase o informaţie extrem de importantă. Când îl întrebasem dacă ştia cine administra injecţia în cadrul experimentului FC de la St Anne's, spusese că nu ştia; că nu avea acces la astfel de informaţii. Dar vorbise despre persoana care alegea pacienţii „*care chiar aveau FC* şi care testa în acelaşi timp gena ilegală". Cu alte cuvinte, persoana care administra injecţia conducea în acelaşi timp şi experimentul FC la St Anne's. Aşa trebuiau să stea lucrurile, dacă era persoana care răspundea de alegerea pacientelor pentru experiment. Era mult mai uşor să aflu cine conducea experimentul FC la St Anne's decât să descopăr identitatea cuiva care făcuse o singură injecţie.

* * *

Este minunat afară, cerul are nuanţa aceea de albastru a porţelanurilor Wedgwood. În timp ce funcţionarii se întorc la birou, îmi amintesc că la St Amy's făceam cursuri afară când era cald, atât copiii, cât şi profesorii, prefăcându-se că suntem interesaţi de cărţi în timp ce ne încărcăm cu căldura verii; preţ de o clipă uit cât de frig îmi e.

– Credeţi că profesorul Rosen a intenţionat să vă spună? întreabă domnul Wright.

– Da. E mult prea inteligent şi prea pedant ca să aibă astfel de scăpări. Cred că a strecurat informaţia ca să-şi spele conştiinţa şi a lăsat găsirea persoanei responsabile pe seama inteligenţei mele. Sau poate că în acel moment al conversaţiei noastre latura lui bună a fost mai puternică. Indiferent ce a fost, tot ce aveam acum de făcut era să aflu cine conducea experimentul de la St Anne's. Picioarele îmi sunt aproape complet amorţite. Nu sunt sigură că o să reuşesc să mă ridic. L-am sunat pe William, iar el a spus că o să afle cine se ocupa de experimentul FC şi că spera să mă sune în

aceeaşi zi. Pe urmă am sunat-o pe Kasia pe mobil, dar era ocupat, probabil încă vorbea cu rudele ei – deşi cred că i se terminase deja creditul şi o sunaseră ele. Ştiam că urma să se întâlnească cu nişte prieteni polonezi de la biserică, aşa că m-am gândit să-i povestesc totul la întoarcere. Când urma să ştim cine se afla în spatele lucrurilor, iar ea avea să fie în siguranţă.

* * *

Între timp, m-am dus să mă întâlnesc cu mama la pepiniera Petersham, ca să alegem o plantă pentru grădina ta, după cum plănuiserăm. Mă bucuram că exista ceva care să-mi abată gândurile; aveam nevoie să fac ceva, nu să umblu de colo-colo prin apartament în aşteptarea telefonului lui William.

Kasia mă tot bătuse la cap să depun flori pentru tine în faţa toaletei publice. Îmi spusese că astfel mi-aş pune *odcisk palca* de iubire pe ceva rău. (*odcisk palca* înseamnă amprentă, asta e cea mai apropiată şi mai duioasă traducere pe care am găsit-o). Era însă un gest pentru ceilalţi oameni, nu pentru mine. Eu trebuia să găsesc răul şi să-l înfrunt direct, nu cu ajutorul florilor.

După săptămâni întregi de umezeală şi frig, acum era prima zi caldă şi uscată de început de primăvară, iar la pepinieră, camelii, primule şi lalele începeau să-şi arate culorile. Am sărutat-o pe mama, iar ea mi-a răspuns cu o îmbrăţişare strânsă. În timp ce înaintam pe sub acoperişul vechilor sere, părea că ne-am întors înapoi în timp, în grădina unei reşedinţe maiestuoase.

Mama verifica dacă plantele aveau degerături şi inflorescenţe repetate, în timp ce eu eram preocupată – după aproape două luni de investigaţii, la sfârşitul zilei aveam să ştiu cine te omorâse.

Pentru prima dată de la sosirea la Londra, mi-a fost prea cald, aşa că mi-am scos paltonul cel scump, dând la iveală îmbrăcămintea de dedesubt.

– Beatrice, hainele alea sunt groaznice.

– Sunt ale lui Tess.

– M-am gândit eu. Nu mai ai nici un ban?

– Nu, nu prea. Mai am ceva, dar sunt blocaţi în apartament, până după vânzare.

Trebuie să mărturisesc că de câtva timp umblu îmbrăcată în hainele tale. Hainele mele din New York sunt caraghioase, potrivite doar pentru acel stil de viaţă, şi pe lângă asta am descoperit şi cât de confortabile sunt ale tale. Ar fi trebuit să fie ciudat şi extrem de grav că îmbrac hainele surorii mele moarte, dar m-am gândit că te-ai amuza teribil să mă vezi purtând la mâna a doua hainele tale de mâna a doua; eu, care întotdeauna trebuia să am ultimele modele ale creatorilor celebri şi care le dădeam la curăţătorie după o singură purtare.

– Ai aflat deja ce s-a întâmplat? a întrebat mama.

Era prima dată când îmi punea întrebarea asta.

– Nu, dar cred că o să aflu. Curând.

Mama a întins mâna şi a mângâiat petala unei clematite timpurii.

– Asta i-ar fi plăcut.

Brusc a amuţit şi corpul i-a fost străbătut de un puternic val de durere, imposibil de privit. Am cuprins-o cu braţul, dar era de nealinat. Câtva timp am rămas aşa, apoi s-a răsucit spre mine.

– Cât de înspăimântată trebuie să fi fost. Iar eu nu am fost acolo.

– Era adult, nu puteai fi mereu alături de ea.

Lacrimile i-au ţâşnit ca un ţipăt.

– Trebuia să fiu cu ea.

Mi-au venit în minte clipele din copilărie când îmi era frică, apoi auzeam în întuneric foşnetul halatului de casă şi simţeam mirosul cremei de faţă, şi doar zgomotul făcut de ea şi acel miros îmi alungau frica, şi mi-am dorit să fi fost şi alături de tine.

Am îmbrăţişat-o cu putere, încercând să am o voce credibilă.

– Nu şi-a dat seama, crede-mă, absolut deloc. I-a pus un sedativ în băutură ca s-o adoarmă. Nu avea cum să-i fie frică. A murit liniştită.

Ca şi tine, în sfârşit mama învăţase să pună dragostea pe primul plan, înaintea adevărului.

Am mers mai departe prin seră, ne-am uitat la plante, iar mama a părut să-şi găsească puţină alinare în prezenţa lor.

– Înseamnă că nu o să mai stai aici prea mult timp, a spus. Dacă o să afli în curând.

M-a rănit gândul ei că aş putea pleca iar, după toate cele întâmplate.

– Nu. Rămân pentru totdeauna. Amias a spus că pot sta în apartament, chiar aproape pe gratis, cred.

Decizia mea era un pic egoistă. Hotărâsem să fac cursuri ca să devin arhitectă. De fapt, n-ar trebui să vorbesc la trecut, încă mai doresc să fac asta, după terminarea procesului. Nu sunt sigură dacă voi fi acceptată, nici cum o să plătesc studiile şi cum o să am grijă şi de Kasia, şi bebeluş, dar vreau să încerc. Ştiu că gândirea mea matematică, obsedată de detalii, o să se descurce bine cu partea structurală. O să încerc să-mi descopăr ceva din capacitatea ta creativă. Cine ştie? Poate că undeva dormitează un cod necitit pentru talentul artistic, strâns înfăşurat într-un cromozom spiralat ce aşteaptă condiţii prielnice ca să se trezească la viaţă.

Mi-a zbârnâit telefonul, era un mesaj de la William care dorea să ne vedem urgent. I-am răspuns, trimiţându-i adresa apartamentului. Anticiparea momentului mi-a dat o stare de rău.

– Trebuie să pleci? a întrebat mama.

– Da, curând. Îmi pare rău.

Mi-a mângâiat părul.

– Tot nu te-ai tuns.

– Ştiu.

Mi-a zâmbit, cu mâna încă în părul meu.

– Semeni aşa de mult cu ea.

CAPITOLUL 22

Când am ajuns acasă, William mă aştepta la capătul de jos al scărilor. A ridicat privirea spre mine, era palid şi expresia lui obişnuită de francheţe era marcată de nervozitate.

– Am aflat cine răspunde de experimentul asupra fibrozei chistice de la St Anne's. Pot să intru? Nu cred că ar trebui să… Vocea lui, de obicei calmă, era precipitată şi sacadată. Am descuiat uşa şi el m-a urmat înăuntru. A aşteptat o clipă înainte de a vorbi: E Hugo Nichols. Înainte ca eu să apuc să întreb ceva, William s-a întors spre mine, cu vocea încă precipitată, apoi a început să se plimbe de colo-colo prin cameră: Nu înţeleg. De ce naiba a introdus în experiment bebeluşi care nu aveau fibroză chistică? Ce naiba face? Nu înţeleg.

– Experimentul FC de la St Anne's a fost deturnat, am răspuns. Pentru testarea unei alte gene.

– Dumnezeule! De unde ai aflat?

– De la profesorul Rosen.

– Se duce la poliţie să raporteze?

– Nu.

După o clipă a reluat.

– Atunci rămâne s-o fac eu. Să le spun despre Hugo. Speram să fie vorba despre altcineva.

– Nu e vorba despre a povesti lucruri neadevărate, nu?

– Nu. Îmi pare rău.

Însă tot nu reuşeam să înţeleg.

– De ce ar face un psihiatru un experiment genetic?

– A fost cercetător la Imperial College. Înainte de a deveni medic în spital. Ţi-am spus asta, nu? Am încuviinţat. Făcea cercetări în genetică, a continuat William.

– Asta nu mi-ai spus.

– Nu m-am gândit – Dumnezeule – pur şi simplu nu m-am gândit că era un amănunt important.

– Am fost nedreaptă. Îmi pare rău.

Mi-am amintit că William îmi spusese că doctorul Nichols avea reputaţia de a fi fost „strălucit“ şi „făcut pentru o carieră de succes“, însă eu considerasem că zvonul trebuie să fi fost fals şi crezusem în părerea mea că era incorigibil de neîngrijit. Amintindu-mi de opinia mea despre doctorul Nichols, mi-am dat seama că îl eliminasem de pe lista suspecţilor nu doar pentru că îl credeam prea dezordonat ca să fie violent, nici măcar pentru că socotisem că nu avea vreun motiv, ci în urma convingerii mele nestrămutate că era foarte cumsecade.

Cu faţa tensionată, William s-a aşezat şi a început să lovească cu palmele braţele canapelei.

– Cu ani în urmă, am avut o discuţie cu el despre cercetările lui. Mi-a spus despre o genă pe care o descoperise şi pe care i-o cumpărase o companie.

– Ştii care companie?

– Nu. Nici măcar nu mai ştiu dacă a menţionat-o. Asta s-a întâmplat cu mult timp în urmă. Îmi amintesc însă o parte din ce a spus, pentru că era extrem de entuziasmat, cum nu e de obicei. Se plimba din nou prin cameră. Mi-a spus că era ambiţia lui de-o viaţă, de fapt, nu, a spus că era *scopul* vieţii lui să introducă această genă în pacienţi umani. Spunea că vrea să-şi lase amprenta asupra viitorului.

– Amprenta asupra viitorului? am repetat eu, înfiorată, gândindu-mă că ţie viitorul îţi fusese întrerupt.

William a crezut că nu înţelesesem.

– Înseamnă că voia să-şi introducă gena în celulele embrionare, pentru a fi transmisă generaţiilor viitoare. Spunea că vrea să „îmbunătăţească ceea ce ne face umani“. Dar, deşi experimentele pe animale au avut succes, nu i s-a dat voie să-şi testeze gena pe oameni. I s-a spus că e vorba de inginerie genetică şi că este ilegală în cazul subiecţilor umani.

– Ce fel de genă era gena „lui“? am întrebat.

– Spunea că măreşte coeficientul de inteligenţă.

William a adăugat că nu-l crezuse pentru că ar fi fost o realizare extraordinară şi uimitoare, iar el era atât de tânăr; a mai spus ceva, dar nu

eram foarte atentă, pentru că mi-am amintit de vizita la Chrom-Med. Mi-am amintit că inteligenţa era măsurată cu ajutorul fricii.

– M-am gândit că probabil inventase mare parte din ce povestea, a continuat William. Sau cel puţin că înflorea mult lucrurile. Dacă cercetarea lui era atât de strălucită, de ce s-o abandoneze pentru un spital nenorocit? Bănuiesc însă că a ţinut cu tot dinadinsul să fie medic de spital – a aşteptat ocazia ca să-şi testeze gena pe oameni.

Am ieşit în grădină, ca şi cum simţeam nevoia să am mai mult spaţiu ca să mă obişnuiesc cu implicaţiile enorme ale informaţiilor primite. Nu doream să fiu singură, aşa că m-am bucurat când William a venit după mine.

– Probabil a distrus fişa lui Tess, a spus el. Apoi a modificat motivul real al morţii bebeluşilor, pentru ca moartea lor să nu poată fi pusă în legătură cu experimentul. Nu ştiu cum, dar i-a reuşit. Dumnezeule, nu ştiu, ajungi să vorbeşti altfel, ca aceia de la televizor. Dar vorbesc despre Hugo, pentru Dumnezeu. Despre un om pe care credeam că-l cunosc. Care-mi plăcea.

Eu folosisem limbajul acela străin din clipa în care îţi găsiseră corpul. Ştiam cum e când îţi dai seama că limbajul folosit altădată nu poate descrie ce se întâmplă în prezent.

Am privit micul petic de pământ în care hotărâsem împreună cu mama să plantăm pentru tine clematita de iarnă.

– Trebuie să mai fi fost cineva implicat, nu? am spus. N-avea cum să fie alături de Tess la naştere.

– Toţi medicii fac un stagiu de şase luni la obstetrică. Hugo ştie ce să facă la o naştere.

– Trebuie să fi observat cineva, totuşi. Un psihiatru care asistă la o naştere, nu se poate să nu fi remarcat cineva…?

– Secţia de naşteri e plină de oameni şi avem şi aşa mare nevoie de personal. Dacă vezi pe cineva în halat alb într-un salon, respiri uşurat şi mergi să rezolvi următoarea posibilă criză. Mulţi medici sunt consultanţi, iar şaizeci la sută dintre moaşe sunt trimise de agenţii, aşa că nimeni nu ştie

cine sunt exact. S-a întors spre mine, cu o faţă tensionată. Şi-apoi, purta mască, Bee, nu mai ştii?

– Totuşi, cineva…

William m-a luat de mână.

– Suntem al naibii de ocupaţi. Avem încredere în ceilalţi, pentru că e prea obositor şi prea dificil ca să procedăm altfel şi suntem destul de naivi ca să credem că toţi colegii se află aici în acelaşi scop – tratarea şi vindecarea bolnavilor. Corpul îi era încordat, iar mâinile le ţineau strâns pe ale mele. Şi pe mine m-a păcălit. Am crezut că-mi era prieten.

* * *

În pofida soarelui cald şi a păturii de picnic din lână, tremur.

– Mi-am dat seama că de la început fusese avantajat de statutul lui, spun. Cine altcineva dacă nu un psihiatru să-l facă pe un pacient să-şi piardă minţile? Să-l determine să se sinucidă? Iar eu aveam doar varianta lui în privinţa celor întâmplate în timpul şedinţelor de terapie.

– Aţi crezut că a încercat cu adevărat să o facă pe Tess să-şi ia viaţa?

– Da. Iar când ea a refuzat s-o facă – deşi era torturată psihic în cel mai sadic mod cu putinţă – a omorât-o.

Nu mi s-a părut o surpriză faptul că doctorul Nichols fusese atât de cinstit în privinţa eşecului de diagnosticare a psihozei puerperale – faţă de crimă, ştirbirea imaginii profesionale nu era cine ştie ce.

Domnul Wright priveşte o notiţă pe care îmi amintesc că a făcut-o cu mult timp în urmă.

– Aţi spus că doctorul Nichols nu se afla pe lista persoanelor suspectate că i-ar fi putut trimite lui Tess cântecele de leagăn?

– Întocmai. Aşa cum am spus, nu credeam că avea vreun motiv. M-am oprit o clipă. Şi îl consideram un om dezordonat, dar cumsecade, care a recunoscut că a făcut o greşeală imensă. Încă mai tremur. Domnul Wright îşi scoate haina şi mi-o pune pe umeri. Am presupus că Tess aflase de faptul că el deturnase experimentul FC şi din cauza asta a omorât-o. Totul se potrivea.

„Se potrivea“ sună foarte curat şi clar, de parcă ar fi vorba de o piesă care completează un puzzle şi aduce satisfacţie, şi nu de hârşâit de metale,

în vreme ce sânge ruginiu se varsă pe pământ.

* * *

Am rămas tăcuţi în mica ta grădină din spate, iar eu am observat că lăstarii verzi mai crescuseră cu câţiva centimetri pe crengile altădată moarte şi că aveau muguraşi; totul era viu şi în creştere, căci mugurii mici conţineau viitoarele flori de vară.

– Ar trebui să sunăm la poliţie, a spus William. Sun eu sau o faci tu?

– Cred că tu ai mai multă credibilitate. N-ai mai dat alarme false şi n-ai făcut crize de isterie.

– Bine. Cum îl cheamă pe poliţist?

– Inspectorul Haines. Dacă nu dai de el, întreabă de detectivul Finborough.

A luat mobilul.

– O să fie al naibii de greu.

A tastat numărul pe care i l-am dat şi a cerut să vorbească cu inspectorul Haines.

În timp ce William vorbea cu domnul Haines şi îi relata ce-mi spusese mai devreme, mie îmi venea să urlu la doctorul Nichols. Voiam să-l lovesc, să-i dau lovitură după lovitură; voiam chiar să-l omor, iar senzaţia era ciudat de eliberatoare. În cele din urmă, furia mea avea o ţintă şi era o adevărată uşurare să mi-o eliberez – să arunc în sfârşit grenada ţinută mult timp cu cuiul scos, care ameninţa să mă distrugă, eliberându-mă astfel de toată povara şi tensiunea.

William a închis.

– Ne-a cerut să mergem la poliţie, dar are nevoie de o oră ca să-şi cheme superiorul.

– Vrei să spui să te duci tu.

– Îmi pare rău, Bee. Ultimii veniţi, ca americanii la sfârşitul războiului.

– Deşi, dacă e să fim cinstiţi, datorită lor am câştigat.

– Cred că ar trebui să mergem amândoi. Şi mă bucur că ne mai rămâne ceva timp şi pentru noi.

A întins mâna şi mi-a dat la o parte o şuviţă de păr de pe ochi.

M-a sărutat.

Am ezitat. Oare aş putea coborî de pe munte ori depăşi situaţia aceea morală dificilă de care vorbeai tu?

M-am răsucit şi am intrat în apartament.

M-a urmat, iar eu m-am întors şi i-am răspuns la sărut. Profitam de moment şi îl trăiam din plin, pentru că nu ştiam când avea să se sfârşească. Dacă am învăţat ceva din moartea ta, este că prezentul e mult prea preţios ca să fie irosit. În sfârşit am înţeles taina momentului prezent, căci asta e tot ce avem.

M-a dezbrăcat, iar eu m-am lepădat de vechea mea fire. M-am lăsat complet la vedere. Pe pieptul lui gol nu mai atârna verigheta. Iar când pielea mea rece a simţit căldura trupului lui deasupra mea, am renunţat şi la toate corzile mele de siguranţă.

* * *

Dintr-o plasă, domnul Wright scoate o sticlă de vin şi două pahare de plastic de la automatul de apă al poliţiei, iar eu mă gândesc cât de mult îl apreciez pentru atenţia şi organizarea de care dă dovadă. Îmi toarnă un pahar şi eu am nesocotinţa de a-l da imediat peste cap. Nu face nici un comentariu, tot aşa cum nu a făcut nici în legătură cu faptul că m-am culcat cu William, şi iar îl apreciez pentru că nu mă judecă.

* * *

Stăm amândoi întinşi în patul tău, iar lumina joasă a soarelui de început de primăvară pătrunde prin fereastra demisolului. Mă sprijin de el şi beau ceaiul pe care mi l-a preparat, încercând să prelungesc cât pot momentul; încă simt pe piele căldura trupului lui şi ştiu că va trebui să ne dăm jos din pat şi să ne reîntoarcem în lumea reală; îmi vine în minte John Donne care blestema nebunul şi bătrânul soare ce-i alunga iubita[56] şi mă minunez că versurile lui mi se potrivesc acum şi mie.

* * *

O clipă, vinul îmi dă energie şi simt cum îmi încălzeşte trupul.

– William s-a dus la baie şi s-a uitat în dulăpior. A găsit o cutie cu pastile care avea eticheta spitalului. Erau pastile de PCP. Fuseseră acolo tot timpul. A spus că multe medicamente sunt ilegale dacă sunt procurate pe stradă, dar nu şi atunci când sunt prescrise de medici în scopuri terapeutice.

– Eticheta menţiona numele medicului care le prescrisese?

– Nu, dar el a spus că din actele farmaciei spitalului va fi uşor pentru poliţie să facă legătura dintre medicament şi doctorul Nichols. M-am simţit caraghios. Mă gândisem că un medicament ilegal trebuia să fie ascuns, nu ţinut la vedere. Fusese acolo tot timpul.

Îmi pare rău; încep să mă repet. Încep să-mi pierd concentrarea.

– Apoi…? întreabă el.

Am ajuns însă aproape de sfârşit, aşa că încerc să-mi adun ultimele rămăşiţe de energie mintală şi să merg mai departe.

– Am părăsit împreună apartamentul. William îşi lăsase bicicleta legată cu lanţ de balustrada de vizavi, dar i-o furaseră, deşi lanţul era la locul lui. L-a luat cu el, spunând în glumă că acum putea să declare şi furtul bicicletei.

* * *

Am hotărât să mergem spre poliţie prin Hyde Park, ca să evităm traseul urât ce mărginea strada. La porţile parcului era un stand de flori. William a propus să ducem câteva la locul unde ai murit şi s-a dus să cumpere un buchet.

În timp ce el vorbea cu vânzătoarea, eu i-am trimis un mesaj Kasiei: erau două cuvinte, *odcisk palca* – ştiam că o să înţeleagă că în sfârşit îmi lăsam amprenta plină de dragoste.

William s-a întors cu două buchete de narcise.

– Mi-ai spus că erau florile favorite ale lui Tess. Pentru că galbenul lor salvează vederea copiilor.

Am fost bucuroasă şi surprinsă că şi-a amintit.

M-a cuprins cu un braţ şi, în timp ce intram împreună în parc, mi s-a părut că te aud cum râzi de mine şi am recunoscut în faţa ta că sunt o ipocrită fără pereche. Sinceră să fiu, ştiam că aventura nu avea să dureze şi că el avea să rămână căsătorit. Dar ştiam şi că asta nu avea să mă doboare. Nu eram mândră de mine, dar mă simţeam eliberată de cea care nu mai eram sau nu mai doream să fiu. Pe când mergeam înainte împreună, am simţit cum răsăreau mlădiţele speranţei şi am hotărât să le las să crească. Pentru că acum, când aflasem ce ţi se întâmplase, puteam să privesc înainte

şi să îndrăznesc să-mi imaginez un viitor fără tine. Mi-am adus aminte că venisem aici aproape cu două luni în urmă, când stătusem în zăpadă şi te plânsesem printre copacii desfrunziţi şi fără viaţă. Acum locul era plin de jocuri, râsete, picnicuri şi frunziş verde şi proaspăt. Era acelaşi loc, dar peisajul era cu totul altul.

Am ajuns la clădirea toaletei şi am scos narcisele din celofan, ca să pară culese. Când le-am aşezat în faţa intrării, o amintire – sau mai curând absenţa ei – mi s-a strecurat în minte, nechemată.

– Nu ţi-am spus niciodată că îi plac narcisele sau din ce motiv.

– Ba da, cum să nu. De-aia le-am şi cumpărat.

– Nu. Am vorbit despre asta cu Amias. Şi cu mama. Nu cu tine. De fapt, îi spusesem foarte puţine despre tine, ca şi despre mine, de altfel. Probabil ţi-a spus chiar Tess.

Cu buchetul lui de narcise în mână, s-a îndreptat spre mine.

– Bee…

– Nu-mi mai spune aşa. M-am tras înapoi.

A venit mai aproape şi m-a împins înăuntru cu putere.

A închis uşa în urma noastră şi mi-a pus cuţitul la gât.

Mă întrerup, tremurând sub efectul adrenalinei. Da, telefonul dat inspectorului Haines fusese o prefăcătorie. Probabil, ideea îi venise de la vreunul dintre serialele TV difuzate în timpul zilei, pe care televizoarele din saloane le transmit non-stop – îmi amintesc de când era Leo în spital. Poate că o făcuse din disperare. Poate că eu fusesem prea aiurită ca să observ ceva. Domnul Wright e destul de cumsecade cât să nu critice încrederea ridicolă de care dădusem dovadă.

Adolescenţii au părăsit partida zgomotoasă de softball în favoarea unei muzici răguşite. Picnicul funcţionarilor a fost înlocuit de mămici şi copii preşcolari; vocile lor ascuţite abia formate trec rapid de la ţipete de bucurie la plânsete şi înapoi, ca argintul viu al termometrelor. Vreau ca ei să fie mai zgomotoşi, râsetele lor să fie mai puternice, iar muzica să fie dată la maximum. Vreau ca parcul să fie ticsit de lume, să nu mai găseşti unde să te aşezi. Vreau ca lumina soarelui să fie orbitoare.

* * *

A închis uşa toaletei şi a blocat-o cu lanţul de la bicicletă. Nu existase nicicând o bicicletă, nu-i aşa? Lumina se strecura înăuntru prin geamurile soioase şi crăpate, de la care căpătase un iz de murdărie, aruncând o umbră ca de coşmar. Cărămizile umede atenuau sunetele exterioare ale parcului – copiii care râdeau şi plângeau şi muzica ce se auzea de la un CD player. Da, sinistru cât de mult semăna acea zi cu cea de azi, când sunt în parc cu domnul Wright, dar poate că sunetele parcului sunt în fiecare zi aceleaşi, cu mici excepţii. Şi atunci, în clădirea aceea rece şi crudă, mi-am dorit ca acei copii să fie mai zgomotoşi, râsetele lor să fie mai puternice, iar muzica să fie dată la maximum. Poate pentru că, dacă eu îi puteam auzi, mai era o şansă şi ca ei să-mi audă ţipetele; nu, asta nu se putea întâmpla, căci dacă ţipam, avea să mă reducă la tăcere cu cuţitul. Aşa că probabil am vrut să fiu alinată de zgomotele vieţii în timp ce alunecam spre moarte.

– Tu ai omorât-o, nu-i aşa?

Dacă aş fi judecat cum trebuie, poate că ar fi trebuit să-i las o portiţă de scăpare, să-mi închipui că m-a împins înăuntru pentru cine ştie ce partidă sadică de sex, căci, odată acuzat, cum să-mi mai dea drumul? Însă oricum nu avea intenţia asta. Indiferent ce aş fi făcut ori aş fi spus. Prin minte mi se perindau tot felul de gânduri nebuneşti despre cum te poţi împrieteni cu cel care te-a răpit. (De unde naiba răsărise ideea aia? Şi de unde convingerea că majoritatea oamenilor ar trebui să ştie aşa ceva?) În mod uimitor, eu ştiam. Dar nu aveam cum să mă împrietenesc cu el, căci fusese iubitul meu, iar de aici încolo nu mai aveam încotro s-o luăm.

– Nu sunt responsabil de moartea lui Tess.

O clipă chiar am crezut că nu era; că îl judecasem greşit; că totul avea să se desfăşoare aşa cum crezusem iniţial, urma să mergem la poliţie, iar doctorul Nichols avea să fie arestat. Numai că autoînşelarea nu e posibilă când termenul celălalt al ecuaţiei conţine un cuţit şi un lanţ.

– Nu am vrut să se întâmple. Nu am *plănuit*-o. Pentru Dumnezeu, doar sunt medic. Nu era vorba să omor pe cineva. Ai idee cum te face să te simţi? Treci printr-un adevărat iad.

– Atunci încetează acum, cu mine. Te rog.

A rămas tăcut. Frica mi-a făcut pielea de găină şi mi-a zbârlit sute de mii de fire de păr, care păreau gata să-mi ofere protecţia lor fără noimă.

– Ai fost medicul ei?

Trebuia să-l ţin de vorbă – nu pentru că aş fi crezut că venea cineva să mă salveze, ci pentru că orice clipă de viaţă în plus era preţioasă, chiar dacă o petreceam în clădirea aia, alături de acel om.

Şi pentru că trebuia să ştiu.

– Da. I-am urmărit evoluţia pe tot parcursul sarcinii.

Nu-i pomeniseşi niciodată numele, spuseseşi doar „medicul“, iar eu nu întrebasem, ocupată cum eram cu multe alte probleme de serviciu.

– Am avut o relaţie bună, ne-am plăcut unul pe altul. M-am purtat întotdeauna frumos cu ea.

– Ai asistat la naşterea lui Xavier? am întrebat.

– Da.

Gândul mi-a fugit la omul mascat din tablourile tale de coşmar, care stătea în umbră întunecat şi ameninţător.

– A fost uşurată când m-a întâlnit în parc în ziua aceea, a spus mai departe William. Mi-a zâmbit. Am…

L-am întrerupt.

– Dar era îngrozită de tine.

– De cel care o asistase la naştere, nu de mine.

– Totuşi, trebuie să-şi fi dat seama că tu fuseseşi acela. Chiar cu mască, nu se poate să nu-ţi fi recunoscut măcar vocea. Dacă ai îngrijit-o pe toată perioada sarcinii, cu siguranţă… Continua să tacă. Nu-mi dădusem seama că era posibil să-l găsesc şi mai înfricoşător. Nu ai vorbit cu ea. Când era în travaliu. Când a născut. Nici când copilul a fost mort. Nu ai vorbit cu ea.

– M-am întors şi am consolat-o, cam după douăzeci de minute. Ţi-am spus. M-am purtat întotdeauna frumos cu ea.

Prin urmare, îşi scosese masca şi se transformase în omul blând care credeai că e; care credeam şi eu că e.

– I-am propus să sun pe cineva din partea ei, a continuat el. Mi-a dat numărul tău.

Ai crezut că ştiu. În tot acel timp, tu ai crezut că ştiu.

* * *

Domnul Wright mă priveşte îngrijorat.

– Aţi pălit.

– Da.

Simt că pălesc şi în interior, şi pe dinafară. Mă gândesc la expresia „a deveni ştearsă“ şi la cât de bine mi se potriveşte, o persoană ştearsă într-o lume strălucitoare care mă face invizibilă.

* * *

Îi puteam auzi afară pe oamenii din lumina puternică a soarelui de după-amiază, dar pentru ei eu eram invizibilă în clădirea toaletei. Îşi scosese cravata şi îmi legase mâinile la spate.

– Când te-am întâlnit prima dată, i-ai spus Tess.

Continuam să-l ţin de vorbă – era unicul mod în care puteam rămâne în viaţă. Şi trebuia să ştiu.

– Da, o greşeală prostească, a răspuns. Asta demonstrează că nu sunt bun la aşa ceva, nu? Nu mă pricep la subterfugii şi minciuni.

Se pricepuse însă. Mă manipulase de la bun început, conducând conversaţia şi evitând întrebările cu abilitate. De la dorinţa mea de a-ţi găsi fişa, până la întrebările despre persoana care se ocupase de experimentul FC la St Anne’s, făcuse în aşa fel încât să nu primesc nici o informaţie reală. Venise până şi cu o scuză, în cazul în care teatrul jucat nu ar fi fost convingător.

– *Dumnezeule, nu ştiu, ajungi să vorbeşti altfel, ca aceia de la televizor*.

Pentru că pe ei îi imita.

– Nu am *plănuit* toate astea. Un huligan a aruncat piatra în geamul ei, nu eu; ea însă a crezut că era ţinta atacului.

Mi-a legat picioarele cu sfoară.

– Şi cântecele de leagăn? am întrebat.

– Am intrat în panică şi am făcut ce mi-a trecut prin cap. CD-ul era în salonul de postnaşteri. L-am luat acasă, fără să ştiu cu adevărat ce fac. Nu am plănuit nimic în detaliu. Nu m-am gândit că o să se înregistreze pe

casetă. Cine mai are în zilele noastre robot cu casetă? Toată lumea foloseşte serviciul de mesaje de la furnizorul de telefonie.

Oscila între micile detalii ale cotidianului şi oroarea crimei. Grozăvia faptei lui se strecura în faptele mărunte şi obişnuite.

– Ştiai că fişele lui Mitch nu ajutau la nimic, căci nimeni nu ar fi crezut-o vreodată pe Kasia.

– În cel mai rău caz, le-ai fi dus la poliţie şi te-ai fi făcut de râs.

– Dar aveai nevoie ca eu să am încredere în tine.

– Tu m-ai făcut să continui povestea. Să fac asta. Nu mi-ai dat de ales.

Avusesem însă încredere în el chiar cu mult înainte de a face rost de fişele lui Mitch. Ceea ce îl ajutase fusese nesiguranţa mea. Crezusem că eram suspicioasă în privinţa lui mai degrabă din cauza obişnuitei mele nervozităţi în prezenţa bărbaţilor arătoşi, decât pentru că îl suspectam că te omorâse, aşa că alungasem bănuiala. În toată povestea asta, el fusese singurul care se concentrase asupra mea, nu asupra ta.

Dar gândeam prea mult; nu-mi permiteam să las să se instaleze tăcerea între noi.

– Tu, nu doctorul Nichols, eşti cercetătorul care a găsit gena respectivă?

– Da. Hugo e un om tare drăguţ. Dar în nici un caz nu e strălucit.

Povestea lui despre doctorul Nichols fusese, pe de o parte, o laudă, pe de alta, o înşelătorie. Mi-am dat seama că încă de la început plănuise înscenarea legată de doctorul Nichols şi aruncase cu abilitate asupra acestuia o umbră de îndoială, ca să nu se abată asupra lui însuşi. Planul machiavelic fusese făcut pe termen lung.

– Imperial College şi absurdul lor comitet de etică nu ar fi admis experimentarea pe oameni, a continuat William. Le lipsea viziunea. Sau curajul să o urmeze. Gândeşte-te numai ce înseamnă asta, o genă care măreşte coeficientul de inteligenţă. Apoi au luat legătura cu mine cei de la Chrom-Med. Singura mea cerinţă a fost să se permită experimente asupra oamenilor.

– Ceea ce chiar s-a întâmplat.

– Nu. Au minţit; m-au dezamăgit. Eu…

– Chiar i-ai crezut? Directorii de la Chrom-Med sunt foarte inteligenţi. Le-am citit biografiile. Sunt destul de deştepţi, încât să pună pe cineva să muncească în locul lor. Cineva care să tragă ponoasele în caz de eşec.

A clătinat din cap, dar am văzut că îl atinsesem într-un punct sensibil. Deschisesem o portiţă prin care m-am repezit imediat.

– Ingineria genetică, acolo sunt adevăraţii bani, nu? Imediat ce va deveni legală, va fi ceva colosal. Iar Chrom-Med vrea să o ia înaintea tuturor şi să fie gata de acţiune.

– Nu au de unde să ştie.

– Te-au dus de nas, William.

Numai că procedasem greşit, căci eram prea speriată ca să fiu aşa de abilă cum trebuia să fiu; nu făcusem decât să-i ştirbesc egoul şi să-i stârnesc din nou furia. Ţinuse cuţitul aproape într-o doară, iar acum avea iar degetele încleştate pe mânerul lui.

– Povesteşte-mi ce s-a întâmplat cu experimentul pe oameni.

Încă ţinea cuţitul în mână, dar încheieturile degetelor nu mai erau albe, prin urmare, strânsoarea nu mai era la fel de puternică. În mâna cealaltă avea lanterna. Venise pregătit: cuţit, lanternă şi lanţ de bicicletă, o parodie grotescă a unei excursii de cercetaşi. Mă întrebam ce altceva mai adusese cu el.

* * *

Domnul Wright mă ţine de mână şi îi sunt din nou extrem de recunoscătoare, dar de data asta nu-i mai resping amabilitatea.

– Mi-a zis că la oameni gena lui de inteligenţă codează două lucruri complet diferite. Afectează nu numai capacitatea memoriei, ci şi funcţionarea plămânilor. Ceea ce însemna că la naştere bebeluşii nu puteau să respire.

Îmi pare nespus de rău, Tess.

– Mi-a spus că, dacă bebeluşii sunt intubaţi imediat după naştere şi o perioadă de timp sunt ajutaţi să respire, mai târziu sunt bine. Pot supravieţui.

* * *

Mă obligase să mă întind pe jos, pe partea stângă, şi umezeala rece a cimentului îmi pătrundea în trup. Am încercat să mă mişc, dar membrele îmi erau prea grele. Probabil mă drogase când îmi făcuse ceaiul. Ca să rămân în viaţă, nu aveam la îndemână decât cuvinte.

– Numai că nu i-ai ajutat să respire, nu-i aşa? Pe Xavier. Pe bebeluşul lui Hattie.

– N-a fost vina mea. Era vorba de o boală de plămâni rară, iar cineva avea să pună întrebări. Eu am nevoie să fiu lăsat în pace. Atunci n-ar mai fi probleme. E vorba de ceilalţi, care se înghesuie în jurul meu şi nu-mi lasă loc să mă desfăşor.

– Aşa că i-ai minţit în privinţa adevăratului motiv al morţii bebeluşilor?

– Nu puteam risca să fiu luat la întrebări.

– Şi cu mine cum rămâne? Doar nu o să-mi înscenezi şi mie o sinucidere, cum ai făcut cu Tess? Să-mi înscenezi propria moarte, la fel ca în cazul surorii mele? Pentru că, dacă se întâmplă de două ori, poliţia o să intre la bănuieli.

– Să înscenez? După cum spui tu, sună a ceva criminal. Nu am plănuit nimic, ţi-am mai spus. Poţi observa asta din greşelile pe care le-am făcut, nu? Mi-am planificat în cele mai mici detalii cercetarea şi experimentul, dar nu şi urmarea. Am fost forţat să recurg la aşa ceva. Pentru Dumnezeu, le-am şi plătit, fără să mă gândesc că gestul ar putea trezi suspiciuni. Şi nu mi-am închipuit că o să discute între ele.

– Atunci de ce le-ai plătit?

– Din mărinimie, nimic altceva. Voiam să mă asigur că mănâncă bine, pentru ca fetuşii să aibă condiţii bune de dezvoltare. Le dădusem banii pentru alimente, nu pentru haine de bebeluş.

N-am îndrăznit să-l întreb dacă mai erau şi alte femei şi câte anume. Nu voiam să mor ştiind astfel de lucruri. Erau însă altele pe care trebuia să le aflu.

– Ce te-a făcut să o alegi pe Tess? Faptul că era singură? Şi săracă?

– Şi catolică. Femeile catolice sunt mai puţin predispuse să întrerupă sarcina dacă află că bebeluşul are o problemă.

– Hattie e catolică?

– Milioane de filipinezi sunt catolici. Hattie Sim a menţionat în fişa ei religia catolică, în timp ce, atenţie, nu a scris şi numele tatălui.

– Bebeluşul ei avea fibroză chistică?

– Da. Unde s-a putut, am tratat fibroza chistică şi mi-am testat şi gena. Dar nu au fost destui copii care să corespundă tuturor criteriilor.

– Ca Xavier?

A tăcut.

– Tess a aflat de experiment? Ăsta-i motivul pentru care ai omorât-o?

A avut o scurtă ezitare. Din tonul lui se vedea că aproape se autocompătimea; cred că spera cu adevărat să înţeleg.

– A mai existat o consecinţă pe care nu o prevăzusem. Gena mea ajunsese în ovarele mamelor. Ceea ce însemna că exista aceeaşi modificare genetică în fiecare ovul, iar dacă o femeia avea mai mulţi copii, aceştia urmau să aibă aceeaşi problemă la plămâni.

Nu putea fi acolo pentru următorii copii. Oamenii se mai mută, pleacă din oraş. Până la urmă, cineva avea să descopere ce se întâmpla. De aceea trebuise să-i facă histerectomie lui Hattie. Dar travaliul lui Tess se petrecuse prea rapid. Ajunsese la spital când copilul era deja pregătit să iasă. Nu mai era timp de cezariană, cu atât mai mult de histerectomie.

Prin urmare, nu aflasei absolut nimic.

Te omorâse pentru că trupul tău era o dovadă vie împotriva lui.

* * *

În jurul nostru, oamenii încep să plece din parc, iarba cea verde devine gri, iar aerul serii se răcoreşte. Oasele mă dor din cauza frigului, aşa că mă concentrez asupra căldurii emanate de mâna domnului Wright, care încă o ţine pe a mea.

– L-am întrebat ce anume l-a împins să o facă; am sugerat că ar fi vorba de bani. S-a înfuriat, mi-a răspuns că motivele lui nu erau legate de lăcomie. Nu erau impure. A spus că nu ar fi putut vinde o genă, mai ales că nu fusese testată în mod legal. Nici faima nu fusese un motiv. Nu putea publica rezultatele.

– V-a spus atunci care a fost motivul?

– Da.

O să-ţi spun ce mi-a mărturisit acolo, în parcul verde-cenuşiu, în aerul proaspăt şi răcoros. Nici una dintre noi nu are nevoie să se mai întoarcă în clădirea aceea ca să-l audă.

– A spus că ştiinţa căpătase puterea pe care o pretinsese altădată religia, numai că ea e reală şi susţinută de dovezi, nu superstiţioasă şi făţarnică. A spus că miracolele nu se întâmplă în biserici din secolul al cincisprezecelea, ci în laboratoare de cercetare şi în spitale. Că morţii sunt readuşi la viaţă în secţiile de terapie intensivă; că schilozii pot iar să umble după operaţiile de sudare a oaselor; că orbii văd din nou în urma operaţiilor cu laser. Mi-a spus că în noul mileniu există zei noi cu puteri reale şi dovedite, că aceştia sunt oamenii de ştiinţă care îmbunătăţesc ceea ce ne face umani. Că gena lui va intra într-o zi în fondul comun de gene fără să mai prezinte vreun pericol, iar aceasta va însemna că noi, ca oameni, vom fi irevocabil îmbunătăţiţi.

Îşi etala în mod şocant imensa lui aroganţă nemăsurată.

* * *

Îmi lumina faţa cu lanterna, astfel că nu puteam să-l văd. Tot mai încercam să mă mişc, însă trupul meu era prea ameţit de la ceaiul plin de sedative ca să mai răspundă la comenzile disperate ale creierului care îl îndemna să acţioneze.

– În ziua aceea ai urmărit-o în parc?

Eram îngrozită să aud povestea, dar trebuia să ştiu cum ai murit.

– După ce a plecat puştiul ăla, s-a aşezat pe o bancă şi a început să scrie o scrisoare, aşa, stând în zăpadă. Un lucru extraordinar, nu crezi?

M-a privit, aşteptând un răspuns, de parcă aveam o conversaţie obişnuită, şi mi-am dat seama că urma să fiu prima şi ultima persoană căreia îi spunea povestea asta. Povestea noastră.

– Am aşteptat puţin, ca să mă asigur că puştiul nu revine. Vreo zece minute, poate. A fost uşurată când m-a văzut, ţi-am spus deja, nu? A zâmbit. Aveam o relaţie bună. Adusesem un termos cu ciocolată caldă şi i-am turnat o ceaşcă.

* * *

Parcul cenuşiu se întunecă, căpătând nuanţe potolite de violet şi de negru.

– Mi-a spus că ciocolata caldă era plină de sedativ dizolvat. După ce a drogat-o, a dus-o în clădirea toaletei. Mă simt doborâtă de oboseală şi cuvintele îmi ies greu din gură. Îmi imaginez cum cuvintele acelea hidoase înaintează încet. Apoi a făcut tăieturile.

O să-ţi spun ce am aflat de la el; ai dreptul să ştii, deşi o să fie dureros. Nu, dureros nu e deloc cuvântul potrivit. Până şi amintirea vocii lui mă înspăimântă într-atât, încât parcă am iar cinci ani, sunt singură în întuneric, un ucigaş e pe cale să dărâme uşa şi nu e nimeni în preajmă care să mă ajute.

– Pentru un medic e uşor să facă o tăietură. Prima dată când taie pielea, i se pare o violare. Pielea, cel mai mare organ uman, acoperă întreg corpul şi e intactă, iar tu o agresezi în mod voit. După aceea, nu mai pare un abuz, pentru că eşti conştient că o faci pentru a înlesni o procedură medicală. Tăierea nu mai e violentă sau o violare, ci un pas necesar în vederea vindecării.

Strânsoarea degetelor calde ale domnului Wright devine mai puternică.

Deja îmi amorţesc picioarele.

* * *

Întinsă pe ciment, îmi simţeam bătăile puternice şi rapide ale inimii; singura parte a corpului care îmi era trează în timp ce-l priveam. Apoi, în mod uimitor, am văzut cum pune cuţitul în buzunarul hainei.

Optimismul mi-a încălzit trupul deja amorţit.

M-a ajutat să mă ridic în şezut.

Mi-a spus că nu o să-mi taie venele, căci o supradoză dă mai puţin de bănuit decât o rană de cuţit.

Nu pot să folosesc exact cuvintele lui. Pur şi simplu nu pot.

A spus că-mi pusese deja în ceai o cantitate suficientă de sedativ ca să nu mă pot zbate sau fugi. Iar acum urma să-mi administreze doza fatală. M-a asigurat că totul avea să fie calm şi lipsit de durere, şi tocmai această falsă amabilitate a cuvintelor le făcea de nesuportat, pentru că, de fapt, era menită să-l liniştească pe el.

A spus că venise cu propriile lui sedative, dar că nu era nevoie să le folosească.

A scos din buzunar o sticluţă, erau somniferele aduse de Todd din Statele Unite, prescrise de doctorul meu. Probabil le găsise în dulăpiorul din baie. La fel ca lanţul de bicicletă, lanterna şi cuţitul, flaconul de somnifere era dovada planificării atente; am înţeles de ce crima cu premeditare e mult mai cumplită decât una spontană, căci răutatea lui se manifestase pe o durată mai îndelungată decât timpul necesar ca să mă omoare pur şi simplu.

* * *

Apusul adusese cu el aerul rece al nopţii. E ora de închidere a porţilor parcului şi ultimii adolescenţi sunt pe picior de plecare. Copiii sunt deja acasă, se pregătesc de baie şi de culcare, însă eu şi domnul Wright mai rămânem, căci nu am terminat încă. Nu ştiu cum se face că nu ne-au alungat. Poate nici nu ne-au observat. Mă bucur, pentru că trebuie să povestesc mai departe. Trebuie să ajung la final.

Nu-mi mai simt deloc picioarele şi mă tem că domnul Wright va trebui să mă scoată din parc în braţe, cum fac pompierii. Sau poate va chema o ambulanţă care va veni până aici.

Dar mai întâi o să termin de povestit.

* * *

L-am implorat. Ai făcut-o şi tu? Cred că da. La fel ca mine, cred că îţi doreai cu disperare să rămâi în viaţă. Sigur că nu a funcţionat, l-a înfuriat doar şi mai mult. Când a început să deşurubeze capacul flaconului de somnifere, mi-am adunat ultimele puteri şi am încercat să folosesc argumente logice.

– Dacă mă vor găsi aici, în acelaşi loc ca Tess, cu siguranţă poliţiştii vor intra la bănuieli. Iar asta o să-i determine să-şi pună întrebări şi în legătură cu moartea lui Tess. E o nebunie să o faci aici, nu crezi?

O clipă, furia de pe faţă i-a dispărut şi s-a întrerupt din deşurubarea capacului, iar eu am obţinut amânarea sentinţei în această dezbatere pe viaţă şi pe moarte.

Apoi a zâmbit, ca şi cum ne-ar fi asigurat pe amândoi că nu exista nici un motiv de îngrijorare.

– M-am gândit şi la asta. Numai că cei de la poliţie ştiu în ce stare eşti de la moartea lui Tess; deja te consideră puţin isterică, nu? Chiar dacă nu-şi

dau singuri seama, orice psihiatru le va spune că *ai ales* să te omori în locul ăsta. Ai vrut să te omori acolo unde a murit sora ta mai mică. A scos capacul flaconului de somnifere. La urma urmei, dacă e să judecăm logic, ce om în toate minţile ar alege să curme două vieţi în acelaşi loc?

„Să curme vieţi.“ Transforma o ucidere brutală în ceva pasiv; ca şi cum era vorba de eutanasiere asistată, nu de crimă.

În timp ce vărsa pastilele în palma făcută căuş, m-am întrebat cine o să aibă îndoieli în privinţa sinuciderii mele sau o să garanteze că eram în toate minţile. Doctorul Nichols, căruia îi interpretasem furioasă cântecul de leagăn? Chiar dacă la ultima noastră întâlnire poate nu mă considera înclinată spre sinucidere, probabil avea să se îndoiască de diagnostic, aşa cum făcuse în cazul tău, şi să se condamne că nu observase indiciile. Iar inspectorul Haines? Mă credea deja mult prea sensibilă şi iraţională, şi mă îndoiam că detectivul Finborough, chiar dacă ar fi dorit să încerce, ar fi putut să-l convingă de contrariu. Todd gândea că „nu sunt în stare să accept realitatea“ şi multe alte persoane erau de acord cu el, chiar dacă erau prea amabile ca să mi-o spună în faţă. Aveau să creadă că, în vâltoarea emoţională produsă de moartea ta, iraţională şi deprimată, puteam cu uşurinţă să devin înclinată spre suicid. Persoana raţională şi convenţională care fusesem cu luni în urmă nu ar fi fost niciodată găsită într-un astfel de loc, moartă în urma unei supradoze de medicamente. În cazul ei, şi-ar fi pus întrebări, dar nu şi în cazul celei care eram în momentele acelea.

Iar mama? O anunţasem că eram pe cale să aflu ce ţi se întâmplase şi ştiam că le-ar spune asta poliţiştilor. Dar ştiam că nu aveau s-o creadă sau mai degrabă nu aveau să creadă ce-i spusesem. Am socotit că după ceva vreme nici mama nu o să mai creadă, pentru că mai degrabă alegea să poarte vina sinuciderii mele, decât să-şi închipuie că am simţit vreo clipă teama aceasta. Mi s-a părut de nesuportat să-mi imaginez supliciul ei când urma să mă jelească şi pe mine fără să aibă pe cineva alături.

Mi-a băgat în buzunar flaconul golit. Apoi mi-a spus că autopsia trebuia să arate că înghiţisem pastilele întregi, dovedind astfel că fusese un act voluntar. Încerc să nu-i aud vocea, dar ea îşi face drum până la mine, refuzând să fie redusă la tăcere.

– Cine poate obliga un om să înghită nişte pastile?

Mi-a pus cuţitul la gât; simţeam în întuneric răceala muchiei de metal în contrast cu căldura pielii mele. Eu nu sunt aşa. Parcă aş trăi un coşmar în care m-am transformat într-un străin.

Cred că aştepta să-l compătimesc. Şi-a apropiat de gura mea mâna în care ţinea pastilele. Flaconul fusese plin, ceea ce însemna că erau cel puţin douăsprezece. Doza era de una pe zi. Mai mult era deja periculos. Mi-am amintit că aşa citisem pe etichetă. Ştiam că douăsprezece pastile erau mai mult decât suficiente ca să mă omoare. Mi-am adus aminte că Todd îmi spusese să iau una, dar am refuzat pentru că voiam să rămân lucidă; nu-mi puteam permite câteva ore de uitare indusă de medicamente, oricât mi-aş fi dorit-o; pentru că ştiam că a lua un sedativ echivala cu o amânare plină de laşitate pe care aş fi vrut să o repet la nesfârşit. Asta era în mintea mea când mi-a împins pastilele în gură, în timp ce limba mea se lupta în zadar să se opună.

Apoi mi-a turnat în gură apă dintr-o sticlă şi mi-a spus să înghit.

* * *

S-a lăsat întunericul, o perdea neagră ca la ţară. Îmi zboară gândul la toate creaturile de noapte aflate împrejurul nostru, acum că oamenii s-au dus acasă. Mă gândesc la cartea noastră de poveşti despre ursuleţii de pluş care ies noaptea în parc la joacă. „Ursul de la numărul trei alunecă pe tobogan.“

– Beatrice…?

Domnul Wright mă ajută, îndemnându-mă şi ademenindu-mă, ca să-mi termin depoziţia. Încă mă ţine de mână, dar abia îi mai disting faţa.

– Am reuşit cumva să-mi strecor pastilele între dinţi şi obraz, în timp ce apa mi s-a dus pe gât cu una, poate două dintre ele. Dar ştiam că nu mai era mult şi aveau să fie dizolvate de salivă. Voiam să le scuip, dar încă aveam faţa în lumina lanternei.

– Pe urmă ce s-a întâmplat?

– A scos o scrisoare din buzunarul interior al hainei. Era de la Tess pentru mine. Bănuiesc că era cea pe care o scrisese pe bancă, în parc, exact înainte de a muri.

M-am oprit, iar lacrimile mi-au căzut pe iarbă sau poate pe mâna domnului Wright, nu mi-am dat seama din cauza întunericului.

– A îndreptat lanterna spre scrisoare ca să mi-o citească. Astfel încât nu mă mai lumina pe mine. Aveam o scurtă ocazie ca să scap de pastile, aşa că mi-am aplecat capul spre genunchi şi le-am scuipat în poală. Au căzut fără zgomot între cutele paltonului.

Tu ştii ce mi-ai scris, însă eu am auzit vocea lui William, nu pe a ta; vocea lui William care-mi spunea despre teama, disperarea, durerea ta. Vocea ucigaşului tău care-mi spunea că ai cutreierat străzile şi parcurile, prea înspăimântată ca să stai în apartament, că ai urlat pe fundalul cerului întunecat al nopţii spre un Dumnezeu în care nu mai credeai, cerându-i să-ţi înapoieze copilul. Şi că ai socotit că acesta era un semn al nebuniei tale. Ucigaşul tău a fost cel care mi-a spus că nu înţelegeai de ce nu am venit la tine, nu am sunat, nu am răspuns la apelurile tale. Bărbatul care te-a omorât mi-a spus că ştiai că, fără îndoială, aveam un motiv serios; iar vocea lui, care îţi citea cuvintele scrise, a siluit încrederea lor în mine. Însă la sfârşitul scrisorii, vocea ta blândă a fost cea care mi-a şoptit de dincolo de a lui:

– *Am nevoie de tine, chiar acum, exact în clipa asta, te rog, Bee.*

Atunci, ca şi acum, cuvintele tale mi-au scăldat faţa în lacrimi.

– A pus scrisoarea înapoi în buzunar, probabil cu gândul de a o distruge mai târziu. Nu ştiu de ce a păstrat-o sau de ce mi-a citit-o.

Cred însă că, aşa cum simţisem şi eu mai devreme, alături de domnul Wright, avea nevoie să-şi împărtăşească vina cuiva.

– *Am nevoie de tine, chiar acum, exact în clipa asta, te rog, Bee*.

– Apoi? întreabă domnul Wright, care acum simte nevoia să mă îndemne, ca să fie sigur că-mi amintesc absolut tot. Dar aproape am terminat.

– Mi-a închis telefonul şi l-a pus lângă uşă, unde nu puteam să ajung. Apoi a scos din buzunar una dintre eşarfele mele, pe care probabil că o luase din apartament. Mi-a legat-o la gură, ca un căluş.

În timp ce îmi punea căluşul, mintea mi-a fost cuprinsă de panică, o mulţime de gânduri s-au învălmăşit unele într-altele, ca şi cum ar fi invadat brusc o autostradă cu şase benzi, de pe care se înghesuiau în zadar să iasă;

am crezut că puteam să mă eliberez de unele dintre ele dacă ţip, de altele dacă plâng, de altele dacă eram îmbrăţişată. Cele mai multe deveniseră primare şi fizice. Până atunci nu ştiusem că trupurile noastre sunt cele care au cea mai mare capacitate de a gândi şi că din cauza aceasta era aşa de crud să ţi se pună căluş. Nu pentru că nu puteam striga după ajutor – cine să mă audă într-o clădire părăsită din mijlocul unui parc golit de lume? Ci pentru că nu puteam să ţip, să plâng sau să gem.

– Apoi i s-a declanşat pagerul. A sunat la spital de pe mobil şi a spus că se afla pe drum. Cred că ar fi dat de bănuit dacă nu se ducea.

M-am auzit cum mă străduiam să-mi recapăt respiraţia normală.

– Beatrice?

– Eram îngrijorată ca nu cumva să fi intrat Kasia în travaliu şi acesta să fie motivul pentru care se ducea la spital.

Simt în întuneric sprijinul oferit de mâna domnului Wright. Mă simt alinată de atingerea degetelor lui, pe care le simt în palma mea moale.

– A verificat căluşul şi legăturile de la mâini şi picioare. Mi-a spus că se va întoarce să le desfacă mai târziu, ca să nu dea de bănuit când aveam să fiu găsită. Încă nu-şi dăduse seama că scuipasem majoritatea pastilelor. Însă eu ştiam că dacă la întoarcere avea să mă găsească în viaţă, urma să folosească cuţitul, cum făcuse cu Tess.

– *Dacă* avea să vă găsească în viaţă?

– Nu ştiam sigur câte pastile înghiţisem, nici cât sedativ se dizolvase în salivă, şi dacă era o cantitate suficientă ca să mă omoare. Încerc să mă concentrez asupra mâinii domnului Wright, care o ţine pe a mea. A plecat. După câteva minute, mi-a sunat pagerul. El îmi închisese telefonul, dar nu ştia de pager. Am încercat să mă conving singură că era un apel neimportant de la Kasia. La urma urmei, copilul trebuia să se nască abia peste trei săptămâni.

Da, la fel ca în cazul tău.

Domnul Wright îmi mângâie degetele, iar blândeţea gestului mă face să-mi doresc să plâng.

– După aceea? întreabă.

– Luase lanterna cu el. Nu mai fusesem niciodată înconjurată de atâta beznă.

Rămăsesem singură în întuneric. Întuneric ca de smoală. Smoală făcută din catran.

Întunericul avea un miros putred, de frică. M-a sufocat, mi-a pătruns în gură şi în nas; mă înecam şi mi-am amintit de tine şi de vacanţa pe insula Skye, când ai ieşit din mare, împroşcând apa şi îmbujorată – *N-am nimic! Doar nişte apă de mare care a intrat pe unde nu trebuie!* – apoi am respirat adânc. Întunericul mi-a înecat plămânii.

Am văzut întunericul mişcându-se – o entitate vie, monstruoasă, care a umplut clădirea şi s-a revărsat afară, în noaptea de dincolo, fără vreun înveliş al nopţii care să-l cuprindă. Am simţit cum mă târăşte într-un vid de teamă infinită – departe de lumină, de viaţă, de dragoste, de speranţă.

M-am gândit la mama, în halatul ei foşnitor de mătase, mirosind a cremă de faţă, venind spre paturile noastre, dar amintirea ei era blocată în copilărie şi nu-mi putea lumina întunericul.

Aştept îndemnul domnului Wright de a continua. Dar nu mai am ce să spun. În sfârşit, am ajuns la final.

Acum s-a terminat.

Încerc să-mi mişc mâinile, dar sunt strâns legate cu cravata. Degetele mâinii drepte sunt încleştate în jurul mâinii stângi. Mă întreb dacă din cauza faptului că sunt dreptace a preluat mâna dreaptă rolul de ocrotitor.

Sunt singură în întunericul ca de smoală, întinsă pe podeaua de ciment.

Am gura extrem de uscată. Răceala cimentului aspru mi-a pătruns în trup şi m-a amorţit până la oase.

Încep o scrisoare către tine, iubita mea soră mai mică. Mă prefac că e duminică dimineaţa, perioada de timp cea mai lipsită de primejdie, şi că sunt înconjurată de ziarişti care vor cu toţii să ne relateze povestea.

Scumpă Tess,

Aş da orice să pot fi cu tine în clipa asta, ca să-ţi ţin mâinile într-ale mele, să-ţi privesc faţa, să-ţi ascult glasul. Cum ar putea atingerea, văzul şi auzul – toţi acei receptori senzoriali, nervi optici şi vibraţii de timpane

– să fie înlocuite de o scrisoare? Am reuşit însă şi altă dată să ne folosim de cuvinte ca intermediari, nu-i aşa?

Mă întorc cu gândul la perioada internatului şi la prima scrisoare pe care mi-ai trimis-o, cea scrisă cu cerneală invizibilă, şi la faptul că de-atunci înainte pentru mine bunătatea a avut miros de lămâie.

Şi în timp ce mă gândesc la tine şi îţi vorbesc, pot să respir din nou.

56 Referire la primul vers din poemul Răsăritul soarelui scris de poetul metafizic englez John Donne (1572 – 1631) (n.tr.)

CAPITOLUL 23

Cred că au trecut câteva ore, iar asta înseamnă că în curând se va întoarce William. Nu ştiu ce cantitate de sedativ am înghiţit, dar toată noaptea am simţit cum amorţeala oboselii mi-a alungat căldura trupului şi limpezimea minţii. Cred că am avut repetate treceri de la momente de luciditate la inconştienţă, dar cum să-mi dau seama în bezna asta? Dacă aşa a fost, în somnul meu forţat şi nenatural încă mai vorbeam cu tine, poate şi pentru că în acele clipe imaginaţia mea se manifesta teribil de puternic.

Acum mă simt complet trează şi toate simţurile îmi sunt în alertă, cuprinse de o excitaţie nervoasă; bănuiesc că e efectul adrenalinei – un hormon ce declanşează reacţia de luptă sau de fugă, atât de puternic, încât poate porni inima după un stop cardiac; destul de puternic cât să mă facă să redevin lucidă.

Încerc să mă mişc, dar trupul îmi e încă prea dopat şi amorţit, iar legăturile prea strânse. Acum întunericul are aproape consistenţa unui corp solid – nu catifelat ca în cărţile de poveşti, nu moale şi neted, ci plin de ghimpi ai fricii, iar la un pipăit atent probabil că dincolo de ei s-ar simţi dinţii ascuţiţi ai răului care stă la pândă. Întinsă pe ciment, aud ceva mişcându-se la câţiva centimetri de faţa mea, un şoarece poate? O insectă? Mi-am pierdut capacitatea de a evalua corect sunetele. Mă doare obrazul, cred că se sprijină pe o denivelare a cimentului.

Şi dacă nu mă ţine trează adrenalina, ci chiar sunt perfect conştientă? Poate că am înghiţit mai puţin sedativ decât mă temeam – sau am depăşit cumva starea de supradoză şi am supravieţuit.

N-are importanţă. Chiar dacă trupul nu îmi e drogat cu o cantitate letală, sunt legată şi cu căluşul pus, iar William o să se întoarcă. Atunci o să descopere că încă mai sunt în viaţă. Şi o să se folosească de cuţit.

Prin urmare, trebuie să-ţi clarific lucrurile înainte de întoarcerea lui. Totul s-a întâmplat aşa cum ţi-am povestit, începând cu telefonul mamei care mi-a spus că erai dată dispărută, până la momentul în care William m-a lăsat să mor aici. Dar sfârşitul meu va fi la fel ca al tău, nespus, aici, în clădirea asta. N-am avut curajul să o recunosc sau poate iubesc prea mult

viaţa ca să mă despart de ea cu atâta uşurinţă. Nu mi-am putut imagina un sfârşit fericit, ci am inventat unul just. Şi l-am făcut să fie cât de real m-am priceput, imaginându-mi un viitor sigur până în cele mai mici detalii.

Îmi pare rău că ai aşteptat să fiu salvată de detectivul Finborough, dar cred că ai simţit cum povestea şchiopătează când ţi-am pomenit despre prânzul nostru de la Carluccio’s. N-a fost vorba decât de o variantă frumoasă, visată cu ochii deschişi pentru a înlocui realitatea searbădă; nu am dat dovadă de sinceritate sau curaj, dar ştiu că mă înţelegi.

Ai ghicit deja de ceva timp, cred, că nu există nici un domn Wright. Pe avocat l-am inventat nu doar ca să-mi joc rolul într-un final just – cu un proces şi un verdict de vinovăţie –, ci şi pentru că mă obliga să nu mă abat de la faptele controlabile şi de la cronologia lor. Aveam nevoie de cineva care să mă ajute să înţeleg ce s-a întâmplat şi de ce – şi care să mă împiedice să o iau razna. Nu ştiu sigur de ce e atât de important pentru mine să am mintea întreagă când mor, dar este covârşitor de important. Ştiu că fără prezenţa lui, scrisoarea mea către tine ar fi fost un ţipăt redat de tehnica fluxului conştiinţei, o întruchipare a disperării furioase care m-ar fi sufocat.

L-am construit amabil şi infinit de răbdător cu mine, pe când îi relatam povestea noastră; şi marcat la rândul lui de o pierdere, ca să înţeleagă. Poate că sunt mai catolică decât credeam şi i-am dat şi rolul de confesor al meu, însă unul care m-ar fi putut iubi într-un viitor imaginat, chiar dacă avea să afle totul despre mine. În decursul acestor lungi ore, el a devenit şi pentru mine mai real decât întunericul din jur; mai mult decât o născocire a unei imaginaţii disperate; a căpătat propria personalitate şi propriile toane, pe care a trebuit să le suport; căci nu mi-a făcut întotdeauna pe plac şi nu a servit scopului în care fusese creat. În loc să mă ajute să pictez tabloul pointillist al evenimentelor, am ajuns să creez o oglindă în care pentru prima dată m-am văzut cu adevărat.

L-am înconjurat de secretara care avea o pasiune pentru el şi pentru unghiile date cu ojă, de narcise şi de un automat de cafea, şi de alte detalii neimportante care împletite alcătuiau o frânghie a normalităţii – căci aveam nevoie să mă agăţ de ceva în clipa în care am căzut în abisul terorii, iar trupul meu a fost marcat de lipsa de control de greaţă şi de spasmele fricii.

Biroul, în care era mereu cald, i l-am imaginat extrem de luminos şi cu becurile mereu aprinse.

Îmi sună pagerul. Încerc să-mi acopăr urechile ca să nu-l aud, dar e imposibil cu mâinile legate la spate. A sunat toată noaptea, cred că la fiecare douăzeci de minute, deşi nu pot şti cu siguranţă cât am rămas complet conştientă. Nu pot să suport ideea că nu am cum s-o ajut.

Afară aud zgomotul copacilor, foşnetul frunzelor, hârşâitul ramurilor; nu ştiam că pomii fac atâta zgomot. Nici un sunet de paşi, deocamdată.

De ce nu s-a întors? Probabil naşte Kasia, iar el a stat cu ea în tot acest timp şi încă mai e acolo. O să înnebunesc dacă mă gândesc la asta, aşa că încerc să mă conving că ar putea exista diferite motive pentru care William a fost chemat la spital. E medic; e sunat tot timpul. La spitalul lui se nasc cinci mii de copii pe an. L-au chemat pentru altcineva.

Poate că detectivul Finborough a cercetat acel „dubiu“ avut în privinţa morţii tale, aşa cum a promis, l-a arestat pe William şi e chiar acum pe cale să mă găsească. Nu-i doar dorinţa mea fără sorţi de izbândă; el e un poliţist bun şi un om cumsecade.

Sau poate că profesorul Rosen s-a hotărât să procedeze cum trebuie acum, cu riscul de a periclita posibilitatea de a lăsa o amprentă asupra viitorului. Poate că a riscat viitorul experimentului FC şi dobândirea gloriei academice şi s-a dus la poliţie. Vrea să facă ceva în slujba binelui, să vindece, iar ambiţiile lui – faima, gloria, banii chiar – sunt atât de omeneşti, faţă de lăcomia uriaşă a lui William de a avea, pur şi simplu, putere. A venit la înmormântarea ta şi chiar a încercat să afle ce s-a întâmplat, deşi iniţial nu făcuse nimic cu ceea ce aflase. Aşa că aleg să cred că, în sufletul lui, profesorul Rosen e un om bun, tot aşa cum e şi unul vanitos. Aleg să am o părere bună despre el.

Poate că unul dintre cei doi a declanşat mecanismul care va duce la arestarea lui William şi la salvarea mea. Dacă fac un efort, mi se pare mie sau aud o sirenă undeva la marginea nopţii tăcute?

Aud şoaptele înfrunzite ale copacilor şi gemetele lemnului şi ştiu că pentru mine nu există nici o sirenă.

Îmi mai îngădui însă o ultimă fantezie şi speranţă. Cea în care Kasia încă nu a început travaliul. Ca de obicei, s-a întors acasă pentru ora de engleză şi a pregătit pagini întregi de cuvinte optimiste pe care să mi le spună. William nu ştie că acum ea locuieşte cu mine; nici că, după moartea ta, transformarea mea într-o persoană grijulie s-a petrecut *absolut cum trebuie*. Aşa că atunci când a văzut că nu sunt acolo şi că nu am răspuns la telefon sau la pager, ea a ştiut că s-a întâmplat ceva. Castelul meu din cer[57] pare egoist, dar trebuie să am ocazia să-i spun că bebeluşul ei are nevoie de ajutor pentru a respira. Aşa că îmi imaginez că s-a dus la poliţie şi le-a cerut să mă caute. Mi-a mai luat o dată apărarea, deşi ştia că o s-o încaseze, aşa că o să-i poată ţine piept inspectorului Haines.

Iar îmi sună pagerul şi fantezia mea se sparge în cioburi tăioase.

Aud păsări. O clipă cred că e vorba de concertul din zori şi că deja s-a luminat. Dar e încă întuneric, aşa că păsările trebuie să se fi înşelat. Ori poate le-am inventat eu, e doar vreun ţiuit în urechi cu tril de pasăre, provocat de medicamente. Îmi amintesc ordinea. Cum mi-a spus Amias: mierlele – prigoriile – pitulicile – bufniţele cafenii – cintezele – pitpalacii, apoi sturzii cântători. Îmi amintesc când spuneai că păsările de oraş îşi pierd capacitatea de a-şi cânta una alteia, făcând aluzie la mine şi la Todd, sper că am inclus asta în scrisoarea către tine. Ţi-am spus că am citit mai multe despre păsări? Am aflat că, atunci când o pasăre cântă, nu contează dacă e în întuneric sau în desiş, căci cântul trece prin sau ocoleşte obiectele şi poate fi auzit chiar şi la distanţe mari.

Ştiu că eu nu pot zbura nicicând ca tine, Tess. Prima dată când am încercat, sau am crezut că o fac, am ajuns aici, legată fedeleş şi întinsă pe ciment. Dacă acesta a fost zbor, apoi ştiu că m-am prăbuşit de toată frumuseţea. Cu toate astea, în mod uimitor, nu sunt zdrobită. Nu sunt distrusă. Ieşită din minţi de spaimă, cuprinsă de tremur, înfricoşată până la greaţă, da. Dar nu mai sunt nesigură pe mine. Şi asta pentru că, în timp ce căutam să aflu cum ai murit, am reuşit cumva să mă redescopăr pe mine, cea nouă. Iar dacă prin cine ştie ce miracol o să fiu eliberată, iar fantezia mea o să devină realitate, cu William arestat, iar Kasia şi copilul împreună cu mine într-un autocar spre Polonia, atunci acel munte de care m-am tot

agăţat o să se răstoarne până ce voi ajunge întinsă pe pământ, fără să mai am nevoie de puncte de sprijin şi de corzi de siguranţă, căci am să merg, să alerg, să dansez chiar. Să-mi trăiesc viaţa. Iar cea care va răsturna muntele va fi nu durerea mea, ci dragostea.

Cred că îmi aud numele strigat de vocea înaltă şi delicată a unei fete. E o închipuire, probabil, o halucinaţie auditivă născută din gândurile despre tine.

Ştiai că există un concert matinal undeva departe în spaţiu? E rezultatul faptului că electroni de energie înaltă sunt prinşi în centurile de radiaţii ale pământului, apoi cad pe pământ ca unde radio care par triluri de păsări. Ce zici, oare din acest motiv poeţii secolului al XVII-lea auzeau şi invocau muzica sferelor? Poţi s-o auzi, acolo unde eşti acum?

Iar îmi aud strigat numele, abia se distinge printre cânturile păsărilor.

Cred că întunericul se transformă într-un cenuşiu-închis.

Păsările încă mai cântă, acum şi mai clar.

Aud voci de bărbaţi, e un grup întreg, îmi strigă numele. Cred că şi pe ei mi-i imaginez. Dacă însă nu e aşa, trebuie să le răspund. Numai că am încă strâns legat la gură căluşul şi chiar dacă el n-ar exista, gura mea nu ar fi în stare să scoată nici un sunet. În primul rând, am încercat să scuip toată saliva, de teamă să nu aibă urme de sedativ dizolvat, apoi mi-am simţit gura uscată şi sărată, iar în imaginaţia mea secretara domnului Wright mi-a adus o mulţime de pahare cu apă.

– Beata!

Numele îmi e strigat de vocea ei, care se distinge clar printre cele ale bărbaţilor. Kasia. Limpede şi reală. Nu naşte. William nu e cu ea. De uşurare, îmi vine să râd în hohote. Cum nu pot să râd din cauza căluşului, pe obrajii reci simt lacrimi calde.

Probabil, William avusese dreptate când mi-a spus că poliţia mă credea în stare să mă sinucid, aşa că anunţul Kasiei despre dispariţia mea ar fi fost luat în serios. Potrivit prezicerii lui, poate că au ghicit că locul acesta era cel ales. Sau să-i fi adus aici *odcisk palca*, cele două cuvinte trimise în mesaj Kasiei?

Pot să disting o pată pe ciment. Chiar se luminează. Probabil au răsărit zorii.

– Beata! Acum vocea ei se aude mult mai aproape.

Îmi sună iar pagerul. Nu e nevoie să sun înapoi, îmi dau seama că a devenit un fel de far automat, iar sunetul îi va ghida spre mine. Kasia m-a sunat toată noaptea, nu pentru că avea nevoie de mine la naştere, ci pentru că fusese îngrijorată de soarta mea. E ultima bucăţică din oglindă. Pentru că în toată perioada asta, de fapt, ea a avut grijă de mine, nu-i aşa? S-a mutat în apartament pentru că eu eram în suferinţă, singură şi neajutorată. Braţele ei, purtând urmele bătăilor, mă alinaseră noaptea – prima noapte după moartea ta în care dormisem bine. Iar când mă obliga să dansez, deşi nu voiam, şi să zâmbesc, deşi nu aveam chef, mă obliga să simt măcar pentru puţin timp şi altceva decât durere şi furie.

Acelaşi lucru e valabil şi pentru tine. Mirosul de lămâie ar fi fost de ajuns ca să-mi aducă aminte că şi tu ai grijă de mine. Te-am ţinut de mână la moartea lui Leo, dar tu m-ai ţinut şi mai strâns. Tu m-ai ajutat să depăşesc noaptea asta, Tess, gândul la tine şi discuţia cu tine; tu m-ai ajutat să respir.

Aud o sirenă care se tânguie în depărtare, dar se apropie. Ai dreptate, e sunetul unei societăţi civilizate care are grijă de cetăţenii ei.

Pe când aştept să fiu salvată, ştiu că am suferit o pierdere, dar nu sunt împuţinată de moartea ta. Pentru că eşti sora mea în fiecare fibră a fiinţei mele. Iar fibra aceea e vizibilă – două fire de ADN răsucite într-o spirală dublă, în fiecare celulă a corpului meu –, dovedind clar că suntem surori. Mai există însă şi alte fire care ne leagă, pe care nu le-ar vedea nici cel mai performant microscop electronic. Mă gândesc la cât ne leagă moartea lui Leo, plecarea tatei, tema pierdută la cinci minute după ce ar fi trebuit să plecăm spre şcoală; vacanţele pe insula Skye şi ritualurile de Crăciun (la cinci şi zece avem voie să deschidem un cadou care e în partea de sus a ciorapului, la cinci fără zece le putem pipăi, dar înainte de miezul nopţii nici măcar să tragem cu ochiul nu e voie). Suntem unite de sute de mii de amintiri care se depun în interiorul nostru şi încetează să mai fie amintiri, devenind una cu noi. În interiorul meu se află fata cu păr de culoarea zahărului ars care zboară pe bicicletă, îşi îngroapă iepurele, pictează

tablouri în explozii de culori, îşi iubeşte prietenii şi mă sună la ore ciudate, tachinându-mă şi arătându-mi bucuria de a trăi; iar pentru că tu eşti sora mea, acele lucruri sunt şi parte din mine şi aş da orice să ne întoarcem cu două luni în urmă, ca să fiu eu afară şi să-ţi strig numele, Tess.

Probabil că tu ai simţit şi mai mult frigul. Zăpada a înăbuşit zgomotul copacilor? Era îngrozitor de frig şi de linişte? Paltonul de la mine ţi-a ţinut de cald? Sper că în timp ce mureai ai simţit cât te iubesc.

Afară se aud paşi, iar uşa se deschide.

A fost nevoie de ore de teroare neagră şi de un număr infinit de cuvinte, dar până la urmă totul se reduce la atât de puţin.

Îmi pare rău.

Te iubesc.

O voi face întotdeauna.

Bee

57 Referire la filmul de desene animate al regizorului japonez Hayao Miyazaki, Laputa: Castle in the Sky (1986), în care conducătorii unui oraş plutitor aflat în cer speră să ajungă să influenţeze Pământul şi oamenii, consideraţi inferiori şi neştiutori. Filmul dezbate problema conducătorilor însetaţi de putere şi ideea că aceasta aduce cu sine şi responsabilitate, şi mărinimie faţă de supuşi. (n.tr.)

MULŢUMIRI

Nu ştiu dacă citeşte cineva mulţumirile, dar sper să se întâmple aşa, pentru că fără persoanele de mai jos această carte nu ar fi fost scrisă sau publicată.

În primul rând, doresc să-i mulţumesc editorului meu, minunatei Emma Beswetherick, pentru creativitate şi sprijin, şi nu doar pentru că îşi apără curajos convingerile, dar îi inspiră şi pe alţii să i le împărtăşească. Am avut norocul să am şi un agent nemaipomenit în persoana lui Felicity Blunt de la Curtis Brown – e creativă, inteligentă şi răspunde la apelurile telefonice!

Aş dori să le mulţumesc şi lui Kate Cooper şi Nick Marston, tot de la Curtis Brown, precum şi celorlalţi din echipa de la Pitakus şi Little, de la Brown.

Mii de mulţumiri pentru Michele Matthews, Kelly Martin, Sandra Leonard, Trixie Rawlinson, Alison Clements, Amanda Jobbins şi Livia Giuggioli, al căror ajutor a fost extrem de variat şi de util.

Cosmo şi Joe, mulţumesc că aţi înţeles când simţeam nevoia să scriu şi că sunteţi mândri de mine.

În sfârşit, mulţumirile mele merg mai ales către sora mea mai mică, Tora Orde-Powlett – sursa de inspiraţie a acestei cărţi şi o continuă binecuvântare pentru mine.